

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

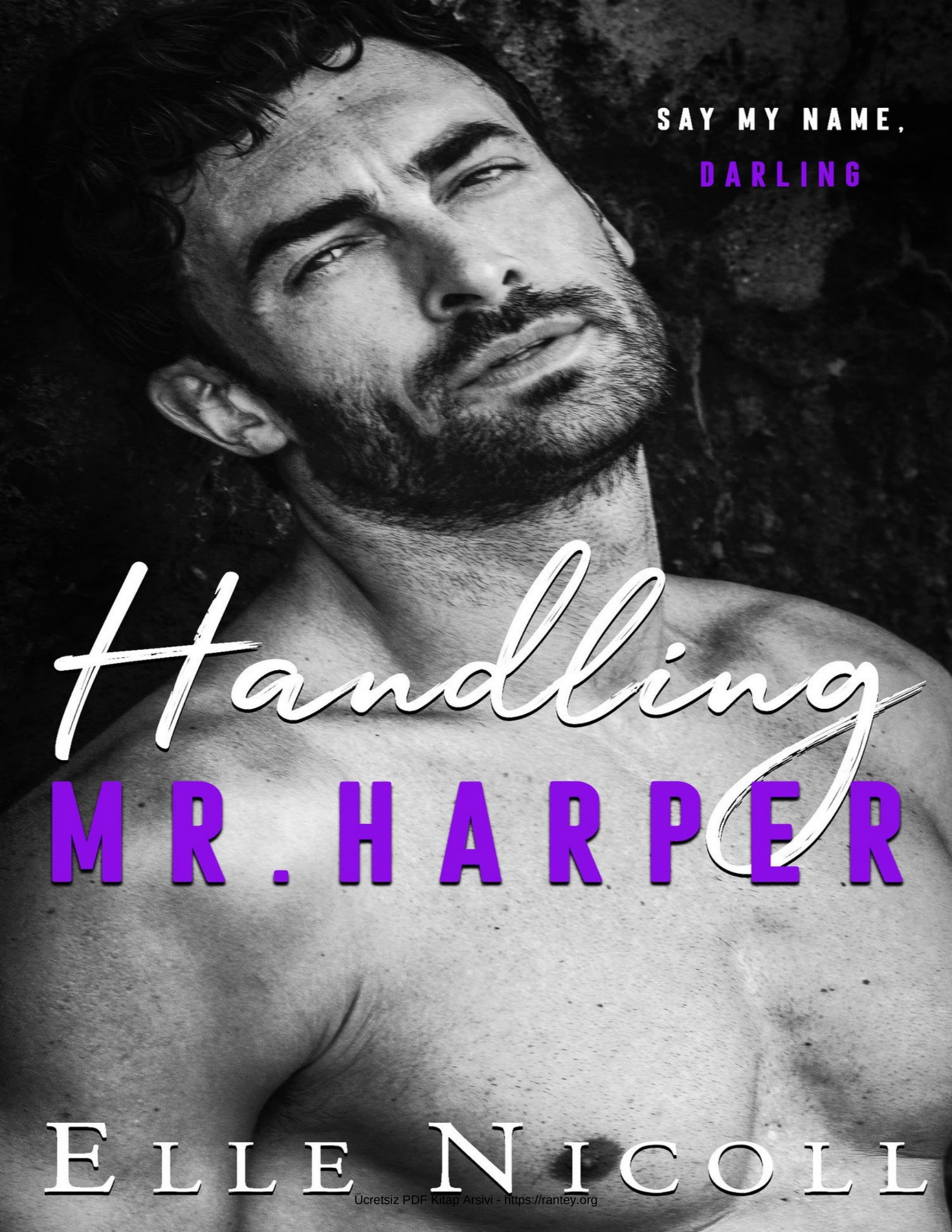
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAY MY NAME,
DARLING

Handling
MR. HARPER

ELLE NICOLL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bay Harper'la ilgilenmek

Elle Nicoll

Gül Umut Yayıncılık Ltd.

Telif Hakkı© 2023 Yazan: Elle

Nicoll Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.ellenicollauthor.com

Kapak Tasarımı: Abi, Pink Elephant Designs'da

Kapak Fotoğrafı: Ren Saliba

Bİçimlendirme: Atticus

Düzenleme: the blue couch edits

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Handling Mr. Harper'ın e-kitabı yalnızca Amazon'da mevcuttur. Eğer bunu başka bir yerde okuyorsanız, orijinal bir kopyaya sahip değilsiniz demektir.

Yazarın Notları

İçerik Uyarıları-Bu kitap sadece yetişkin okuyuculara yöneliktir ve küfürler, ayrıntılı cinsel eylemler, cinsel saldırıya atıf, aldatma (ana karakterler değil) ve hamilelik içerir.

Bu kitap İngiltere'de geçiyor ve İngiliz karakterlerden oluşuyor.

Ancak Men Serisi'nin geri kalanıyla devamlılığı sağlamak için çoğunlukla Amerikan İngilizcesi yazım kurallarına göre düzenlenmiştir.

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[1. Drew](#)

Dört Yıl Önce

[2. Sophie](#)

Günümüz

[3. Sophie](#)

[4. Drew](#)

[5. Sophie](#)

[6. Sophie](#)

[7. Drew](#)

[8. Drew](#)

[9. Sophie](#)

[10. Drew](#)

[11. Sophie](#)

[12. Sophie](#)

[13. Drew](#)

[14. Drew](#)

[15. Sophie](#)

[16. Sophie](#)

[17. Sophie](#)

[18. Drew](#)

[19. Drew](#)

[20. Sophie](#)

[21. Sophie](#)

[22. Sophie](#)

[23. Sophie](#)

[24. Drew](#)

- [25. Drew](#)
- [26. Sophie](#)
- [27. Sophie](#)
- [28. Drew](#)
- [29. Sophie](#)
- [30. Drew](#)
- [31. Drew](#)
- [32. Sophie](#)
- [33. Sophie](#)
- [34. Drew](#)
- [35. Sophie](#)
- [36. Drew](#)
- [37. Sophie](#)
- [38. Drew](#)
- [39. Sophie](#)
- [40. Drew](#)
- [41. Sophie](#)
- [42. Drew](#)

Sonsöz - Altı Ay Sonra [Elle'in](#)

[Kitapları](#)

[Elle Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

***Drew sabırla sırasını ... Takıntılı 'babacığımızın' kızı alma zamanının geldiğini düşündüm, keyfini çıkarın
;)***

Yazar notları ve CW'ler için lütfen telif hakkı sayfasına geri dönün.

Bölüm 1 Drew

Lc4v Yeav(Çav(iev

"UM, BU ZOR BİR TANE... Tamam, Sindirella."

"Harika seçim." Arkadaşım Logan masanın karşısından sevgilim Kelly'ye sırtıyor. Kelly kıkırdayıp iri göğüslerini zıplattırken gözleri elbisesinin yakasına kayıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Kurnazlık Logan'ın güçlü noktası değil. Geldiğimiz anda Kelly'nin benim tipimden çok onun tipi olduğunu anlamıştım. İlk kez randevunun ortasında yer değiştirmiyorduk.

"Peki ya sen Sophie?" Logan dikkatini İtalyan restoranında karşımdaki masada oturan gerçek randevusuna geri çeviriyor.

Çifte randevuyu severiz. Kendimi bildim bileli birbirimizin kankasıyız. Arkadaşlarımız, Tanner ve Dax, bazen işi karıştırıp bize katılırlar. Genellikle ben ve Logan; rakipsiz bir ilk başarısına sahip bir çift. Başarılı derken güzel kadınları ve gece bitmeden isimlerimizi inletmelerini kastediyorum.

Sophie kibarca gülümsüyor, karamel rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. İşten doğruca bizimle buluşmaya gelmiş, bu da beyaz bluzunu, gri pantolon takımını ve saçlarını klasik bir tarzda toplamasını açıklıyor. Sessiz ve odaklanmış, son on dakikasını bir reality TV yıldızının düğünü hakkında konuşarak geçiren Kelly'nin sallanan memeleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Şey..." Sophie oyuna katılırken dudaklarını yuvarlıyor, sonra kabullenen bir dönüşüyor. Burada olmak istemiyor.

Geldiğinden beri saatini beş kez kontrol etmesinden belli.

Düşünürken gözlerinin kenarlarının nasıl fark ediyorum. Ülkenin en iyi ceza davası avukatlarından biriyle ilk kez yemek yiyorum. Benim ve Logan'ın renkli geçmişini düşününce gerçekten ironik. Gençken araba hırsızlığından altı ay kalmamla sonuçlanan bir geçmiş.

"Evet, paylaşın," diyorum gülümseyerek.

Şarabından bir yudum alıyor, kenarından bana bakıyor.

Onu değerlendirmeye devam ederken sandalyemde arkama yaslanıyorum. Bariz olan kıvrımlı vücudu ve hem öpülebilir hem de sikilebilir parlak, dolgun dudaklara sahip güzel yüzü dışında, daha önce bir randevuda tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Son dakikada Kelly'nin arkadaşının yerini dolduruyor. Gelir gelmez bu gerçeği anlatmaya hevesliydi. Sanki bu gecenin sonucunda bir şey olma ihtimali tamamen söz konusu değilmiş gibi. Ama yüzük takmıyor. Ve bir erkek arkadaşından da bahsetmedi. Yani kendini kapatma çabası ona olan ilgimi arttırmaktan başka bir işe yaramadı. *Nasıl hala bekar olabilir?*

"Ve bir çizgi film karakteri olmak zorundalar mı?" Sophie Logan'a

sorar. Logan başını sallayarak oyunun kurallarını onaylıyor.

"*Legally Blonde* bir film, o yüzden Elle Wood'un ki sayılmaz," diye ekliyorum, başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek. "Vay canına, orijinal." Bana kaşlarını çatıyor ve dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Yani çantanda tüylü bir köpek musun? Kahretsin," diye mırıldanıyorum, gözlerim yavaşça yüzünde geziniyor ve ağzına geliyor.

Bu sefer sırtıırken ondan küçük bir eğlence mırıltısı alıyorum. "Hayır. Sadece son randevumdaki taşaklar." Logan, Sophie'yi işaret etmeden önce masayı tokatlayarak kahkahalar atıyor. "Çok komiksin." Sophie'nin bakışlarını tutarak, "Zeki," diye karşılık veriyorum. "Zekâ, bir insanın akıllı olmasını gerektirir." Sophie çenesini eğerek iltifatımı kabul ediyor ve ardından şarap bardağını kaldırıp bir yudum alıyor. "Sizin çizgi film kahramanınız kim o zaman Bay Harper? Paylaştığımıza göre."

Cevabımı bilmeme rağmen düşünüyormuş gibi yapıyorum. Bu Logan'ın en sevdiği parti numaralarından biridir, çizgi film kahramanlarının kim olduğunu sormak. Birinin cevabından çok şey anlayabilirsiniz. Ve bu bilgi kırıntısı gecenin geri kalanı için başarı çarklarının yağlanmasına yardımcı olur. Örneğin Kelly, Cinderella'yı seçerek masallara inanma arzusunu gösteriyor. Logandan birkaç centilmen jest -kadehini doldurmak, tualete gitmesi durumunda yerinden kalkmak- ve çok geçmeden onun elinden ya da aletinden yemesini sağlayacaktır.

"Mufasa olmalı," diye açıklıyorum. Sophie'nin gözleri benimkilerden şarap kadehine kayıyor, kaşları düşüyor. Logan, sanki daha fazla açıklamaya gerek varmış gibi, "*Aslan Kral*'daki Simba'nın babası," diye ekliyor. "Disney'e bayılıyorum!" Kelly yine kıkırdıyor. Göğüsleri elbisesinden kurtulmakla tehdit ederken Logan'ın sırtışı genişliyor. "Ve Mufasa çok seksi. Bilirsin, bir aslan için," diye ekliyor Sophie ona soru dolu bakışlar atarken.

"Mufasa..." Sophie tekrarlıyor, bana dönüp bakarken sözcükler yastık gibi dudaklarından yumuşak ve nefes nefese çıkıyor. "Evet, çünkü o güçlü-"

"Lider." Sanki beni gibi bana bakarken, ses tonuna can sıkıntısına benzer bir şey karışıyor. Bakışlarını tutuyorum, göğsümün içinde bir şeyler geriliyor. O da etkilenmeden bana .

Logan araya giriyor, "Aslında, o-"

Cümlesini tamamlayamadan masanın altındaki dizimle bacağına vuruyorum.

"-tatlı zamanı. Şuna bakar mısınız?" Logan elindeki menüyü kaldırıp çevirerek Kelly'ye uzatır. Kelly menüyü alırken kıkırdıyor, okurken yanaklarına bir kızarıklık , gözleri Logan'ınkilere ve tekrar uzaklaşıyor.

Evet, onun elinden/çükünden yiyorum.

"Buyurun." Sophie' menüyü uzatıyorum ama daha menüyü almadan çantasından yüksek sesli bir zil sesi geliyor. Telefonunu çıkardı ve ekrana baktı.

"Lütfen müsaade edin. Bunu almam gerekiyor." Kaşlarını çatarak masadan kalkıyor ve akşam havasına doğru adım atıyor. Pencereden konuşmasını izliyorum, bir eli kalçasında, sonra onu alnına götürüyor, parmak uçları şakaklarına bastırıyor. Başını iki yana sallıyor ve sonra konuşmayı bitiriyor, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi başını gökyüzüne eğiyor. Dikkatimi tekrar Logan ve Kelly'ye veriyorum.

"İş olacak," diyor Kelly. "Hiç izin günü yok. Ona her zaman çok çalıştığını söylüyorum. Herkese yardım etmek istiyor, ona ödeme yapamayanlara bile. Yani, kim bedavaya çalışır ki? Ona tüm bu davalara bakarak kendini yaktığını söyledim."

"Pro bono," diye düzeltiyorum, Sophie restoranın ön kapısından geri dönerken onunla göz teması kuruyorum. Başı dik, omuzları geride, gözleri hedefte, kendini taşıma biçimine hayran olmaktan kendimi . Bir planı olmadan sürüklenen bir kadın değil. Kendinden emin. *Seksi.*

Logan, "Bence pro-boner kulağa daha hoş geliyor," Kelly'nin daha fazla kıkırdamasına yol açtı. "Ben kesinlikle daha çok pro-boner bir adamım." "Gerçekten mi?" Kelly flört ediyor.

Sophie masaya döndüğünde onların sessiz fısıltılarını duymazdan geliyorum. Oturmak yerine çantasını almak için eğildi ve hepimize pişman ama pratik bir gülümseme gösterdi.

"Özür dilerim. İş yüzünden. Gitmek zorundayım. İkinizle de tanışmak çok güzeldi." Ciddi bir bakışla Kelly'ye odaklanmadan önce benden Logan'a bakıyor. "Eve döndüğünde bana mesaj at. Senden haber alamazsam ne yapacağımı biliyorsun."

Kelly'nin gözleri büyür ve itaatkâr bir köpek yavrusu gibi başını sallar. etmezse Sophie ne yapacak? *Polisi mi arayacak? Orduyu mu? SWAT ekibi mi gönderecek?* Kelly'nin Logan ve benim yanımda güvende olmadığını düşünmesi bile beni aşağılayamaz. Emri bu kadar zahmetsizce vermesinden çok etkilendim, sanki değer verdiği kişileri koruduğu sürece birilerini rahatsız etmediği umurunda değilmiş gibi. Kendinden emin ve iddialı. *Bir meydan okuma.*

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

Sophie masanın üzerine katlanmış birkaç banknot koyuyor. Logan'ı işaret ederek, "Akşam yemeği bizden," .

"Kendi yolumu kendim ödemeyi tercih ederim," diyor sertçe, çantasını kapatıp gitmek için dönüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de," diyor Logan.

"Hoşça kal bebeğim," Kelly.

"Taksi bulmana yardım edeyim," dedim, ayağa kalkarak.

Sophie başını sallar. "Gerek yok."

Ama ben çoktan ayağa kalkmış, ona yolu göstermesini işaret ediyordum.

Uzattığım koluma bakıyor, sonra da Logan'ın söylediği bir şeye yine kıkırdamaya başlayan Kelly'ye dönüyor. "Onunla ilgilenecek," diye onu temin ediyorum.

Masadan bir kahkaha daha Sophie sırtıyor, bu kez Logan'dan. "Eminim öyle yapacaktır."

Onu dışarı çıkarıp bir taksi çağırıyorum, bir elimi tavana koyuyorum ve o arka koltuğa kayarken açık arka kapıya doğru eğiliyorum.

"Bu güzel akşam teşekkür ederim," diyor kibarca, mahkemede konuştuğunu hayal ettiğim şekilde. Soğuk değil ama duygu da yansıtmıyor.

Kibarca kovulunca sıcaklık arttı. Zoru oynamıyor. Aslında beni bir daha görüp görmeyeceği umurunda bile değil. Ve bu inatçı tavrı onu tekrar görmeyi daha çok istememe neden oluyor.

Çantasına uzanıyor, telefonunu çıkarıyor ve takvimini getiriyor. Takviminde tıkalı yerler var. "Harika bir eş olduğun için teşekkür ederim," diyorum, gülümserken sesime sıcaklık katıyorum.

Gözlerini telefonundan kaldırıyor, koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda ışıldıyor. "Ben *senin* randevun değildim." "Ama bir dahaki sefere olabilirsin," diye karşılık veriyorum şakacı bir sırıtışla.

Kaşlarından biri kalkıyor. "İyi geceler." Kapının koluna uzanıyor ve ben ellerimi sıkışmasınlar diye havaya kapıyı kapatıyor.

Şoföre beklemesini işaret ediyorum ve camına dokunuyorum. Camı indirirken dudakları hafifçe yukarı

kıvrılıyor. "Perşembe *senin* için nasıl geçiyor?"

"Beş yıl içinde mi? Elbette, özgür olabilirim." Gözleri gömleğimin üzerinde geziniyor ve bakışları kumaşı nasıl doldurduğuma göğsümü şişirerek nefes alıyorum. Tüm o ekstra bench press hareketlerinin karşılığını alacağımı biliyordum.

"Meşgulsün. Anlıyorum. Ben de çok çalışıyorum. Gelecek hafta o zaman?" Kollarımı pencere açıklığına dayıyorum ve ona biraz daha . Davetsiz misafirim karşısında irkilmiyor ama nabız derisinin altında titriyor.

"Bath'da yaşıyorum. Bugün Londra'ya gelmemin ve Kelly tarafından bu geceye ikna edilmemin tek nedeni, Heathrow'da uçağa binmeden önce bir müşterimi yakalamak zorunda olmamdı."

"O zaman Bath'a gelirim." Omuz silktim. "Bana o ünlü kaplıcaları gösterirsin, ben de seni yemeğe ." Bu düşünceyle gülümsemem genişledi. Sophie bikiniyle bir randevuda mı? Bu mükemmel.

İç çekiyor. "Bak. Kişisel bir şey değil. Ama bir ilişki ." "Mükemmel. Çünkü sana sadece başka bir randevu teklif ediyorum."

Cevap vermek için ağzını açıyor.

"İlk randevu," diye düzeltiyorum.

Ağzını kapatıyor ve bana bakıyor.

"kaç çocuk yapacağımızı konuşabiliriz." Ona göz kırptıyorum. "Doğru."

Gözlerini deviriyor, sonra içtenlikle gülümsüyor.

Telefonu tekrar alıyor ama geliyor.

"Gelecek hafta o zaman? Bath'da. Bu bir randevu. İlk randevu." Kapının çerçevesine tutunuyorum ve taksiden geri çekiliyorum. "Hayır, değil," diye cevap veriyor.

"En sevdiğin çiçekler hangileri?" O camı ben soruyorum. "Süsen. Neden?"

"Süsenler," diye tekrarlıyorum. "Sana biraz getireceğim, böylece ertesi gün onlara ne kadar harika gece geçirdiğini ve benimle çıkmayı kabul ettiğin için ne kadar mutlu olduğunu hatırlayabilirsin."

"Seninle çıkmayacağım."

"Göreceğiz."

Başını sallayarak kucığına bakıyor. "İyi geceler, Bay Harper."

Taksinin tavanına iki kez vuruyorum. Camlar açılıyor ve araba uzaklaşırken el sallıyorum çünkü onun arka camdan izleyeceğini biliyorum. Öyle olmak zorunda.

"İyi geceler Bayan Havers." Cebimden telefonumu çıkarıp gelecek haftaki takvimimi açarken sırtıyorum. Perşembe gününe *Sophie'yle Randevu* yazıyorum ve üstüne *Süsen satın al* diye ekliyorum.

Bir ilişki aramıyor musun? Şimdi öyle diyor. Ama ben küresel bir inşaat ve tasarım şirketinin personel müdürüyüm. İnsanları her zaman yeni tasarımlara ikna ediyorum, ta ki başından beri kendi fikirleri olduğuna inanana kadar.

Sophie Havers biriyle çıkmak için zamanı olmadığını düşünüyor olabilir. Ama henüz benimle bir randevuya çıkmadı.

Bölüm 2 Sophie

Pve(eut Day

"GÜLLER? SEN ONLARI SEVMEZSİN."

Arkadaşım Halliday gözlerini kısarak çiçeklere bakıp bir kart ararken ben küpemi takıyorum. "Henry'den gelmişler."

Koridordaki masama doğru hızla ilerliyorum ve yukarıdaki aynaya sürmek için çantamdan rujumu çıkarıyorum.

Halliday, izlemek için zaman ayırmak istediğim politik bir filme gitmeyi kabul etti. Onun sevdiği türden bir film değil, bu yüzden önümüzdeki hafta yatırım yaptığı bir roket eko-motorunun fırlatma partisine ona eşlik etmemi kabul etti. Birdenbire neden roketlere yatırım yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama burası Halliday ve onun bu yapmasına izin vermenin daha iyi olduğunu öğrendim.

"Zamanını Henry için harcadığına inanmıyorum," diye mırıldanıyor ve bir taç yaprağını okşarken gözlerini çiçeklere dikeyor. "Aurası endişe verici." Burnunu kırıstırıyor ve sanki rahatsız etmişler gibi elini vücuduna doğru geri çekerek tişörtünün siyah ipeğine . Bir tutam platin saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra derin bir nefes alıyor rahatsız edici çiçeğin varlığından arınmak istercesine gözlerini kapatıyor.

Halliday ve ben çocukken bir yaz kampında tanıştığımızdan beri arkadaşız. Birlikte yıldızlara bakmak için yataktan kaçardık. Her zaman yüksek bir güce inanmıştır. O buna titreşim diyor. İnsanları enerjilerine ve ruhsal uyumlarına göre eşleştirmenin bir yolunu bulmaktan bahsederdi. Ve buldu . Henüz yirmi sekiz yaşındayken, Cosmic Connections adlı flört şirketini kurduktan sonra The Economist dergisinde dikkat edilmesi gereken iş kadını seçildi. Hayata bakış açılarımız kadar farklı olsa da, onu daha fazla sevmezdim.

Yavaşça nefes veriyor ve gözlerini açıyor. Bana gülümsüyor, yüzü . "Bugün senin için bir kart çektim. Büyülü şeyler geliyor."

"Bu davayı bitirip bir süreliğine sinyalin olmadığı bir yere gitmek gibi mi?" Telefonum başka bir e-posta ile çalarken soruyorum.

"Belki de. Bir tatili hak ediyorsun. Kartlar asla yanılmaz. Bir şeyler olmak üzere."

"Belki yakında olabilir. Lütfen evren," diye mırıldanıyorum, koridorun zeminindeki çantamdan telefonumu alıyorum ve e-postalar arasında geziniyorum. Hepsi şu anda üzerinde çalıştığım davayla ilgili ama zaten bilmediğim bir şey içermiyorlar.

Güllere bakarak, "Doğru zaman geldiğinde olacak," diye düşünüyör.

Bütün gün soğukkanlı kanıtlar ve gerçeklerle uğraşıyorum. Göremediği bir şeyi nasıl dair hiçbir fikrim yok. Ama işine yarıyor. İşini seviyor ve şu anda şirketini ve olağanüstü yeteneğini öve öve bitiremeyen çok sayıda etkili insan ve ünlüyle ortaklık kurdu. Onunla çalışmak bekleme listesi bir yıldan fazla.

"Ama eğer bu bir yolculuksa, lütfen Henry ile gitme," diye ekliyor.

"Onu tanıımıyorsun bile." Uzun, gevşek buklelerimi toparlamaya çalışarak saçlarımı . "sadece birkaç aydır görüyoruz. Ve sen onunla bir kez tanıştın."

Alay ediyor. "Bir kez yeterliydi."

Henry ile ne alıp veremediği var bilmiyorum. Çekici, zeki ve çok çalışıyor. Beni sıkboğaz etmiyor ve çoğu akşam çalışmak zorunda olduğumu anlıyor. Ona daha fazla zaman ayırmam için beni hiç rahatsız etmiyor. Ama boş olduğumda, beni görmek için her zaman çaba sarf ediyor. Haftada bir geceyi birlikte geçirmeyi başarıyoruz ki bu benim programıma göre başlı başına bir mucize. Eğer bu, Henry'nin hayatıma olumlu bir katkı dair evrenin bir işareti değilse, bilmiyorum. Yıllardır bir ilişkide bu kadar ileri gitmemiştim.

"Henry de benim gibi çok çalışıyor, bu da mükemmel bir şey. Onunla her şey çok kolay."

Halliday gözlerini güllerden kaldırıp aynadaki yansımasında benimkilerle buluşturuyor. "Kolay olan pek de ilham verici değil Sophie. Kolay kulağa sıkıcı geliyor."

"Kolay basittir. Karmaşık olmayan," diye karşı çıkıyorum.

"Kolay olan süsen değildir." İç geçiriyor ve kaşlarını çatarak güllere bakıyor.

"Aman Tanrım." Oflayarak masadan el çantamı aldım ve rujumu içine koydum. "Bu üç yıl önceydi." "Sayıyor musun o zaman?"

"Saçmalama," dedim. Ama gerçek şu ki, o süsenlerin bana ne zaman teslim edildiğini çok iyi hatırlıyorum. Ve onlara eşlik eden kartı da çok net hatırlıyorum.

Bir yıl oldu ve siz çantanızdaki köpekleri beslerken, biz oturmuş göle bakıyorsunuz, geçmiş randevunuzun eski topları çoktan yutulmuş. DH.

Drew Harper.

En sevdiğiniz çiçekleri tek seferlik bir randevudan hatırlayan bir adam; onunla bile değil. Sonra da onu günün birinci yıl dönümünde size çiçek gönderiyor.

"Iris'i neden sevmediğimizi bana hatırlatır ?" Halliday soruyor. "Çirkin miydi?" Parmaklarımı saçlarımda biraz daha gezdirmeden önce duraksıyorum. "Hayır. Neden?" "Kötü mü kokuyordu?"

"Hayır."

"Deri pantolon giymek mi?"

"Hayır." Gülüyorum. "Bütün bunları zaten biliyorsun."

Dört yıl önce Londra'dayken Drew'in o gece bana nasıl çıkma teklif ettiğini biliyor. Ertesi Perşembe günü, tıpkı gibi Bath'a geldi. Doğruca ofisime girdi ve resepsiyon ekibine beni yemeğe götürmek için orada olduğunu söyledi. Ukala piç. En beni dinleseydi, kendini bu yolculuktan kurtarabilirdi. O gece havaalanına gitmek için aceleyle işten çıkıyordum. Giyinip , geniş göğsü beyaz gömleğinin içinde sımsıkı duran adam için neredeyse üzülecektim. Ama onu uyarmıştım. Hiçbir şey .

Halliday kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sadece özet geçiyorum." Kıkırdıyorum. "Doğru."

Çok az tanıdığım bir adamın randevu davetini kabul etmediğim için büyük bir kozmik hizalanmayı kaçırdığıma ikna olarak bu hikayeyi sık sık 'özetlemeyi' seviyor. Bizim hakkımızda kart destelerine danıştığını ve görünüşe göre bazı ilginç sonuçlar çıkardığımızı söyledi. Kendi mesleğini bulduğu ve bu mesleğin ona neşe getirdiği için onun adına mutlu olsam da, kozmik titreşimlerimi öğrenmekle .

Ya da Drew Harper'ın.

Geçen yıl Londra'ya , evrenin iş başında olduğuna ve Drew ile beni tekrar bir araya getirdiğine ikna olmuştu. Crown Prosecution Service'te kıdemli savcı olarak iş teklifi aldığım aldığım terfi ve yüklü maaş artışı onun için küçük detaylardı.

"Onları göndermeyi bırakması çok yazık. Süsenler çok güzeldir." Gözlerini tekrar güllere çeviriyor ve onlara ters ters bakıyor. "Kesecek misin artık?" Gülüyorum. "Onlara yeterince nefret gönderirsen sihirli bir dönüşmeyecekler."

İç geçiriyor, bana bakarken omuzları düşüyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum."

"Henry ile mi?" Telefonumu çantama yerleştirirken

homurdanıyor. "Sana söyledim. Henry ile işler-"

"Sıkıcı. Evet, biliyorum. Sadece söylüyorum, bahse girerim Iris'in titreşimi çılgıncadır."

"O zaman neden onunla bir randevuya gitmiyorsun? Sonra onu sorgulayabilir ve ona dokunabilirsin ya da bunu nasıl yaparsan yap." "Numarası hâlâ sende var mı?" Canlandı, gözleri hevesli ve tetikte.

O yüzü tanıyorum. İş yerinde her yeni aşk eşleşmesi yaptığında yüzünde beliren o ifade. Sanki evren ona altın tepside bir sihirli kurabiye daha sunmuş gibi.

Fikri filizlenip Jack'in fasulye sırtığından daha hızlı büyümeden önce kararlı bir şekilde "Hayır," diyorum. "Yıllar önce sildim. Onu yasaklama emriyle tehdit ettikten sonra."

Anahtarlarımı alırken "Büyük hata," diye homurdandı.

Bunun için beni hiç affetmedi. Tam olarak öyle demek istemedim. Drew ısrarcı davranınca dostça bir şakaydı.

beni dışarı çıkardı. Büyük bir dava üzerinde çalışıyordum ve berbat bir gün geçirdim. Bana tekrar mesaj attığında, hayır cevabını kabul etmezse bir dava açmak zorunda söyledim. Ben yapmazdım. Verdiği cevabı hâlâ hatırlıyorum.

Her kimse sana kraliçesi gibi davrandığından emin ol. Mutlu ol, Sophie Havers.

Ve bu Drew Harper'ı son görüşüm ya da konuşmam oldu. Beni uzun zaman önce unutmuş olmalıydı. Drew Harper gibi adamlar zaman kaybetmez. İsteseydim onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulabilirdim. Özellikle de kız kardeşim Holly'nin en iyi arkadaşı Rachel'ın, Drew'un çalıştığı şirketi yöneten Tanner Grayson'la evli olduğunu sonra. Halliday'in sanki bir anlamı varmış gibi kaderin başka cilvesi.

Ön kapıyı açtım ve ona döndüm. "Çiçeklerimin ölmesini vasiyet ettin ve yaşam tercihlerimi sorguladın. Şimdi mutlu musun? Gidebilir miyiz?" Gülümseyerek sordum.

"Tamam. Gidebiliriz. Sen filmi izlersin, ben de meditasyon falan yaparım."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama bana şakacı bir şekilde sırtıyor ve kapıdan çıkarken benimle kol kola giriyor.

Bölüm 3 Sophie

"şimdiden sabah olmak zorunda?" Henry üzerimden yuvarlanıp kollarını başının üzerine uzatıyor, sonra birini bana dolayarak beni doğru çekiyor. "İkinci raunda "

Derin nefes alıyorum, elimi göğsündeki yumuşak tüylerin üzerinde gezdirirken zihnimin işle ilgili her şeyden arınmasına izin veriyorum. Teni avuçlarımda altında sıcaklık, kalp atışları beni uyandırdığı için hâlâ hızlanmış durumda.

"Kahvaltı toplantım var," diyorum özür dileyerek, kendimi onun kucağından kurtarıp otururken, çarşafı göğüslerime yaslıyorum. "Önce duş almak ister misin?"

Esniyor, açık kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Elbette." Yatağımdan ve çırlıçıplak banyoya giriyor, giderken de başının kaşıyor.

Kapının arkasından bornozumu almadan önce kapının kapanmasını ve duşun açılmasını bekliyorum.

Henry dün gece yine bende kaldı. evine gidip nasıl bir yer olduğunu görmek isterdim ama şehir dışında yaşıyor ve trafiğin yoğun olduğu saatlerde oraya gitmek bir saatten fazla sürer. İşten erken çıkıp benim evime bir sakınca görmediğini söyledi. Ve bu mantıklı çünkü bu şekilde birlikte daha fazla zaman geçiriyoruz.

Dušta mırıldanan sesi dışarı süzülürken banyo kapısına bakıyorum. Halliday ondan hoşlanmıyor olabilir ve onunla tanışan tek arkadaşım da o. Ama iş sayesinde tanıştığım insan sayısı, 'kötü aurası' olan birini tanıyabileceğim anlamına geliyor. Onları her görüyorum. Bazen bir davayı okurum ve kanıtlar yetersiz olsa bile suçlu olduğunu bilirim. Buna sezgi ya da deneyim diyebilirsiniz. Ama bir dava bana içgüdüsel bir his verdiğinde, ihtiyacım olan kanıtı etmenin bir yolunu bulurum. Çünkü her zaman bir yerlerde bir hata vardır. Bir hata. İnsanlar hata yapar; bu onların genetik yapısında var.

İş yerinde bana 'İşleyici' derler çünkü hiçbir davayı kaybetmedim. Suçlama ne kadar iğrenç olursa olsun. Dava ne kadar karmaşık ya da ilk bakışta ne kadar dayanıksız görünürse görünsün, üstesinden gelebilirim.

Sanığın kim olduğu, ne kadar parası, gücü ya da statüsü olduğu umurumda değil. Eğer suçluysalar, bunu kanıtlamanın bir yolunu bulurum. Hukuka asla arkadaş edinmek için girmedim. Bir fark yaratmak için girdim. Dürüstlük benim için paha biçilmezdir. Babam emekli olmadan önce çok saygın bir yargıçtı. Onu gururlandırmalıyım.

Kancadaki bornozuma uzanıyorum. Henry'nin ceketi üstünde asılı duruyordu, ben de onu ama yere düştü. Onu almak için eğildiğimde iç cebinden şey kayıyor. , incelerken ağırlığı parmaklarımda artıyor.

Mide bulantısı midemde kıvrılıyor, yalpalamasına neden oluyor. Nesne benimle alay ediyor, şekli ve anlamı çok açık. Kesintisiz bir bağ. Başı ve sonu yok.

Bir daire.

Bir halka.

Altın kordonu parmaklarımda arasında çevirip üzerindeki yazıyı okurken boğazımdaki safrayı yutuyorum.

"V & H 27^{inci} Mayıs."

27^{inci} gün bugün.

Banyodaki duş durduğunda kalbim ağzıma sıcıyor. Askılıktan alıp üzerime geçiriyorum ve kemerini sıkıca düğümlüyorum. Arkamı döndüğümde Henry'nin ceketi yerde unutulmuş, buruşuk bir yığın halindeydi, ihanetin kanıtı bir adak gibi avucumun içinde mükemmel bir şekilde duruyordu.

Bir fedakarlık.

Ancak bugün feda edilen tek şey, bir yalancıyı fark edebileceğime dair kendime olan inancım. İnsanlar mahkemede her zaman yalan söyler. Benim işim

Bunu fark edip, ortaya çıkarıp, kazanmak için avantajıma kullanacağım.

İlk defa içgüdülerim . Beni hayal kırıklığına uğrattılar. Bu sefer kaybettim.

Çok aptalım. Bunu nasıl kaçırdım?

Banyo kapısı açılıyor ve Henry dışarı çıkıyor, bir havluyu kalçasına indirmiş, diğeriyle saçını kuruluyor. Bana sırtıyor ama uzattığım elimi görünce yüzü donuyor.

"Bu cebinden düştü," diyorum sakın bir şekilde, yüzüğü ona uzatarak.

Yüz ifadesi bir anda kapanıyor ve bana doğru adım atıp avucumdan kapıyor. Banyodaki buharlı, sıcak hava da onunla birlikte geliyor, yüzüme çarpıyor ve zaten kavrulan tenimin üzerinde hızla minik damlacıklara dönüşüyor. Hareket etmiyorum. Nefes almıyorum. İhanet ve hayal kırıklığının karışımı damarlarıma hücum ederken içimin titrediği gerçeğini ele verecek hiçbir şey yapmıyorum.

"Neden eşyalarımı karıştırıyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

"Yapabileceğimi sanmıştım." Çarpan kalbime rağmen sesim düzgün.

"Tanrı aşkına. Senin farklı olduğunu sanıyordum." Elindeki yüzüğe bakıyor ve sonra parmaklarını etrafında yumruk yapıyor.

Çekici olduğunu düşündüğüm gözlerinin etrafındaki yumuşak gülme çizgileri, kaşlarını çatarken yerini derin, kazınmış oluklara bıraktı.

Göğsünü ve karın kaslarını kabaca kuruluyor, kapıp ayaklarını sokarken gevşek aleti bacaklarının arasında sallanıyor. Taşaklarının ne kadar buruşuk ve gevşek olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Boxerını kalçalarının üzerinden yukarı çekmeden önce iç uyluğuna çarpıyorlar. Yüzüne bakıyorum. Gözlerindeki pırıltı kaybolmuş ve bana sert, soğuk bir mesafeyle bakıyor.

Ben bakıyorum.

Ellerini yüzüne sürerek derin bir nefes veriyor. "Özür dilerim bebeğim. Böyle söylememeliydim. Bu senin suçun değil." Ellerini indiriyor ve bana bakarken avuç içleri yukarı bakacak şekilde tutuyor. Gözleri her zaman bana baktığı gibi yumuşamıştı. Bana verildiğini hissettiren bakışları. Ama onun kim olduğunu göremiyorum. Kendimi hasta hissediyorum. Hasta ve kullanılmış.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum ve o konuşmaya devam ederken yükselen mide bulantısını engelliyorum.

"Sana söylemeliydim. Biz ayrıldık. Aylardır ayırınız. Ama aramızdaki her şey çok iyi gidiyordu ve ben bunu mahvetmek istemedim."

"Sen evlisin," diyorum.

"Ayrıldık," diye tersliyor, sandalyenin arkasından gömleğini kapıp kafasına geçirirken. "Ama henüz boşanmadık."

"Ayrıldık," diye tekrarlıyor.

"Söyleyebileceğin tek kelime bu mu?"

"Tanrım, Soph. Kaltaklık yapma." Bana ters ters bakıyor.

"Ben mi?" Sakin dış görünüşüm bozuluyor, onu işaret ettiğimde kan basıncım yükseliyor. "Cebinde evlilik yüzüğü olan ben değilim. Evlilik yıldönümümde başkasının yatağında uyanan ben değilim. Kaç yıl oldu?"

"Ne?"

"Bugün kaç yıllık evli olurdunuz? Ne de yıldönümünüz." "Bunu yapmayacağım." Bana sırtını döndü ve odadan dışarı çıktı.

Onu oturma alanıma takip ediyorum ve o ayakkabılarını kapıp kanepeye oturup onları çekiştirirken soruyu tekrar tekrar soruyorum.

"Ne kadar ?" Tıslıyorum.

"Biz ayrıldık. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Doğru ya. Çünkü ayrı yaşayan erkekler hâlâ takıyor, sonra da kız arkadaşlarıyla görüşürken çıkarıp ceplerine ." Gözlerim, vazgeçemediği bir alışkanlık gibi çoktan sol eline geri taktığı parıldayan altın yüzüğüne kayıyor ve homurdanıyorum. "Ben aptal ."

"Öyle davranıyorsun."

"Bütün bunlar da neydi?" Kollarımı iki yana açıyorum, metres olabileceğimin farkına . " iş olarak seks mi? Sadece ben miyim yoksa başkaları da var mı?" Kullanılmışlık hissi hızla yerini dehşete bırakıyor. Birkaç hafta önce prezervatif kullanmayı bıraktık. İşler iyi gidiyordu ve ben iğne oluyordum. Bir sonraki adım gibi görünüyordu.

Tüm bu ilişki gerçekten çabalıyordum. Aptalca.

Henry bir ayakkabıyı bağlamayı bitirir ve diğerine geçer. Bağcığı çok sert çekti ve koptu. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Evet, bir tek sen varsın." Bana bakıyor, çenesi geriliyor. "Seninle olmak istiyorum."

Ayakkabısını bırakıyor, güdük, kopuk bağcığı gevşiyor ve ayağa kalkarken sallanıyor. Bunu, iç çamaşırını giymeye çalışırken sarkık aletin sallanmasına edemiyorum.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve duruşundaki değişimden, yutkunmadan önceki hafif duraklamasından, benimkilerle buluşmadan önce gözlerinin sağa kaymasından belli oluyor. *Suçluluk duygusu.* Bunu mahkeme salonunda milyonlarca kez gördüm

"Ayrılmadınız." Yavaşça nefes veriyorum, gözlerimi tekrar onun yüzüne çevirmeden önce başımı geriye doğru eğiyorum.

"Öyleyiz." Elime uzanıyor ve dudaklarına götürmeden önce parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Sıcak dudaklarıyla parmak eklemelerimi öperken nefesimi tutuyorum.

"Biz... yakında... olacağız," diye fısıldıyor. "Olacak mıyız?"

"Aramızdaki ilişki yıllardır sürüyor. şeyden çok arkadaş gibiyiz." Ona bakarken gözlerimi kırıştırıyorum.

"Hadi, Soph. Bunun iyi olduğunu biliyorsun. Burada sahip olduğumuz şey. Sen ve ben." yaklaşıyor ve kolunu belime dolayarak dudaklarını boynuma indiriyor ve kulağımın altından öpüyor. "Birlikte *iyiyiz*," diye fısıldıyor, sesi derinleşiyor.

"En son ne zaman birlikte yattınız?"

Duraksıyor ve bu kısa tereddüt kalbimin ayaklarımın dibine düşmesi için yeterli oluyor. "Gerçek, Henry."

Boynumu tekrar öpmeden önce boğazını temizliyor. "Önemli olan tek şey benim seni istemem. Ve senin de beni istemen." "Ne zaman?" "Ne zaman?"

Tekrar duraklıyor. "Geçen Cumartesi."

"Bugün Cuma. Altı gün oldu," diyorum belli etmeden. İşim sayesinde öğrendiğim bir başka numara da, sizi hazırlıksız yakaladıklarını asla belli etmemeleri.

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama kolunu belime doluyor.

"Öyle değil. Lütfen," diye ısrar ediyor, dudaklarını tekrar boynuma bastırıyor ve beni doğru çekiyor. "Seni istiyorum bebeğim."

Dudaklarını benimkilere ve morartıcı bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor.

"Çekil üstümden!" İki elimi göğsüne koyup onu geriye doğru itiyorum ve kendime nihayet düzgün nefes alabilecek kadar yer açıyorum. "Aptal olma. Önemli bir şey değil. Bunu mahvetme."

Aptal mı? Beni aptal bir kızmışım gibi reddediyor. O bir gaz lambası, şovenist bir domuz. Muhtemelen narsist bile olabilir. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

Bana doğru uzanıyor, ama ben tekrar geri adım atıyorum, daha fazla mesafe yaratıyorum ve kaşlarının sinirle çatılmasına neden oluyorum. "Hadi ama. Bütün bunları unutalım. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Dudaklarından çıkan bu kelimeler son kararlılığımı kırıyor. Yalancı ve hilekâr dudaklarından dökülen bu sözler, temsil ettikleri her şeyi mahvediyor.

"Gelip sikini ısırsa bile aşkı bilemezsin! Karın nerede olduğunu biliyor mu? Onun arkasından ne yaptığını?"

Gözleri kararıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Buruşmuş ceketini almak için hışım ile yanına gittim. topu göğsüne doğru fırlatıyorum ve o tek eliyle yakalıyor. "Çık dışarı."

"Soph."

"Dışarı!"

Hareket etmiyor. "izin vereceğim. Sonra bunu yetişkinler gibi konuşabiliriz."

"Şimdi!" Bağırıyorum, derim binlerce küçük iğne batırılıyormuş gibi karıncalanırken enseme bir sıcaklık hissediyorum. "Defol git buradan!"

Yavaşça yanımdan geçmeden önce kokluyor. Kapıya ulaştığında bir şey söylemek için dudaklarını aralıyor, ama belki de onu öldürmeme ramak kalmış gibi , çünkü tek kelime etmeden kapıyı açıyor.

"Ve beni arama," diye tıslıyorum.

İçim titriyor olsa da, beni manipüle etmek için kullanabileceği en ufak zayıflık belirtisine bile izin vermiyorum.

"Benimle ilgili her şeyi unut. Ben de seni unutacağımdan emin olacağım. Sen bir yalancı ve hilekârsın. Ve işimiz bitti."

Kapanış konuşmamı yaparken bana bakıyor. Sonra kapıdan çıkıp öyle çarpıyor ki, geçen hafta bana verdiği güller masanın üzerindeki vazoda sallanıyor.

Hışım ile gidip kapıyı kilitledim, kan kulaklarıma hücum etti. Sonra vazoyu alıp mutfığa doğru yürüdüm. Çöp kutusunu açtım ve vazoyu yukarı kaldırarak içindekileri, su da dahil olmak üzere, doğruca içine boşalttım.

"Güller," diye hırlıyorum kapak kapanıp kan kırmızısı yaprakları saklanırken. Gülleri sevmiyorum bile.

Bölüm 4 Drew

"Ne kadar zaman önce seni ? Ve sen hala bunu atlatamadın. On yıl mı?" Logan soruyor.

Tanner bardağına doğru
homurdanıyor. "Siktir git."

"Dört yıl," diyor kız kardeşim Maddy, Logan'ın yanına yaslanırken.

Logan'ın yeni eko roket motoru tasarımı Vex'in lansmanındayız. Şanslı piç sadece mühendislikte usta değil, aynı zamanda kız kardeşimin kalbini de kazandı. Gerçi bana kalırsa ikisi el ele tutuşuyor. Daha fazlası değil.

"Neden gidip onunla konuşmuyorsun?" Maddy sorar.

Gözlerim odanın karşısındaki altın saçlı güzele takılı kalıyor. Uzun mor bir gece elbisesi giyiyor. Vücudunun kadınsı kıvrımını saran bir elbise. Viskimin kalanını içmeden önce ağzım kuruyor.

"Görünüşe göre biriyle çıkıyor," diyorum boş bardağımı Logan'a doğru eğip barı işaret etmeden önce.

Başını iki yana sallıyor ve gösterişli partiye gelen tüm yatırımcılara bakıyor. "Bazı insanlarla konuşmamız gerekiyor."

Başımı sallıyorum ve bara doğru ilerlerken Tanner da bana katılıyor. Barmene işaret ediyorum ve o da bardaklarımızı iki yenisiyle değiştiriyor.

"Biliyor musun, belki de Maddy haklıdır," diyor Tanner, bakışlarımı odanın diğer ucuna doğru takip ederken bir yudum alıyor. *Ona* geri dönüyor.

Homurdanıyorum, bir dirseğimi bara dayayıp mavi elbiseli arkadaşının söylediği bir şeye gülümsemesini izliyorum. İkisi, arkadaşımız Dax ve kız arkadaşı Rose ile derin bir tartışmanın içindeler.

"Bütün bu bakışlar ona." Tanner kıkırdıyor. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun? Hiç gençleşmiyorsun." "Karisına gerçekte kim olduğunu söylemesi bile on sekiz aydan fazla süren adam söylüyor bunu."

Homurdanıyor, "Evet, . Dediğimi yap, yaptığımı değil."

Şaka yaptığımı biliyor. Ama yine de gerçek bu. Karısı Rachel ile New York'taki bir toplantıya giderken havaalanında tesadüfen tanışmış. Kayıp dizüstü bilgisayarını bulmasına yardım etmiş ve şirketi milyonlarca dolarlık bir anlaşmayı kaybetmekten kurtarmış. Sonra on sekiz ay boyunca onun peşinden koştu ve sonunda ona çıkma teklif etti. Ve tüm bu süre boyunca, ona unuttuğu adam olduğunu hiç söylemedi.

Bir adam gruplarına yaklaşıp elini kızın sırtına koyduğunda koltuğumda doğruluyorum. *Çok alçak*. Bir dirseğimi bara dayayarak rahat bir tavır sergilemeye çalışıyorum. Oysa gerçekte, vücudum beni yerimden fırlamaya ve geri çekilmesini talep etmek için oraya yürümeye çağırıyor.

Tanner yanımda sessiz bir şekilde onun birkaç kelime ve kibar bir gülümsemeyle yapışan kişiyi ustalıkla uzaklaştırmasını izliyor. Koltuğumda biraz .

Aferin kızıma.

"Avukat kadın kendi başının çaresine bakabilir," diyor Tanner, adam bir ifadeyle uzaklaşırken. "Ondan neden hoşlandığımı anlayabiliyorum."

"Sophie," diye mırıldandım. "Onun adı Sophie."

Sanki beni duyuyormuş gibi doğruca gözlerimin içine bakıyor. Yeşil gözleri benimkileri öyle uzun süre tutuyor ki kalbim öyle hızlı çarpıyor ki boğazımdan fırlayacak korkusuyla zorunda kalıyorum.

Bakışlarımızı ayırıyor ve içkimden büyük bir yudum almadan önce boynumu kırıyorum, onu tekrar görmenin verdiği sıcaklık yerine içkinin mideme açtığı sıcak yola konsantre çalışıyorum.

Hatırladığımdan daha güzelmış.

Tanner elini omzuma vuruyor. "Dört yıl oldu ve sen hala onu . Bilen biri olarak söylüyorum... Asla unutmayacaksın, Buddy." Gergin kaslarımı sıkıyor ve bana acıyarak bakıyor. "O yüzden hepimize bir iyilik yap ve gidip onunla konuş. Tekmelenmiş bir köpek gibi görünüyorsun."

Homurdanarak, Sophie'nin Logan'ın yatırımcılarından biri olan arkadaşıyla birlikte durduğu yere bakıyorum. Davetli listesinde Sophie'nin ismini artı bir olarak aldığı anda, piç kurusu bana bu gece beni sırtından vuran ilk kadının geleceğini büyük zevk aldı. Tüm arkadaşlarımın, edemediğimi bildiği bir kadın.

İlgimi çeken tek kadın. Belki de zekası, azmi ve güzelliği yüzünden. Ya da ukalılığı yüzünden. Bunu anlamıyorum. Ama bir randevudan yıllar sonra hala düşündüğüm tek kadın olduğunu biliyorum. Dax bana geçen yıl tutuklandığında ona yardım eden avukatın adını söylediğinde mideme istenmeyen bir kıskançlık yumruğu indirecek kadar düşündüm. Rose onun artık bekâr olmadığını duyduğunu eklediğinde daha da sıkılaştıran bir yumruk.

O kadın.

Sophie Havers.

"Bunu yaparsam çirkin suratını davamdan çeker misin?" Tanner'a şaka

yapıyorum. "Kesinlikle," diye yumuşak bir şekilde yalan söylüyor.

Ben tabureden kalkarken yorgun gözleri parlıyor. Şanslı herif üçüncü çocuğunu doğurdu. Bok gibi görünebilir ve hissedebilir. Ama mutlu. Onu bunu kadar uzun zamandır tanıyorum. Rachel'dan önce hiç böyle görünmezdi. Kıskanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Tüm bunları istediğimi biliyor. Grubumuzda özel birine sahip olmayan son kişi benim. Ve çocuklar. Kahretsin, çocuk istiyorum. Belki bu 35 yaşında bir adamın hayalini normal bir şey değil. Ama neyin normal olduğu umurumda değil. Karımı istiyorum. Seksi hamilelik göbeği. Minik bebekler. Etrafta koşuşturan çılgın çocuklar. Hepsini istiyorum. Ve en sadık baba ben olacağım.

Tanner'a son bir kez kaşlarımı çatıyorum, o da kıkırıyor, sonra odanın içinde ağır ağır ilerliyorum. Doğruca ona doğru gitmiyorum. Onun yerine, kalabalık odanın kenarındaki duvara doğru ilerliyorum. Artık Dax ve Rose'la konuşmuyor. Ama arkadaşları hâlâ onunla birlikte.

İkisi konuşurken viskimi yudumluyorum. Arkadaşı gözlerini kapatıyor ve bileğindeki kristal bileziği çevirirken hayali bir ses dinliyormuş gibi başını yukarı kaldırıyor. Gözlerini açtığında, beni görene kadar etrafını araştırıyor. Yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce Sophie'ye bir şeyler fısıldıyor.

Sophie'nin gözleri benimkilere kilitleniyor ve yıllar önce hayran olduğum o özgüvenle bana doğru adımlarla yürürken dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Bay Harper."

Kahretsin, bunu söyleme şekli vücudumdaki kanın güneye doğru akmasına neden oluyor.

"Bayan Havers. Uzun oldu."

Beni inceliyor, gözleri cam gibi ve içkisini yudumlarken yanakları kızarmış.

"Öyle. Sen nasılsın?"

bu. Kibar, pratik, kırılmış ton. Tek yaptığı, onu kırıp daha derine inmek istememe neden oluyor. *Beni geri çeviren ilk kadın.*

"Görünüşe göre yasaklama emrimi çiğniyorsun. Kural neydi? Sana bir kilometre yaklaşmamak mı?" Sırıttıyorum.

Omuz silkiyor. "Değişiyor. kadar iyi uymana şaşırdım. Seni bu kadar iyi bir çocuk olarak görmemiştim." Sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

"Bunun bir şaka olduğunu biliyor musun?" Sesi yumuşar.

"miydi?" Zümrüt gözlerini tutuyorum. "Ne istediğin konusunda oldukça net konuştun. Biriyle çıkmak için çok meşguldün."

Gözlerini benden kaçırıyor, yutkunurken gözlerinin etrafında küçük çizgiler oluşuyor ve parlak dudaklarına bir kaş çatma yerleşiyor. "O seni hak ediyor mu?"

Onunla sadece iki kez karşılaşmış olabilirim, ancak küçük konuşmaların onun için sadece kibar bir saçmalık olduğunu biliyorum. Buluşmamızdan bu kadarını öğrendim. Ve ayrıca, bilmek istiyorum. Kendime işkence eden bir yanımda, ben başarısız olduğumda flört konusundaki duruşunu değiştirmesini sağlayan adamı bilmek istiyorum. Özel biri olmalı. Belki başka bir avukat? Bir politikacı? Lanet bir prens mi?

"Hayır." Hüzünle gülümsüyor. "Hayır, yapmadı."

Ve aynen böyle, kendine işkence eden yanımda, ne demek istediğini anlamadan önce vücudumda neşeli bir zafer turu ve dizlerime beyzbol sopası gibi iniyor.

"Ne?" Dudaklarıma doğru giderken havada donan bardağımı elimle sıkıca kavriyorum. "Sana ne yaptı-" Dudakları incelirdi.

"Ciddi bir şey değildi."

Bir yudum daha alıyor, gözleri benimkilere dönüyor. Kadehimden derin bir yudum alıp onun hareketlerini taklit ediyorum. "Sanırım pek kaybetmiş sayılmaz," diyorum, bakışlarımın altında gözbebeklerinin büyümesi beni büyülüyor.

"Bunu sana söyleten ne?" Alkolün neden olduğu sarhoşluğa rağmen göz temasını hiç bozmuyor. Ben sadece

Onu tanık kürsüsünde birini sorgularken hayal edin. Eminim yetişkin erkeklerin altına işetiordur.

Bu fikir aletimin pantolonumun içinde daha fazla dikkatimi çekmek için savaşmasına neden oluyor. "Çantan." Başımı diğer elinde tuttuğu küçük el çantasına doğru eğiyorum. Ben devam ederken gözleri kısılıyor.

"Küçük. Ve eski sevgililerinin taşaklarını bunun içinde . Yani..." Bir içki daha alıyorum ve dudakları bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrılıyor.

"Ben öyle. Bunu sana dört yıl önce söylemiştim." "İyi bir hafızam var."

"O gece benimle çıkmadığın için o zaman." Küçük cüzdanı tutup hafifçe sallarken gözleri parlıyor.

"Öyle olsaydım taşaklarım bunun içinde olmazdı," diyorum bakışlarını tutarak.

Gözlerini devirerek elini tekrar yanına indiriyor. "Dur tahmin edeyim. Çünkü çok küçük."

"Hayır." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Ben ondan bir baş daha uzun dururken o başını geriye eğip gözlerimle buluşuyor.

"Çünkü eğer benimle çıkmış olsaydın, şu anda eski sevgilin olmazdım."

"Sen yapmaz mıydın?" Kaşlarını çatıyor, dudakları eğlenerek bükülüyor.

"Hayır." Ona bakarken alt dudağımı ıslatarak emiyorum. Gözleri ağzıma düşüyor, hareketi takip ediyor. "Sen ne olurdun?" diye nefes alıyor.

Gizli bir iniltiyle dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Konuşmadan önce acele etmiyorum, onun dikkatinin tadını çıkarıyorum. "Senin kocan olurdum."

Dudakları küçük bir nefesle ayrılıyor. Bir tanesi pantolonumun içine kadar ulaşıyor ve ağrıyan aletimin etrafında kıvrılıp onunla alay ediyor. Geri çekilip aramıza tekrar mesafe koyuyorum.

"... ve çok küçük olduğu için." Sırıtarak ona iyi akşamlar diledim ve sonra uzaklaştım.

Bölüm 5 Sophie

"GERÇEKTEN BUNUN İÇİN GİDİYORSUN, ha?" Halliday, barda onun yanına kadehimi havaya kaldırarak kadeh kaldırırken diyor.

"Henry'ye." Hıçkırıyorum. "Ve onun evli, yalancı kışını hayatımdan çıkarmaya." Kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Buna içerim."

Cinimi höpürdeterek içiyorum ve elimin tersiyle dudaklarımı silmeden önce bardağımyı koyu renkli ahşap bara sertçe vuruyorum. "Ve sarhoş olmaya."

Kaşları çatılır ve barmene işaret eder. "İki su alabilir miyiz lütfen?"

"Hey." Ona suçlayıcı bir şekilde işaret ediyorum, taburem sallanıyor. *Bacağı gevşek olmalı.* "Yapamayacağımı mı söylüyorsun..." Yine hıçkırdım. "... içkimi halleder misin?"

"Hayır." Gülüyor, elini uzatıp beni sabitliyor.

Tabureye kaşlarımı çatıyorum ve onu sallayanın ben olduğumu fark ediyorum.

"Diyorum ki, içkini kaldıramadığımı *biliyorum*." Ben tartışmaya hazırlanırken o gözlerini deviriyor. "Hiçbir zaman yapamadın."

Ağzımı kapatıyorum ve o da bana sert bir bakış atıyor. Konuşmaya devam ederken yüzüne sabitleniyorum. Kaşları ne kadar da mükemmel.

Ben göz kırptıkça bulanıklaşmaya başlıyorlar.

"... Bu şekilde içtiğin tek zaman, on dokuz babanın arabasını çizdiğin ve ona nasıl söyleyeceğini bilemediğin ve kız kardeşinin o korkunç seks kaseti olayını yaşadığı zamandır."

"Şşş." Parmağımyı beceriksizce dudağıma vuruyorum. "Bu hakkında konuşmak istemiyorum." İç çekiyor. "Sen ondan çok daha değerlisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." kucaklayarak sefil bir şekilde barın üzerine çöküyorum. İçindeki suya kaşlarımı çatarak bakıyorum ve sonra sağa sola göz gezdiriyorum. Cinim bitirmemiş olmama rağmen bitmişti. "Ugh," diye inliyorum, bir elimi alnıma bastırarak. "Yarın iyi olacağım. Sadece... Bu sabah uyandım ve her şey . Ve şimdi..." Elimi bırakıp omuz silkiyorum, başım dönüyor.

"Henry değil, mi?" Halliday beni çok iyi tanıdığı için soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır... Evet... Hayır... Üzerinde çalıştığım bu dava. Zor ve... Henry ile olan bu şey... Her zaman biliyorum." Halliday'in gözlerinde cevap ararken sesim titriyor. "Her zaman bilirim. . Henry'nin evli olmasını kaçırdıysam, başka neleri kaçırmışımdır? Ya bu sefer kazanamazsam?" Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşirken sesim düşüyor.

"Dinle." Taburesinin üzerinde dönerek bana doğru bakıyor. "Sana boşuna 'İşleyici Havers' demiyorlar. Sende bu var. Sende hep vardı. Sezgilerinde hiçbir sorun yok. Evren seninle birlikte çalışıyor, bunu sana söylemiştim."

Homurdanıyorum ve elime uzanıp onu sıkarken yüzü yumuşuyor.

"Sadece dikkatin dağılmıştı. Seks ve hormonlar titreşimimizi etkileyebilir, partnerimiz bizim için yanlış olsa bile kafamızın karışmasına neden olabilir. Orgazmlar... yoğun , fiziksel bedenimizden daha fazlasını etkiler."

Henry'yle seks hayatımı düşünürken, "Sanmıyorum... Böyle bir şey şüpheliyim," diye mırıldandım. Elbette . Ama her seferinde değil. Ve sadece bizimle aynı anda kendime dokunduğumda... Onu düşüncelerimden sıyrırken yükselen safrayı geri yutuyorum.

"Ya da stres," diyor Halliday yüzümü incelerken. "Sana sürekli ara vermeni

söylüyorum." "Yapamam," diye . "En azından bu dava bitene kadar."

Gülümsüyor. "Bu dava biter bitmez, sen ve ben kokteyllerle sıcak bir yere gideceğiz. Ve harika zaman geçireceğiz."

"Kokteyller kulağa hoş geliyor." Barın aşağısında birine servis yapan barmene bakmak için boynumu eğiyorum. "Ben de bir kokteyl alabilirim."

"Nu-uh." Suyumu önüme kaydırıyor ve bardağın kenarına vuruyor.

"Eğlencemi mahvediyorsun, neden yapmıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

"Seni yarın akşamdan kalmalıktan kurtarıyorum, değil mi? Biraz daha içersen kendini berbat hissedeceksin. Bunu şimdi içersen savaşıma şansın olur." Bardağı biraz daha yaklaştırıyor ve ben de alıyorum. "Güzel. Şimdi, bu gece burada kalıyoruz. Kocaman bir otel yatağı, temiz çarşaf, iyi bir uyku. Sabaha kadar Henry'nin gevşek aletini unutmuş ve her zamanki dövüşçü formuna geri dönmüş olacaksın."

"Amin." Bardağın geri atıyorum, su olduğunu hatırlayınca hayal kırıklığıyla yüzümü buruşturuyorum.

"böyle." Gülümsüyor ve sonra dikkatini odanın öbür ucundaki bir şey çekiyor. "Oh, Logan'ı görüyorum. Bu gece için ona teşekkür edeceğim ve sonra odalarımıza çıkabiliriz. Bir dakikalığına iyi olacaksın, değil mi?"

Elimi zarif olmayan bir şekilde salladım. "Git. Ben iyi olacağım." Gözlerini kısıyor, ikna olmamış gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, ben harikayım." Bardağımı boş olduğunu unutarak dudaklarıma götürüyorum, sonra da tüm sorunlarımın kaynağıymış gibi ona bakıyorum. "Tamam. Çabuk olacağım." Halliday aceleyle uzaklaşıyor, ben de başımı arkaya eğip içinde bulunduğumuz otelin balo salonuna hayranlıkla bakıyorum. Otel

Odanın etrafındaki arşitravlar ve kemerler, içtiğim altı, hayır yedi, cin sayesinde biraz bulanık bile çok güzeller.

"Yeniden modellemeyi yapan şirketi yöneten adamlar bu gece burada." "Pardon?"

Başımı tekrar eğip dost canlısı barmenin gözleriyle buluşuyorum.

Başını eğiyor ve ben de bar boyunca onun göz çizgisini takip ederek Drew'un yeşil elbiseli, güzel, kıvrımlı bir esmerle konuştuğunu görüyorum. Adamın söylediği bir şeye ve sonra kollarını boynuna doluyor, böylece kulağına fısıldayabiliyor. Adamın soğuk mavi gözlerinin, az önce söylediği şeye gülerken muhtemelen ona parıldadığını bilmek için daha yakın olmama gerek yok. Eğlendiği zaman gibi. Onu olsaydım şimdi kocam olacağına dair şaka yaptığında olduğu gibi.

Koca.

Saçma. Yakışıklı, yoğun ve aşırı özgüvenli. Birçok kez gördüğüm ölümcül bir kombinasyon. Genellikle mahkemede onları kırbaçlamadan önce savunma avukatlarının kışkırtmalarında.

Gözlerimin smokininin içindeki geniş çerçevesini baştan ayağa gezmesine ve tekrar yukarı çıkmasına izin veriyorum. Evet, yakışıklı, yoğun ve aşırı özgüvenli. Başka tarafa bakmalıyım.

İçimdeki sıcaklık artarken yutkunuyorum ve onu incelemeye devam ediyorum. "Onları tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Onları tanıyorum. Tanner Grayson' ait. Ama şu adam, Drew Harper, buradaki tüm projeyi yürüten kişi. İyi iş çıkardı," diye devam ediyor barmen.

Drew ve kıvrımlı esmer kız çıkışa doğru yönelirken, "Evet, gayet iyi," diye mırıldanıyorum. "Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, taburemden kayıyorum ve tökezliyorum. *Aptal stiletto ayakkabılar.*

Kalabalık balo salonundan geçip süslü çıkış kapılarından lobiye giden koridora çıkıyorum. Bir aşağı bir yukarı tarıyorum ama kimseyi göremiyorum.

"Drew." Bir kıkırdama köşeden süzülür.

Sesi takip ediyorum, neden burada olduğumdan bile emin değilim.

Drew esmer kızın paltosunu giymesine yardım edip onu yanağından öperken köşeyi dönüyorum. Kız uzanıp adama sarıldığında ve adamın kolları kızın etrafında kıvrıldığında midem bulanıyor.

Logan yanımda beliren Drew'a "Teşekkürler Buddy," diyor.

"Sophie? Bu gece Halliday ile gelebilme çok sevindim. İyi bir akşam geçirdin mi?"

"Evet. Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, gözlerim Drew'a kayıyor, o da artık burada onu ve randevusunu bir ucube gibi izlediğimin .

Bana dikkatle bakarken kaşları mavi gözlerinin üzerine düşüyor. Çenemi kaldırıyorum, arkamı dönüp balo salonuna geri için kendimi hazırlıyorum.

"Oh." Yanındaki esmer sanki adım onun için bir şey ifade ediyormuş gibi sırtıyor. "Sophie?" Gözleri Drew'un yüzüne kayıyor ama o hâlâ beni izliyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Maddy."

"Ben de memnun oldum." Ona kibarca gülümsedim.

"Hazır mısın, Smiles?" Logan, Maddy'ye doğru yürüyüp elini onunkıyla birleştirerek soruyor.

Bana küçük bir el sallıyor ve sonra Drew'un göğsünü okşuyor. "İyi geceler, ağabey. Seni yarın ararım."

Drew mırıldanarak cevap veriyor, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş.

"Hoşça kal Sophie," diye sesleniyor ve Logan'la birlikte uzaklaşıyor.

"Güle güle." Dengemi kaybederek el sallıyorum. Duvara doğru uzanıyorum ama bileğimi saran sıcak bir el tarafından yakalanıyorum.

kendini belime doladı.

"Sarhoşsun," diyor Drew bana destek olurken. Yüzümü incelerken kaşları aşağı doğru iniyor.

Onun sıcak, lezzetli kokusunu içime çekiyorum. Tütsülenmiş odun üzerindeki bal gibi. Ama bu onun yüzündeki kızgınlık ifadesini yok edemiyor.

"Sen kimsin de benim ne olduğumu söylüyorsun? Polis mi?" .

Dudaklarının arasından bir kaş çatma geçiyor, sonra bu kaş çatma kayboluyor ve beni tutuşunu gevşetiyor, tamamen bırakmadan önce beni sabitliyor. "Arkadaşın nerede?" diye soruyor, sanki onun ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor.

"Halliday balo salonunda. Neden?"

"Bu gece eve nasıl gideceksin?" diye soruyor, bir elini üst koluma koyuyor ve takım elbiseli iki iş adamı yüksek sesle gülerек ve sallanarak geçerken çarpılmamam için beni bir tarafa yönlendiriyor.

Görünüşe göre bedava barı da sevmişler.

"İkimiz de burada kalıyoruz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden?"

"Gidip onu bulacağım, böylece seni odana götürebilir." Gözleri kararıyor ve geçip gidiyor.

"Affedersiniz?" Dönüyorum, hareket beni tekrar yalpalatıyor. Kim olduğunu sanıyor bu adam? "Kendi odamı bulabilirim, biliyorsun," diye tersliyorum onu. Siyah saçları ceketinin yakasından hafifçe kıvrılıyor, ipeksi ve ışıkların altında .

"İyi misiniz?" diye yanımdan geçen iş adamlarından biri. "İhtiyacınız olursa odanızı bulmanıza yardımcı olabiliriz?" "Biz de şimdi kendi odamıza çıkıyoruz," diye ekliyor arkadaşı ve asansörün kapısının kapanmasını engelleyerek benim de ona katılmamı sağlıyor.

Onlar.

Minnetle gülümsüyorum ama hareket etmiyorum. Aptal değilim. Sanki iki sarhoş adamla asansöre binecekmişim gibi. "Oh. Teşekkür . Ama-" "Siktir git," diye bağılıyor derin bir ses, güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni sert, kaslı bir tarafa doğru koruyucu bir şekilde çekiyor.

"O benimle birlikte."

İşadamı omuz silkiyor, nefesinin altında mırıldanıyor ve asansörün kapısını bırakıyor.

"Pislikler." Kapılar kapanırken Drew ters ters bakıyor. Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. Topuklu bile daha uzun.

Bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi balo salonunun kapısına doğru bakarken kalın boynu bir yutkunmayla kasılıyor.

"Hadi gel." Bizi asansöre doğru yönlendirirken eli kalçama dolanıyor ve çağrı düğmesine basıyor. "Odana gittiğinden emin olacağım ve sonra gelip arkadaşına söyleyeceğim."

"İhtiyacım yok," diye karşı çıkıyorum, hâlâ onun yanına yaslanmış durumdayım çünkü topuklu ayakkabılarım gülünç derecede yüksek ve ayaklarımın üzerinde dengesiz durmama neden oluyor.

"İnan bana Sophie. Seninle ilgileniyor olsaydım, bunu bilirdin."

Sözleri içimde beklenmedik bir ürperti yaratıyor. Yüzü hiçbir şey vermiyor. Herhangi eğlence ya da duygu belirtisi yok. Kulağa flört ediyormuş gibi gelse de.

Çenesi geriliyor ve ben de başka tarafa bakıyorum. Onu aniden bu kadar karamsar yapan şeyin ne olduğu umurumda değil.

Yolun geri kalanını sessizce ve o da bana katımın koridorunda yardım ediyor. Kapıma vardığımızda anahtar kartımı bulmak için çantamı karıştırıyorum, bulamayınca da söyleniyorum.

"Bana bırak." Drew çantamı alıyor ve kartı çıkarıp sensöre bastırarak kapıyı açıyor, hem de iki saniyeden kısa bir sürede.

"Nasıl yaptın-?" Şaşkınlıkla çantama bakıyorum.

"Eski sevgilinin taşaklarının arkasına düşmüştü."

Gözleriyle buluştuğumda dudakları seğiriyor. "Oh," diye mırıldanıyorum.

Odaya giriyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra onlardan kurtulmama rağmen sallanmaya ve tökezlemeye devam ettiğim için kaşlarımı çatıyorum. Belki de içkiyi biraz fazla .

Omzum bir duvara çarpıyor ve dudaklarımdan küçük bir yelpaze kaçıyor. Sendeleyerek ilerliyorum, yatağım odanın öbür ucunda dev, kabarık bir konfor bulutu gibi bana .

Kapı kapanırken arkamdan bir tıkırtı geliyor ve sonra ayaklarım yerden kesiliyor, yukarı çekilip sert bir şeye yaslanıyorum.

"Sakin . Hadi seni yatağa götürelim." Dönen başımı göğsüne yasladığımda Drewun sesi göğsünde gürlüyor.

Beni yavaşça yatağa bırakıyor ve sonra geri çekilmeye başlıyor, kaşları çatılmış, yakışıklı yüzünü gölgeliyor. Bana bunu yaptırmanın ne olduğunu bilmiyorum ama tutup yataktan doğruluyorum ve çaresizce, beceriksizce bir öpücükle ağzını yakalıyorum.

Şaşkın bir nefes alırken keskin bir tıslama duyuyorum ve bunu onu daha da için bir davet olarak kabul ediyorum, bir elimi pantolonunun kemerine onu tekrar öpmeye çalışıyorum.

"Hadi seks yapalım," diye mırıldanıyorum. Gerçi ağzımdan geveleyerek çıkıyor ve ben bile kulağa daha çok *Shex* gibi geldiğini söyleyebilirim. *Hadi Shex yapalım*. Ne sohbet cümlesi ama.

Elbisemin arkasındaki fermuarı yırtıp omuzlarımdan beceriksizce sıyrıyorum. Sonra tekrar kemerini çekiyorum, başını geriye attığında ve artık dudaklarına benimkilerle ulaşamadığımda hayal kırıklığıyla .

"Bay Harper," diye , "beni hâlâ istiyor musunuz?" Oda sallanıyor ama bunu görmezden geliyorum, onun yerine mavi gözlerini arıyorum. "Yoksa bu konuda da mı yanılıyorum?" Umutsuzca iç çekiyorum, sonunda soğuk maviyi buluyorum ve dünyanın geri kalanı gibi ona tutunuyorum

etrafı bulanıklaşıyor. "Her şeyi yanlış mı anladım?" Onun yoğun bakışlarında kendimi kaybederek soruyorum.
Bayılmadan önce gördüğüm son şey.

Bölüm 6 Sophie

Gözlerimi açıp gözlerimi kısarak başucumdaki saate baktığımda oda loş bir şekilde aydınlanıyor. SABAH 7. Göz kapaklarımın tekrar kapanmasına izin vermeden önce gözlerimi kırıştıyorum. Dün gece normalde içtiğimden daha fazla içtiğimi düşünürsek, kafam şaşırtıcı derecede berrak. O kadar da sarhoş olmadığımı eminim. Yine de gözlerim kocaman açılıyor ve büyük beyaz gömleğe bakıyorum.

Bir erkek gömleği.

"Ne be?" Yorganı geriye atıp vücudumun geri kalanını ortaya çıkarıyorum. Gömlek kalçalarımın altına iniyor ve bacaklarım çıplak. Altında iç çamaşırım var, bu da bir şeydir.

Yatağın ayak ucuna bakan koltukta oturan bir figür boğazını temizlerken, bir elimi karışık saçlarımın arasında gezdiriyorum, ensemden sıcaklık alevleniyor.

"İyi uyudun mu?"

"Tanrım!" Çığlık ve yatağın yanındaki düğmeye basmak için uzanıyorum, başucu lambasının yanmasını bekliyorum. Onun yerine, perdeler kayarak açılırken hafif bir vızıltı başlıyor.

Güneş ışığı ağır çekimde odanın içinde süzülüyor, ayaklarından başlayıp siyah takım elbisesinin üzerinden geçerek onu santim santim aydınlatıyor, sonra daha , mermerden yontulmuş gibi geniş, belirgin ve pürüzsüz bir göğsün üzerine çıkıyor. Sonra nihayet yüzüne. Koyu, gölgeli çene çizgisine, kıvrımlı siyah saçlarına ve o soğuk mavi gözlerine.

Beni izliyorsun.

Beni sakince süzerken ona bakıyorum, sandalyeye yaslanmış, rahat ve konforlu. "Bütün gece buradaydın," diyorum.

Parmaklarını yüzünün önünde birleştiriyor ve dudaklarına . "Çok içmiştin. Seni terk edecek değildim." Gözleri yatağın başucundaki taze portakal suyuna ve ağrı kesici şişesine kayıyor.

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Onları dün gece aldım. Arkadaşına seni güvenli bir şekilde odana götürdüğümü ve sana göz kulak olacağımı söyledikten sonra." Bir çocuk gibi muamele görmekten duyduğum her tepki dilimin ucunda ölüyor, yerini merak alıyor.

"Halliday buraya döneceğinizi biliyor muydu?"

"Auramın endişe verici olmadığını söyledi." Ses tonuna eğlence karışıyor.

"Anlaşıldı," diye mırıldandım.

En iyi arkadaşım bir 'his' yüzünden neredeyse bir yabancıya güveniyor. Bir şekilde beni soyan bir yabancı. Kıyafetlerime bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar onun yüzüne . "Senin gömleğini giyiyorum."

"Elbiseni çıkardın ve içinde uyuyacak bir şeye ihtiyacın vardı. Işıkları kapattım ve bakmadım," diyor soğukkanlılıkla. "Oh. O zaman sorun yok, öyle mi?" .

Beni görmezden geliyor ve ayakkabılarını halının üzerinden kendisine doğru çekiyor. "Ne yapıyorsun?"

Kalın, kara kaşlarının altından bana bakıyor ve durakladığında kaslı omuzlarının kıvrımı geriliyor.

"Tişörtün olmadan gidemezsin." Onu karşımda yarı çıplak gördüğümde bacaklarımın arasında artan sıcaklığı olduğu gibi kabul ederken yatakta ayaklarımı sürüyorum.

Şehvet.

Elini ayakkabısından çekip bir kez sandalyeye oturuyor. "O zaman sen duş alırken ben kalırım."

"Peki." Bacaklarımı yataktan dışarı sallamadan önce tekrar göğsüne bakıyorum. Haplara uzandığımda bakışlarının sıcaklığı içimi yakıyor ve sonra hiçbirini almadan şişeyi yere bırakıyorum. Şanslıyım; genelde akşamdan kalmalığım olmaz. Yine de bunları dün gece özellikle benim için aldığı düşüncesi göğsüme sıcaklık getiriyor.

O beni sessizce izlerken ben meyve suyunu içiyorum. "Teşekkür ." Boş bardağı yere bırakıyorum.

Yanıt olarak çenesini kaldırır.

Banyoya doğru yürüyorum, her adımda gözlerini sırtımda hissederken kalp atışlarım hızlanıyor.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum, doğruca lavaboya yöneliyorum ve fırçalamadan önce diş fırçama bol miktarda diş macunu sıkıyorum. Makyajım dağılmış ve saçlarımın fırçalanması gerekiyor. Ama gözlerim şaşırtıcı derecede parlak. Belki de dün geceki olaylara rağmen gerçekten iyi uyuduğum içindir.

Dün gece... Ugh.

Drew'un gömleğinin düğmelerini açıyorum, tütsülenmiş odun ve bal kokan pamuğu soyuyorum ve iç çamaşırlarımı çıkarıp hızlı bir duş almadan önce askıya asıyorum. Drew'un odamda oturduğunu düşünmek beni acele ettirmeye yetiyor.

"*Hadi Shex yiyelim.*" Hafıza bulanık, ama hala orada.

Eski erkek arkadaşımın evli olduğunu öğrendiğim gün kendimi başka bir adama attım. Ve o beni . Ve herhangi bir adam değil.

Kendimi Drew Harper'a attım.

Dışarı çıkıp hoyratça kurulanırken, havluyu etrafıma sararken ve elimde günah kokan tişörtle yatak odasına doğru utanç içimde kıvrılıyor.

"Teşekkür . Centilmenliğiniz için minnettarım." Gömleği sandalyeden kalkan Drew'a doğru . Gömleği almasını beklerken gözlerini kaçırarak bir tarafa bakıyorum. Almayınca başımı çeviriyorum, gözlerim göğsünün gergin, bronzlaşmış tenine kilitlenince midem bulanıyor.

"Başka ne ki?" Gömleğini benden alıp üzerine geçirirken derin sesi süzülüyor. "Evli," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" "Hiçbir şey."

Henry şimdi karısıyla uyanacak. Acaba dün gece yıldönümleri için onu dışarı çıkardı ? Bu sabah uyanıp onunla seks yaptıysa. Bu düşünce beni incitmiyor. Beni kızdırıyor. Çok aptalmışım. Başka neleri kaçırdım?

Drew beni incelerken gömleğini açık bırakıyor. Havluya sarınmış halde ondan birkaç santim uzakta dururken çıplak omuzlarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Hiç kimse yüzündeki o çatık kaşlara değmez, Sophie." Yavaşça uzanıyor ve iki parmağını çenemin altına yerleştirip yukarı kaldırıyor. "Seninle ilk tanıştığımda ne düşünmüştüm biliyor musun?"

"Bu kadın Elle Woods'a benziyor."

Sırıttıyor, gözleri parlıyor. "Düşündüm de, vay canına. Bu kadın bir güç. İsteddiği her şeyi yapabilecek biri. Seni tutan bir ihtiyacın yok. Siz bir alevsiniz, Bayan Havers." Dudaklarına bakarken sırtışı yumuşayıp güzel bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Parlak, yanan bir alev. Çok güzel."

Nefesim kesiliyor ve aklıma bir buket süsen geliyor. Benim bir alev olduğumu düşünüyor.

Alevler kendilerinden ve kendi yargılarından şüphe etmezler. Alevler parlar. Alevler tutuşur. Alevler istediklerini alır ve özür dilemezler. Çünkü bu onların yakıtıdır, onları daha parlak yapar.

Şu anda Drew'un sözleri ve benimkilere kilitlenmiş soğuk mavi gözleri beni daha da parlatıyor. Onun için ben bir alevim.

Siktir .

"Bu sefer sen beni öp," geveledim.

Drew'un alnı şaşkınlıkla kırışıyor ama ona ne yaptığımı sorması için zaman vermiyorum. Kollarımı boynuna doluyor ve dudaklarını kendime çekiyorum. Ancak dün gecenin aksine, bu kez sakar ya da beceriksiz değilim, damarlarımda alkol dolaşmıyor. Bu kez odaklanmış ve kararlıyım, vücudumu ısıtan sıvı ateşten başka bir şey yok, yanan bir fitildeki alev gibi içimde hızla ilerliyor. Onu öperken kalp atışlarım hızlanıyor, havlu kaplı bedenimi onunkine bastırıyorum. Ellerini saçlarıma gömüp beni sertçe öperken ondan gelen derin iniltiye karşılık tenim karıncalanıyor, bacaklarımın arasında ıslaklık artıyor. Hem de nasıl öpüyor. Sanki onun için tadı güzel olan tek şey benmişim gibi beni yutuyor.

Şehvet. Saf ve basit.

"Bundan emin misin?" Alt dudağımı dişlerinin arasına almak için duraklarken sesi gürlüyor.

"İstemiyor musun?" Dudaklarına karşı nefes alıyorum.

Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. Ama her ne , onu bulamayacak. Bu basit bir dikkat dağıtma ve hâlâ bir şeylerin kontrolünü elimde tuttuğuma dair güvence ihtiyacından başka bir şey değil.

Evli eski sevgilileri sikeyim. Kararlarımı sorgulamayı siktir et. Diğer her şeyi siktir et. Sadece şimdilik. Sadece bunun için.

"Beni istemiyor musun?" Tırnaklarımı başının arkasındaki saçlarda gezdirerek tekrarlıyorum.

Dokunuşuma doğru eğilirken göz kapakları ağırlaşıyor, günahkâr bir gülümseme dudaklarını tozlandırıyor. "Bunun cevabını biliyorsun." "Biliyor muyum?" Saçını çekiştiriyorum, o da küfrediyor.

"Seni dört yıl önce istedim," diye inliyor, bir tepki vermemi bekliyor. "Dün gece seni istedim. Ve aradaki her gün seni istedim.

Seni görmediğim zamanlarda bile seni istemekten asla vazgeçemedim. Bunu bilmiyormuş gibi davranma."

Sözlerindeki yoğunluk ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Kendimi dengelemek için derin bir nefes alıyorum. Ellerini yanlarına indiriyor, kendini tutmak için savaşıyormuş gibi sıkı yumruklar haline .

"O zaman ne bekliyorsun-?" Çenemi tutarak nefesimi kesiyor.

"Seni becerip sonra da çekip gidemem Sophie. Bu işler yürümez."

Gözleri yüzümün her yerinde , beni içine çekmek için zaman ayırıyor. Derin bir nefesle göğsü genişliyor ve tutuşu biraz yumuşuyor. Sonra pişmanlık dolu bir iç geçiriyor.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seni beceririm ve sonsuza dek benim olursun. Buna ne diyorsun?" Bana bakarken afallamış bir halde duruyorum.

"Ve işte cevabın." Beni önce alnımdan usulca öpüyor.

Geri çekilip sandalyenin arkasından ceketini almak için döndüğünde bana yavaş, yumuşak bir gülümseme veriyor, gözleri kararıyor. "Drew?"

Kapıya doğru yürüyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bu şekilde gidemez. Belki de Halliday'in evrenden gelen işaretlerle söylediklerinde doğruluk payı vardır. Çünkü kapıyı açtığında, panik soğuk bir bıçak gibi saplanıyor. İçimden bir ses, şimdi o kapıdan çıkıp gitmesine izin verirsem pişman olacağımı söylüyor.

"Drew?" Sesimi yükseltiyorum.

O döndüğünde havluyu çekip kurtarıyorum ve ayaklarımın etrafında bir yığın halinde yere düşüyor. Serin hava tenimde dans ederek hislerimi arttırıyor. Ya da belki de beni öyle bir dikkatle izliyor ki, kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor.

Kapı kolunu bırakıyor ve kapı tıkırdayarak .

bakıyoruz. Yutkunurken boğazı daralıyor, gözleri vücudumda geziniyor, onu içine çekiyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluşurken alt dişlerinin arasında yuvarlıyor, arzuyla parlıyor. Bu hareket o kadar seksi ki bir nefes çekiyorum, beklenti beni tırnağa ateşlendiriyor.

Davamı kazandığımı anladığımda parmaklarım mahkeme salonunda olduğu gibi karıncalanıyor. Sahip olduğum o sezgi. Bildiğim zaman içimden gelen o his... Sadece bildiğim zaman.

"Şartları sonra konuşuruz. Şimdi buraya geri gel." Onun karanlık bakışları karşısında meme uçlarım sızlayan zirvelere doğru çakıllaşıyor. "Şimdi," diye ekliyorum, "iki kişi istemeyeceğim."

Bir adım atıp beni bir kalçamın altından yakalıyor ve bir koluyla beni yukarı kaldırarak bacaklarımın beline dolanmasını sağlıyor. Diğer eliyle başımın arkasını kavrayıp yastıklayarak beni duvara yapıştırıyor.

"*Beni istiyor musun?*" diye dudaklarıma doğru hırlıyor, birbirine karışıyor. "Bana seni isteyip istemediğimi sordun, ben de söyledim.

Şimdi söyle bana Sophie, benimle yaşayacağın şeyle başa çıkabilir misin?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede gözlerinin mavisi delip geçiyor. Burun alevleniyor ve kokusu ağızımda tütsülenmiş bal tadı alana kadar beni sarıyor.

Dilimi dışarı çıkarıyorum ve dudaklarımın kenarını yalıyorum. *Onunla başa çıkabilir miyim?* Bu sadece tahrik edici bir konuşma, eğer bunun olmasına izin verirsem, birbirimize bağlı olacağımızı söylüyorAma sadece konuşma olmasına rağmen, kulağa çok ateşli geliyor.

Ona bakarken nabzım bacaklarımın arasında sabit bir ritimle atıyor. "Evet. Seni ve gelen her şeyi istiyorum."

"Siktir," tıslıyor. "Bunu duymanın beni ne hale getirdiğini bilmiyorsun."

Ereksiyonunun belirgin şişkinliği kış yanaklarıma baskı yapıyor. Sadece orada hissetmek ve bu güçlü, iri adamın kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi görünmesine neden olduğumu bilmek bile bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikmesine . Kalçalarımı yuvarlayarak utanmadan ona sürtünüyorum, sürtünme arıyorum. Kaygan ıslaklık Drew'un gömleğinin açık olduğu karın kaslarına yayılıyor.

Dikkati dudaklarımdan teninin parladığı yere kayıyor, pantolonunun bel bandının üstündeki belirgin kasları ince bir uyarılma tabakası kaplıyor.

Tepki vermesini beklerken kalbim güm güm atıyor.

Bir elini yavaşça bedenlerimiz arasında kaydırıyor, tenindeki parlak yamanın üzerinde gezdiriyor, sonra iki parmağını içime sokuyor, acı verici bir yavaşlıkla.

Vücudum onları açgözlülükle kabul ediyor ve gözlerim başımın içinde geri dönüyor. Doğruca G noktama gidip beni tahrik ederken bir iniltiyi bastırıyorum.

o.

"Bu benim için mi?" Parmaklarını döndürüyor ve bedenim müstehcen, ıslak ve muhtaç bir ses çıkarıyor. Elinin topuğunu bastırıyor

klitorisimle aynı hızda ve ovuşturuyor.

"Aman Tanrım, bu..." İçimde kaybolan parmaklarına göz kırparken bir nefes çekiyorum. Kolunu esnetirken ön kolundaki damarlar kabarıyor ve içimden bir ıslaklık dalgasının daha akmasına neden oluyor.

"Sana bir soru sordum. Bu benim için mi?"

Utanmadan inliyorum, başka tepki .

Kontrol hep bende. Hayatım sadece kontrolle işliyor. İşte. Evde.

Parmakları tekrar içimde hareket ederken ürperiyorum, kaslarım etrafında çırpınıyor.

Burada, kontrolün Drew'da olduğu çok açık. Beni zevkten dört köşe ediyor. Gömleğinin yakasını kavrarken ıslaklığım elini ıslatıyor, tamamen çıplak, onun katı vücudu ve duvar arasında sıkışmış durumdayım. Titreyen, muhtaç bir , her an boşalmak üzereyim. Ve bunu bana birkaç dakika içinde yaptı.

"Drew," diyorum, parmaklarını dışarı kaydırırken bedenim umutsuzca parmaklarını tutmaya çalışıyor. Onları dudaklarına götürüyor ve alçak bir takdir hırıltısıyla emerken gözlerimi tutuyor.

"Tadı benim için özel olarak yapılmış gibi Sophie."

Eli bacaklarımın arasına geri döndüğünde dudaklarına karşı nefes alıyorum ve üç parmağını içeri iterek beni iyice geriyor. Vücudum onu tekrar içine çekerken, "Sanki özellikle benim için yapılmış gibi," diye homurdanıyor.

Parmaklarının etrafında titriyorum, boşalma ihtiyacıyla titriyorum. "Lütfen, çok yakınım..." Dudakları kıvrılıyor, sanki beni tam olarak istediği yere getirmiş gibi.

"Parmaklarıma boşalmak üzere misin, sevgilim?" Onları tekrar döndürüyor, kalçamdaki tutuşu sıkılaştırıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum ve o da dilini ağzımın içine sokup beni başım dönene nefesim kesilene kadar öpüyor. Parmakları hâlâ içimde ve ben hayal kırıklığıyla ofluyorum.

"Çok yakın, ha?" Kıkırdıyor, dudakları kulağımla buluşana kadar burnunun ucunu yüzümün yan tarafında gezdirmeden önce gözleri yüzümde geziniyor.

"Bana üzgün olduğunu söyle," diye .

"Ne?" Orgazmın eşiğinde söylüyorum.

Boynumu emerken aynı anda başparmağını klitorisimin etrafında . Serbest kalmaya yaklaşıyorum ama parmakları tekrar içimde donuyor.

Haykırıyorum ve başımı geriye atıp hayal kırıklığı içinde hafifçe duvara vuruyorum.

Kalçamdaki eli esniyor, parmak uçları tenime bastırıyor ve siki kıkımın alt tarafına giriyor. Bu işkencenin tek küçük merhameti, her şeye bahse girerim ki onun da kendini tutmakta zorlanıyor olması.

"Beni için üzgün olduğunu söyle," diye kulağıma homurdanıyor, nefesi tüylerimi diken diken ediyor. "Drew," diye nefes alıyorum.

"Parmaklarımı uzun zaman önce ıslatmış olmalıydın."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, en küçük bir harekette patlamaya hazırım.

"Söyle," diye homurdanıyor, dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor ve tüy kadar hafif bir dokunuşla beni öpüyor, dudaklarımın karıncalanmasına neden oluyor.

Ben onu düzgünce öpmeden uzaklaşıyor. Karşılanmamış bir ihtiyaçla inliyorum. Bu neredeyse dakikalar önce bana verdiği ağız dolusu öpücükten daha tahrik edici.

"Söyle ve son dört yıldır yapman gerektiği gibi benim gelmene izin vereyim. Gelmek istiyorsun, değil mi Sophie?"

Bana doğru eğiliyor, beni düzgünce öpüyor, nefese kaldığımda geri çekiyor.

Aman Tanrım.

Adam deli. Ama umursamayacak kadar

yakınım. "Özür dilerim," diye nefes

nefese kaldım.

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aferin kızıma."

Rahatlayarak nefes veriyorum. Ama bana istediğimi vermek yerine, parmaklarını tekrar içimden çekiyor ve fermuarının aşağı çekilme sesi kulaklarımı dolduruyor.

Aletini serbest bırakıyor ve kalın başı kolayca üzerimde kayıyor, ağzımı tekrar talep ediyor, iki eliyle kıkımı kavrayarak beni tutuyor.

"Senin için beni damlatıyorsun," diye inliyor, ön spermi arasındaki ıslaklığa katılırken. "Çok seksisin amına koyayım."

Kıvraniyorum, sikiğin geniş başının klitorisime baskı yapmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Prezervatif kullanmalıyız. Ama sadece... sadece..." Sözcüklerimde tökezliyorum, dağılmama saniyeler kaldı. "Sadece bir tane..." Yutkunuyorum, belinin etrafında titriyor ve kendimi onun sikiğin kaygan başının üzerinde döndürüyorum. "Sadece bana ver-"

"Bunu sana vereyim mi?" Kalın ucu dudaklarımın arasından geçecek şekilde kalçalarını

döndürüyor. "Bu siki istiyor musun?" "Mm-hm... sadece..." Tutarlı bir cümle kurmaya

çalışmaktan vazgeçiyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Fuccckkk." doğru itiyor, beni dolduruyor, geriyor. Alnı benimkine düşüyor. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet," diyorum içimdeki basınç dayanılmaz bir noktaya ulaştığında boğulurcasına.

Daha derine itiyor, bedenim onun büyüklüğünü kabul etmekte zorlanıyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye

homurdanıyor.

"Hayır." Patlamaya o kadar yakınım ki konuşmak için her şeyimi harcıyorum. Alnını benimkinden kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Bu kader."

"Kader mi?"

"Evet. Ben. Sen. Benim için geliyorsun." Daha derine sürüyor ve ben . "Bu hep olacaktı Sophie. Sadece beni bekletmeyi seviyordun."

"I-"

Son kalın santimlerini içime sokarken gözleri alev alev yanıyor. Taşakları tenimi öptüğü anda, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü, en tüketen orgazmın içinde patlıyorum.

"Aman Tanrım!"

Dalgalar halinde gelirken görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapatmak istemiyorum. Buna tanık olmak istiyorum. Bana ne yaptığını gördüğünde nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

Gözbebekleri ve alt dudaklarını emerek göğsünün altından inliyor. Gözlerindeki parlamayı sadece huşu olarak tanımlayabilirim. Parmakları etime gömülürken ve benim onun için boşalmamı izlerkenki huşu. Onun yüzünden.

Bedenim titriyor. Her saniye, gözlerimi kapatıp kendi zevkime konsantre olma dürtümle savaşılmaya değer.

Onun beni izleyerek tatmin olduğunu görmek beni tekrar zirveye çıkarmaya ve ikinci kez sert bir şekilde boşalıyorum. Gömleğinin yakasını tırmalıyorum, tırnaklarım derisini sıyrıyor.

"Drew."

Gözlerinde bir şehri aydınlatmaya yetecek güçle bana bakıyor. "Lanet olası ateş, sevgilim." Çekiyor ve derin bir tıslamayla tekrar sokuyor. "Çok güzel görünüyorsun, sikimin etrafına geliyorsun. Adımı tekrar inle. Kaybettiğin zamanı telafi et."

Sıcaklığın bedenimi kaplamasıyla mutlu bir şekilde adını

mırıldanıyorum. "Siktir, evet," diye homurdanıyor.

Son nabız vücudumu terk ederken dışarı kayıyor, sonra meme uçlarımdan birini emmek için eğiliyor. "Sakin durma." O taraf değiştirirken ellerimi saçlarına gömüyorum.

"Yapmak yoksa içine boşalacağım."

O göğüslerimle ilgilenmeye devam ederken ben inliyorum. Yaptığı her şey inanılmaz hissettiriyor.

"Prezervatifin var mı?"

Bana tekrar baktığında yanaklarım ısınıyor. Kaşlarından biri kalkıyor ve gülümsüyor. "Seviyorum."

Saçlarını çekiştirerek meme ucumu dudaklarına yaklaştırıyorum.

"Devam et o zaman." Hınzırca sırıtıyor ve beni yavaşça yalıyor.

"Neye devam edeyim?"

Söylememi istiyor ve o kadar azgınım ki umurumda değil. camdan dışarı bağırırım. "Tak şunu. Seni tekrar içimde istiyorum."

"Çok patronluk ," diyor günahkâr bir gülümsemeyle, ayaklarım yere değsin diye beni aşağı indirirken. "Yatağa uzan ve beni bekle."

Dediğini yapmak için acele ediyorum, o gömleğini çıkarıp pantolonundan adımlarını atarken yatağa düşüyorum. Elini cebine atıyor ve bana doğru yaklaşıyor, folyo paketi yırtarken gözleri benimkilerde.

Onu içime çekerken göbeğim sıkışıyor. Beni duvara yaslayan geniş omuzları ve güçlü kolları, karşısında kıvrandığım belirgin, kalın gövdesi. Ve siki. Damarlı ve geniş... çok büyük. Yatağın kenarında durup prezervatifi üzerine yuvarlarken yutkunuyorum, tamamen kılıfına girdikten sonra hızlıca çekiştiriyor.

"Dik dik bakıyorsun." Sırıtıyor.

Yatağın üzerine diz çöküp eğiliyor. Onu öpmek için doğruluyorum ama o her iki bacağımı da kavıyor ve bacaklarımı ayırıyor. "Hazır mısın?" Kalın kaşlarını kaldırıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

İçime giriyor ve beni yatağa fırlatıyor. Kalçalarımı kavıyor, beni tekrar sikinin üzerine çekiyor ve ellerini başımın iki yanına koyup beni bir olimpiyat sporuymuş ve altın madalya kazanacakmış gibi sikmeye haykırıyorum.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama tekrar boşalmaya hazırım.

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve eğilip beni öperken omuzlarındaki tüm kaslar dalgalanırken ellerinin üzerine bastırarak kadar uzun süre duraklıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor.

Geri çekildiğinde öpücüğün bitmesini istemeyerek dudaklarını kovalıyorum. Kollarını kalçalarımın altına yerleştiriyor ve kıcımlı yataktan kaldırıyor. Sonra içime giriyor.

Tek yapabildiğim ona tutunmak ve onu almak.

Tırnaklarımı ellerinin geçirerek tekrar boşalıyorum. ters çeviriyor, dizlerimin üzerine kadar sürüklüyor ve bir eliyle ensemden tutarak gırtlaktan gelen bir iniltiyle arkamdan sokuyor.

Drew Harper tarafından ölümüne sikiliyorum. Ve benim tek tepkim, ıslaklığım iç uyluklarımdan aşağı akarken ve vücudum onunkine karşı ıslak tokat sesleri çıkarırken yüksek sesle inlemek.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Sırtımı sıcak göğsüne yaslayacak şekilde beni yukarı çekiyor. Dişleri kulak mememi sıyrıyor. "Bu güzel amcığı doldurmadan önce için bir tane daha var mı?"

Tek yapabildiğim, anlaşılmaya varmak için karışık bir mırıldanma.

Kıkırdarak boynumu emiyor ve avuçlarıyla göğüslerime masaj yapıyor. "Evet, sevgilim. Bence . Bence bana verecek daha çok şeyin var." Sonra bizi tekrar hareket ettiriyor, sırt üstü düşüyor ve beni kalçalarının üzerinden çekerek oturtuyor.

Bir eliyle sikinin tabanını tutuyor, diğer eliyle de beni kaldırarak üzerine yönlendiriyor. "Kontrol sende patron. Şimdi bana neyi kaçırdığımı göster."

Ben ona binerken nefesim iniltili bir şekilde kesiliyor. Elleri kalçalarımı kavıyor, kalçalarını genişletip geriye gevşiyor ve beni üzerinde izlemekten memnun oluyor. tanıdık bir sıkışma oluşana kadar ona sertçe bastırıyorum.

"Ben gidiyorum-"

Uzanıp saçlarımı avuçluyor ve dudaklarımı doğru çekiyor.

"Sikimi dölünle kaplarken beni öp."

Sikeyim.

Deniyorum. Ama tekrar boşalırken inlemelerim beni ele geçiriyor, o kadar sert ki başım dönüyor.

Ağzıma karşı pantolonunu indiriyor, vücudundaki her kas geriliyor. "Çok iyi hissediyorsun. Sikeceğim ko-"

Soğukkanlılığımı geri kazanmak için savaşıyorum ve onu öpüyorum, derinlemesine boşalırken sözlerini çalıyorum. Aleti kabarıyor ve ben de onun küfürlerine ve iniltilerine eşlik ederek ağzına doğru ağılıyorum.

"Siktir, Sophie."

Sıcak, bulanık bir mutluluk çöküyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

Elleri saçlarımda gevşiyor ve yavaşça hareket edip son kalanını boşaltırken boynumun arkasını kavramak için hareket ediyor. Alnımı kendine doğru çekiyor. "Bunun olacağını bilseydim dört yüzyıl beklerdim." Ona bakmak için geriye kayıyorum. Gözleri enerjiyle dolup taşıyor ve yüzünü dingin bir gülümseme süslüyor.

"Ve eğer bilseydim, bana ilk çıkma teklif ettiğinde evet diyebilirdim."

Elini ensemden gezdirerek dudaklarımı tekrar kendisine doğru çekiyor. "Olabilir mi?" Beni öpüyor, yavaş ve kasıtlı, sanki bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair bir söz verir gibi. "Pazartesi gecesini. Ne yapıyorsun?"

"Pazartesi mi?" Beni tekrar öperken düşüncelere dalıyorum. "Planım yok."

Dudakları ukala bir sırıtışa dönüştü. "Artık biliyorsun. Erkek arkadaşın seni dışarı çıkarıyor."

Bölüm 7 Drew

"PENNY senin uçuşunu ayarladı mı?" Tanner, yönetim kurulu toplantı masasının üzerindeki tasarım baskılara kaşlarını çatarak soruyor. "Yaptı." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gerinirken omuzlarımı esnetiyorum. Bir inilti duyuyorum ve ırkiliyorum.

"Spor salonunda mı çalışıyordun?" Tanner kalemimi kâğıtların üzerine bıraktı ve bana baktı. "Belki."

Başımı eğiyorum. "İyi... evet."

Bir parmağını ve başparmağını yorgun gözlerine bastırarak kıkırdıyor. En küçüğü Ruby diş çıkarmaya başladı ve bana gecenin yarısında kucağında onunla evin içinde dolaştığını çünkü ancak bu şekilde uyuyabildiğini söyledi.

Onun için üzülmiyorum. O şanslı bir piç ve bunu biliyor. Ama Cuma gecesinden beri, her zamanki kıskançlığım beni normalde olduğu kadar sert vurmuyor.

"Bunu sadece iş için endişelendiğinizde yaparsınız. Ya da bir şey için heyecanlandığında. Peki hangisi?" diye soruyor. "İçimden bir ses bu anlaşılmayı yapmak için New York ofisine söylüyor."

"On üzerinden on." Uzanıyorum ve geniş bir sırtıyla sırtını sıvazlıyorum.

"Avukat mı?" Kaşları soru sorarcesına kalkıyor.

"Sophie," diye onaylıyorum sırtıtarak. Cumartesi sabahından beri oradaydı. Havluyu bırakıp beni istediğini söylediği andan beri yüzümü terk etmedi. İşimiz bitip de aldığım ağrı uzandığında ihtiyacı olacağını biliyormuş gibi iki tane patlattığında daha da genişledi.

o da benim kadar acı çekiyor mudur? Hâlâ beni hissediyor mu? Bu

düşünce sırtışıma daha da uzatıyor.

"Sophie," diye tekrarlıyor Tanner, dudaklarını büzerek. "Tam zamanında."

"Evet. Biraz zaman aldı ama sana yıllar önce bunun söylemişim. Artık geri dönüş yok. O kadın benim için bitti."

Tanner ağzını açıp hemen kapatıyor ve ben ona "*Konuşamazsın*" der gibi bakarken başını sallıyor. İkimiz de Rachel'ltanıştığı anda karısına aşık olduğunu biliyorduk. Bazen biriyle ilk tanıştığınızda içgüdüleriniz size bunu söyler. Ve benim dört yıl önce gayet açıktı. Sophie Havers her zaman benim içindi. Ve aksini iddia eden herkesle savaşaçağım.

"Perşembe günü için küresel bir görüşme ayarlayayım o zaman? Sen döndüğünde," diyor ve kalemimi alıp bir şeyler işaretliyor.

"Elbette."

Bu hafta içinde dünyanın dört bir yanından gelen tüm şube başkanlarıyla yapacağımız uzun toplantılardan birinin düşüncesi bile bugün beni yıkamıyor.

Çünkü bu gece bir randevum var.

Ve bu sefer, o *benim* .

"Drew!" Elimdeki dev süsen buketinin arkasından yüzünü görmeme rağmen Sophie'nin sesindeki şaşkınlık açıkça belli oluyor.

"Hey, sevgilim." Ona buketi uzatıp yanağından öpüyorum, bir elimi kalça kemiğine doluyorum ve onu tekrar hissettiğimde inlemelerime karşı koyuyorum.

"Teşekkür ederim. "En sevdiğin. Hatırlıyorum."

"Ben bir vazı getireyim." Gülümseyerek koridordan aşağı ve dairesinin geniş açık planlı oturma odasına giriyor. "Gitmeden önce bir şeyler içmek ister misin?" Mutfak olduğunu tahmin ettiğim bir kapıdan geçmeden önce omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Hayır, ben randevumu istiyorum," diyorum akan musluğun sesi kahkahasına karışırken.

İlk tanıştığımızda çok ciddi ve odaklanmıştı. Ama şimdi onu dinlerken, gülüşündeki hafifliği duyunca, bunu daha çok gerçekleştirmeye niyetlendim. Bu ona yakışıyor.

Ve bu benim lanet kalbimi şişiriyor.

", değil mi?" Elinde çiçek vazosuyla yanımdan geçip odaya geri dönüyor.

"Evet, ." Gözlerim siyah elbisesinin üzerinde geziniyor. Vücudunun her kıvrımını sarıyor, dizinin altında duruyor. Ayak bileklerine fiyonk şeklinde kurdeleler bağlanmış seksi yüksek topuklu ayakkabılar giymiş.

Hay .

Vazoyu koridordaki masanın koyuyor ve üzerindeki aynaya bakıyor, yansımada gözüme çarpıyor.

"Güzel görünüyorsun," diyor siyah takım elbisemi ve beyaz gömleğimi inceleyerek. O gece giydiği değil ama ona hatırlatmak için yine beyaz giydim. Benim kıyafetlerimi giyince iyi görünüyor. *Beni giyince* iyi görünüyor.

"Ve sen de sansasyonelsin."

İltifatım kızarmasına neden oldu. İki gün önce benim için geldiğinde gözlerimin içine baktı ve bir iltifat onu kızarttı. Şirinmiş.

Top avcısı avukat modundayken ateşim yakacak kadar sıcak . Ama onda daha yumuşak bir yan görüyorum. Diğer her şeyin temelini oluşturan bir parıltı.

"mi?" Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve onu kapıya doğru yönlendiriyorum.

Sophie, onu Logan ve Kelly ile çiftte randevu yaptığımız restoranın Londradaki getirdiğini görünce etkilenmiş görünüyor. Ona bu akşam da aynı yemeği sipariş edebilseydim, . Ama o zamandan beri menü değiştı.

"New York'ta kendine ayıracak çok zamanın var mı?" Bitirdiğimiz tatlıların üstünden bana bakarken elindeki şarap bardağını kucaklıyor.

Akşam yemeğini hem iş hem de Logan'ın kız kardeşim Maddy ile çıkması hakkında konuşarak geçirdik. Sophie onların hikâyesinden ve başlangıçta bunu nasıl gizli tutmayı başardıklarından büyülenmişti. Yalan söylediklerini anlayabileceğimizi düşünmemize rağmen, tanıdığımız insanların isterlerse her şeyi saklayabilecekleri hakkında yorum yaptı. Anlatırken gözlerinin kararması yumruklarımı sıkımda neden oldu. Bahse girerim bahsettiği eski pislikle bir ilgisi vardır. Eğer adamla karşılaşsam, merhamet dilese iyi olur.

"Toplantılar biter bitmez genellikle doğruca geri dönüyorum. Tan ve ben orada bir yıl yaşadık, dolayısıyla daha uzun süre kalırsam görüşmek istediğim insanlar var."

"Bana bunu söylediğini hatırlıyorum."

"geceyi hatırlıyor musun? Kalbimi kırdığını hatırlıyor musun?" Sırıtıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Benimle birlikte taksime binmeye çalıştığını ve sonra yolda durup el sallayabilmek için neredeyse çarpılacağını hatırlıyorum."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve kendime onu takdir etmek için yavaşça bir tarama izni . Bu gece inanılmaz görünüyor. Sarı saçları ilk tanıştığımız zamankinden daha kısa, ama dudakları o gece olduğu gibi dolgun ve parlak.

"Ne?" Şarabından bir yudum alırken gözlerini kısıyor. "El salladığıma emin misin?"

"Evet. Sen kesin-" Başını yana çeviriyor, ne yaptığını anlayınca ağzını avucunun içine saklıyor. "Arkana bakıyordun." Masanın üzerinden uzanıp elini yüzünden çekiyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Hayır." Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Bayan Havers?" Daha yakına eğildim. "Evet, Bay Harper?"

Gözleri parladığında sırtıtıyorum. Birbirimizin bakışlarını tutuyoruz, aramızdaki havada konuşulmayan ve manyetik bir şey var. Birkaç saniye sadece birbirimize geçiyor.

"Cuma gecesi asansörlerin yanındaki iki adamı öldürmeye hazırdım," diye itiraf ediyorum, başparmağımla parmak eklemlerini okşayarak. "Ne?"

"İstediler..." Damarlarımda aniden parlayan ateşi söndürmek için sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Ne istediklerini biliyorum."

"Hiçbir şey yapmayacaklardı."

"Ama istediler." Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o da kaşlarını çatarak beni inceliyor. "İstediler" Parmak eklemlerine bakarken diğer çenemde gezdiriyorum ve tekrar okşuyorum. "Son dört yılda ne olduğu umurumda değil. Bunu umursayamam. Aklımı başımda tutmak istiyorsam olmaz ama..." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İnsanların sana öyle baktığını görmek bana bir şeyler yapıyor."

"Bir şeyler mi?" Dudakları aralanıyor ve içimden masanın üzerinden uzanıp onları kendime çekmek ve dişlerimin arasında hissetmek geliyor. "Bu bende kafaları koparma isteği ," diye .

"Oh."

Çok ciddi görünüyor. Berbat ettim. Dört yılı unut. Benim psikopat, sahiplenici bir pislik olduğumu düşünecek ve adını değiştirecek, böylece beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacak.

sert konuşuyorum biliyorum ama elimde değil.

Zamanımı boşa harcamaktan bıktım. Son birkaç yıldır arkadaşlarımla ve ailemin başına gelenler bana bir şey öğrettiyse, o da iyi bir şeyi hafife almamak gerektiğidir. Çünkü hepsini kaybedebilirsiniz.

Ve Sophie Havers benim iyi şeyim.

Gözlerini benimkilere çeviriyor ve ben de savunmamı hazırlıyorum. Ülkenin en iyi avukatlarından biri olabilir ama ben savaşmadan yenilmeyeceğim.

Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Bu güzel akşam için teşekkür ederim."

Boynumun arkasındaki ısı alevleniyor. Beni savıyor. "Sophie-"

"Bir dahaki sefere randevuyu ayarlama sırası bende." "Bir dahaki sefere mi?"

Kaşlarım havaya kalktı.

"Evet. Bu bir sorun mu?" Bana bakıyor, ben de göz kırpiyorum.

"Hayır, sorun değil." Onun kendinden emin ses tonuyla aletim dikkat

kesildi. "Güzel." Şarabını bitirdi. "Şimdi beni eve götürmeye hazır mısın?"

Bölüm 8 Drew

"Kendine Songbird otelinde yer mi ayırttın? Sadece birkaç gece kalacağın zaman bazen-" "Artık değil. Bunu konuşmuştuk." İçimi çektim, hayal kırıklığına uğramıştım.

"Anlıyorum." Alicia kaşlarını çatarak New York ofisinin benim için gönderdiği arabanın koltuğuna oturdu.

Yerinde olmayan tek bir saç teli bile olmamasına rağmen siyah saçlarını sıkı topuzuna geri düzeltir. Asla olmaz. O tertemizdir. Sabah ilk iş bile. Yemin ederim kalkıp makyaj yapıyor, sonra da yatağa geri dönüyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve onu çıkarıyorum.

Sophie: Umarım iyi bir uçuş geçirmişsinizdir. Cuma günü görüşürüz.

Başparmağım bir anlığına arama düğmesinin geziniyor ve ardından telefonu kulağıma götürüyorum.

"Bayan Havers," diyorum telefonu açar açmaz.

Yumuşak kahkahası telefondan aşağı süzülüyor. "Bay Harper, isteyim. Tıpkı sizin gibi. dağıtmayı bırakın."

Hat kesiliyor ve sırtışımla kulaklarıma kadar uzanıyor. Avukat Sophie seksi ve eğlenceli.

"Kişisel arama mı?"

"Kız arkadaşım." Telefonumu tekrar takım elbise ceketimin iç cebine sokuyorum. "Oh?"

Ben ayrıntı vermeyince Alicia tekrar pencereye dönüyor ve Manhattan silüetinin görünmesini izliyor.

Yolculuğun geri kalanı ofisin önüne gelene kadar sessizlik içinde geçti. Bana son projemiz hakkında bilgi vermesi gerekiyordu, Manhattan'daki prestijli *Seasons* üye kulübünün yenilenmesi. Ama bunun bir önemi yok. Tasarım portföyünü gördüm ve müşteri özetini okudum. Herhangi bir sorum olursa, sahibi Sterling Beaufort ile buluştuğumda tartışabilirim.

Şoförümüz arabayı durdurup arka kapıyı için açık tutarak indiğinde Alicia koltuğunda kıpırdanıyor. Boğazını temizliyor. "Sen kız arkadaş edinmezsin, Drew."

," diye bir dille ifade ediyorum, arkasından arabadan iniyor ve bir elimle ceketimin üst düğmesini ilikliyorum. "Ona kadar."

Bir kolumu uzatarak Alicia'nın önce konuşmasını işaret . Bana bakıyor ve ben de gözlerini tutarak onu kovmam için bana iyi bir sebep verecek herhangi bir şey söylemesi için meydan okuyorum. Geçmişte sınırları yeterince zorladığı için bu onun son şansı. Sophie'yle olan ilişkimi kimseye haklı göstermeyeceğim.

Ona dikkatle bakıyorum, oyunlarından bıkmıştım.

Öfkeyle dönüyor ve binanın içine doğru yürüyor.

Bölüm 9 Sophie

Masamdan bazı dosyaları toplarken Halliday'e, "Onu onayladığınızı sanıyordum," diyorum.

". Ama sen hiç ciddi bir ilişki yaşamadın ve şimdi birinden diğerine atladın," diyor telefonda.

"Yarın New York'tan döndüğünde sadece başka bir randevu. Ciddi bir şey değil." Saatimi kontrol ettim. *Müşterimin gelmesine beş dakika var.*

"Drew böyle mi düşünüyor?"

"Endişelenmene gerek yok. Onun arkadaşlığını seviyorum. Bana işimi unutturuyor. Onunlayken sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm bir parçamın yeniden ortaya çıktığını hissediyorum."

Halliday, "Onunla çıksaydın şimdi olacağını söylemişti," diye mırıldanıyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Şaka yapıyordu."

"Hmm," diye mırıldanıyor Halliday.

Cevap verme isteğimle savaşıyorum çünkü kendime de inanmıyorum. Drew çok gergin. Ve koca yorumunu yaparken gözlerindeki bakışla ilgili bir şey -benim gözlerime karanlık, ilkel bir şekilde bakmaları- bana şaka yapmadığını söylüyor. Hem de hiç.

"Bu sadece bir randevu daha. Tekrar yatmadık bile."

Onu içeri davet etmeme rağmen buluşmamızdan sonra kapının eşiğinde bana veda öpücüğü verdi ve gitti. Daha fazlası olacağını düşünmüştüm ama olmayınca hayal kırıklığına uğradım. Düşüncelerimi silkeledim. Dikkatimi dağıtmanın sırası değil.

"Gitmeliyim; müvekkilim her an gelebilir."

"Ben de öyle. Çöpçatanlık yapan bir kızla görüşmem var," diyor Halliday.

"New York'taki mi?"

"Park Avenue Prensesi," diye onaylıyor Halliday. "Heyecan verici.

İyi şanslar. Sonra görüşürüz."

Ofisimden koridorun sonundaki kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı çalıyorum. İçeri girmeden önce onun ürkek sesinin seslenmesini bekliyorum. İçeri girip kapıyı kapatırken iri, korkmuş gözleri buluşuyor.

"Selam Chelsea. Bugün nasılsın?"

Ben yanına gidip kanepeye otururken o alt dudağını çiğniyor, bol kazağının manşetleriyle oynuyordu. Taşıdığım dosyaları alçak masanın koyuyorum, yanına da o geldiğinde onu emin olduğum bir fincan taze çay koyuyorum. Ofisimde buluşmuyoruz. Onun yerine rahat odalardan birini kullanıyoruz. Gözlerindeki korku daha az resmi bir ortamda bir miktar azalıyor.

Ama sadece bir iz.

"nefes egzersizlerinden bazılarını yaptın mı?" "Evet." Başını sallarken

gözleri benimkilere kayıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor.

Genç bir kız. Neredeyse on sekiz. Ve insan ırkının çirkin karanlık tarafını herkesin görmesi gerekenden çok daha fazla gördü. Ama onun için üzülme mahkemede ona yardımcı . Onu olacıklara hazırlamalıyım. Diğer taraftan, hayatını olması gerektiği gibi yaşayabilecek güçle sağlamalıyım.

"Güzel. Yapmaya devam et. Arka cebinizde bulundurmanız gereken faydalı bir araç. Sadece ve sadece sana ait bir araç, tamam mı?" Tekrar başını sallıyor, gözleri masanın üstündeki kayıyor. "Bunlar...?"

Nazikçe gülümsüyorum. "kadar zaman ayırabiliriz. Ama bakmanı ve tanıdığın bir şey olursa bana söylemeni istiyorum, tamam mı?" Kollarını ellerinin üzerine indiriyor ve kollarını ortasına sarıyor.

Dosyayı açıyorum ve ilk fotoğrafı çıkarıyorum. Tavandaki tek bir sarı ampulle loş bir şekilde aydınlatılmış uzun, kirli bir koridor. Her iki duvarda da apartman kapıları sıralanıyor.

Chelsea nefesini tutuyor ve ben de bir sonraki fotoğrafı çıkarıyorum. Dairelerden birinin içinde. Odanın ortasında çarşafsız bir çift kişilik yatak dışında hiçbir mobilya yok. Yatak lekeli ve kirli metal yatak başlığından sarkan bağlar var.

Kalın kalın yutkunuyor, alt dudağı titriyor.

"Bunu yüksek sesle söylemeni istiyorum," diye yumuşak bir sesle teşvik ediyorum.

"Evet." Burnunu çekiyor, gözlerini hızla kırıştırıyor. "Burası... burası her şeyin olduğu yer." "Burası tutulduğunuz yer mi?"

"Evet. Burası..." Gözlerini yere indiriyor, boğazı düğümleniyor. "Tanıştıktan sonra beni oraya götürdü. Ve..."

Sabırla devam etmesini bekliyorum. Bunu bana daha önce de söylemişti. Ama mahkemede tekrar anlatmak zorunda kalacak. Ve bu uygulama ona yardımcı . hakkında konuştuk ve bunu yapmak istiyor.

"... ve nerede..." Tekrar yutkunuyor. "O ve arkadaşının sırayla benimle seks yaptıkları yer." "Tamam.

Harika gidiyorsun, Chelsea. Ara vermek ister misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Bunu yapmak istiyorum. Devam et."

Anahtarlığımdaki düğmeye basıyorum ve BMW'min ışıkları karanlık personel yanıp sönüyor.

"Soph? Aramalarıma cevap vermedin."

Dönüyorum, kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor.

"Henry? Ne be?" güvenli olan otoparkta eve gitmekte olan iş arkadaşlarımı arıyorum ama boş. "Buraya nasıl girdin?"

"İyi görünüyorsun." Gözleri krem rengi ipek bluzumun ve etek takımımın üzerinde geziniyor. Bir keresinde ondan gelen ilgi iyi hissettirmişti.

Şimdi ucuz ve kötü hissettiriyor.

"Neden buradasınız? Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Topuklu ayakkabılarımla betona arabamın bagajını bazı dava dosyalarını yerleştiriyorum.

"Karımla her şey bitti. Seni seviyorum."

Duraksıyorum, yan gözle ona bakıyorum. Umut dolu, aldatıcı gözleri akşamın alçak ışığında parlıyor ve dönerken iç çekiyorum. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. Gerçeğin ne olduğu umurumda değil. Ama söyleyememem umurumda. Beni kandırdığında kendime inancımın temelini sarstı. Tekrar sarsması için hayatıma girmesine izin veremem. Müşterilerimin formumun zirvesinde olmama ihtiyacı var. Kendimden şüphe etmiyorum.

Bagajı çarparak kapattım ve dönerek ona baktım.

"Komik bir aşk tanımınız var. Burası benim çalıştığım yer," diye tısladım. "Buraya gelerek haddini aşıyorsun."

"Soph." Uzandı ve parmaklarını bileğime doladı. "Lütfen. Seni istediğimi biliyorsun. O sabahtan beri seni düşünmeden edemiyorum. Neredeyse bir hafta oldu. Beni daha ne kadar cezalandıracaksın?"

Elimi onun elinden kurtarmak için salladım. "Seni cezalandırmak mı? Bunu sana bir ders vermek için mi yaptığımı sanıyorsun?" Yanından geçip sürücü kapısına gidiyorum ve kapıyı açıyorum.

"Bebeğim." Yüzümü ona döndüğümde Henry yine arkamdaydı.

"ayrıldıktan sonra güzel bir yıldönümü geçirdin mi? Yatağımdan ayrıldıktan sonra eve gidip karını öptün mü?"

Alnı kırışıyor. Suçluluktan değil, yakalanmaktan. Doğru olduğunu bilmem için gerek yok. Ama onu ve beni her zaman kandıramayacağını bilmenin verdiği rahatlama yerini hızla çöken bir hastalığa bırakıyor.

"Güle güle, Henry." Arabaya bindim.

"Böyle ," diye tersledi. "Ne yapmam gerekiyordu? Yapmasaydım şüphelenecekti. Ve onunla sadece seks yapıyorum. Bizimki gibi değil."

Kapının koluna tiksintiyle homurdanıyorum.

"Tüm bu zaman boyunca seni düşündüm, yemin ederim." Bana bakıyor, gözlerinde acınası bir yalvarış var. "Yüzünü hayal edene kadar sertleşemedim."

Ona bakıyorum. "Ben sende ne buldum ki?" Çılgılık atıyorum. "Şimdi kımılta, eğer o küçük, hilekâr aletini kaybetmek istemiyorsan!"

Geri adım , ben kapıyı çarparken kapıya çarpmaktan kıl payı kurtuluyor. Motoru çalıştırıp hızla geri vitese takıyorum, sonra da hızla uzaklaşıyorum. Pislik herif. Kim olduğunu sanıyor da ofisime geliyor? İşimi bitirmemi bekliyor.

Bluetooth gelen bir aramayla çınlıyor ve cevaplama düğmesine sertçe . "Ne?"

Henry'nin daha acınası bahanelerle aramasını beklerken bir anda patladım.

"Kötü bir gün mü?" Derin ses tonu eğlenmiş gibi. Ama cevap vermeyince endişeye dönüşüyor. "Sophie, ?"

"Arabamda," diye mırıldanıyorum, derin ve temiz bir nefes

alarak. "Sana bir konum gönderiyorum."

"Neden?"

"Çünkü benimle orada buluşmanı istiyorum." Sesi nazik ve sadece duymak bile gergin omuzlarıma bir rahatlama yayıyor. Onu çok az tanıdığım için üzerimdeki etkisi silahsızlandırıcı olmalı. Ama öyle değil. En ufak bir şekilde bile değil. Sanki vücudum ona şimdiden güveniyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "New York'tasın."

Sesindeki gülümseme açıkça belli oluyor. "*Öyleydi*. Eve erken geldim. Seni özlemişim gibi görünüyor."

"Drew." Alt dudağımı ısıriyorum, günün ağırlığı parça parça dökülmeye başladıkça göğsüm kabarıyor. Bu adamla düzgün bir randevu ve şimdiden cehennem gibi bir günü sadece bir rahatsızlık gibi gösterme gücüne sahip.

"Dikkatli sür. Ve buraya geldiğinde o güzel dudaklarından bir öpücük bana teşekkür edebilirsin."

"Elbette." Küçük bir kakhahayla gözlerimi deviriyorum, bir kadeh şarabım ve banyom çoktan unutulmuş.

"Bunu göreceğiz." "Hayır, Sophie. Bu konuda öpüşeceğiz."

Arabanın ekranında bir konum beliriyor ve aramayı sonlandırıp yolculuğun geri kalanında gülümsüyorum.

"Neredeyse bir yıldır işe gitmek için bu yolu kullanıyorum ve böyle bir yerin varlığından haberim yoktu," diyorum kaşığımındaki dondurmayı yalayarak. Bana gönderdiği yer bir tatlı kafesi içindi. Bebek pembesi oturma yerleri, siyah beyaz kareli yer döşemeleri ve uzun servis tezgahının yanında çalan eski bir müzik kutusuyla ellili yılların retro havasına sahip. Oldukça da kalabalık çekiyor.

Her kabin

öğrenciler, aileler ve iş kıyafetleri giyen kişilerin yanı sıra paket servis için arayanlarla doludur.

"Çünkü çok çalışıyorsun ve yeterince oynamıyorsun." Benim hareketlerimi taklit ederek bana göz kırpmıyor ve kaşığındaki naneli çikolatayı yalıyor.

"nasıl buldun?" "Tanner."

"İş ortağın mı?"

"Evet. Adamın üç çocuğu var. Ruby daha bebek, iki de oğlu var." Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Buraya onlarla mı geliyorsun?"

"Birkaç haftada bir. Getirdiğimde her zaman ekstra soslar pazarlık yapmayı başarıyorlar. Büyüdüklerinde çok iyi iş ." Kıkırdıyor ve daha fazla dondurma alırken gözleri benimkilerden ayrılıyor.

Çocukları buraya tek başına getirmiş olmalı. Neden bilmiyorum ama bu keşif göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Kız kardeşim Holly'nin iki çocuğu var. Ama Amerikalı bir aktörle evlendi ve Los Angeles'ta yaşıyorlar. İki yeğenimi pek göremiyorum.

Kaşığımı tekrar dolduruyorum, bir da Drew'u inceliyorum. Hâlâ iş kıyafetini giyiyor. Uçaktan indikten sonra doğruca havaalanından beni görmeye geldiğinden şüpheleniyorum ama ona sormuyorum çünkü bir yanılsam bundan nefret eder.

Kendimi neye ben?

"Aynen benim düşüncelerim," diye , ben dondurmayı yalarken gözleri dudaklarıma kayıyor, farkında olmadan yüksek sesle konuşmuşum. Düşündüğümde daha yorgunum. Chelsea ile buluşma, Henry'nin ortaya çıkması... Uzun bir gün oldu.

"Ne?" Neredeyse boş olan bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Rom ve kuru üzüm?" Kaşlarını tiksintiyle kaldırıyor ve beni güldürüyor. "Sevdim," diye karşılık , bilerek büyük bir kaşık çıkarıyorum.

"Tamam." Kaşığımı yalayıp gözlerimi ona diktiğimde kaşlarını kaldırıyor.

"Dondurma seçimimi bir tür lezzet uzmanı gibi yargılıyorsun ve bahse girerim hiç denemedin bile." Kaşığımı ona doğru sallıyorum. "Bunun neresi adil? Yargıç ve jüri bir arada, Bay Harper?"

Kaşığımı kâsesine bırakıyor. "Bir tadına bakayım o zaman." Oturduğu yerden kalkıp masaya doğru eğiliyor ve yaklaşırken bir avucunu masanın üzerine koyuyor. beklerken köşeli çene hattında günlerin birikimi olan kirli sakalları daha da belirginleşiyor. Bu manzara dudaklarımı ısılatıyor.

Kaşığımı bir adak gibi aramızdaki küçük boşluğa doğru kaldırıyorum, ama o sırtıyor, dudaklarıma doğru serin, naneli nefesini veriyor. "Öyle değil."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni öpüyor, kıkırdıyor, kaşığım düşüp masaya gürültüyle çarpıyor. Bunu görmezden geliyorum, kavıyorum ve öpücüğü derinleştirebilmek için onu daha yakına çekiyorum. O da beni daha büyük bir istekle öpüyor, dilini dudaklarımın arasından geçiriyor ve ben diğer elimi ensesindeki saçlarda gezdirirken inliyor.

Geri çekiliyor, çok çabuk bitiriyor.

Koltuğuna geri oturup bana bakarken yumuşak bir gülümsemeyle "Kendime ağırdan almamı söylemişim," diye mırıldandı.

"Ve bir sonraki randevumuzu seçeceğimi söyledim. Ama seçmedim." Bakışlarım kafede geziniyor, sonra geri dönüp onunkilerle buluşuyor. "İşler değişir." Başımı bir yana eğiyorum. "Ama bileyim diye söylüyorum... yavaş mı?"

Bu yüzden beni kapının eşiğinde öptü ama randevumuzdan sonra hiç içeri girmedi. Böyle mi çıkıyor? Koca ve erkek arkadaş kelimelerini rahatça kullanıyor ama ilk geceden sonra bana dokunmaya çalışmıyor mu? Onu kovalayacak kişinin ben olacağımı umarak bunu bir oyun haline mi getiriyor? Hayal kırıklığı gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Oyun oynayacak vaktim yok.

Başımı çevirip bakışlarımı tekrar onunkilere çevirirken sıcak parmakları çenemi okşuyor. "Çıkılmayı hak ediyorsun. Düzgün bir şekilde."

Eli yanağıma doğru kayarken sıcak dokunuşuna doğru eğildim. Birkaç kelime etti ve ben çoktan onu yutmaya başladım. Üzerimde nasıl böyle bir etkisi var?

"Ya ikisini de istersem?" Düşünüyorum, uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmuyorum. "İkisini de mi?"

"Orgazmlar ve randevular."

Göğsünden bir kıkırdama yükseliyor.

"Benim hakkımda daha az mı

düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Senin için asla daha azını düşünemem Sophie."

Midemde uçuşmakla tehdit eden kelekleri yere indirdim. Henry ile hiç böyle olmamıştı. Hiç kelegeğim olmadığını sanıyordum. Ama varmış. Sadece kış uykusuna yatıyorlardı. Bekliyorlardı.

"Benim hakkımda da kötü düşünmeyeceğine söz verdiğin sürece."

Her şey çok fazla gelmeden ve günahlarını itiraf etmeden önce sanıkların yüzlerinde gördüğüm bakışla beni kısıtırken nefesim kesiliyor.

"Ben..." Gözleri kâseme düşüyor, sonra tekrar bana kayıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Daha önce rom ve kuru üzümü denemiştin." "Anlıyorum." Sinirli görünmeye çalışıyorum ama dudaklarımın onun gülümsemesine uyma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyorum.

"Yine de senin ağzından çıkana kadar tadını hiç sevmедim."

Ona bakıyorum, gözlerim sırtışını gizlemek için mükemmel beyaz dişlerini batırdığı alt dudağına düşüyor. "Drew?"

"Sophie?" Derin, çakıllı bir sesle adımı söylemesi, keleklerin yeniden uçuşmasına neden oluyor. "Hadi gidelim."

Azgın gençler gibi ön kapımdan içeri daldık, eller, ağızlar, inlemeler ve nefesler.

"Kahretsin," diye dudaklarıma yapışan Drew duvara yaslayıp durmam ona fiziksel acı verecekmiş gibi öpüyor. "Havaalanından doğruca . Duş almadım."

Takım elbise pantolonunun içinden sertleşmiş sikini kabaca avuçladığımda inliyor.

"Umurumda değil." O küfrederken boynuna gülümseyerek onu sıkıyorum. Her zaman olduğu gibi tütsülenmiş odun üzerine bal gibi kokuyor. "Bugünü zaten daha iyi hale getirdin. Şimdi durma."

"Yoğun bir gün müydü Bayan Woods?" Sırtarak beni kollarının arasına aldı.

Koridorda ilerlerken bacaklarımı beline doluyorum, yatak odamı bulana kadar her kapı aralığından bakıyor. "Sarışın avukat şakalarını bırak," diye nefes boynuna karşı, yukarı aşağı öpüyorum.

Beni yatağıma bırakıp tırmanıyor. "Şaka yaptığımı biliyorsun. Bence sen inanılmaz birisin. Ve tanıdığım tüm erkeklerden zekisin."

Eteğimi kalçalarımın yukarı kaydırıyor ve yatakta aşağı inerek kalçalarımın arasına yerleşiyor. Dantel külotuma birkaç santim kala ağzıyla bana bakarken gözleri parlıyor. O kadar yakın ki nefesinin sıcaklığı üzerime yayılıyor ve külotumu beklentiyle nemlendiriyor.

Onun itirafı beni hazırlıksız yakaladı. İşimde iyiyim. Ama bulunduğum yere için mücadele ettim. Benden önce terfi eden pek çok erkek meslektaşım oldu. Bir davayı kazandıklarında, basın onları kahraman ilan ediyor ve egoları bundan beslenenlere tanrı kompleksi aşıyor. Ben kazandığımda, basın kıyafetlerime odaklanıyor, bazen de haberi hukuk alanında çalışan kadınların sayısına ilişkin istatistikler içerecek şekilde genişletiyor. Bu küçük bir zafer.

Drew'un kumaşın üzerinden beni öpen aç ağzının hissi beni kendime getiriyor ve sırtım tepki olarak yataktan kalkıyor.

"Biraz daha. Tanrım, bu konuda çok iyisin," diye inliyorum.

Ellerim saçlarına dalıyor ve onu kendime doğru çekerken kıkırdıyor.

"Şimdiye kadar tattığım tüm dondurmalarından daha iyi," diye inliyor, külotumu bir bir tarafa asıyor ve dilini içime sokuyor.

Zevk bir elektrik akımı gibi içimde dolaşüyor ve kıvranıyorum.

"Sana hareket edebileceğini söyledim mi?" Drew homurdanarak külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor ve ıslak kumaşı avucunun içinde sıkıp yatağın üzerine bırakırken gülümsüyor. İki kolunu da kalçalarımın altından geçirip belimi kavıyor. Sert bir tekrar ağzına doğru sürükleniyorum.

Ben titrerken o minnettar bir homurtu çıkıyor.

Patron Bay Harper'a geri döndük. Dudağımı ısııyorum, beni diliyle yavaşça becerirken, burnunun ucunu şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirirken inlememin etrafında gülümsüyorum. Onu henüz çözemedim. Eğlenceli olabiliyor. Ama aynı zamanda yoğun da olabiliyor, şimdi olduğu gibi. Dört yıl önce olduğunu hatırladığımdan daha fazla. Sanki bir şey onu sertleştirmiş gibi.

Bana saldırısını değiştirip klitorisimi emerken haykırıyorum, diliyle üzerinde daireler çizmeden önce dişleriyle hafifçe ısıyor.

"Oh, lanet olsun..."

"Adımı söyle, sevgilim."

Titriyorum, büyük bir orgazmın zirvesindeyim. Kalçalarım kasılıyor ve umutsuzca bir tür soğukkanlılığı korumaya çalışarak hava emiyorum. Ama yapamıyorum. Dudaklarım kendiliğinden ayrılıyor ve dudaklarımdan çıkan inilti odanın içinde .

"Benim adım," diye tekrar hırlıyor.

Belimi kavrayan ellerden biri kıkımın yanağına doğru kayıyor ve avucuyla vurduğunda tenim acıyor.

"Boşaldığında dudaklarında adımı duymak istiyorum Sophie. Anladın mı?"

"Tanrım," diye inliyorum.

Kalçalarımı yataktan kaldırıyor, sanki onun yemesi için özel olarak yapılmış bir yemekmişim gibi beni ağzına götürüyor. Sonra kıkımı tekrar tokatlıyor. "Şimdi."

Elini vurduğu derimin üzerinde gezdirip masaj yaparken, ilk baştaki acı hissi yerini hızla ısınan bir zevke bırakıyor. "Drew!"

Şiddetle boşalırken bana karşı gülümsemesini hissediyorum. , beni yalamaya devam ediyor, orgazmımı olabildiğince uzatıyor. Ne zaman düşünsem inliyor ve tekrar içime dalıyor, ta ki ben ikinci kez, sonra üçüncü kez boşalana kadar. Ta ki ben onun altında titreyen uzuvlar ve titreyen kaslardan oluşan inleyen bir karmaşa olana kadar.

Tutarlı bir düşünce oluşturabilecek kadar sakinleşmemi bekliyor ve sonra bana bakarak bacaklarımın arasından öpüyor. "Biraz ara vermek ister misin?"

Başımı çok hızlı sallayarak onu güldürüyorum.

Üzerime tırmanıyor, beni öpmeden önce gözleri arzu ve hayranlık dolu. Birlikte geçirdiğimiz o ilk geri dönüyorum ve onun dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Güzel," mırıldanıyor seksi bir şekilde. "Çünkü sana bir tane vermek üzere değildim."

Beni tekrar öpüyor, sonra bir prezervatif alıyor ve kendinden emin bir içime kaymadan önce takıyor. Drew

Harper tarafından ölümüne sikildim.

Gitmek için ne yol ama.

Bölüm 10 Drew

"EVİNİZ YANIYOR ve sadece bir şey alabilirsiniz. Bir insan değil, hepsi güvende. Gerçek bir nesneden bahsediyorum." Yatakta uzanırken Sophie parmaklarını göğsümün üzerinde ve karın kaslarımın her bir oluğunda gezdiriyor.

Sonunda yatıya kaldım, bu da onun yanında böyle uyanmak anlamına geliyordu. *Mükemmeldi.*

"Varsayımsal sorularıyla Logan gibi konuşuyorsun." Onu yanıma çekerken kıkırdıyorum.

"Ah, sanki unutulabilmişim gibi. Hangi çizgi film karakteri?" diye düşünüyor. "Mufasa dediğini hatırlıyorum. Disney hayranı olduğumu bilmiyordum. Ama anladım. Büyük, güçlü lider."

Kaskatı kesildim ama fark etmedi.

"Tamam. Önce ben gideceğim." Alt dudağını ısıırıyor ve düşünürken mırıldanıyor. "Babamın on ikinci yaş günümde bana aldığı ilk hukuk kitabını alırdım."

"Yapar mıydın?" Çenemi indiriyorum ve ona gülümsüyorum. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

Gözleri parlıyor ve burnu kırışıyor. "Öyleyiz. O kadar ki bazen annemle kız kardeşimi kızdırıyor. Ama o bir yargıçtı ve ortak bir hukuk sevgimiz var. *Murder, She Wrote* ve *Diagnosis*'in tüm bölümlerini izledik: *Cinayet*in tüm bölümlerini birlikte izledik. Çok zeki biri. Bir yargıç olarak her zaman saygı görürdü. Adil ama sertti."

Sophie'nin çıplak omzunu başparmağımla okşadım. "Onunla harika bir ilişkiniz olduğu için sizin adınıza mutluyum."

Kaslarımı çatarak beni inceliyor. "Senin baban nasıl biri?"

Bir çektim. Ayrıntı vermeyince başını tekrar göğsüme yaslıyor ve göğsümü okşamaya devam ediyor. "Biz farklıyız," diyorum sonunda, vücudumu babamdan bahsedildiğinde genelde olduğu gibi gerilmemeye zorlayarak. "Yakın değilsiniz o zaman?"

"Öyle de diyebilirsin." Boynumu kıırarak döndürüyorum. Gerginliği durdurmakta o kadar da iyi değilim. Onun hakkında konuşmanın beni etkilemesinden nefret ediyorum.

İç çekiyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. Bilmeyi hak ediyor.

"Babam için ben büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey değilim. Bir utanç kaynağı." Eli hâlâ göğsümde.

"Gençken başım biraz belaya girdi. Araba hırsızlığı ve arabayla gezme suçlarından kaldım. Babam bunun için beni hiç affetmedi. İlişkımız önceleri o kadar da iyi değildi. Ama ondan sonra asla düzelmedi."

"Çok özür dilerim. Bunu düşünüyor musunuz?" Sophie dudaklarını boğazıma bastırıyor ve beni usulca öpüyor.

"Bunun için artık çok geç. Babam bencil bir adam. Ona faydası olmadığı sürece bilmek istemez."

Onun ne kadar bencil olduğunu ve anneme nasıl davrandığını istemiyorum. Yıllardır onu terk etmesini umuyordum.

"Yani sen ıslah olmuş bir kötü çocuksun, öyle mi?" Beni tekrar öperken boğazımın sütununa doğru mırıldanıyor.

"Yıllar önce verdiğim aptalca bir karardı." Gözlerine bakabilmek için çenemi eğiyorum. "İşinde her türlü şeyle uğraşmak zorunda olduğunu biliyorum. Ama bir şey yok."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Biliyorum. Artık yasalara uyan bir vatandaşınsın." "Beni kontrol falan mı ediyorsun?" Sırıtiyorum.

"Ya da başka bir şey." Alt dudağını şakacı bir şekilde ısıırıyor. "Çifte randevudan önce seni biraz tanıyordum." "Dört yıl önce mi?"

Omuz silkiyor. "Kelly ve ben hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz iki adamla buluşuyorduk. Kız kardeşime ikiniz hakkında ne bildiğini sordum. Yapılacak en akıllıca şey buydu."

"Ah, Tanner'ın karısının en iyi arkadaşı. Dünya küçük," düşünüyorum.

"Uh-huh. Holly, Rachel'dan tüm çirkin gerçekleri istedi." Sırıttıyor.

"Zeki," diye , saçlarını okşayabilmek için elimi omzundan yukarı kaydırıyorum. "Kesinlikle . Hatta geçen yıl Dax'in bir avukata ihtiyacı olduğunda ona o kadar yardımcı oldun ki, eğer hukukun yanlış tarafına geçmeye karar verirsem seni tutabilirim."

"Dax'e yardım ettim çünkü oradaydım. Genelde savunmada

çalışmam." "Kahretsin." Kıkırdıyorum.

"Belki onun yerine seni hizada tutabilirim."

Işıltılı gözlerine, sonra da yumuşak, dolgun dudaklarına bakıyorum. "Kahretsin, evet, yapabilirsin."

Hafifçe gülüyor, sonra iç geçiriyor. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim. ve geçmişin hakkında. Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

Bir tutam sarı saç parmağıma doluyorum, büyüleniyorum. Bu kadının dahil olduğu her şey için lanet olası bir gidiciyim. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. İletişim benim için önemli. Sırları olan çok fazla çift gördüm. Bir de

Sonunda onları yiyip . Biz olmayacağız."

Elime doğru eğiliyor, göz kapakları kısa süreliğine kapanıyor. "Kulağa hoş geliyor." Benden geçip başucundaki saate bakıyor.

"Ama yakında işe sıkışıp kalacağım trafiği düşünmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Anlaşıldı." Başını öpüyorum ve sonra yorganı geriye atıp çıplak bedenlerimizi ortaya çıkarıyorum.

"buyur." "Banyoya çıplak izlemek için önce benim gitmemi , değil mi?"

"Kötü bir şeymiş gibi ."

Gülüyor ve otururken göğsümü itiyor. "Bütün geceyi çıplak halime bakarak geçirdin." Bir eliyle ağzını kapatıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor.

Gözlerini açıp kalın kalın yutkunurken endişem kaslarımı geriyor ve hemen ayağa kalkıyorum.

"İyi misin?"

"Evet, ben..." Tekrar yutkunuyor ve başını sallıyor. "Sadece aniden biraz garip hissettim."

"Bir şeyler iç." Su şişesini almak için komodine ama ben daha arkamı dönmeden o ayağa kalkıp banyoya .

"Sophie?" koşuyorum.

Ben banyoya girerken o üzerine eğilmiş, içine doğru öğürüyordu.

"Hayır." Başını kaldırmadan bana doğru bir el kaldırıyor. "Dışarı. Bu iş böyle yürümez. Birbirimizi henüz bunun için yeterince iyi tanımıyoruz. Hastalandığımı görmeni istemiyorum."

"Bu çok saçma." Kapının arkasında asılı duran bornozu alıp omuzlarına sarıyorum, böylece örtünüyor. Karşılık veremiyor çünkü yine öğürmeye başlamıştı bile. "Sevgilim," diye mırıldanıyorum usulca, yanına çömelip saçlarını yüzünden uzaklaştırarak bir elimle tutarken. "Sence romlu ve kuru üzümlü dondurmadan mı oldu?"

Homurdanıyor. "Lezzet seçimimle ilgili bir şaka mı geliyor şimdi?"

"Tabii ki hayır." Sırtını ovarken gülümsüyorum.

İç çeker ve başını kaldırır. "Saçımı tutmana gerek yok."

"Neden? ve senin hastalanmanı mı tercih edersin?"

Askıdan tuvalet kâğıdı alıp dudaklarını siler. "Hayır."

"Tamam o zaman. Aptalca şeyler söylemeyi kes ve seninle ilgilenmeme izin ver." Tekrar fırlamayacağından emin olduğunda saçlarını bırakıyorum.

"Sophie." Gözlerim dudaklarına kayıyor ve bu kadın için gidici olmalıyım, çünkü az önce kusmuş olması, onu tekrar öpmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. "Burada iyi bir şey var. Ben seni istiyorum. Senin de beni istediğine eminim."

Dudak büküyor, ama bu eğlenen bir gülümsemeye dönüşüyor.

"bir parça kusulmuş rom ve kuru üzümün ne önemi var? Ayrıca..." Kaseye bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Kızarmak bunun için en iyi yer."

Sessiz bir başını sallıyor. "Dayanamadın, değil mi?"

Ona göz kırpyorum, o da gözlerini deviriyor. Çok sevimli. Büyük avukat patron kadın, bir an için savunmasız Sophie'ye yol verdi.

"Biliyorsun. Sanırım yeni bir buldum." Parmaklarımla yanağını okşadım. "Neymiş o?"

"Seninle ilgilenmeme izin verdiğinde."

bakıyoruz. Gözlerimi arıyor, kaşlarının arasında şaka arar gibi iki küçük çizgi belirliyor.

Ama şaka yapmıyorum. Sophie Havers'la ilgilenmek sikime Viagra çekmek gibi.

Öne doğru eğilip alnından öpüyorum. "Her şeyi tek başına halledemezsin patron... Tamam, " diye mırıldanıyorum.

çok daha yetenekli. "Ama seninle yapmama izin verirsen daha eğlenceli olacağına söz veriyorum."

Ayağa kalkıyorum ve onun için neredeyse mükemmel göz hizasında sunulan aletim üzerindeki etkisi açıkça görülüyor.

Konuşurken sanki benim yerime ona hitap ediyormuş gibi gözlerini ondan ayırmıyor. "Eğlencen beni dün gece maraton koşmuşum gibi hissettirdi. Elli kez," diye ekliyor.

Kıkırdıyorum ve elimi uzatıyorum, elimi tuttuğunda yardım ediyorum. "Şimdi iyi misin?" Sesimi endişe dolduruyor.

"Evet, ben iyiyim."

Duş alıp giyiniyoruz ve otuz dakika sonra Sophie'yi apartmanının yeraltı otoparkındaki arabasının yanında öpüp vedalaşıyorum.

"Dün gece ikinci randevu sayılır mı, sıranın bende olması gerekirken sen ayarladığına göre?" diye soruyor. "Üçüncü randevuyu sen ayarlayabilirsin. Üçüncü gerçekten eğlenceli olduğunu duymuştum." Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırıyorum.

"Drew, ben..." Bir sonraki kelimelerini seçerken yüzümü inceliyor. "Yukarıda dürüstlük ve iletişimden bahsettiniz. Bunu takdir ediyorum. Bu yüzden bilmelisin ki ben normalde... Daha önce beşinci randevudan önce hiç seks yapmadım. En azından. Genelde bundan çok daha uzun sürer. Ve sen ve ben... bu." eliyle işaret ediyor. "Genelde yaptığım şey bu değil. Düşünmeni istemiyorum-"

Onu tekrar öpüyorum, vücudunu kendime doğru çekiyorum.

"Sayılar benim için önemli değil. Daha önce ne yaptığın umurumda değil. Tek umursadığım, artık hakkında olması. Ve sadece sen ve ben."

"Aynı anda birden fazla kişiyle asla çıkmam. Bu sadece... Bu ben değilim." Bu fikir onu tiksindirmiş gibi başka tarafa bakıyor. "Orgazm ve randevu istediğini söylemiştin." İki parmağımı çenesinin altına koyarak bakışlarını tekrar çekiyorum.

"Öyle dedim." Bana göz kırparken gözlerindeki sıcaklık geri geliyor.

"O zaman bunu alacaksın. Ama..." Başparmağımı ayırık dudaklarında gezdirirken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Ama?"

"Benim de istediğim bir şey var." Başparmağımı dudaklarının yanından geçiriyorum, dilinin ucuna toz konduracak kadar. "İlk seferinde seni bedavaya bırakmıştım. Dün gece..." Başparmağımın ucunu yalarken inliyorum. "Sana karşı koyamadım. *Yine*. Ama şimdi? Eğer bu üçüncü kez olursa..." Ona bakarken başparmağımı geri çekiyorum. "Eğer bu üçüncü kez olacaksa, bunu senden duymak istiyorum."

"Ne diyeyim?"

"Biz bir şeyiz. Sen ve ben. geçmek için çok yaşıyım. Facebook'ta ilişki durumunuzun değişmesini istiyorum." Gülüyor.

"Benim Facebook'um yok."

"İnsan olduğuna emin misin?" Dudaklarına bir öpücük önce kaşlarımı çatıyorum. "Ben ciddiym. Bu tekrar olacak ve sen benim kız arkadaşımısın. Ve bunu tüm dünyanın bilmesini ." Ellerimi vücudunun yanlarından aşağı kaydırıyorum ve beline doluyorum.

"Peki, ne olacak Bayan Havers? Sen ve ben mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirirken gözleri kısılıyor. "Çıktığım diğer erkeklere hiç benzemiyorsun."

"Umarım öyledir." O bir şey söylemeyince . "Bu kötü bir şey mi?" Onu daha sıkı kavriyorum.

"Hayır. Sadece... Sen bağlanmaktan korkmuyorsun. Aslında, sen tam tersisin. Sanki tam olarak ne istediğini biliyorsun ve -" Keskin bir nefes çekti. "Lütfen bana evli olmadığını söyle." "Ne?"

"Ben... Boş ver. Şimdi anlatmak için çok fazla. Ama eski sevgilimin öyle olduğunu öğrendim. Bu yüzden ayrıldık." Alnı ve gözleri doluyor. Şu anda onun kafasının içinde olmasından, bazı şeylerden şüphe duymasına neden olmasından nefret ediyorum. Benden şüphe etmesinden. Bizden şüphe etmesinden.

Yüzünü avuçlarım. "Parmağında yüzük var mı?"

"Hayır."

"Seninkinde yüzük var mı?"

"Hayır."

"O zaman ben evli değilim Sophie." Gözlerinin içine bakıyorum. "Sen ve ben mi?" Bir sonraki sözleri beni sakinleştiriyor.

"Evet. Sen ve ben."

Çiçekçiye yaptığım aramayı kapatıyorum ve Sophie'nin ofisinde çiçeklerim için imza atıldığını teyit ediyorum. Telefonumu bankın üzerine bırakıyorum ve üç kendini beğenmiş sırtışa bakıyorum.

"Siktir git," diye mırıldandım.

"Bir kadına çiçek gönderiyor." Dax ıslık çalar ve ağırlık çubuğunun ucuna bir tabak daha ekler. "Birinin ona sahip olmasının zamanı gelmişti." Tanner yüzündeki teri silerken aynaya bakıp sırtıyor.

"El ele tutuşmanızdan hoşlanıyor olmalı, benim Maddy'yi kazanma şeklim gibi."

Logan'a kaşlarımı çatıyorum ve ardından evimdeki spor salonunun kum torbasına ölümcül bir atış yapıyorum. Onları bu sabah birlikte egzersiz yapmak için buraya davet etmekle ilgili akıl sağlığımı sorguluyorum.

"Seks şakaları için hâlâ çok mu erken?" Yüzünün yerine geçen kum torbasını hâlâ sallarken Logan irkildi.

"Küçük kız kardeşimle çıkıyorsun," diye homurdanıyorum. "Seks şakaları için *her zaman* çok erkendir. Ayrıca" bir aşağı bir yukarı bakıyorum

- "Egonuz vücudunuzun çekler yazıyor."

Bu bir yalan; Logan bir oyun kurucu gibi yapılı. Ama bunu söylemek beni daha iyi hissettiriyor. Tanner ve Dax kahkahalara eğlenen bir kaşını kaldırır.

"Ve siz iki pislik kapatabilirsiniz. İkinizin de amcığı kırbaçlandı."

Tanner başını sallar. "Evet, hiçbir şeyi değiştirmedim."

Dax'e beşlik çakarken homurdanıyorum.

"Senin adına mutluyuz, dostum." Dax yanıma geldi ve dövme eliyle omzuma bir tokat attı. " kırbaçlanmak bir ayrıcalıktır."

"Ve siktir et, bunun avantajları var." Logan sırtıyor ama ben ona ters bakıp parmak eklemlerimi kırınca Tanner'ın kıs kıs gülmesine neden oluyor.

"Sadece takılıyoruz," diyor Tanner. "Seni erkek arkadaş olarak kabul edecek kadar çılgın bir kadını hak ediyorsun. Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

Bilmiyorum. Bu sabah birlikte olmayı kabul ettiğinde o kadar sevindim ki bir sonraki randevuyu garantiye alamadım.

Okul çocuğu hatası.

"Bunun için endişelenme. Eminim seni arayacaktır. Artık onun *erkek arkadaşısın*." Dax kıkırdarken Tanner kıs kıs gülüyor ve Logan sırtışını yumruğunun arkasına saklayıp ulaşamayacağım bir yere gitmeden önce 'woo' bir ses çıkarıyor.

"Size bir avuç pislik olduğunuzu söylemiş miydim?" diye mırıldanıyorum ve telefonumu açıp Sophie'nin numarasını getirerek odadan .

"En az iki kez," diye sesleniyor Logan .

Koridordan mutfığa doğru yürürken hâlâ gülüşmelerini duyabiliyorum.

İkinci zil sesinde cevap verdi.

"Üçüncü randevu. Bu hafta olmalı ve-"

"Bay Harper," diye kestirip atıyor, hırıltımın ortasında sözümü kesiyor. "Bir toplantıya başlamak üzereyiz. Ekibe merhaba diyebilmeniz için hoparlöre ister misiniz?"

Otoriter Sophie ortaya aletim şortumun içinde kıpırdıyor. Ama ses tonundaki şakacılığı edebiliyorum. "Tabii. O zaman beni başından çalışırsan şahitlerim olacak." Blöfünü görerek mutfak tezgâhına yaslanıyorum. Diğer uçtan bir geliyor ve Sophie tekrar konuşuyor.

"Ekip, erkek arkadaşım hepinize günaydın demek istiyor."

Vay anasını. Avukatlarla dolu bir odada beni hoparlöre almasını beklemiyordum. Ama sırtışım beni şaşırttığı değil. Bir gerçeğe bağlı.

Erkek arkadaşım. Bana erkek arkadaşım dedi.

Mırıltılı selamlaşmalar oluyor. Bu çağrı hakkında ne düşündüklerini umursamadan cevap verip merhaba derken ikisi erkek üzere en az üç farklı sesi seçebiliyorum.

Tüm ekibinin önünde bana erkek arkadaşım dedi.

Sophie telefonu tekrar açmış gibi daha sakın bir sesle, "Seni sonra ararım," diyor. "Peki yarın nasıl olur? Biraz geç saate çalışmam gerekebilir ama senin için çok geç değilse-"

"Yarın," diye onaylıyorum. Onu gördüğüm sürece saatin kaç olduğu umurumda değil. "İyi hissediyor musun?" diye ekliyorum. ". Bu sabah ne oldu bilmiyorum. Muhtemelen uykusuzluktan."

Kıkırdıyorum. Sophie'yi gece yarılara kadar uyanık tutmak yeni favori eğlencem. "Çiçeklerim için teşekkür ederim," diye ekliyor.

Sesindeki mutluluğu duyunca aptal gibi ışıldandım. Bir demet çiçek ve sesi sanki ona koca bir Tiffany mücevher mağazası verilmiş gibi çıkıyor. Kahretsin, eğer onu bu kadar mutlu ediyorlarsa, o zaman eski erkek arkadaşı tam bir uzay israfı olmalı.

"Bu yüzden ." Söylediği buydu. Son eski sevgilisinin evli olduğunu öğrendi.

Yutkunurken kalan elim yumruk oluyor, avlamak ve kafasını bir ganimet olarak duvarıma asmak için yükselen dürtümü bastırıyorum.

Ama bunu unutmam gerek. O gitti. Kendisi söyledi. Artık onun erkek arkadaşım. Ve bu kararından asla pişman olmamasını .

Bölüm 11

Sophie

Temiz bir fincanı kaldırırken ofisimin mutfak dolabının içindeki boş vazoya . Ne yazık ki çiçekler sonsuza kadar dayanmıyor çünkü Drew'in iki hafta önce bana gönderdiği süsenler çok güzeldi. Masamın üzerinde durmaları günlerimi aydınlatıyordu. Chelsea'davasası üzerinde çalışmak için geldiği ve başına gelenleri hatırlayarak boğulduğu günleri bile. Duruşma yaklaşırken dava basında büyük ilgi başladı.

İç çekerek omuzlarımı geriye atıyorum ve sonra enseme ovuyorum. Yine uzun bir hafta oldu. Telefonum gelen bir mesajla çınlıyor.

Yarın yeterince erken gelemez.

Cevap yazarken gülümsüyorum.

Ben: Biliyorum.

Yapamam.

Üzerinde çalıştığı büyük bir yeniden tasarım projesi için planları gözden birkaç günün ardından yarın gece New York'tan dönüyor. Tanner'ın genellikle bazı toplantılara gideceğini, ancak bebek Ruby'nin geceleri çok uyandığını, bu yüzden karısına yardım etmek için evde olmak istediğini söyledi. hala sadık kocalar var.

Drew'un mesajını geçip Henry'den gelen cevapsız mesajlara bakıyorum. İyi başlıyorlar, nasıl soruyorlar, benimle sohbet etmeye çalışıyorlar. Sonra cevap vermeyince daha da çirkinleşiyorlar, suçlamalarda bulunuyorlar, onu kadar iyi olduğumu düşündüğümü ve benim için yaptığı her şeyi hatırlamam gerektiğini söylüyorlar.

Beni kendi kararlarımdan şüphe ettirdi. Benim için yaptığı tek şey buydu. Ve beni bekâr olduğunu iddia tüm erkeklere karşı haksız yere şüpheli yaptı. Eğer Drew bu kadar yoğun ve her boş anını benim evimde geçirmeseydi ya da beni yemeğe çıkarmasaydı, ondan şüphe bile edebilirdim. Ama şüphe etmiyorum. Holly'nin Tanner'ın karısıyla arkadaş olması ve Drew'un evlenmeye hiç yaklaşmadığına yemin etmesi de buna yardımcı oluyor. En son ilişkisi yıllar önce, Logan ve Kelly ile çiftte randevumuzdan önce bitmişti.

"Yakında gidiyor musun?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda yönetici ekipten Jules, omzuna asılı çantasıyla açık mutfak kapısında duraksıyor.

"Evet, öyle. Hafta sonu için planladığın güzel bir şey var mı?"

"Dekorasyon." Sırıttırıyor. "Owen'ı ana yatak odasında pembe altının iyi bir fikir olduğuna ikna etmeyi başardım."

Gülüyorum, bana erkek arkadaşının birlikte yeni aldıkları dairenin tasarımında anlattığını hatırlıyorum.

"İyi eğlenceler. Umarım o fikrini tekrar değiştirmeden önce her şeyi halledersiniz."

"Bunu yapmayacağından emin olacağım. Onu getirecek yöntemlerim var." Kaşlarını kaldırıyor ve ben gülümseyerek başımı sallıyorum. "Peki ya sen? Ağırдан alacak mısın?" Yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. Bu sabah beni hasta bulmuştu.

personel . Bu ilk kez . Ama ilk kez iş yerinden biri beni gördü.

"Oh, o mu? Ben şimdi iyiyim. Benim için endişelenme." Elimi sallıyorum, boynumdaki gerginlik yeniden artıyor ve tekrar ovmam için beni çağırıyor.

Jules gülümsüyor ve ben de telefonumu tezgahın üzerindeki çantama bırakıp ceketimi giyerken vedalaşıyorum. Eve kalem eteğimi ve blazer ceketimi çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Eşofman altım beni çağırıyor, hem de yüksek sesle.

Çantamı alıp asansörlere doğru yürüyorum. Önce yapmam

gereken küçük bir dolambaçlı yol var.

Başarısızlık bir seçenek değildir.

Döndüğünde Drew'la konuşmam gerek. Ama ondan önce, Henry'nin yeni bir başlangıç için gün batımına birlikte gitme gibi saçma fikirlere kapılmadığından emin olmalıyım. Çünkü benim için bundan daha mide bulandırıcı bir şey düşünemiyorum.

Yükselen kusmuğumu bastırıp Henry'ye ters ters bakacak kadar kendimi toparlıyorum. "Hayır!"

"Para konusunda endişeleriniz varsa, ben öderim. Özel olarak da yapılabilir. Hatta ben de sizinle gelebilirim." "Yani emin olabilir misin?" Tikintiyle alay ettim. "Kürtaj yaptırmayacağım."

Saatini kontrol ediyor, çenesi tıkırdıyor. Biz çıkarken bunu yaptığını hiç fark etmezdim. Telefonunu çok kontrol ederdi. İşten gelen aramalara dikkat ediyor sanıyordum. Karısının nerede olduğunu merak etmediğinden emin olmak için değil.

"Bir yere mi gitmen gerekiyor?" Şak diye söyledim.

"Özür dilerim Soph, öyle demek istemedim."

"Eminim ki " kelimesinin tek bir anlamı vardır. *O patik örüp bebek arabası alışverişine başlamak* değil."

Onu inceliyorum, damarlarımda nefret dolaşıyor. Her zamanki gibi görünüyor. Özel dikim takım elbiselerin ve güçlü çene hattının erkeksi olduğunu düşünmüştüm. Güçlü, erkeksi, güvenilir. Ama çocuğunu taşıdığımı söylediğimde gözlerinin altındaki panik parıltısı farklı bir hikâye anlatıyordu. Daha önce hiç bu kadar zayıf görünmemişti. Daha sarsılmış. Korkmuş.

"Boşanma nasıl ?" kavuşturuyorum, yakasıyla oynarken ve içinde bulunduğumuz kafenin etrafına bakarken bakışlarımı çelikleştiriyorum.

Cumartesi sabahımı böyle hayal etmemiştim. Bu akşam Drew'a yemek pişirebilmek için malzeme almaya gidiyordum. Havaalanından doğruca geliyor. İşler o kadar yoğun ki hâlâ resmi üçüncü randevumuzu ayarlayamadım. Yine de son iki hafta içinde pek çok kez dışarı çıktık ve geldiğince benim evimde kaldı. Yarın bana evini göstermek istedi. Artık yarını birlikte geçireceğimizden emin değilim. Bebeği öğrenince muhtemelen .

"Bu..." Henry'nin çenesi titriyor ve gözlerimle buluşmaktan kaçınıyor.

"Beklemede." "Hâlâ senin sadakatsiz bir domuz olduğunu bilmiyor o zaman?"

Bakışları tekrar benimkilere kayıyor ve gözleri kararıyor. "Görünüşe göre benimle yatarken umursamıyormuşsun."

Mahkeme salonundaki poker suratım ve soğukkanlılığım tam zamanında devreye girerek masanın üzerinden uçup ona tokat atmamı engelledi. Ayrıldığımızdan beri Henry'nin yepyeni bir yönünü görmeye başladım. Ve her seferinde kendime onda bulduğumu soruyorum.

"Bilmiyordum. seninle bir ilişki ister miydim sanıyorsun? Yalan söyledin ve bekâr olduğunu düşünmeme izin verdin." "Hadi ama Soph." Gülümsüyor ama ne sıcaklık ne de mizah var. "Yükü olmayan bir adamla tanışacağını mı ?" "Bir yük var, bir de evli olmak ve beni yarı zamanlı metresin olarak kullanmak var," diye fısıldıyorum. "Senin evli olduğunu sanıyordum.

İşle meşguldüm ve bu yüzden birbirimizi pek göremiyorduk. Sakladığın başka bir hayatın olduğunu düşünmemiştim. Sana karşı dürüsttüm. Senin de aynı olduğunu düşündüm."

" dilerim," diyor sessizce, yalvaran bir bakışla bana bakarak. "Bu bir şok, hepsi bu." Masanın elime uzanıyor, ama elimi geri çekiyorum.

"Seni hâlâ seviyorum Soph. Seni geri istiyorum."

Tekrar iç başparmağını ve parmağını göz çukurlarına bastırarak köşelerindeki çizgilerin derinleşmesine neden olurken kafamın içinde milyonlarca hakaret savrulurken ona bakıyorum.

"Sen sadece kendini seviyorsun, Henry. Bu sabah seni tekrar bir araya gelmek istediğimi söylemek için görmek istemedim. Ya da olanlar hakkında konuşmak için. Sadece bebeğin senden olabileceğini bilmeye hakkın olduğunu düşündüm."

Çantamı almak için masanın altına uzandım. Onunla konuşmaya gelmek ve yetişkinlere yönelik bir tartışma beklemek zaman kaybıydı. "Olabilir mi?" Gözbebeklerinin doğal olmayan beyazlığı gösteren gözleri kocaman açılıyor.

Çantamı bıraktım ve koltuğumda doğruldum.

"Evet. ihtimali de var. Ve randevu alır almaz bunu kesin olarak öğrenmek niyetindeyim." "Başka biri tarafından mı beceriliyordun?" Yüzü az önce bok yalamış gibi buruştu.

"Bu kadar güzel ifade etmene bayıldım." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu seni ama evet, biriyle ilişkim ."

Yüzü, kulaklarından buhar çıkacakmış gibi kızarıyor. Önemsiz ama dudaklarımdan dökülen bir sonraki kelimelere karşı koyamıyorum.

Belki de hala yapabiliyorken söylemeliyim. Çünkü Drew'u gördükten sonra her şey bitebilir.

"Sen evine, karına döndüğünde oturup senin için ağlamadım." Dudakları cevap vermek için çırpınırken tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Ve evet, soruna cevap olarak, sevişiyoruz. Sert ve sık sık."

Çantamı ve ceketimi alıp ayağa kalkıyorum.

"Şimdi, kürtaj yaptırmam için yaptığınız ve reddedilen talebinizin ardından, tekrar teyit etmeniz gerekirse, artık bebek için gerekli yasal gerekliliklerle ilgili olarak benden sadece yazılı olarak haber alacaksınız. *Benim* bebeğim. Ve endişelenme." Ona son bir bakış attım. "Senin parana ihtiyacım olmayacak. Senden hiçbir şey istemeyeceğim."

Başım dik bir şekilde kafeden çıktım. Henry beni takip etmiyor. Etmesini de beklemiyorum. Ayakları üzerinde düşünme konusunda iyi değil. sonra atacağı adımları düşünmesi gerekecek ve muhtemelen daha önce yaptığı gibi yine işten sonra beni bekleyecek, yanında daha fazla yalan ve bahane getirecek. Ama bunun bir önemi yok. Artık onun iini görebiliyorum.

Şu andan itibaren tüm seçimlerim bebek için doğru olanlardan yana olacak. Buna Henry'yi uzaktan yönetmek de dahil, babası o olsa bile.

Bölüm 12

Sophie

Buzlu suyum yudumlayıp bekliyorum.

Tam bana burada olacağını söylediği saatte, ön kapıdan bir vızıltı . Fırının ısınısını düşürüyorum ve koridordaki ekrana gidiyorum. Drew'un mavi gözleri sokak seviyesinden kameranın içine giriyor.

"Bayan Havers, altı buçuk saatlik bir uçuştan yeni çıktım ve bunun yedi saatini sizi düşünerek geçirdim." "Matematiğiniz yanlış."

"Hayır, değil," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

Düğmeye basıyorum. "Ben de sizi biraz özlemiş olabilirim, Bay Harper."

Olabilir. Bu kelime beni irkiltiyor. Ayrıca içimde büyüyen bebeğin babası da olabilirsin.

Bir nefes veriyorum ve onu içeri aldıktan sonra duvara yaslanıyorum. Ona söyleme düşüncesiyle kalbimin göğsümde bu kadar sert çarpmasını beklemiyordum. Yemekten sonraya kadar bekleyeceğim. Bencilce ama her şey değişmeden önce onunla konuşmak için zaman istiyorum.

Ön kapıdaki üç yüksek sesli patlama onun diğer tarafta olduğunu gösteriyor.

"Drew." Beni kucaklayıp duvara önce kapı zar zor açılıyor. Beni öperken bacaklarım içgüdüsel olarak beline sarılıyor, öpücüklerin arasında kelimeleri inlerken sıcak nefesi dudaklarıma

"Siktir, seni özledim."

"Siktir, bıraktığımdan daha güzelsin." "Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun."

Siktir. Siktir. Siktir, kafamın içinde tekrar ediyor, ama tamamen farklı nedenlerle.

"Drew," diye mırıldanıyorum beni tekrar öperken, dilini ağzımın içinde kaydırıyor ve yavaşlayarak acele etmiyor. "Öyle mi?"

Dudakları boynumda gezinirken inliyorum ve vücudum karşılık olarak titrerken o da inliyor. Bir şey söylemediğimde bana bakmak için geri çekiliyor ve canlı bir maviyle karşılaşıyorum.

"Uçuşun nasıldı?" Başının arkasını okşayarak oyalanıyorum.

Göz kapakları ağırlaşıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. Bu hareket beni gülümsetiyor çünkü onun nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğreniyorum. Tıpkı onun da benim ona duyduğum ihtiyaçla nefesimin kesilmesini sağlayan şeyi öğrendiği gibi.

"Gökyüzündeki bir uçaktaydı. Uçuşum hakkında konuşmak istemiyorum." "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Kız arkadaşımı yatağa götürmek ve ona üç gün aranın bana ne yaptığını göstermek istiyorum." Dudakları boynuma geri dönüyor ve vücudunu daha da yaklaştırıyor, ereksiyonu alt tarafına bastırıyor.

"Bizim için akşam yemeği pişirdim," diye fısıldıyorum, bir elini vücudumun yan taraflarında gezdiriyor ve sonra başparmağını ince tişörtümün içinden sertleşen meme ucumun etrafında yavaşça dolaştırıyor.

"Peki," diye mırıldanıyor. "Yemekten sonra o zaman. Ama önce bana bir dokunuş izni ver."

"Dokunuyorsun," diye nefes alıyorum meme ucumu okşayan başparmağına bakarken. Bu kadar basit bir şeyi nasıl bu kadar iyi hissettirebildiğine dair bir iniltiyi ısıırıyorum.

"Bununla dokunmak istemiyorum." Elini kaldırıyor, sonra parmaklarını üstümün eteklerine doluyor ve aynı anda hem üstümü yukarı itip hem de sütyenimin kupunu aşağı çekmeyi başarıyor. "Bununla demek istedim."

Ağız meme ucuma dolanıyor ve dudaklarımdan bir inilti yükseliyor, külotumu ıslatan ıslaklık dalgası oluşuyor. "Görünüşe göre beni özlemişsin. ." Kot pantolonumun üzerinden kık yanağıma tokat atıyor ve gülümsüyor.

Dilini büzüşmüş tenimin üzerinde gezdirmeden önce meme ucumu okşadı.

Tekrar emerken bir iniltiyi daha bastırıyorum. Geçen hafta gittikçe daha da hassaslaştılar ve yemin ederim böyle devam ederse, bana başka bir yerde dokunmasına kalmadan boşalacağım.

"yemezsek akşam yemeği ," diye söyleniyorum.

Kıkırdıyor ve beni son bir kez daha emiyor. "Seninle işim bittikten sonra mahvolacaksın."

Beni titrek bacaklarımın tekrar yere bırakıyor.

Karşı koyamayarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve sonra parmaklarımı onunkilere dolayarak onu mermer tezgâhın üzerinde iki yer mutfığa götürüyorum.

"İstersen bir şişe şarap açabilirsin? Buzdolabında biraz beyaz var."

Elimi onunkinden kaydırıyorum ve tereyağlı tavuğu fırından çıkarmak için bir fırın eldiveni alıyorum. "İstemiyor musun?"

Omzumun üzerinden tezgahın üzerindeki tek şarap bardağına baktığı yere bakıyorum.

"Hayır, yapmamalıyım." Arkamı dönüyorum ve tabakları hazırlamaya başlıyorum. Yemin ederim yanaklarımdaki ateşi görse şeyler olduğunu anlar.

"O zaman ben de yapmayacağım." Arkamdan yaklaşıyor, bir elini kalçama doluyor ve göğsünü bastırarak üstümdeki dolaba uzanıp bir su bardağı getiriyor.

Vücut ısısı benimkinin içinde erirken nefesim kesiliyor. Neredeyse hiçbir şey yapmasına gerek ve karnım deli gibi çırpınıyor.

"Önce yemek istediğine emin misin?" Kıkırdıyor.

Yutkunuyorum ve servis yapmaya devam ediyorum. ". Bu bize konuşmak için zaman kazandıracak. Konuşmamız gerek."

"Tamam." Geri adım atıyor. "Benden ayrılmadığın sürece sorun yok." Gülüyor ve oturmadan önce bardağını dolduruyor.

Boğazımdan garip bir ses çıkıyor ve tabaklarımızı alıp yanına otururken öksürerek gizliyorum. Drew bu cümlemin ne kadar yanlış olduğunu bilmiyor. Bu konuşmadan sonra muhtemelen beni terk eden o .

"Bana New York'tan bahset," diye geçiştiriyorum, kaçınılmaz olanı uzatarak. "Orada kiminle çalışıyordun?"

Drew ilk lokmasını alıyor ve şakağıma bir öpücük kondurmadan önce bana gülümsüyor. "Patron yemek yapabiliyor."

Tabağıma gülümseyip yemeğimi itiyorum. "Bazen. İşten sonra vakit sıfırdan bir şeyler yapmayı seviyorum. Peki New York?"

"Bir özel üye kulüpleri zinciri için büyük bir sözleşme üzerinde çalışıyoruz. Personel konusunda bazı sorunlar yaşadık ama hepsi çözülüyor."

"Ekibiniz ? Onları özlüyor musun? Bir yıl boyunca orada yaşadığını biliyorum." Soru yağmurum gerçek bir ilgi ve yemek yerken düşünecek başka bir şey bulma çaresizliğinin bir karışımı.

"Buraya uçtuğumda onlarla yeterince zaman geçiriyorum. İsteddiğimden biraz daha fazla." "Öyle mi?"

Çatalını yere bıraktı ve elimi tuttu. "Bak, Sophie. Sana karşı her zaman dürüst olacağım. Eski bir sevgilim olduğunu bilmelisin. Manhattan'da yaşadığım yıl çıkmıştık. Hâlâ şirket için çalışıyor."

"Birlikte çalıştığın biriyle mi çıktın?"

Öfkelendi. "Evet, aptalca bir fikir."

"Sen orada yaşarken mi?" Aklım hesap yapıyor. Bu, o çifte randevuda tanışmamızdan bile önceydi. "Bu yıllar önceydi."

Çenesi titrerken bardağını kaldırıyor. ". Alicia'nın bazen bunu hatırlatmaya ihtiyacı oluyor." İçimdeki huzursuzluk kıvrılırken suyunu geri deviriyor.

"Ciddi miydi?" Neden sorduğumu bile bilmiyorum ama kelimeler ben onları durduramadan dökülüverdi.

"Pek sayılmaz. Bir süre onunla yaşadım. Ben Londra'ya dönmeden önce ayrıldık. O zamandan beri ara sıra takıldığımız oldu ama uzun değil."

Birlikte mi yaşıyorlardı?

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Umarım onunla çalışmak garip değildir."

"Benim için değil," diyor kesin bir ifadeyle. "Şimdi bana seninkinden bahsetmek ister misin? Korkunç eski sevgili muhabbetine girdiğimize göre."

Bana gülümsüyor ve omuzlarımdaki gerginlik eriyor. Bana öyle bir bakıyor ki, kendimi açıp her şeyi paylaşabilecek kadar güvende hissediyorum. Sanki söyleyebileceğim hiçbir şey onun benim hakkımda farklı düşünmesine neden olmayacakmış gibi.

Bunun devam etmesi için dua ediyorum.

Yemeğimi bırakıyorum ve çenemi elime dayıyorum. "Eski birkaç ay birlikte olduk. Sıradandı. İşten fırsat birbirimizi görüyorduk. Cebinde evlilik yüzüğünü bulana kadar şey yolunda gidiyordu."

Drew beni dikkatle izliyor, gözleri kararıyor. "Logan'ın lansman partisinden önce ayrıldığın adam bu mu?"

"Henry," diye onaylıyorum.

Çenesi sertleşiyor ve dişlerinin gıcırdadığına yemin edebilirim.

"Pislik herif," diye tıslıyor. "Öğrendiğim anda bitirdim."

"Bunların hiçbirinin senin suçun olduğunu düşünme Sophie. Onun gibi adamlar bunu hep yapar. Hayatlarındaki kadınların üzerine yürürler. Eğer yanıyorlarsa üzerlerine tükürülmeyi hak etmiyorlar."

Derin bir nefes alır. "Özür dilerim." Gülümsemeye çalışıyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Sadece sana böyle davranmasından nefret ediyorum. Ve karısına. İkiniz de daha iyisini hak ediyorsunuz."

"Evet, ," diye kabul ediyorum, aniden yükselen öfkesinin izlerken.

"Ondan ayrıldığından beri seni hiç rahatsız etmedi, değil mi? Böyle adamlar her şeyi kendi istedikleri isterler."

Onun yoğun bakışlarına bakıyorum. *Dürüstçe*. Olmamız gerektiğine söz verdiğimiz şey bu. Yapmam gereken şey için kendimi çelikleştirerek yavaş ve bilinçli bir nefes alıyorum.

"Bir gece işten sonra beni bekledi, beni geri istiyordu. Ve bana mesaj atıyordu. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diye ekliyorum Drew ellerini tezgahın üstünde parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkarken. "Ve... bu sabah onunla buluştum. Onunla konuşmam gerekiyordu."

"Ona seni bırakmasını söylemek için mi?" Kaşları birbirine yaklaşıyor ve dudakları sert bir çizgiye yerleşiyor. "Anlamak için yardıma ihtiyacı varsa, ona yardım edebilirim."

"Tam olarak değil. Onu görmem gerekiyordu, Drew." Derin bir nefes daha alıyorum. "Ona bebeğimin babası olabileceğini söylemek zorundaydım." "Hamile misin?" Gözleri karnıma düşüyor, sonra tekrar yukarı kalkıyor ve okunamayan bir ifadeyle benimkileri arıyor. "Sophie mi?"

Nemli avuçlarımı pantolonuma siliyorum. "Dün öğrendim. Çok olamam. Onunla ayrıldığımız sıralarda olmalı. Hemen önce-"

"İlk kez birlikte yatmadan önce mi?" Drew'un kaşları kalkıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "O zamanlar bir ara."

"Onu seviyor musun?" Bakışları mavi bir alev gibi içime işliyor, damarlarımda bir sıcaklık yaratıyor. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. I-"

O kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi yere devriliyor. Midem bulanıyor ve hava ciğerlerimi terk ediyor. Gözlerimi kapatıp ön kapının çarpma sesini bekliyorum.

Ama asla gelmez.

"Sophie?" Büyük, sıcak eller yanaklarımı sarıyor. "Hamile misin?" Beni sabit gözlerimi ararken sesi çatlıyor. Başımı salladım.

"Hamile," diye nefes alıyor. İnanamıyormuş gibi kelimeyi tekrarlarlarken yüzü allak bullak oluyor. Anlıyorum çünkü ben de inanmakta zorlanıyorum.

"Evet."

Gözlerini kırıştırıyor, kalın, koyu kirpikleri yanaklarından aşağı süzülüyor. Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni öpüyor. Sertçe.

"Hamile," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sanki bu kelime birdenbire çok anlamlı gelivermiş gibi. "Test yaptırdım. Pozitif çıktı."

Geri çekiliyor. "Görebilir miyim?" Gözleri büyür. "Görmek istiyorum. Kahretsin Sophie, başka var mı? Şimdi bir tane daha alabilir miyiz? Birlikte?" Beni tekrar öpmeden önce çılgınca kelimeleri hızla dökülüyor.

"Ben bilmiyorum. Ama bir tane bulabiliriz."

"Bir bebeğimiz olacak." Alnını benimkine bastırıyor. "Kahretsin, bir olacak." Sonra beni tekrar öpmeye başlıyor. "Drew," diye fısıldıyorum onun kararlı öpücükleri arasında. "Senin olma ihtimali-"

"Dur." Duraklıyor, dudakları benimkilerden zar zor ayrılıyor. "senin, değil mi?" "Evet."

Beni tekrar öpüyor. "Ve sen de kabul ettin, hatırladın mı? Şu itibarensen ve ben?"

Sıcaklık göğsüme hücum ederken ve midem boğazıma doğru sıçrarken bir hıçkırığı bastırıyorum. Bu beklediğim en son ama en inanılmaz tepkiydi. O... mutlu. Parlayan gözlerine bakıyorum. *Üstünü çiz, kendinden geçmiş.*

"Sen ve ben," diye yankılanıyorum, boğazımdaki duygusal yumrunun etrafında kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum.

Bakışları yumuşuyor ve beni tekrar yavaşça öpüyor, bir eli karnıma düşüyor. "O zaman bu bebek *bizim*."

"Çok sert davranıyorsam söyle."

Drew tişörtümü başımın üzerine çekiyor ve sonra dudaklarını omzuma koyarak beni nazikçe öpüyor.

"Durmuyorsun. Durma," diye mırıldanıyorum, sütyenimin kancasını açıp başını eğip meme ucumu içine almadan önce sıyrıyor.

Ağız.

Zevk içime işliyor ve ona daha yakın olmak için çaresizce yataktan kalkıyorum. Ona bebekten bahsettikten sonra akşam yemeği unutuldu. Beni yatak odasına taşıırken öpmeyi hiç bırakmadı. Ve şimdi , yatağın kenarında dirseklerimin üzerinde dinleniyorum ve onun sihirli ağzı tarafından her yerimden öpülüyor ve tapılıyorum.

"Drew," kot pantolonumu ve külotumu çıkarıp bacaklarımın arasına yerleşirken nefes nefese kalıyorum. Klitorisimi nazikçe emiyor. İri ellerinden biri karnıma yaslanıp beni aşağıda tutuyor, başparmağı aynı anda tenimi okşuyor.

"Siktir, Sophie. Tadın daha tatlı." Ağız aşağı doğru iniyor ve beni kıcımdan klitorisime kadar uzun, durgun bir vuruşla yalıyor, o kadar derinden inliyor titreşim ayak parmaklarımı karıncalandırıyor. Sonra ben kıvranırken ve parmaklarımı saçlarına dolamak için aşağı uzanırken dilini yavaşça içimde kaydırıyor.

"Hormonlardan olmalı. İnanılmaz," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatıp beni kendi hızında yerken kaybolmadan önce daha çok kendi kendine, huşu içindeymiş gibi.

"Oh Tanrım." Kalçalarım başının etrafında titriyor ve ne olduğunu anlamadan yüzüne boşalıyorum, ellerim saçlarına dolanıyor ve onu daha yakına çekiyor.

İnliyor, diğer eliyle kendini yavaşça boşaltırken benden akan ıslaklığı yalıyor. "Bir tane daha," diye inliyor usulca.

"Ne?" Dili klitorisime doğru ilerlerken hâlâ nabzım atıyor.

"Bana bir tane daha ver," diyor, üzerimde mükemmel bir basınçla daireler çiziyor. Tekrar ve tekrar. "Bütün gece seni tatmak istiyorum."

sıkıca kavrarken ve ucundan kalın, parlak iplikçikler halinde precum sızarken gözleri kendi özel coşkusu içindeymiş gibi kapalıdır.

"Öyle mi?" Başımı geriye atıyorum, ağzının hissinin tadını çok geçmeden isteğine boyun eğip tekrar boşalıyorum.

"Evet, ." Orgazmım vücudumda yuvarlanıp beni nefessiz bırakırken gözlerini açıyor ve bana sırtlıyor. "Sen... Bebeğimiz senin içinde." Gözleri karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde duran elime kayıyor. "Bu beni oldukça vahşi hissettiriyor."

Beni kendine çekip yüzümü onun kine yaklaştırmadan önce şişmiş klitorisimi öperken gülüyorum. Dilini dudaklarımın arasından kaydırıp inlerken her tarafımda kendimin tadını alabiliyorum.

"Hamilelikle ilgili bir şeyim var..." Alt dudağımı ısırtıyor. "Hamilelikle ilgili bir şeyim var. Göbek, büyük göğüsler, içinde bir hayat olduğunu bilmek, büyümek... tüm bu lanet şey."

Karnıma bakıyor, parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, ta ki arada sadece benim görünene kadar.

"Bu inanılmaz. Ve beni çok sertleştiriyor." Ağlayan sikini kavlıyor ve sıkıyor. Ucundan karnıma bir damla prekum damlıyor ve sikinin başını kullanarak cildime sürüyor.

Göğsünden gırtlaktan bir homurtu çıkar. "İnanılmaz."

"Hamile kadınlarla ilgili bir şeyin mi var? Sen... Sen nasıl... Yani...?"

"Kulağa öyle gelmiyor." Gözleri karnımdan ve ardında bıraktığı sedefli lekeden ayrılıyor. "Sorun hamile bir kadın değil. *Benim* kadınının hamile olması fikri. Ve bu sensin, Sophie. Bebeğimizi içinde büyütmenle ilgili bir şeyim var." Aletin başını tekrar üzerinde gezdiriyor. "Bu lanet olası bir sihir," diye huşu içinde inliyor.

"Ama beni inciteceğinden endişelendiğini söylemiştin. Bu istemediğin anlamına mı geliyor?"

Çenemi kavıyor ve gözlerini dikeyliyor. Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir yoğunlukla yanırlar. "Seni hamile bırakmaktan başka bir şey istemiyorum Sophie. Bu benim hayallerimdeki şey."

Dudaklarım aralanıyor, az önce çıkardığı ses ne kadar sıcaksa nefesim o kadar sığılıyor. "Bunu ben de istiyorum. Ama beni inciteceğin konusunda endişelenmeni istemiyorum."

Gözleri bir an için bulutlanıyor. "Çok fazla gelirse bana söyleyeceğine söz veriyor musun? Çünkü kendimi kontrol edebileceğimi garanti ."

"Yapacağım."

Onu içime alma fikri amımı zonklatmaya başladı bile. Uzun bir üç gün oldu. Ve haberime verdiği tepkinin verdiği rahatlama beklediğimden çok daha büyük, bu da sadece ona ne kadar hızlı olduğumu fark etmemi sağlıyor.

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor, ağız bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman beni sürsen iyi olur patron. Hizada kaldığımdan emin ol."

Kendini yatağa sırt üstü atıyor ve beni çekiyor. Kalçalarımı aşağı doğru itiyorum, alt dudağımı ısırtarak sikinin üzerinde kayıyorum, ikimizi de kızdırıyorum.

"En son ne zaman test yaptırдың?" Uyarılmamla kaplanan kalın sikine bakıyorum. "Hiç çıplak kalmadım."

Sözleri beni durdurdu. "mı?"

Bakışlarını amımdan yüzüme doğru sürüklüyor. "Seninle ilk kez sikime boşaldığın zaman hariç." Sırtlıyor. "Onun dışında, hayır, yanlışlıkla birini hamile bırakmak istemedim."

"Ama senin hamilelik fetişin var?"

"Benim bir *sen* fetişistim var. Benim için bunu yapan herhangi bir hamile değil. Dediğim gibi, doğru kişi olmalı."

"Ve bu da benim." Tırnaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, dokunuşumla gerilmelerinin tadını çıkarıyorum. "Ve bu da sensin. Şimdi patlamadan önce sikimin üstüne çık."

Kendimi kaldırıyorum, kalçalarımın etrafında dönüyorum, böylece o tabanı tutarken ucunun etrafında kayıyorum. Başı içimde kayarken "Siktir," diye inliyor.

"Zaten hamile olduğuma göre..." Çıplak sikine gömülüyorum, her bir santim beni gerdikçe inliyorum, ta ki nefesim boğazımda düğümlenene kadar. "Sanırım bu şekilde yapabiliriz."

"Kahretsin, bu çok iyi." Kalçalarımı kavrarken gözleri yuvalarından fırlıyor.

Etrafında kenetleniyorum, boynunun gerilmesinin ve gözlerini tekrar benimkilere dikerken küfredmesinin tadını çıkarıyorum.

" çıkarıcısın." Sanki içime girip beni alttan sertçe sikecekmiş gibi parmaklarını etime geçiriyor. Sonra duruyor, bir elini karnımın üzerinde kaydırıyor ve beni sahiplenici bir şekilde okşuyor. "Ciddiyim Sophie," diye homurdanıyor. "Kendini benim sikimle başla yoksa seni ters çevirir ve yıldızlar görecektir kadar sert bir şekilde içine girerim."

Uyarılma bacaklarımın arasında birikiyor ve nabzım yuvalanan onun etrafında atıyor.

"Sophie," diye uyarıyor ben inlerken, kıpırdamama bile gerek başka bir orgazmın eşiğinde sallanıyorum.

Günahkâr şeyler söylediğinde sesindeki boğuk çakılla birlikte içime nasıl oturduğu. Drew Harper ile orgazm olmak güneşin doğması kadar kesin.

"Çok büyüksün," diye alıyorum. "Çok mükemmelsin."

Sabit bir ritim tutturarak yavaşça aşağı yukarı kayıyorum.

"Tanrım, bana güç ver," diyerek geriye atıyor ve gözlerini kapatıyor. Keskin bir nefes çekerken boynundaki damar şişiyor ve burun delikleri açılıyor.

"Sophie," homurdanıyor, gözlerini açıp doğrudan benimkilere bakıyor. "Daha dayanamayacağım. Kendini sikime kenetlemişsin. Ve çok ıslaksın. Bu..." Karşı koyamayarak itiyor. Ama her zamanki kadar sert değil. Kendini tuttuğunu biliyorum. "İnanılmaz."

"İstersen benimle gelebilirsin?" Ona soluk soluğa bir gülümseme veriyorum.

Gözleri büyür. "Yine mi ? Aferin kızıma." Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirir. "Aferin kızıma. Yap hadi. Benim için sikimi ne kadar iyi sağdığını göster bana."

Gözleri hâlâ karnımın üzerinde duran eline kayıyor ve sırtışı daha da yükseliyor. "Sen boşalır boşalbu güzel amcığı dolduracağım Sophie. sıkılaştığını hissedebiliyorum. Bırak beni. Devam et."

Enerji vücudumda hızla akıyor, elektrikle uğulduyor. Bir başka ıslaklık dalgası ikimizi de kaplıyor ve Drew bir eli kalçamda, diğer eli karnımdan hiç ayrılmadan beni yukarı ve aşağı yönlendirirken bizi kayganlaştırıyor.

" et," diye ısrar ediyor.

İlk dalga bana çarpıyor ve haykırıyorum, tırnaklarım göğsüne ve kendimi ona daha sert bastırıp bırakıyorum. Vücudum öne katlanmakla tehdit ediyor, ama Drew bana bakarken beni yerinde tutuyor, gözleri parlıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. Keskin bir nefes alıyor, vücudunun üst kısmındaki tüm kaslar geriliyor. İçimde sıcak akıntılar patlarken benimkilere odaklanıyor.

Bir erkeğin içine girdiğini hissetmenin mümkün olduğunu sanmıyordum. Ama hissedebiliyorum. Aleti şişerken ve sıcaklık içime yayılırken her nabızı ve dalgalanmayı hissedebiliyorum.

"Drew," diye nefes nefese kaldım.

"Al şunu," diye homurdanıyor, kalçamdaki kavrama neredeyse morarıyor, hızlı, keskin itişlerle kendini boşaltırken benim çılgın itişlerimi karşılıyor. "Al şunu. Hepsi senin için."

Son bir kez kasıldığında orgazmımın geri kalanını onun etrafında inliyorum ve sonra tatmin olmuş bir homurtuyla başını yastığa izin veriyorum.

Bir ter damlası göğüslerimin arasından karnımdaki eline yuvarlanırken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Başparmağına damlıyor ve yüzünde günahkâr, mutlu bir gülümsemeyle ona bakıyor, sonra başparmağını dudaklarına bastırıyor ve damlayı yalamak için dilini dışarı .

"Nazik olmama gerek yok o zaman? Kendini sikimle becermeni söylediğimde, gerçekten bunun için gittin."

Gülmeden önce nefes nefese kalıyorum ama o kıkırdıyor ve ellerimi, derisinde kırmızı hilal tırnak izleri bıraktığım göğsünden çekiyor. Her iki bileğimi de er dudaklarına götürüyor ve yumuşak öpücükler konduruyor.

"Nazik olmana gerek yok. Ben hamileyim, hasta değilim."

Dişleri alt dudağına gömülüyor ve içimde esniyor. "Tekrar söyle."

"Ben hasta değilim." Avucu kıcıma değip şakacı bir tokat atarken sırtarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hamileyim," diye nefes

alıyorum. "Evet, o."

"Hamile," diye takılıyorum.

Kalçalarımı kavırıyor, beni hâlâ sert olan sikinin üzerinde döndürüyor. "Yani seni geri çekilmeden tekrar becerebilir miyim?"

"Ne? Şimdi mi?" Daha yumuşamadı bile. Şarj olmak için zamana falan ihtiyacı yok mu?

Gözleri tekrar karnıma inerken kendi kendine "Hamile," diyor ve yemin ederim ki siki içimde daha da kalınlaşıyor. "Altıma gir Sophie." Beni altında sırt çeviriyor. Sonra derin bir hamleyle tekrar içime giriyor ve sırtarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ve tutun."

Bölüm 13 Drew

"BEKLE." Tezgâhtan SOPHIE'nin lattesini alıp dudaklarıma ve ona vermeden önce bir yudum alıyorum. "Güzel, çok sıcak değil."

Kolumu ona dolayıp onu sokağa çıkarırken sorgulayan gözlerle bana bakıyor. sabah onu içeri almadan önce duşun sıcaklığını kontrol ettiğimde de bana aynı bakışı atmıştı. Sıcak banyoların anne adayları için iyi olmadığına dair şeyler duymuştum. Duş için de aynı şey geçerli mi bilmiyorum ama bu riski göze alamam.

"Günün geri kalanında ne yapmak istiyorsun?" Onu vücudumun ön tarafına doğru yönlendirirken soruyorum, böylece onunla trafik arasında konumlanıyorum.

"Eve git ve kanepeye uzan." Dudağını ısıtıyor ve bana bakıyor. "Sıkıcı olduysa özür dilerim. Ama bunlar" -fincanını eğiyor- "artık hepsi kafeinsiz. Ben de yorgunum. Biri iş seyahatinden döndükten sonra beni bütün gece ayakta tuttu."

Sırıttıyorum. "Yetenekli bir adama benziyor."

burnu kırışıyor. Bu ses kalbimi kabartıyor.

Hamile. Sophie'm hamile. Yıllarımı takıntı haline getirdiğim kadın. Bir keresinde kaçıp gitmişti. Ama şimdi geri döndü. Ve o benim. *Ve hamile.* Biliyorum, bazı insanlar söylediğimizde hızlı olduğunu düşünebilir. Ama değil. Bana kalırsa, bu gelen en güzel şey. Sonunda arzuladığım şey olacağım, harika bir baba. Hayallerimi gerçekleştiriyor ve bunun farkında bile değil.

"Tamam. Hadi geri dönelim," diyorum sokakta dolaşırken. "Biraz . Arabamda dizüstü bilgisayarım var, sen uyurken ben çalışırım."

"Eve gitmen gerekmiyor mu? New York'tan geldiğinden beri dönmedin." "Benden

kurtulmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan Havers?"

"Hayır. Ama o doymak bilmeyen aleti zapt etmek için temiz iç çamaşırına ihtiyacın yok mu?"

Onu daha yakına çekiyorum ve kıkırdıyorum. Onunla ilk tanıştığımda düşündüğümünden daha rahat biri. Alınan avukat Sophie'yi hâlâ seviyorum. Ama bu yanını -ona göz olmama, büyük boy kafeinsiz kahveler almama ve aralıksız seks yaptığım bir geceden sonra mahallesinde dolaşmama izin veren yanını- da çok seviyorum.

"Neredeyse bir yabanmersini büyüklüğünde. Bu ne kadar vahşi?"

"Ha?" Sophie, kanepesinde uzanırken kucağıma aldığım ayaklarını okşarken uykulu bir şekilde mırıldanıyor. "Neden sen?"

Esniyor ve üzerinde uyuduğu minderden bana bakıyor. "Hani sen yapacak işin var mıydı?" Ayaklarımın dibinde yere atılmış dizüstü bilgisayarına bakıyor.

". Ama bu daha ilginç." O uyurken indirdiğim bebek gelişimi uygulamasını göstermek için telefonumun ekranını ona doğru çeviriyorum. "Gördün mü? Bir yabanmersini." Telefonumu koltuk minderine bırakmadan önce ekranı geri çevirip tekrar bakıyorum. Uzanıp karnını okşuyorum ve elim karnına değdiği anda sırtıttıyorum.

Elini benimkinin üstüne koyuyor ve okşuyor. "O mu dedin?"

"Ona 'o' diyemeyiz." Omuz silkiyorum. "Ve kendimi hep bir kızla birlikte gördüm. Belki de Maddy ile yakın olduğum içindir, bilemiyorum."

"Kız kardeşinle tekrar tanışmak istiyorum. Bu sefer seninle çıkacağını düşünmeden." Sophie gülümsüyor. "Benim çok tuhaf olduğumu düşünmüş olmalı."

"Senin mükemmel olduğunu düşünüyor. Çünkü ben de ona öyle söyledim." "Kimse mükemmel değildir."

"Öyleyim. Dün gece büyük ve mükemmel olduğumu söylemiştin." Ayağıyla kalçama vurup sonra da oturup esneyebilmek için ayaklarını kucağımdan çekerken gülüyorum.

"Ben senin bir parçandan bahsediyordum, değil." Gözleri benimkilere kayıyor ve bir sırıtma eşlik ediyor.

Onu kollarımdan tutup kendime doğru çektim. "Tamam, alacağım. Beni kovmadan önce o büyük mükemmel parçamı tekrar istiyor ?"

Ben boynuna doğru hırlarken o kıkırdıyor.

"Çünkü seni istiyor." Aletimi ona karşı esnetiyorum ve iki kıç yanağını tutuyorum, onu aşağı çekip ona karşı öğütürken onları sıkıyorum.

İki saat sonra ailemin mutfağında aptal bir sırtışla duruyordum ve elim cebimdeki hamilelik testine sarılmıştı. Sophie biraz ikna ederek önümde bir tane aldı. Seyirciler varken işeyemeyeceğini söyleyerek gergin ve sevimli bir tavır takındı, ben de arkamı döndüm. Ama o tuvaleti terk etmemin imkânı yoktu. Kızım hamile ve ben hala buna inanmıyorum.

"Tuhaf davranıyorsun." Maddy buzdolabına doğru yürüyüp bir şişe meyve suyu alırken gözlerini bana diyor.

Artık ikimiz de burada yaşamıyoruz. Ama geri döndüğümüzde, hiç ayrılmamış gibi kendini evinde hissediyor. Hâlâ bunu yapabildiği için onun adına mutluyum. Ama burada yaşarken bile benim için hiç böyle olmamıştı.

Dolaba gidiyor ve ütü yapmakta olan annemize dönmeden önce bir bardak çıkarıyor. "Öyle değil mi anne? O... gülümsüyor."

"Gülümsüyorum," diye araya giriyorum ikisi gülerken.

"Sophie'yle tanıştıktan sonra yeniden mi başladın yani?" Maddy şarkı söylüyor.

"Kardeşinle alay etme." Annem bana gülümsüyor. "Senin üzerinde böyle bir etkisi olduğunu görmek güzel. Yakında onunla tanışacak mıyız?" Başparmağımı cebimdeki çubuğun üzerinde gezdiriyorum. "Bence tanışmalısınız. Onunla evleneceğime göre."

"Vay anasını!" Maddy çığlık atıyor, tüm yüzü heyecanlı bir sırtışa dönüşüyor.

Annem onun küfürlerini duymazdan geliyor ve ütüyu tahtanın üzerine bırakıyor. "Evlenme mi teklif ettin?"

"Henüz değil, ama yapacağım." İkisi heyecanlı bakışlar atarken onlara sırtıyorum. Sophie'ye sormayı henüz planlamamıştım. Ama o günün hiç şüphem yok. "Hayatıma geri dönmesinin bir nedeni var. İkinci kez gitmesine izin vermeyeceğim."

Sophie'nin Logan'la çifte randevudaki kız olduğunu biliyorlar. İki meraklı kadınla büyümenin tuzaklarından biri, her şeyi öğrenmenin bir yolunu buluyorlar. Gerçi ben paylaşmaktan çok mutlu oluyorum. Bütün gün Sophie hakkında konuşabilirim.

"Daha yüzük almadın mı?" Maddy ciyaklıyor.

"Kimin yüzüğe ihtiyacı var?" Babam odaya giriyor, telefonunda bir şeyler okurken kimseyle göz teması kurmuyor. "Drew'in var," diye cevaplıyor annem.

Babamın gözleri telefonundan fırlıyor ve benimkilere kilitleniyor. Ben de ona bakarken sırtışım sert bir çizgi halinde düzleşiyor. Burnunu çekiyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Ne-? Tanrı aşkına!" Ütüyu annemin düşürdüğü yerden aldı. Gömleğin altında büyük, siyah, yanık bir yama var. "Bunu daha geçen hafta aldım. Şimdiden mahvetmeyi nasıl başardın?"

"Özür dilerim." Annemin yüzü gömleğiyle uğraşırken buruşuyor.

Bir adım öne çıkıp babama hançer gibi bakıyorum. "Bu bir kazaydı. Ve sadece bir gömlek."

Gözleri benimkilere kaymadan önce annemin kurtarılamayacak bir şeyi umutsuzca kurtarmaya çalışmasını izliyor.

"Bırak anne," diyorum babamın bakışlarını tutarken. "Belki de bir sorunu varsa bundan sonra kendi gömleklerini ütülemeli." Gözleri gözlerimin içine giriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Drew'un bazı haberleri var," diye araya giriyor Maddy.

Babam ona dönüyor ve o da babamla ben bir araya geldiğimizde neredeyse her zaman kaçınılmaz olan gerginliği dağıtma çabasıyla parlak bir şekilde gülümsüyor.

"mi?"

Babamın ilgisi zoraki. Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değil. Polislerin beni ve Logan'ı gençler gibi gezerken bulduktan sonra eve getirdikleri o gün, hayatımdaki tüm ilgisinin sona erdiği, bir gazetenin altındaki böcek gibi ezildiği gündü. Tanner'la birlikte dünya çapında milyarlarca poundluk bir işin büyümesine yardımcı olmamın ya da şirkete, alanımızdaki diğer tüm şirketlerin kazandığından daha fazla sektör ödülü kazandırmamın bir önemi yok. Başarılarımın hiçbir önemi yok, çünkü on altı yaşındayken aptalca, çocukça bir hata yaparak onu utandırdım. Ve bunun için beni asla affetmedi.

Maddy, "Kız arkadaşına evlenme teklif edecek," diye .

"Stella mı? İki haftadır çıktığın kız mı?" Babamın başı bana doğru dönüyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Baba, biraz destek iyi olurdu." Maddy alay ediyor.

"Bir aydan fazla," diye düzeltiyorum. Başka bir şey söylemiyorum. Ona kendimi açıklamak zorunda değilim. Kızın adını bile doğru söyleyemiyor. Harika bir dede olacak.

Homurdanıyor. "Kulağa uzun ve mutlu bir evliliğin temeli gibi geliyor."

"Sanki sen bunun neye biliyorsun da," diye mırıldanıyorum, sadece onun duyabileceği şekilde. Kollarını kıpırdatıyor.

"O karşılaştığınızda zamanın hiçbir anlamı yoktur." Annem gülümsüyor, yanmış gömleği çöpe atmış. "akşam yemeğine getir de tanışalım. Gelecek hafta sonu için bize bir masa ayırtacağım." Önce başını sallayan Maddy'ye, sonra da telefonuna bir şeyler yazarken çenesi titreyen babama bakıyor.

"Elbette."

Cebimdeki testi sıkıca kavrarken gözlerim babama kayıyor. Umursasa da umursamasa da gelse iyi yoksa onu yattığı yerden kaldırıp atacağım. Çünkü Sophie ve benim paylaşacak haberlerimiz var. Ve yalancı yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip bunu bizim için mahvetmese iyi olur. Ya da annem için. Bizim için heyecanlanacağını ve Sophie'yi seveceğini biliyorum. Nasıl ki?

Bölüm 14 Drew

"GÜZEL BİR YER," diyorum Sophie'ye, bembeyaz bekleme yerimize otururken. Ultrason için beklemek sevindim. Bugünün hayalini .

Odaya bakıyor, bakışları diğer tarafta sessizce oturup el ele tutuşarak konuşan tanınmış bir İngiliz model kocasının üzerinde geziniyor.

"Londra'daki en iyi doğurganlık ve doğum öncesi bakım kliniği. Ve gizlidirler." Sophie'nin gözleri kucağındaki çantasına kaydı ve fısıldadı, "Bu onun kocası değil."

"Değil mi?" Tanıdığım modele tekrar bakma isteğimle savaşıyorum.

Gülümsüyor. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. New York projesini yönetmeye çalışmakla meşgul olduğunu biliyorum."

"Sanki burada olmayı özleyecektim gibi." Gözlerim, bir çiftin tertemiz beyaz pantolonlu bir kadın tarafından ana girişe doğru yönlendirildiği açık kayıyor. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Bir kağıt parçası ne derse desin, bu bebek bizim."

"Biliyorum." Gözleri parlıyor. "Ve bunu senden duymanın ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsin, Drew. Ama bilmem gerekiyor. Bilmek ... Henry biyolojik babaysa yasal düzenlemeler yapmam gerekiyor. O bu işe karışmak de, bu durum değişirse hazırlıklı olmak ve bir planım olmasını istiyorum."

Sophie'yi bebeğimizi aldirmaya ikna etmeye çalışan o şerefsizden bahsederken dişlerimi sıkıyorum. Eğer onu ele geçirirsem...

"Bilmesi gerekenleri ona iletebilirim. Eğer istediğin buysa, onu bir daha düşünmene gerek yok." "Onunla başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ama ona güvenmiyorum."

"Ben de öyle. Ama bunun bir önemi olmayabilir. Belki de sonuçlara bağlı olarak onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

"İç geçiriyor ve şakaklarını ovmak için uzanıyor. Diğer elini kendi elimin içine alıp dudaklarıma götürüyorum. "Çok fazla çalışıyorsun patron."

Bileğini öperken gülümsüyor. "Bunu hep

söylüyorsun." "Ve sen hiç dinlemiyorsun."

Geçtiğimiz hafta o kadar çok çalışıyordu onu istediğim göremedim. Ama birkaç hafta daha New York'a gitmeme gerek yok, bu yüzden tüm hafta sonunu birlikte geçirmeye niyetliyim. Kanepede kestirmek istese bile umurumda değil. Sadece aynı çatı altında olmak istiyorum.

"Müvekkillerim bana güveniyor. Üzerinde çalıştığım dava... Size bu konuda fazla bir şey söyleyemem ama en yüksek cezayı almasını sağlayacağım."

"Ve bunu alacaksın çünkü sen 'İşleyici Havers'sın."

Gülümsüyor. "Keşke sana bu lakaptan hiç bahsetmeseydim."

"Neden?" Bileğini tekrar öpüyorum ve daireler çiziyorum. "Bunu kabullen. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Bayan Havers?"

İkimiz de beyaz kadın doktora bakıyoruz. "Ben Dr. Grace. Bana

Melinda diyebilirsiniz. Sizinle tanışmak bir zevk."

On dakika sonra, Sophie eğimli bir tıbbi yatakta yatarken, ben koltuğumun kenarında dengede durup dirseklerimi

Ellerimi birbirine kenetleyip dizlerimin üzerine çöktüm. "Bebek iyi mi?" Aceleyle sordum.

"Drew. Doktora bir şans ver." Doktor Melinda asa tipi bir şeye kayganlaştırıcı sıkarken Sophie yumuşak bir kahkahayla başını sallar.

"Özür dilerim." Sandalyede biraz geriye yaslanıyorum ama Doktor Sophie'ye bacaklarını açmasını söyleyince hemen doğruluyorum. Asayı Sophie'nin bacaklarını örten ameliyat örtüsünün altına yerleştiriyor.

"Bu bebeğe zarar verir mi?" Ben havlıyorum. "Drew." Sophie iç geçirdi.

Doktor Melinda beni görmezden geliyor ve sakın ve profesyonel bir şekilde devam ediyor. Endişeli babaların buraya gelmesine alışkın olmalıAma Sophie'nin vajinasına yağlanmış bir çubuk sokuyor, Tanrı aşkına. Tabii ki gergin olacağım.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve parmak uçlarımı takım elbisemin yünlü pantolonunun içine sokuyorum. İki kadın yatağın yanındaki ekrana bakıyor.

"Doğum kontrol yaptıracağınızı söylemiştiniz?"

"Evet," diye yanıtıyor Sophie. "Ama son randevumu kaçırdım. Yaklaşık sekiz hafta önce almam gerekiyordu ama almadım. Sonra kendimi hasta hissetmeye başladım. Yedi haftalık olduğumu tahmin ediyorum çünkü korunmadan geçirdiğim son zaman bu..." Bana bakıyor ve ben de devam etmesi için cesaretle başımı sallıyorum. "En son hiçbir şey olmadan seks yaptığım zamandı," diye bitiriyor ve Doktor'a bakıyor.

"Tamam. Vajinal ultrason sayesinde hamilelikleri çok daha erken görebiliyoruz, dolayısıyla birazdan size iyi bir fikir verebiliriz."

"Bundan daha az olabilir mi?" Sophie'nin sesi yükselir. "Daha erken olma ihtimali var mı?" "Hayır, gebe kaldıktan sonra yedi haftanın doğru olduğunu söyleyebilirim." Doktor ekrana bakarken gülümsüyor. Sophie nefes veriyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Gözlerindeki hayal kırıklığı midemi .

"Selam." Sandalyemi yatağa yaklaşıtıyorum ve elini tutuyorum. "Sen ve ben, hatırladın mı? Tarihler ne olursa bu bizim bebeğimiz."

Alt dudağını çiğnıyor, gözleri parlıyor.

"Ailenizde ikiz var mı?" Doktor Melinda soruyor.

"Hayır, neden?" Sophie başını tekrar doktorun iki küçük kitleyi işaret ettiği ekrana doğru çevirdi. "İki bebek var." Sophie bana kocaman gözlerle bakarken ekranda bazı ölçümler yapmaya başlıyor.

"Büyükannem ikizdi," diyorum.

Gözlerini kırptıştırıyor, alt göz kapaklarında su birikiyor. "Öyle ?"

"Öyleydi." Sarı bir tutamı yüzünden .

Sophie umutla doktora döner. "Bu hastalık genellikle aileden geçer mi?"

Doktor Melinda ölçümlerini bitirip asayı çıkararak ve Sophie'ye temizlemesi için mendil uzatarak, "Olabilir," diye cevap verdi.

"Anladığım kadarıyla buraya gelmişken babalık testi de yaptırmak istemişsiniz. Bunu bir kan testiyle . Sizden de bir ağız örneği alacağız Bay Harper. Ülkedeki en gelişmiş laboratuara sahibiz, dolayısıyla amniyotik sıvı örneğine ihtiyaç duymadan test yapabilecekler. Sonuçlar yaklaşık üç gün içinde olur."

"Harika, teşekkür ." Sophie başını yatağa yasladı ve derin bir nefes verdi.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Doktor Melinda yanıma geliyor ve ağzımı açmamı söylüyor.

"Hayırsanmıyorum. Çok teşekkür ederim," diyor Sophie.

"," diyorum sürüntü bittikten sonra.

"Elbette. " Doktor Melinda, Sophie'nin kan örneğini almaya hazırlanırken bana gülümsüyor.

"İkiz sahibi olmakla ilgili bilmemiz gereken farklı bir şey var mı? İki tane olması dışında yani?" Sırıtıyorum ve bir elimi enseme gezdiriyorum. sadece bir değil, iki bebeğimiz olacağı gerçeğini sindirmeye çalışıyorum.

"Sophie'nin doğum öncesi bakımı, ikizlerle doğum seçenekleriniz hakkında size bazı ekstra bilgiler verecektir. Ancak ikiz annelerinin çoğu tek bir hamilelikte olduğu gibi devam edebilir. Almaya başlamanız gereken doğum öncesi vitaminler ve önerdiğim folik asit takviyeleri hakkında size bazı ayrıntılar vereceğim."

"Teşekkür ." Boğazımı temizliyorum. "Ama demek istediğim, seksle ilgili olarak."

Doktor Melinda, Sophie'nin kanını çekerken, "Seks iyidir," diye cevap verir.

"Harika... Ama demek istediğim... enerjik seks. Biz..." Gözlerim Sophie'nin yüzüne kayıyor ama o bir eliyle gözlerini kapatmış.

"Oldukça..."

Doktor Melinda bana masumca bakıyor.

"Ya bebelere vuruyorsam?" Aceleyle nefes veriyorum. "Yani, orada o kadar yüksekte değiller ve ben... Yaptığımız bazı pozisyonlar... Onları incitmek istemiyorum."

Doktor Melinda bana gülümserken Sophie inliyor.

"Endişelenmenize gerek yok. İyi yastıklanmışlardır. Büyüdükçe, seks sırasında hareket ettiklerini fark edebilirsiniz. Bu çok normal. Bu

genellikle onları uyandırdığınız anlamına gelir, hepsi bu." "Yani onlara zarar mıyım-?"

"Bay Harper, kocam 1.80 boyunda ve ben üç çocuğumuza hamileyken hiçbir sorun yaşamadık." "Gerçekten mi?" Kaşlarım çatıldı. "1.80 mi?"

Doktor Melinda mırıldanır. "Hazırlanmanız için ikinizi yalnız bırakayım. İşiniz bitince dışarı çıkın. Acele etmeyin."

Sophie kapı kapanır kapanmaz bana baktı. "Aletinın bebeklere zarar verip vermeyeceğini sorduğuna inanamıyorum." "Emin olmak zorundaydım. Sevişme şeklimiz, Sophie. Geçerli bir soruydu."

Homurdanıyor ve giyinmek için yataktan aşağı kayıyor.

"Sikişme şeklini mi ? Artık arada dinlenmene bile gerek yok."

"Elimde değil. Bütün bu hamilelik olayı. Ve şimdi içinde iki bebek olduğunu biliyorum?" Gözlerim karnında gezinirken dudaklarımı yalıyorum. "Kahretsin Sophie, çok seksisin. Gel buraya." Ona doğru ama küçük bir nefesle geri çekildi.

"Hayır! Burada bana dokunmana izin verirsem beni saniyeler içinde yatağa yatırırısın."

"Hızlı olabilir miyiz?" Ona alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. Gerçi kimi kandırıyorum ki? Eğer buna hazır olduğunu düşünseydim, onu hemen şimdi doyurma fırsatına atlardım. Özellikle de şimdi karnı birazcık şişmeye başlamışken. Henüz pek fark edilmiyor ama görüyorum.

" olmaz." Gülüyor, eteğini yukarı çekiyor ve kalçalarının üzerinden aşağı indiriyor.

"Bu gece o zaman? İşten sonra?" Ona tekrar uzanıyorum, kollarımı beline dolamayı başarıyorum ve onu bir öpücük için kendime çekiyorum. Ağzıma karşı gülümsüyor. "Senin evine geleceğim. Sana yakın bir yerde toplantım var."

." Elimi karnının koyuyorum ve gözlerimi karnına dikiyorum. "Siz ikiniz annemin çalışmadığından emin olun." "Drew."

Sophie'nin ben onlara bakarken parlıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, onu usulca öperek. Sonra tekrar karnıyla konuşuyorum. "Demek istediğim, siz ikiniz ateşli, seksi annenizin çok fazla çalışmadığından emin olun."

Sonra bir öpücük daha çalarken kичını avuçluyorum.

Bölüm 15

Sophie

CHELSEA bitmiş çay masaya bırakıyor ve ellerini kalçalarında gezdiriyor. "İyi gidiyorum, değil mi?"

"İyiden de iyisin." Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Bunu başarabilirsin. Sadece kürsüdeyken gözlerini benden ayırma, tamam mı? olacağım."

"Biliyorum." Bir elini bol eşofmanının karın bölgesine koyarken hızla başını sallıyor.

"Chelsea?" Defterimi masanın üzerine bırakıyorum ve kanepede yere . "Ben senin avukatınım ve bana güvenebilirsin. Ama aynı senin de bana karşı dürüst olduğuna güvenebilmeliyim."

"Öyleyim. Yemin ederim. Hatırlayabildiğim her şeyi sana anlattım," diyor sesini dolduran panikle.

"Seni kastediyorum." Gözlerim karnına kayıyor ve beni izlediğimi fark edince elini karnından çekiyor.

"Ailem bilmiyor," diye nefes alıyor, bir minder koyarken alt dudağı titriyor, parmakları kıpırdamak için minderin bir köşesini buluyor. "Babam... Anlamazlar..."

"Seni zorlayan iki adamdan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor. Bana cevap vermeden başka tarafa bakıyor. "Tamam. Bebek hakkında terapistinle konuştun mu?"

Başını sallıyor ama hâlâ gözlerime bakmıyor. "Bende kalacak."

"Tamam. Şu anda önemli olan sana doğum öncesi uygun bakımı sağlamak. Bunu sizin için ayarlayabilirim. Seninle gelebilecek güvendiğin var mı?"

"Evet," diye . "Biri var." "Güzel."

"Bu davayı etkileyecek mi? Yani, herkese söylemek zorunda kalacak mısın?" Sonunda bana tekrar baktığında gözleri endişeyle açılıyor. "Duruşmadan önce biraz zamanımız var. Bilmeleri gerekmedikçe kimseye söylemeyeceğim. Ve şu anda, sadece Davayla ilgili olarak bilmemiz gereken tek şey sen ve benim, tamam mı?" "Tamam," diyor, omuzları yumuşuyor.

"Ama bu tür şeyler bir şekilde ortaya çıkar, Chelsea. Bunu uzun süre saklayamayacaksın. Ailene ve desteğine ihtiyaç duyduğun diğer kişilere bir an anlatmayı düşünebilirsin."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldıyor.

Genç gözlerindeki korku boğazımı yakıyor.

"Vücut diliniz. Karnınıza dokunmanız. Gittikçe büyük boy sweatshirtler." Ona nazikçe gülümsüyorum. "Ve çünkü gözlerindeki bakışı tanıyorum - bir şey olduğunda ve bununla başa çıkacak kadar güçlü olup olmadığını kendine sorduğunda."

"Bu konuda duruşmadan daha çok korkuyorum." Gözlerinden birkaç damla yaş süzölmeye başladı. Onu hiç ağlarken görmemiştim.

Bir kere bile. O adamların ona yaptıklarını anlatırken bile.

"Biliyorum." Uzandım ve kolunu sıktım. "Ama sana şimdi söyleyebilirim. Sen bir savaşçısın. Güçlüsün. Ve buna sahipsin."

Başını salladı, gözyaşlarını koluyla sildi. "Teşekkür . Eminim işini yaparken insanları okumakta iyi oluyorsundur, değil mi?"

Ona bir mendil uzatıyorum, gözlerindeki bakışı tanıdığımı itiraf etmiyorum çünkü bu benim banyo aynamda gördüğümün aynısı

İlk hamilelik testini sonra. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Kimse buna inanmazdı, 'İşleyici Havers', bir bebek kadar küçük bir şey yüzünden öfkelenmişti... *iki* bebek. Ama bir davada bir şeyleri kaçırdığımı anladığımda içimi kemiren o his var. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri beni uyarıyor.

"Bilen ve bana yardım edecek biri var. Korkuyorum ama endişelenmene gerek yok," diyor Chelsea, kısılmış kaşlarını inceleyerek.

Yüz hatlarımı, duygularım artık yüzümün her yerine yazılmayacak şekilde düzenliyorum. İsteyken asla göstermelerine izin vermem. İzin veremem.

Davalarımı böyle kazanıyorum. Duygu yok. Sadece gerçekler.

"Güzel." Chelsea'ye daha pratik bir gülümseme veriyorum. "Bir sonraki toplantımızda görüşürüz, tamam mı?"

"Öğle yemeğinde tatlı yemek sana yakışmıyor," diye takılıyor Halliday, kasemden bir top dondurmayı kaşıklarken.

"Özlem, belki. Bilmiyorum." Kaşığı yalıyorum, aklım Chelsea'de dolaşıyor. Bebeğinin babası, onunla o pis daireye gitmesi için onu kandıran adam mıydı? Yoksa daha sonra davet ettiği kimliği belirsiz ikinci arkadaşı mı?

Halliday, "Yine müvekkilini düşünüyorsun," diyor.

"Düşünüyorum." Kaşığıma yere bırakıyorum.

Ofisime yakın küçük bir İtalyan restoranına geldik. Halliday birkaç gün içinde yeni müşterisiyle çalışmak için New York'gidecek, bu yüzden o dönene kadar yüz yüze görüşmek için tek şansımız bu.

"Bana söyleyemeyeceğini biliyorum. Müşteri gizliliği . Ama seni hiç dikkati dağılmış görmemiştim."

Kasemdeki erimiş kalıntılara bakıyorum. "Sadece bebekleri ve babanın kim olduğunu öğrenmeyi düşünmeme neden oldu, hepsi bu."

Halliday elimi tuttu. "Sonuçlar yakında çıkacak. Bana ne zaman ihtiyacın olursa telefonun diğer ucunda olacağım. Gece ya da gündüz, tamam mı?"

Midemdeki kurşun ağırlığına rağmen ona minnetle gülümsüyorum.

"Henry olacak, biliyorum. Ve öyle olmamasını dilediğim için kendimi suçlu hissetmekten ." Aklıma Chelsea geldi. Bebeğinin babasının adını bile bilmiyor olabilir. Henry her ne kadar yalancı ve dolandırıcı olsa da, genç kadınlarla rızaları dışında seks yapan bir adam değil. O kötü biri değil.

"Buna inanmıyorum." Halliday başını sallıyor, kısa platin saçları restoranın ışıkları altında parıltıyor. "Enerji aksini söylüyor. Orada Drew ile bir bağlantı var. Çok güçlü."

Bir kez olsun, kozmik düzlemlere ve evrenden gelen işaretlere onun kadar inanmış olmayı dilerdim. Ama ben bir bilim kızıyım. Bebeklerin doğduğu tarihlerde Henry ile korunmasız seks yaptım. Drew prezervatif takıyordu. Galadan sonraki sabah birçok kez seks yapmamıza rağmen, her prezervatif taktı. Ve hiçbir kırılmadı. Bu basit.

"Henry bana mesaj atıp duruyor ve beni arıyor," diye inliyorum. "Ondan dinlemediğim yedi sesli mesaj aldım. Ve bu sadece bugün."

"Vay be. Hâlâ bu işe dahil olmak istediğini mi iddia ediyor?"

"Karısını terk etmeyeceğini az itiraf etmesinin yanı sıra." Adamın cüretkârlığı karşısında homurdanıyorum. Ona aşık olmam beni düşürüyor.

"Ondan hiç hoşlanmadım."

"Bana söylemiştin. Birçok kez."

"En sevdiğin çiçeklerin süsen olduğunu bildiği halde sana gül almış." "Bunu ona hiç söylemedim."

"Hayır, ben yaptım." Bikkın bir iç çekişle gözlerini deviriyor. "Adama biraz yardım edebileceğimi düşündüm. Ama o daha iyi bildiğini sanıyordu. Sırf siki var diye daha iyisini bildiğini sanan erkeklerden nefret ediyorum."

"Benim gibi hukuk alanında çalışan bir adamla asla çıkmamalıydım. Polis olarak çok fazla yalancı gördü. Bu ona mükemmel bir öğrenme fırsatı verdi. Hiç şüphelenmedim bile."

Halliday bana küçük bir gülümseme veriyor. "Çünkü giydiğin o sert kadın avukat kıyafetinin altında iyi bir kalbin var. Suçluların iç yüzünü görmek başka bir şey. Bu senin işin, bu değilsin. İşin olmadığı zamanlarda insanların içindeki iyiliği görmek istiyorsun. Bu sahip olunması gereken güzel bir özellik. Bunu eleştirmeyin."

"Teşekkürler." Bir nefes veriyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Ama bu bir zayıflık gibi geliyor. Bir süre için kararlarımı sorgulamama neden oldu. Bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Hey." Sert bir bakışla beni düzeltti. "Bu işin nasıl gideceği senin kontrolünde. Ona bebeklerin ondan olmadığını söyleyebilirsin, öyle olsalar bile. bırakmaması için bir sebebi olmadığından emin ol."

"Bunu yapamam."

"Biliyorum. Yapmanı da önermiyordum. Sorun sen değilsin. Sen her şeyi doğru şekilde yaparsın. Doğruluk ve adalet. Senin bu yönünü seviyorum."

IKISI de Baba. DEDEKİEN var.

Bölüm 16

Sophie

"BU SURAT DA NEYİN NESİ?" Drew çenemi tutuyor, delici mavi gözlerini bana dikmiş. "Bir var. Ne oldu?"

Ona Doktor Melinda'nın bugün erken saatlerde aramadan bahsetmeden önce en azından ön kapısından geçene kadar beklemek istedim ama beni kimsenin okuyamadığı şekilde okuyor.

"Sophie?" diye soruyor, ben ona dönüp bakarken.

Tüm öğleden sonramı ofisimde bana gönderdiği e-postadaki bilgileri okuyarak ve daha fazlası için Google'da araştırma yaparak geçirdim. Kendimi deli ediyordum, bu yüzden işten erken çıktım, ki bunu asla yapmam, ve Drew'u arayıp evine girip onu bekleyip bekleyemeyeceğimi sordum. Ancak, bu Drew, Bay Koruyucu, bu yüzden o günkü diğer toplantılarını iptal etti ve ben geldiğimde buradaydı.

"Doktor Melinda aradı."

"Bebekler iyi mi?" Beni evin içine çekip kendine yaklaştıırken gözleri karnıma düşüyor.

Geri çekilip yüz ifademi inceliyor, sonra da yüzü bullak oluyor. "Kahretsin." Sıcak dudaklar alnıma bastırıyor. "Sorun yok. Birlikte idare edeceğiz. Bebeklerin neye ihtiyacı varsa. Senin neye ihtiyacın varsa. Bir yolunu bulacağız, tamam mı?"

"İkisi de iyi." Avuçlarımı göğsüne koyuyorum. Kalbi küt küt atıyor.

"Sonra ne olacak?" Kara kaşları aşağı çekiliyor ve kalbim onun güzelliği karşısında daralıyor. Bir bebek tıpkı ona benzeyebilir.

"Babalık sonuçları geldi."

Rahatlama yüzünü yumuşatıyor. "Yani bebekler iyi

mi?" "Evet."

"Tanrıya şükür." Başını geriye doğru eğiyor ve adem elması sallanıyor. İndirdiğinde gözleri parlıyordu. ", sana bir içki getireyim. Susuz kalmamalısın anne." Bana göz kırptıyor ve elimi tutarak beni mutfığa götürüyor.

"Ne dediğini bilmek istemiyor musun?"

Dolabından bir bardak alıyor, buzdolabından aldığı buzlu suyla dolduruyor ve bana uzatıyor. "Drew?"

Kalın kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve dolu bardağı işaret ediyor.

Kıkırdıyorum ve içiyorum. Benden alıp siyah mermer üzerine koyarken gülümsüyor.

"Testi siz istediniz. Sonuçların ne olduğunu bilmeme gerek yok. Seni ve bebeklerimizi zaten istediğimden daha fazla isteyemem."

Ona dönüp bakıyorum, gözlerindeki sakinliği, omuzlarının rahat eğimini, düzgün nefes alışını okuyorum.

Ciddi biri. Bu onun için gerçekten önemli değil.

"Bu benim için senin çok daha fazla şey ifade ediyor. Ama sana söylemem gerek. Bu basit bir şey değil ve bunu sindirmek için yardımına ihtiyacım var.

Lütfen, Drew."

"Hey." Yaklaşıyor ve yüzümü tutuyor. "Seni endişeli görmekten nefret ediyorum. Anlat bana." Gözleri gözlerimi tutarken yanaklarımı okşuyor. "Bana ne dediğini söyle."

"Henry'den örnek almadan doğrulayamayacağımı, ancak babasının o olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi."

"Tamam." Drew'un bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve başparmakları yüzümü okşamaya devam ediyor.

"Nasıl hissediyorsun?" "Daha bitirmemişim."

"Üzgünüm, Patron." Yumuşakça gülümsüyor ve bana taktığı lakap karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Henry'nin muhtemelen bebeklerden *birinin* biyolojik babası olduğunu söyledi. Diğer bebeğin seninle eşleştiği doğrulandı."

Drew'un güzel yüzü şaşkınlıkla kıvrılıyor. "Ben mi?"

"Bebeklerden biri senin, diğeri Henry'nin. Görünüşe göre bu çok nadir bir durum," diye ekliyorum o bana bakmaya devam ederken. "Benim mi? Seni ben mi hamile bıraktım?"

"Bir şekilde. Muhtemelen ilk kez içimdeyken hiçbir şey olmadan-" Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Seni hamile mi bıraktım?"

"Ben de öyle dedim." Beni öptükten sonra yüzünde beliren sırıtiş karşısında dudaklarımlın gülümsemesine engel olamıyorum. "Birlikte ilk kez mi?" Gözlerimi arıyor.

Başımı salladım.

"Seni ilk kez hamile ...?" Gülüyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Bana çok sert boşalmıştın Sophie. Ama hiç düşünmemiştim... Vay canına," diye nefes alıyor, parlak beyaz dişleri alt dudağına takılıyor. "İçindeki o ilk anın özel olduğunu biliyordum ama..."

Siktir..." Beni tekrar öpüyor. "Sana bunun kader olduğunu söylemişim. Sen ve ben ilk kez...? Ve bir bebek mi yaptık? Tanrım..."

Beni tekrar öpüyor, ereksiyonu bana baskı yaparken ağzımın içine doğru inliyor.

"İki güzel bebeğimiz olacak." Bir elini yüzümden çekti ve aceleyle kemerini çözdü. Diğer eli eteğıme gidiyor ve onu aceleyle belimden yukarı çekiyor. "İki bebek," diye inleyerek beni mutfak tezgahının üzerine kaldırıyor.

"Öyleyiz," diye , duygularım boğazımı şişiriyor.

"Kesinlikle öyleyiz, Patron." Sıratarak beni tekrar öpüyor ve külotumu kenara çekiyor. Sonra içime giriyor, beni dolduruyor, ben haykırırken ve ıslaklık akarken ağzıma karşı nefes nefese kalıyor.

"İnanılmazsın."

Bir koluyla belimi sarıyor, böylece beni kenarında yerinde tutabiliyor ve sert, derin pompalarla içime giriyor. Diğer eliyle saçlarımı yumrukluyor, burnunu boğazımın sütununda gezdirebilmek için boynumu geriye doğru eğiyor.

"İnanılmaz," diye . "Şimdi bana seni hamile bıraktığımda adımı inlerken nasıl ses çıkardığını hatırlat."

Bölüm 17

Sophie

"BANA KARŞI SİNİRLENİYOR MUSUN, PATRON?" Drew, McLaren'inin yolcu koltuğundan tutmam için elini uzatırken sırıtıyor.

"Hayır. Sadece onlara bebeklerden bahsetme konusunda henüz emin değilim. Ya soru sorarlarsa?"

"Sophie." Koltuktan kalkmama yardım ediyor ve kapıyı iterek kapatıyor, sonra yürürken bir kolunu belime doluyor. "Eğer soru sorarlarsa, cevaplarız. Bu kadar basit."

Başımı kaldırıp profiline bakıyorum. Koyu renk saçları koyu mavi yakasının biraz üzerinde kıvrılıyor ve güçlü çenesini gölgeleyen bir günlük kirli sakalı var. kıpır kıpır olurken alt dudağımı ısıırıyorum.

"Bana göz mü diktiniz, Bayan Havers?" Sırıtıyor ve bana bakıyor. "Çünkü geç kalabiliriz." Elini ipek şal elbisemin kışıma kaydırıyor ve bir avuç sıkıyor. "Mezeleri kaçırsak da umurumda değil. Onun yerine göğüslerinle ziyafet çekebilirim."

Gülüyorum, gerginliği biraz olsun azaltıyorum. Drew göğüslerimin şimdiden büyüdüğü konusunda kararlı. Düzenli olarak kontrol etmekte ısrar ediyor... ağzıyla.

Ancak son zamanlarda beni ne kadar güldürmeye çalışsa da, Henry'ye ikizlerden bahsetme konusunda yaşadığım korku hissini tamamen yok edemiyor. Henry ile son konuştuğumda ona bir bebeğim olacağını söylemiştim. *Onun*. Hala kendimi ona tüm hikayeyi anlatmaya . Drew benim için Henry'yle ilgileneceği konusunda kararlı ve onu için tam adını . Ama çıktığımız birkaç ay boyunca bu konuda da yalan söylediğini ve bana sahte bir isim verdiğini itiraf etmekten utanıyorum. Muhtemelen evli olduğunu öğrenme ihtimalimi azaltmak için. Ayrıldıktan sonra öğrendim ve karakolunda Henry Jones diye biri kayıtlı değildi.

Ben üst düzey bir ceza savcısıyım ve tüm işaretleri kaçırdım.

Restoranın dışındaki peri ışıklı tenteye yaklaşırken, "Burası çok güzel görünüyor," diyorum.

Sıcak eli kalçamı güven verici bir şekilde sıkıldığında Drew'un ailesiyle tanışmakla ilgili gerginliğim dağılıyor. Sadece ailesi, Maddy ve Logan geliyor. Babalık hakkında açıklama yapmak zorunda kalsak bile, eğer Drew gibilerse, bu konuda harika olacaklardır.

İçeri giriyoruz ve etrafa bakıyorum. Kocaman bir restoran ve her masa dolu. Sıcak bir sohbet uğultusu var, insanlar gülüyor ve kadeh tokuşturuyor.

"Görünüşe göre Maddy ve Logan'ı yendik. Ama ben ailemi görüyorum." Şef garson bize gülümserken Drew elini belime götürüyor. Drew masamızı tek başımıza bulabileceğimizi işaret ediyor.

"Nerede?" Kalabalık restoranın etrafına bakıyorum.

"İşte." Masaların arasından geçerek beni odanın diğer ucuna götürdü.

Beni izin verdim, saksılardaki dev palmye ağaçları ve mekânı süsleyen yemyeşil bitkiler dikkatimi . Geniş odayı bölerek arkalarına sıkışmış masaları daha samimi hale getiriyorlar.

"Sophie. Bunlar annem ve babam, Violet ve Hank."

Drew bizi durduruyor ve ben de onları selamlamak için dönerken dostça bir

gülümseme takınıyorum. Donuyorum, kanım damarlarımda buza .

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel." Gülümseyen bir kadın oturduğu yerden kalkıp bana doğru

ilerliyor. Arkamda oturan bir adama çarparak geri .

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gözlerim masada oturmuş bana bakan gri gözlerin sahibine takılı. "Ben sadece... ihtiyacım var

biraz hava."

Dönüyorum ve elimi az önce sandalyenin tepesine doluyorum. Orada oturan adam bana bakıyor ve dönüp restorandan kaçmadan önce sandalyesini kendimi sabitlemek için kullandığımda kızgınlıkla .

Ön kapıdan geçip akşam havasına çıkıyorum ve ciğerlerimi yakan derin nefesler çekiyorum. Korku bir virüs gibi yayılırken vücudumdaki her hücre karıncalanıyor. Ama bunun tedavisi yok.

"Sophie?" Takım elbisesinin ceketini sallanarak ön kapıdan hızla çıkarken Drew'un gözleri çılgına dönmüştü. "İyi misin?"

Başımı kaldırıp bakıyorum ama dikkatim onun arkasından restorandan çıkan ve hemen onun peşinden adama yöneliyor. Bize doğru adım atarken gri gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bir dakikaya ihtiyacımız var," diyor Drew omzunun üzerinden, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan.

"Ne lan?" Adam Drew'u iterek tam önüme geliyor ve sesini duyunca safralarını yutuyorum.

"Ne oluyor baba? Onunla konuşma." Göğsünün ortasından sert bir itişle kenara çekildi ve Drew tekrar önümde durdu.

Etrafımdaki her şey o üç harfli kelime yüzünden durdu.

Baba.

"Sophie?" Drew ellerini omuzlarıma doluyor ve benimle göz hizasına gelmek için eğiliyor. "Beni endişelendiriyorsun. Neyin var?"

İki adamın arasına bakarken farkına varmak içime cam kırıkları gibi çöküyor. Yeterince dikkatli bakarsam bazı benzerlikler var. Güçlü çene hattı, geniş omuzlar. Ama Drew daha uzun ve gözleri büyüleyici bir mavi. Gri değil.

Hayır.

Kusmaya çok yaklaştım. "O senin *baban*

mı?"

Drew'un kaşları birbirine çarpıyor ve bakışlarımı arkasında duran, saçlarındaki gümüş benekleri peri ışıklarının altında parlayan Henry'.

"Soph," diye Henry. "Burada ne halt ediyorsun?" Yaklaşmaya çalışır ama Drew onu engeller.

"Onu tanıyormuş gibi Soph demeyi bırak. Ve gözünün önünden çekil. Kendini iyi hissetmiyor. Neyin var senin?" Drew bana döndü, elleriyle üst kollarımı ovuyordu. "Seni eve götüreceğim."

"Şu an birlikte olduğun kişi bu mu? *Oğlumla* mı?" Henry son kelimeyi zehir gibi

tükürüyor. Drew'un gözlerinin içine bakarken kalbim durdu.

Neler anladığı anı görüyorum. O güzel yüzünün kırıldığı anı. Gözlerimi ararken gözbebekleri büyüyor, nefesi kısa, sığ hırıltılarla gelirken benimki tamamen duruyor. Hayatımda gördüğüm en iç burkucu manzaraydı ve bacaklarımın bükülmesini engellemek için savaşıp duruyordum.

"Sophie?" Bakışlarındaki ıstırap, ona söylemem için bana sessizce yalvarıyor. Ama söyleyemiyorum.

"Ben... Hiçbir fikrim yoktu." Sesim çatlıyor.

"Bu çok saçma. Oğlumla çıkamazsın!"

Henry, Drew'un omzunu tutup yüzüne doğru döndürür.

"Onu buraya getirerek ne halt ettiğini ," diye bağırıyor Drew'un yüzüne.

"Ben mi? Görünüşe göre açıklama yapması gereken kişi sensin." Drew'un sesi Henry'ninkinden daha kısık ama kısıklığı bin kat daha tehditkâr.

"Annen içeride," diye tısladı Henry, gözleri şişmişti.

"Onu aldattığın bu kadar açıkken annemi umursuyormuş gibi davranma. Yine." Drew yüzünü buruşturur ve küfreder. "Ve *Sophie* ile." Sesini önce sesi çatlayacak gibi oluyor.

Bana dönüyor ve bakışları hemen yumuşuyor. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Berrak maviliğe, söndürmek üzere olduğum o son umut ışığına bakarken kalbimin tam ortasından yırtıldığına yemin edebilirim.

"Keşke yapabilseydim," diye boğuluyorum. "Çok özür dilerim."

"Bana bahsettiğin eski sevgilin, hani şu evli olan. Bu o mu?" Drew başını Henry'ye salladı.

Ama bunu doğrulamak için bir şey söylemememe gerek yok. Üçümüzün etrafında dönen ve nefes almayı zorlaştıran havadaki tiksindirici gerilim yeterince kanıt.

"Ondan ayrıl. *Şimdi.*"

Drew'un ifadesi, güneşin önünden geçen bir fırtına bulutu gibi bir anda kapanır. "Ne?"

diye tükürür babasına.

"Beni duydunuz. Bu iş asla yürümez. Benim bebeğimi taşıyor. Bunu sana söyledi mi?" Henry yaklaşıyor, gözlerini bana dikmiş. Bakışları karnıma indiğinde gözlerinin kenarları kıvrılıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Aldırmamı istediğin bir bebek," diyorum sesimi bularak.

Üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Önce sen benimdin. Ve bunun kanıtı şu anda senin içinde." Karnımı işaret ediyor. "Onunla çıkamazsın evlat. Ona ilk ben sahipken olmaz." Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve dilimi ekşiten şeyle parlıyor. "Ve sana birkaç kereden fazla sahip , değil mi Soph?"

Drew babasını duvara çarparken bir kükreme oluyor ve etrafımızdaki hava patlıyor. "Ne dedin lan sen?"

Henry geri adım atmaz. Onun yerine, Drew'a ölmek istiyormuş gibi bakıyor. "O benim bebeğimi doğuracak. Asla senin olmayacak."

"O kimsenin malı değil, seni bencil pislik."

Drew'un yumrukları yakasını sıkıp nefes almasını engellerken ve yüzünü kızartırken Henry sadece homurdanır.

"Yani şimdi seninle birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdanıyor. "Suç geçmişİ olan bir adamla mı? , oğlum. O lanet olası bir avukat. Onun için yeterince iyi değİlsin."

Drew onu daha da sıkıştırıyor, sırtındaki kaslar ceketinin altında geriliyor, ona bakarken gözleri asit gibi birbirini yakıyor. Sonra Henry'yi bir tarafa itiyor ve yanıma geliyor.

"Anlaştığımız tek konu bu," diye tükürüyor Drew. "Ben yeterince iyi değilim. Ama benimle birlikte olmak istediğı için şanslıyım. Benimle *birlikte*. Bana sahip olmak değil. Biri zorla, diğeri seçimle. Ve sen aradaki farkı bilecek yaştasın."

"Bebeğimi doğuruyor." Henry parmağını göğsünün üzerindeki buruşuk gömleğine soktu. "Benim bebeğim.

Senin değil." Elimi Drew'un pazusuna koyuyorum. Sanki savaşa koşmak üzereymiş gibi sert ve .

"Bence gitmeliyiz," diye ısrar ediyorum.

Bunu sindirmek için Henry'den uzak kalmalıyım. İkimizin de. Her an birbirlerini öldürecekmiş gibi görünmelerinden bir şey çıkmaz.

Drew beni görmezden geliyor, gözleri aşağıya ve vücuduna doğru kayarken Henry'ye bakıyor. Tekrar yukarı çıktıklarında, mide bulantımın nefes borumu tırmalamasına neden olan sessiz bir meydan okumayla doluydular.

" olmaz," diye yalvarıyorum.

Ama o dinlemiyor. Hedefe kilitlenmiş durumda ve etrafında başka hiçbir şey yok.

"İşte burada yanılıyorsun *baba*," diye tükürür Drew. "O sadece senin bebeğini doğurmuyor. O da benimkini içiyor." Henry hırlıyor, "Aptallaşma-

"İkizleri var. İkizleri olacak."

Bölüm 18 Drew

"NE?" BABAMIN GÖZLERİ BÜYÜDÜ.

"Beni duydun," diye homurdandım, ifşaatımla yüzündeki beğenmişliğin kazınmasını izlemekten zevk alıyordum. "Sophie'nin ikizleri olacak, değil sevgilim?" Ona bakıyorum ama o sessiz, başını bana doğru sallıyor.

"Oğlumla seks mi yaptın? İçinde benim artıklarım ? Arada düş aldın mı?"

Bu gece ikinci kez babamı duvara fırlatıyorum. Ön kolumla nefes borusuna bastırırken yüzü buruşuyor. Onu tamamen ezme fikri her geçen milisaniye daha çekici görünüyor.

"Özür dile."

Kolumu yukarı kaldırıp kaşlarımı kaldırdığımda yüzünü buruşturuyor.

"Konuştuğun çocuklarımmın annesi. Şimdi *özür dile*." "Neler oluyor? Drew?"

"Baba!"

Annemin ve Maddy'nin sesleri havayı Baba/Oğul arasındaki samimi bağımızı koparıyor ve büyük bir el omzuma konuyor.

"Bırak gitsin, Buddy. Bunu başka bir yerde konuşalım."

Logan çenesini restoranın dev penceresine doğru uzatırken başımı ona doğru eğiyorum. Lanet olası gecenin eğlencesi biziz.

"Özür diler dilemez nefes almasına izin vereceğim," diye tıslayarak gözlerimi tekrar

babaminkilere dikiyorum. "Drew, lütfen!" Annem ağlıyor.

Sesindeki umutsuzluk çenemi sıkımda neden oluyor ve babamı aceleyle bırakıyorum. Eğiliyor, boynunu tutuyor, öksürüyor.

"Oğlunu görüyor musun Violet? Öfkesini görüyor musun? O her zaman bela olmuştur. Eğer araba çalmıyorsa, başka bir şey yapıyordur."

hırıltılar.

"Gördüm. Ve ben de *duydum*." Annemin sesi daha önce duymadığım bir güçle havayı yarıyor. "Her şeyi duydum." Bütün başlar ona doğru dönerken bakışlarımı Sophie'ye çeviriyorum. Daha da uzaklaşmış ve tek başına ayakta duruyordu.

Ona doğru bir adım atıyorum ama elini kaldırarak durmamı sağlıyor.

"Çok özür dilerim." Önce anneme, sonra Maddy'ye ve son olarak da Logan'a bakıyor. Gözleri ne bana ne de babama kayıyor.

"Hiçbirinizden haberim yoktu, yemin ederim. Bu şekilde öğrenmemeliydiniz. Çok özür dilerim."

Sesi düzgün ve sakin, omuzlarını geriye çektiğini fark ediyorum. Sabahları işe gitmek için takım elbiselerini giydiğinde şey bu. Maskesini takarken. Sophie Havers, kendini insanların çirkinliğinden ve birbirlerine yaptıklarından korumak için duygusuz kalmak zorunda avukat.

Ama gözleri yalan söyleyemez. Bana yalan söyleyemez.

Dudaklarını birbirine bastırarak birkaç kez göz kırpyor. Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve adım

adım uzaklaşıyor. "Bırak onu," diye bağılıyor babam. "Deli sürtük. Böyle hikayeler uyduruyor."

Yumruğum sıkılıyor ve savurmaya hazırlanıyorum. Ama onunla yüzleşmek için geri döndüğümde kafası bir şeyin gücüyle çoktan bir tarafa uçmuştu.

Annem babamın önündeki pozisyonundan, "Git, Sophie'ye bak," diyor. Titriyor ve babamın yüzündeki ize uyacak şekilde parlak bir kırmızıya dönüşen avucunu ovuşturuyor. " et," diye tekrarlıyor. "Babanla konuşmak istiyorum. Yalnız konuşmak istiyorum."

Sophie'yi bulmam on beş dakikamı aldı. Arabaya . Yakınlardaki bir sokakta volta atıyor, sarı saçları altından geçtiği her sokak lambasının altında bir hale gibi parlıyor. Başka bir gece olsa, burada karanlıkta tek başına olduğu için ona söyleyecek bir şeylerim olurdu. Ama beni gördüğünde donup kalmasına ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle çenesini kaldırmasına bakılırsa, ona ağzımdan çıkacak ilk iki kelimedenden başka bir şey söylemeye kalkışırsam kafamı koparacağından eminim.

"Özür dilerim," diyorum beni duyabileceği kadar yaklaştığımda.

Burnunu çekiyor ve gözlerini yere indirerek kollarını kendine sarıyor. "Ona ikiz olduklarını söylememeliydim."

"Hayır, yapmamalısın." Yutkunuyor. Koyu renk kirpikleri gözlerinin üzerinde toplanırken yanakları parlıyor. "Siktir, Sophie." Kalbim sıkışıyor ve ona doğru bir adım atıyorum ama o başını sallıyor.

"Ama benden özür diliyorsun Drew, bu doğru değil. Ne zaman..." Sanki beni takip etmişler gibi yanımdan bakıyor. Ama takip etmediler. Babam annemle birlikte arabalarına bindi, Logan ve Maddy de bana iyi olup olmadığımı sorduktan sonra peşimden geldiler. Onlara şu anda endişelendiğim tek kişinin Sophie olduğunu söyledim. Sonra da peşinden koştum.

"Babam senin eski sevgilin," dediğimde gözleri doluyor. Yutkunurken boğazı titriyor.

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Bitti mi?" Gözlerine bakarken içim acıyla doluyor.

Ağzı açık kalıyor. "Öyle olduğunu biliyorsun! Bunu bana nasıl sorarsın? Seninle tanışmadan önce bitmişti. Ben asla...Oh Tanrım." Yüzü buruştu ve ağlamaya başladı. Benim güçlü patronum ağlamaya başladı. Ve daha önce hiçbir şey ruhumu bedenimden koparılmış gibi hissettirmemişti.

"Onunla olmaz." İtiraz edemeden onu tuttum ve kollarımla sardım. "*Bizimle* mi? Senin için bir çıkış yolu olduğunu söyle Sophie. Çünkü beni hâlâ sana götürecek bir yol bulmak için tüm dünyayı yakarım. Her seferinde. Zaman."

"Babanla birlikteydim." Ben saçlarını okşarken o yüzünü göğsüme gömüyor. "Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Burnumu sarı saç tellerine bastırıyorum ve çekiyorum. "Çünkü içinde senin olmadığın bir hayat benim için hayat değil. Cehennemdir."

"Onun bebeğini doğuruyorum." Sesi sessiz ve göğsümde boğuklaşıyor. Duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. Ama sözleri damarlarımda ateşin alevlenmesine neden oluyor. Adrenalinle koşuyorum. Ve geçtiğinde ortalığın karışacağını biliyorum. Ama şu anda Sophie'ye konsantre . Bu onun için de bir şok. Bana ihtiyacı var.

"Onu unut. Başka herkesi unutun ve bana ne istediğinizi söyleyin."

Titrek bir nefes çekiyor. "İki saat geriye sarmak istiyorum, bebeklerimizi birlikte doğuracağımız için mutlu olduğum ana."

Eli bedenlerimiz arasındaki küçük boşluktan aşağıya kayıyor ve karnının üzerinde düzleştiriyor. Ben de benimkini üstüne koyuyorum. "Onlar hâlâ bizim bebeklerimiz. Onlar hâlâ bir mucize. Ve ben hala onlar için son nefesine kadar savaştan bir baba olacağım.

bedenimi terk eder. Ve buna senin için savaşmak da dahil." Alnımı onunkine değdiriyorum.

"Eski sevgilinin benim değersiz, aldatan babamdan başkası olmasını ister miydim? Evet, tabii ki isterdim. Onunla seni birlikte düşünmeye bile tahammül edemiyorum. Bu boku daha sonra açacağım."

Sophie yüzünü buruşturuyor.

"Ama o haklı. Seni hak etmiyorum. Onun tarafından yemlenmeye izin verdim. Yaptığı şey bu. Yapmaya çalışacağı şey de . Onu tanıyorum. Eğer olmuyorsa bunu hiçbirimiz için kolaylaştırmayacaktır. O her zaman böyle olmuştur." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve dudaklarımı Sophie'nin alnına götürdüm. "Eğer ona izin verirse bizi yok eder. Ve bu fikir beni çok korkutuyor. İletişim kurmak zorundayız Sophie. Her şeyden önce konuşacağımıza söz verir misin? Her zaman önce birbirimize geleceğiz?"

"Söz veriyorum."

Damarlarımdan ılık bir bal gibi rahatlama akıyor. Babam beni gençken hayalini kurduğum hayattan mahrum bıraktı ve benden vazgeçti. Ama beni bundan mahrum bırakmayacak. Sonum ne olursa olsun onun gibi olmayacak.

"Sizinkini kurtarmak için kendi hayatımı veririm. de. Ve sizi kadar çok seveceğim ki, her şey ne kadar berbat olursa olsun benimle kalmayı seçeceksiniz, tamam mı?"

Bana doğru eğilerek başını sallıyor.

"Çünkü ortalık karışacak Sophie."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Hiçbir zaman kolay olacağını söylemediler, sadece buna değeceğini söylediler."

Bu söze gülümsüyorum ve onun da bu sözün her kelimesine benim kadar inanması için dua ediyorum. Çünkü bu gücün her zerresine ihtiyacı olacak.

Bölüm 19 Drew

"Bununla başa çıkmak için tek başına dışarı çıkarken aklından ne geçiyordu? Neden bizden birini aramadı?"

Uzaktan tanıdık sesler duyabiliyorum. Kim olduğunu biliyorum. Ve onları çünkü dün gece olanlardan sonra sadece biraz stres atmaya ihtiyacım vardı.

Tek başına.

"Lanet . Onu buldum!"

Sesler yaklaştıkça başım çelik bir boruyla dövülüyormuş gibi çarpıyor. "Tanrım.

Umarım diğer adam daha beter olmuştur."

Bir el çenemi kavıyor ve incelemek için yüzümü yukarı . Bu hareket ağzımdaki metalik tadı daha da , ta ki yutma dürtüsüne daha fazla karşı kadar. Mideme bir ağız dolusu kendi kanım irkiliyorum.

"İki," diye mırıldandım. "Diğer iki

adam." "Ölmek mi ? Salak."

İşte o zaman iki sesi tanıdım. *Logan ve Dax.*

Birer koluma girerek beni beton zeminden yukarı çekiyorlar ve kollarımı omuzlarına dolayarak belimden destekliyorlar. Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Tanrım, leş gibi kokuyorsun." *Logan.*

"O çöp torbalarının üzerinde iyi uyudun mu?" *Dax.*

Işık, yarık kapaklarımın arasından gözlerimi işgal ediyor ve beni dev çöp konteynırlarıyla dolu bir ara sokağa doğru götürmeye başladıklarında inlememe neden oluyor.

"Ayakkabıların hangi cehennemde?" Logan soruyor.

Homurdanıyorum ve başımı eğip çıplak ayaklarıma bakıyorum, önceki gecenin puslu kırık dökük bir şekilde gözümün önüne geliyor. "Çirkin olan, burnunu kanattıktan ve ona amcık dedikten sonra onları aldı. Bundan hoşlanmadığına eminim."

"canım, Sherlock. Bir dahaki sefere iki dev piçle tek başına kavga bir kez daha düşünmek isteyebilirsin." Dax kıkırdar.

"Hey. Çetenin hepsi burada. Artık parti yapabilir. Sanırım haberleri duymuşsundur?" Tanner'a gülümsemeye çalışırken asık bir ifadeyle görüş alanımda beliriyor.

Dudağım yanıyor ve çenemden aşağı sıcak ve yapışkan bir şey akıyor.

Tanner önce Dax'e sonra Logan'a bakarak, "Hâlâ kızgın," diye homurdanıyor. "Onu arabaya bindirelim ve ayılması için eve götürelim."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum ve hemen ardından çıplak ayaklarımdan yanı sıra Logan ve Dax'in ayakkabılarına da kusuyorum. Logan öğürüyor ve Dax küfrediyor.

Tanner yanıma geldi ve yanağımı okşadı. "Tabii ki yok prenses. Ama üç tane var. O yüzden boynunu içeri sar." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Siz beni nasıl buldunuz?"

Açık olan tek gözüme bakıyor. Diğerleri şişip kapanmış ve şimdi uyandığım için zonklıyor. Bir nefes üflüyor.

"Sophie."

"Sophie?" Sesim titriyor ve acınası bir inilti çıkarıyorum, ardından da geçiriyorum.

"Bir daha ayakkabılarıma çıkarsan seni bırakırım. Zaten değiştiriyorsun," diye Logan.

Ama Tanner bana sıkı bir gülümseme verirken onun ve Dax'ın gövdeyi kavrayışları sıkılaşıyor. "Bizi aradı. Gidip babanı öldüreceğinden ve hapse atılacağından endişeleniyormuş," diyor Tanner. Ağzımı açıp Dax'e dönüyorum ama gözlerindeki bakış yapmak üzere olduğum şakayı öldürüyor. "Dışarı çıkıp iki kafes dövüşçüsüyle kavga edecek kadar aptal olacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı Tanner. Kıkırdıyorum ama kaburgalarım rosto yemeğindeki lades kemiği gibi parçalanıyormuş gibi hissediyorum. O adamlar çok büyüktü.

En azından yumrukları yüzüme değdiğinde öyleydi. "Bunu nereden biliyorsun?" Logan Tanner'a soruyor.

"İçerideki adam söyledi." Tanner başını sokağın duvarına doğru eğiyor. "Bu bar onların her zaman takıldığı yer." "En azından bu sefer bana yumruk atmıyorsun." Logan homurdanıyor.

Logan'la birlikte beni Tanner'ın beklediği arabaya doğru götürmeye devam ederken Dax etkilenmiş bir sesle, "İyi seçim yapmışsın," diyor.

Eminim öyledir.

Dax bu kan ihtiyacını en iyi anlayabilecek kişi. Kendisi de o geçti. Rose'la tanışmadan önce bu yüzden üç yıl hapiste yattı.

Dün gece Sophie'nin evinden çıktığım anda nereye biliyordum. O uyuyana kadar bekledim ve sonra acımı dindireceğini bildiğim tek şeyi koyuldum.

Alkol ve yumruklama. *Ve yumruklanmak.*

O şerefsizlerin dün gece indirdiği her yumruk, hem iyi hem de acı vericiydi. Babamın Sophie'nin üzerindeki hilekâr ellerini düşündüğümde içimi parçalayan o histen her şey daha iyiydi.

Ve tüm bunları duyduğunda annemin yüzündeki o ifade.

Dün gece dışarı çıkıp canıma okumak zorunda kaldım. Çünkü eğer yürüyebilseydim, Sophie haklı olacaktı.

Babamı öldürebilirdim.

Ve ne kadar iyi bir avukat olsun, o bile beni .

Benim için onun bebeğini doğuracağı düşüncesinden daha kötü tek şey, eğer onu öldürürsem, kendi bebeğimi doğurmak için onun yanında olamayacağım düşüncesi. İkisini de. Çünkü DNA testi ne derse desin, ikisi de benim. Ve ne olursa olsun ikisini de aynı şekilde seveceğim.

Çünkü pislik babam ne yaparsa yapsın, tek istediğim buydu. Ondan daha iyi bir baba olmak.

Logan ve Dax beni Tanner'ın arabasına götürüyorlar ve bacaklarım dışarıda kalacak şekilde arka koltuğa itiliyorum. "Bunlar içeri girmeyecek." Tanner kusmukla kaplı ayaklarımı işaret etti.

"Arabanda sürekli bebek boku ve kusmuk olmuyor mu?" de arka koltuğa yayılmış bana bakarken Logan'ın kaşları çatılıyor, kollarını kavuşturmuş bana ne yapacaklarına karar veriyorlar.

"Ruby bebek bezinde. Ve hala sadece anne sütüyle besleniyor. Kusmuğu kokmuyor."

"Kesinlikle kokmaz," diye onaylıyor Logan, tekrar kusarken ağzını kapatıyor.

"Emzirilmiş," diye mırıldandım. "Hamilelik göğüsleri... Muhteşem."

Gözlerim kamaşmış olmalı çünkü Tanner arabaya doğru eğiliyor ve yüzüme çarpan soğuk bir şey beni sıratıyor.

"Al." Az önce üzerime püskürttüğü su bardağını bana uzatıyor. "İç şunu."

Parlak yeşil plastiği alıyorum, derin bir yudum alırken eşleşen iki kulpundan tutuyorum. "Sık beni, bu çok iyi," diye inliyorum.

Tanner homurdanıyor ve sonra Logan'ın bir şeye itiraz ettiğini duyuyorum. Bir dakika sonra ıslak bir şey ayağımı sarıyor.

Omuzlarımı arka koltuktan kaldırıp ayaklarımı görmek için kaldırıyorum. Tanner başını sallarken ve Dax sırtarak izlerken

Logan bebek mendiliyle onları temizlemekle meşgul.

İşi bitince bacaklarımı arabaya soktu.

Tanner sürücü koltuğuna tırmanırken "Aferin baba," diyor ve Logan önde ona katılıyor. " çeneni," diye homurdanıyor Logan. "Küçük Bayan Kusmuk'la arkada oturmak zorunda kalmamak için her şeyi yaparım."

Sanki bir işaretmiş gibi karnım inliyor ve Logan'ın gözleri temkinli bir şekilde kısılıyor.

Dax koltuğa çöktü, beni oturur pozisyona getirdi ve kemerimi bağladı. "İşte." Elime parlak sarı bir kâse tutuşturdu. "Tekrar kusman gerekiyorsa, bunun içinde yaparsın."

Elimdeki garip plastik halkaya kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bir kase olduğunu sanıyordum ama altı plastik bir poşetten oluşuyormuş. Tanner'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. "Bu bir seyahat lazımlığı."

şeye bakıyorum, üzerindeki sarı çizgi ördeği fark ediyorum. Sonra dua ederek içine

bakıyorum- "Temiz," diyor Tanner. "Bu şekilde tutmaya çalışalım."

Sonra gaza basıyor.

Bakışları tekrar morarmış gözümün üzerinde gezinirken Sophie'nin dudakları sert bir çizgi haline geliyor.

Çocuklar beni eve geri getirdiler, temizlediler ve o gelmeden önce vücudumdaki alkol kalıntılarını atmam için uyumama izin verdiler. Logan, kusmuk ve kanı için beni duşa sokan kişi olduğu için kısa çöpü çekti. Şerefsiz herif kazara olduğunu iddia ederek duşu buz gibi yapmaya başladı.

Muhtemelen Maddy ile ilişkisini öğrendiğimde attığım yumruğun intikamını alıyordur. Bu konuda konuşmayı hiç bırakmadı. En iyi arkadaşlarımdan birini küçük kız kardeşimin kulağına onun dölüyle ilgili unutmak istediğim bir şeyler fısıldarken bulduğumda başka nasıl tepki verebilirdim ki?

Ama ne olursa olsun, o hâlâ en iyi arkadaşlarımdan biri ve müstakbel kayınbiraderim. Ve sağ kroşeme rağmen, ben hala onunum. Çünkü bu şekilde kalmayı biz seçtik.

"Kontrol ettirmek için hastaneye gitmeliydin," diyor Sophie, parmakları şişmiş göz çukurumun altındaki elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezinirken.

"değil," diye .

İç çekiyor ve sonra dudakları kapımdan içeri girip gördüğünden beri durduğu sert çizgiye geri dönüyor. Beni bu halde görmenin ona zor geldiğini biliyorum. Bir şeyleri düzeltmeye, müvekkilleri için adaleti sağlamaya o kadar alışkın ki. Benim güzel patronum, işler kontrolünden çıktığında çaresiz hissetmekten nefret eder.

"Ben iyiyim," diyorum daha yumuşak bir sesle.

"Dürüstlük demiştin, Drew. İletişim. Bana söz verdirdin."

"Biliyorum." Sağlam gözlerimle ona bakıyorum ve kendi parmaklarımla arasına alıp birbirine geçiriyorum.

"Benimle konuşabilirdin..." Uzaklara bakıp yutkunmadan önce gözleri yüzümde geziniyor. "Hiçbir şeyin kırılmadığı için şanslısın."

Sadece hayatımdaki kadınları paramparça gören kalbim.

"Kesikler ve çürükler iyileşir."

Cam gibi gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Sophie?" Kaburgalarım çıgık atarken göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek onu kendime çekiyorum.

Uzaklaşmaya çalışıyor. "Bunu gerçekten düşünmen gerek. Sen ve ben... Artık her şey bin kat daha karmaşık. Seni asla incitmek istemem, Drew. Ya da aileni. Ama bak ne durumdayız. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Eğer benimle kalırsan-"

"O lanet cümleyi sakın bitirme," diye tıslıyorum.

Onu üzerime çekiyorum, böylece kanepemde bana sarılıyor.

"Bir daha böyle bir kelimeyi ağzına almaya cesaret edemezsin. mı?" Saçlarının arkasını ve burunlarımız birbirine değecek şekilde yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Sen ve ben bu bebekleri doğuracağız. Birlikte. Başka bir pislik ne derse desin, ne yaparsa yapsın. Tamam mı?"

"Ama-"

Onu bir öpücükle susturuyorum ve yarılan acayip acıyor.

"Bana söz ver. Seni kaybedemem Sophie. Hiçbirinizi kaybedemem." Gözlerim karnına düşüyor.

"Seninle ailenin arasına girmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Bunu düzeltemem. Baban-"

"Sen benim ailemsin." Kanlı parmaklarımı temiz, beyaz tişörtünün üzerine koyup karnını okşuyorum. "Sen benim her şeyimsin. Ve onunla olan ilişkim her zaman... Bazı şeyler kırık kalır. Hayat bu. Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Anneme yaptığı şey de senin taşıyacağın bir yük değil, duydun mu beni? O kendi seçimlerini yaptı."

Başını sallıyor, yeşil gözleri açılıyor ve anlamaya başlıyor. "Gerçekten istediğin bu mu? Ne kadar karmaşık olursa olsun?"

"Bu sadece istediğim bir şey değil. kurduğum şey bu." Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum, kesik yeniden açılırken kan tadını görmezden geliyorum. "Sen ve bebekler benim her şeyimsiniz. Lütfen onun yüzünden beni terk etme."

Ondan nefret etmem için bana daha fazla sebep verme.

Geri çekiliyor ve gözlerimi arıyor. Onunkilerde bir kırılma var. Bunu görmesine izin verdiği tek kişinin ben olduğumu biliyorum. Benimle kalarak, her şeyi düzeltmeyeceğini kabul etmek zorunda. Ama başımıza ne gelirse gelsin üstesinden geleceğiz. *Birlikte.*

"Seni terk etmek istemiyorum. Bunu yapmak için başka seçeneğim olmamalı." Sadece bu düşünce bile nefes borusunu eziyormuş gibi yutkunuyor. "Uzun zaman olmadığını biliyorum ama seninle olmak istiyorum, Drew. Her şeyden çok."

Onun bu sözleri söylediğini duymak, vücuduma yayılan yatıştırıcı bir merhem gibi.

"Göster bana," diye nefes alıyorum, kaşları tereddütle birbirine yaklaşırken ve bakışları tekrar morluklarıma yönelirken nefesim göğsümü tırmalıyor. "Beni istediğini göster. Bunu hissetmem gerek."

Sözlerimi duyunca gözbebekleri büyüyor ve anladığını biliyorum.

Bana ihtiyacın göster. Ve sadece bana. Benden önce kimsenin senin için bir şey ifade etmediğini göster bana.

"Sadece seni istemiyorum." Beni usulca öpüyor. "Ben de seninle aynı şeyleri istiyorum. Bebeklerimizi. Ailemizi. birlikte. Her zaman."

Sözleri bir dua gibi, hırpalanmış ruhumu ulaşıyor ve onu iyileştirici bir ışıkla okşuyor.

"O zaman göster bana," diye , dudaklarımı boynunun sütununa götürüyorum, kelimelerim teninde bir yalvarış gibi .

Tişörtümü çıkarmama yardım ederken inliyorum. Kollarımdaki kaslar kasılıyor ve onları başımın üzerine kaldırırken titretiyor.

Sophie'nin gözleri gövdem her yerinde ortaya çıkan morluklara takılıyor. İzsisiz deriden daha fazla çürük var.

"Çok yaralısın. Yapamayız." Yüzü suçluluk duygusuyla buruşuyor, yüzündeki acıyı gördüğümde mideme inen yumruk kadar sert bir şekilde ona çarpıyorum.

Morluklarım görünür olabilir. Ama dün gece o da dayak yedi.

"Sakın durayım deme." Çenesini kavrayıp onu öpüyorum, aklından çıkmasını istiyorum. Buna ihtiyacı var. *Benim* de buna ihtiyacım var.

Nefes nefese geri çekiliyor, gözleri tekrar vücudumda geziniyor. "Keşke yalnız çıkmasaydın. Olanlardan sonra olmaz."

"Beni görmene gerek yoktu. Bu şekilde değil." Gözlerini kırıştırtırken saçlarını gözlerinden geriye doğru okşuyorum, pişmanlık bakışlarında dönüyor. "Bu senin suçun değil. Buna ihtiyacım vardı. Ama artık bitti, ben iyiyim."

"Sisteminden çıkardın mı? İkinci raunt için geri dönmeyecek misin?" Cam gibi gözleri tekrar vücudumda geziniyor, her kesik ve çürüğü .

"Evet, patron. Yaptım. Şimdi buraya gel."

Başını sallıyor ve benden uzaklaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onun beni reddetmesi, dün gece o dev çirkin herif tarafından gözümün kafatasımın arkasına vurulmasından daha çok acıtıyor.

"Sophie?" Ona doğru uzanıyorum, ama ulaşamayacağım bir yerde, bacaklarımın arasında yere diz çöküyor. "Sana acı verecek bir şey yapamam. Lütfen benden bunu isteme."

Boğazımdaki asit yumrusunu yutuyorum ve ona başımla onay veriyorum. Bana dokunmadan önce iyileşmem gerekiyorsa, bunu sineye çekmeli ve üstesinden gelmeliyim. Başka seçeneğim yok. Bana dokunmadığı her dakika en acımasız ceza gibi gelse bile.

"Herhangi bir şey acı vermeye başlarsa beni durdurmalısın, tamam mı?" "Ne yap-?"

Eşofmanımın kemerini aşağı çekiyor ve aletim serbest kalıyor. Şükürler olsun ki vücudumda morarmamış tek yer orası.

"Tamam," diyorum sahibini görünce altına işeyen bir köpek hevesiyle. Ama bu apaçık bir yalan. Böyle bir şey yapmayacağım. Bir yük treni oturma odamdan geçip doğruca gözlerimin arasına girse bile Sophie'ye sikimi emmeyi bırakmasını söylemem mümkün değil.

Bana bakıyor. Büyük zümrüt yeşili gözler. Mükemmel yastık gibi dudaklar. "Aç," diye homurdanıyorum.

Dediğimi yapıyor, ipeksi küçük ağzı en güzel manzarayı oluştururken, sızan aletimin tabanını kavrayıp alt dudağına vuruyorum ve her tarafına precum bulaştırıyorum.

Nefes nefese bir iç çekişle sikimin başını okşuyor ve taşaklarım seğirirken göğsümden derin bir inilti çıkıyor. Lanet olsun, acı verici bir şekilde sertleştim, taşaklarım boşalma ihtiyacıyla ağrıyor ve henüz beni yalamadı bile.

Elimi başının arkasına koyuyorum ve kalçalarımı biraz kaldırıyorum, böylece onu sikimle besleyebiliyorum. İsteyerek kabul ediyor, birkaç santim alırken gözleri benimkileri tutuyor, ağlayan yarığıma daldırmadan önce dilini başın etrafında döndürüyor.

"Kahretsin, sevgilim," küfrediyorum, bir damla prekumu yalayıp yutarken, sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi inliyor. Elim başının arkasında bir yumruk haline ve sarı saç tellerini buruşturuyor.

"İyi bir kız olmak ve beni daha iyi hissettirmek ister misin?" Yüklü toplarımı yumuşak ellerinden birinde tutarken homurdanıyorum. "Mm-hmm." Ucuma bir öpücük kondururken sesi titriyor.

Saçlarını çekiştirip başını arkaya doğru eğiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

Odadaki enerji, suçluluk, acı ya da pişmanlığa yer kadar çoğalıyor.

Sadece bunun için yer var. Bize. Ve onu ilk gördüğüm günden beri inkar edilemez bir çekim var.

Benim için hep böyle diz çökecekti. Çünkü o ilk gece ona bir kez baktım ve kendimden geçtim. "Söyle" dedim.

Nabızı boynunda titriyor ve sikimi çenesine sürterek tenini ıslaklığa buluyorum. "Seni daha iyi hissettirmek istiyorum," diye nefes alıyor.

Dudaklarım kıvrıldı. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum ve daha yeni başladık. "Bu siki yutmak ister misin?"

Saçlarını tutuşumun izin verdiği ölçüde başını sallıyor.

"Söyle bana," diye , elim dibimde dönüyor, böylece sikimi onun ayrık dudaklarına değdirebiliyorum.

Dudaklarını yalarken göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor, dilinin ucuyla beni yakalıyor ve taşaklarımın karıncalanmasına neden oluyor.

"Evet."

"sağacağın her damla spermi içmek mi istiyorsun?" "Evet," diye tekrarlıyor, sıcak nefesi damlayan başımın üzerinde dolaşıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Patlayacağım.

"Hepsi senin için patron. Al şunu."

Aletimi dudaklarının arasından kaydırıyorum, saçlarına yumruğumu geçirerek onu üzerine itiyorum. Takdirle inliyor, boğazını etrafımda gevşetiyor.

"Aferin kızıma. Şimdi, em."

Bölüm 20

Sophie

"SENİ YAKAL!" Yeşil kıyafeti giymiş, elinde sihirli değneği olan bir çocuk, korsan kostümü giymiş daha büyük bir çocuğu mutfakta kovalarken cıgılık atıyor.

Logan, Maddy, Dax, Rose ve daha önce tanıştığım, yanlarında küçük bir kız getirmiş olan Megan ve Jaxon çiftinin yanından hızla geçip Tanner'ın karısı Rachel'a çarpıyorlar. Rachel fırından yeni çıkardığı sıcak tepsiyi başlarının üzerinde tutuyor. "Diğer odaya götürün çocuklar. Teddy, kardeşine göz kulak ol!" gözlerini devirmeden önce. "Hiç durmuyorlar. Bazı günler şeytanın beni hamile bıraktığına yemin edebilirim."

"Sikişti mi? Saf Grayson genleri ." Tanner sırtarak Rachel'ın şakağını öpüyor ve bebek Ruby'yi bir kalçasının üzerinde dengeliyor. Rachel homurdanıyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Sıcak dudaklar arkadan kulağımı okşuyor ve bir el önümde kayarak büyüyen yumrumu kucaklıyor. "İyi misin anne?" Başımı Drew'a doğru eğiyorum ve sırtıyorum. "Evet, iyiyim. Her şey yolunda."

Ruby'nin altı aylık doğum günü partisi için Tanner ve Rachel'ın evine gelmenin tuhaf olacağını düşünmüştüm, çünkü hiçbirini o kadar iyi tanımıyorum. Ama hepsi inanılmaz derecede misafirperverdi. Özellikle de iki hafta önce restorandaki o geceden sonra görmekten korktuğum Maddy. Ama Drew ve ben gelir gelmez beni aradı ve kucakladı, beni hiçbir şey için suçlamadığını, bebekler ve teyze olmak konusunda çok mutlu olduğunu söyledi.

Artık hepsinin Hank dediğini bildiğim Henry'den hiç bahsetmedi. Anneleri Violet'ten de bahsetmedi.

Ama Maddy'nin o geceden sonra Henry'nin bütün gömleklerini parçaladığını biliyorum. Drew, Henry'nin Violet'in yaptığını sandığını, ta ki Maddy ona bağırıp davranışları yüzünden taşaklarını kesmek istediğini söyleyene kadar. Görünüşe göre, o zamandan beri onunla neredeyse hiç konuşmamış.

Henry hala evdemisafir odasında uyuyor. Drew'un sesi her şeyden iğrenmiş gibi geliyordu. Görünüşe göre annelerini aldatmış ve anneleri her bir iki hafta sonra onu affetmiş. Ama sefer olur mu bilmiyorum. Drew ve Maddy söz sahibi olursa olmaz.

Tüm bunlar hakkında nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Ama küçük bir olumlu şey, Henry'nin o korkunç geceden sonra benimle tekrar iletişime geçmeye çalışmaması. Bu sadece bir zaman meselesi. Ama bu ertelemenin tadını çıkarıyorum.

"Al bakalım. Biraz yap," diyor Tanner, bebek Ruby'yi kollarıma bırakmadan birkaç saniye önce.

"Elbette." Kocaman gözlerle bana bakarak mutlu bir şekilde guruldarken küçük pembe yanaklarına gülümsüyorum. Saçıma yumrukluyor ve sonra çekiyor.

"Harika bir el sıkışma, Missy," diye cilveleniyor Drew, kızın elini ustalıkla bırakırken. "Babandan daha bir iş anlaşması yapacaksın."

Tanner, Rachel'ın tabaklara yardım ederken bize gururla sırtıyor. "İşte benim kızım."

Ruby'ye gülümsüyorum, artık saçlarım alındığına göre, o da bana dudaklarını büzerek bakıyor. Sonra homurdandı. Bir saniye sonra, kollarıma çarpan bir titreşim ve buna eşlik eden ıslak bir osuruk mutfağı dolduruyor.

"Aman Tanrım." Gülüyorum. "Bu kadar küçük bir şey için bu kadar büyük bir ses-"

Tekrar homurdanıyor, küçük yuvarlak yüzü kızarıyor ve bir gram bile utanmadan bezini dolduruyor. Bitirdiğinde bana sırtıyor, alttaki iki dişi diş etlerinden fırlıyor.

Tanner kollarını yürürken, "İngiltere için daha yeni kaka yaptın ve yeni bezlendin," diye mırıldanıyor.

." Drew Rubykollarımdan çekip alıyor ve kokluyormuş gibi yaparak önünde tutuyor. "Eww, gerçekten de

babana çekmişsin, kokuşmuş."

Ruby zevkle gurulduyor ve bacaklarını tekmeliyor.

Drew Ruby'yi tek koluyla odadan çıkarken onu takip etmemi işaret ederken Rachel, "Çabuk ol, yemek neredeyse hazır," diyor.

Yukarı çıkıp Ruby'nin çocuk odasına girerken, "Biraz uzaklaşmak istersin diye düşündüm," dedi. "Şaka mı yapıyorsun? Hepsi harika. Bu konuda bu kadar soğukkanlı olduklarına inanamıyorum."

Ruby'yi yatırdığı alt değiştirme masasına kadar onu takip ediyorum.

"Onlar her şeyi gördüler. İnanın bana." Kıkırdıyor. "Bebeklerimizin hikâyesi bunun yanında hiç kalır. Dax'in neredeyse öldürüldüğünü biliyorsun, değil mi? İki kez?"

Drew Ruby'nin tulumunu bir profesyonel gibi çıkarır, ardından altındaki yeleğin düğmelerini çözer. Kirlenmiş bezi tereddüt etmeden poşetledikten sonra bir paket bebek mendiline uzanırken kollarındaki kalın damarlar patlıyor.

"Onun bazı davalarında çalıştım."

"Biliyorum. Senin harika olduğunu söyledi. O zamanlar sana ulaşmak istemiştin. Ama biliyorsun... yasaklama emri." Sırtarak kaşlarını çattı.

"Bu bir şakaydı." Ruby'yi temizlerken gülüyorum ve sonra temiz bir bebek bezine uzanıyor, bana bakarken tek eliyle kolayca açıyor.

Bu hareketin neden bu kadar seksi olduğunu bilmiyorum ama öyle.

Bezini altından kaydırıyor ve karnının etrafına sabitliyor. Karanlık profiline bakarken karnım sıkışıyor. Ruby'ye gülümserken, onunla konuşurken ve ayaklarını ovarken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Keşke yapsaydın. O zaman her şey farklı olabilirdi," diye

fısıldıyorum. Drew dönüyor, mavi gözleri benimkileri

yakalıyor. "Yapma."

Babasının bebeğini taşıdığım gerçeğiyle baş benden çok daha kolay bir zaman geçiriyor. Bazen inkar ettiğini düşünüyorum.

Ancak durum böyle olsaydı yapmasını beklediğim gibi konudan kaçınmıyor.

"Eğer farklı bir şey , anda bunlardan ikisini yaşıyor olmazdık." Drew Ruby'yi giydirmeyi bitirip kollarına alırken ona sırtıyor. Ruby ellerini adamın yüzüne koyar ve adam hemen öperek Ruby'nin kıkırdamasına neden olur.

"Bu doğru," diye mırıldandım.

"Hiçbir şeyi değiştirmedim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Tek bir lanet şeyi bile. İstedğim her şeye burada sahibim"

Bakışları küçük yumruma kaydı. Doktor Melinda ikizlerim için daha erken göstermeye başlayabileceğimi söyledi. Çoğu insana göre muhtemelen şişkin görünüyorum. Ama Drew'a göre *Michelin* yemeği gibi görünmeliyim, çünkü beni yemeye çalışmaktan kendini alamıyor.

Temiz ve mutlu Ruby'yi aşağıya indiriyoruz ve içeri girdiğimizde herkes bizi alkışlıyor. Rachel onu almaya geliyor ve yemek zamanının geldiğini duyuruyor ve Drew pasta mumu için çakmak aramak üzere Tanner tarafından kenara çekiliyor.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor Maddy, bakışlarını Drew ve Tanner'ın dev bir tek boynuzlu at pastasının önünde kaşlarını çatmış, tek mumun nereye konması gerektiği konusunda derin bir tartışmaya dalmış oldukları yere doğru takip ederek.

"Öyle mi?" Drew mumu yerleştirmek üzereyken gülümsüyorum ve Tanner elini savurup başka bir noktayı işaret ediyor.

"Evet. Kardeşim çocukları hep sevmiştir. Sanırım kendi çocuğuna sahip olmaktan neredeyse vazgeçmişti. Özellikle de bana hayallerindeki kadının onu söylediğinde." Kıkırdıyor. "Senin için çalışmasını sağladın. Onun için iyi oldun."

"Benim için iyi olan o."

Tanner mumu içine koyar ve mum hemen düşerek tek boynuzlu atın gözünü deforme eder ve Drew güldüğünü gizlemek için yumruğunu ısırır.

"Ciddiyim," diye devam ediyor Maddy. "Tam bir dönüşmüştü. Ama şimdi..." Drew'un pastayı düzeltmesini izlerken gülümsüyor. "Şimdi yine şaka yapıyor. Dört gözle beklediği şeyler var. Sen varsın." Kolumu sıkıyor. "O şanslı bir adam ve bunun farkında. Yine de beni ortanca çocuk yapman konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Tuhaf olanlar onlar değil mi?" Beni dürterek gülüyor.

Onun yanında durduğumda göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Ailesine yaptıklarından sonra benden kolayca nefret edebilirdi, ama bunun yerine bana kardeşinin bana sahip olduğu için şanslı olduğunu söylüyor.

Daha fazla katılamazdım.

Tanner'ın söylediği bir şey üzerine Drew'un kahkahası mutfağa yayılıyor ve ben de gülümsüyorum.

Şanslı olan *benim*.

Bölüm 21

Sophie

HARIKA.

Öğle yemeği için dışarı çıktığımda binamın önündeki tanıdık sureti görünce midem bulanıyor. Ondan kaçmak için artık çok geç çünkü gri gözleri çoktan bana odaklanmış durumda. Kalem eteğimin içinde karnımın genişleyen kıvrımını gördükçe gözleri açılıyor.

"Soph?"

Gülümsemesine karşılık vermeyerek ona doğru yürüyorum. "Haftalar oldu ve sen bunu böyle mi yapmak istiyorsun?" Ofis binamızın kapıcısına bakış sonra sokağın aşağısını işaret ediyorum.

Ben yürürken Henry de yanıma geliyor.

"Daha erken arayacaktım."

Hiçbir şey çünkü için memnunum. Onun radyo sessizliği bir oldu. Bazı günler, Drew ve benim birlikte ilk bebeklerini bekleyen sıradan, mutlu bir çift olmadığımızı neredeyse unutuyorum. Mesela geceleri onun kanepesinde oturduğumuzda, aldığı hamilelik kitaplarından birini okurken ayaklarımı ovuyor. Hepsiyle kendi kütüphanesini kurabilir.

"Konuşmak istiyorsan bana söylemeliydin. Çalışmadığım bir zamanda bir şeyler ayarlardım. Drew'in burada olabileceği bir zaman."

"Oğlum," diye Henry, bileğimden beni sokağın ortasında durdurarak, "bebeğimiz hakkında konuşmak için burada olmasına gerek yok."

Koluma doladığı eline bakarken kaşlarımı kaldırıyorum ve hemen bırakıyor. "*Bebekler*,"

diye düzeltiyorum, sesimde sessiz bir uyarı var. "İki tane doğuracağım, unuttun mu?"

Henry sanki komik bir şey söylemişim gibi .

"Onunla ne yaptığını bilmiyorsun. Sana gerektiği gibi ." Homurtularımı bastırıyorum.

"O güvenilmez, umursamaz... bencil."

"Karısını aldatan ve bu konuda yalan söyleyen bir adamı tarif etmeye çok ." Henry'nin

dudakları kıvrılıyor, gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Bu hep sevmişimdir." İçimi

çekiyorum ve saatime bakıyorum. Toplantımın başlamasına sadece otuz dakika var.

"Bunun bir anlamı var mı Henry? Çünkü buraya gerçekten yetişkinler gibi konuşmaya gelmediysen,

o zaman-" "Seni geri alacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım, Soph."

Şok olmamalıyım ama oldum.

Kömür rengi takım elbisesi ve siyah gömleğiyle tüm saygınlığıyla ona bakarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tenim kıllanıyor. 'Saygı' kelimesini bile tam olarak anlamaya başlayamayan bir adamı gizleyen bir takım elbise. Çıktığımızda içgüdülerimi kandırmak için beni nasıl bir büyü'nün etkisi altına aldıysa artık yok. Yerini, bir şeyin mahkemede patlamak üzere bildiğimde duyduğum tedirginlik aldı.

Ne gerekiyorsa yaparım.

Bu sözler hiç bitmeyen, önsezili bir döngü halinde kafamın etrafında dönüp

duruyor. "Bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz. Asla."

"Bunu kastetmiyorsun." Henry omuzlarını kibirli bir şekilde silkerek sözlerimi geçiştiriyor.

"Sanırım bir şey söylediğimde onu kastettiğimi anlayacaksın," diye karşılık verdim. "Ama isterseniz öğrenmek için beklerken nefesinizi tutun."

Gözleri parlıyor. "Oğlumun seni neden istediğini biliyorum. Senin güçlü iradenden etkileniyor. Sana uygun olduğunu düşünüyor olabilir. Ama değil. *Ben* öyleyim. Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Soph. "Keşke onun elleri değil de benim üzerinde olsaydı."

Enerjiye değseydi gülerdim. Ama gözleri büyüyen göğüs dekolteme ve bir elini kendini ayarlamak için takım elbisesinin içine soktuğunda duyduğu düşük takdir mırıltısı, bana gerçekten bir tür tanrısal cinsel yetenekle inandığını söylüyor.

"Hayal görüyorsun."

Drew ilk kez birlikte olduğumuzda, Henry'yle çıktığımız süre boyunca olduğundan daha fazla boşalmamı sağladı. Gözlerindeki temkinli bakışı edecek bazı sert gerçekleri kolayca ortaya dökebilirdim. Ama yetişkin olması gerekiyor.

"Sen ve ben bittik, Henry. Drew buradayken bu konuda olgun bir tartışma yapmak istiyorsan, o zaman-" "Bir

bebeğimiz olacak. Bunu çözmeye çalışmayı ona ," diye tersliyor.

"*İki* bebeğim olacak. Çoğul," diyorum, her *bebek* dediğinde ağzına bir tane patlatmak istememe rağmen sesimi duygudan uzak tutarak. "Violet burada olduğunu biliyor mu?"

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve çenesi sertleşiyor.

"Sanırım bu hayır demek." Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Öğle yemeğini boş ver, ofis mutfağında şeylerle idare edeceğim. Her şey onunla hiçbir yere varamadan zaman kaybetmekten iyidir.

"Boşanma davası açıyor, Soph." Sözleri sırtıma çarparak yüzümü ona dönmeme neden

oldu. Ona bakıyorum, ne söylememi istediğinden emin değilim.

Onun için iyi mi? Tavsiye isterse harika bir boşanma avukatı tanıyorum. Drew yıllardır bunu yapmasını söylüyordu.

"Tamam" demekle yetiniyorum.

"Yani birlikte olmamızı engelleyen hiçbir şey yok." Bana doğru koşuyor ve ellerimi içine alıyor. "Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Sen, ben ve bebeğimiz."

Bebeğim.

"Bebekler," diye son kez bağıriyorum ve onun kurtuluyorum. "ne yapmamı bekliyorsun?" "Drew hep kendi bebeğini isterdi. Ver ona."

Nefesim kesiliyor, safra boğazımı tırmalıyor. Biz çıkarken gerçekten rol yapıyor olmalıydı çünkü başka türlü karşımdaki yabancıyla bir dakika bile eğlenmeme imkân yoktu.

"Ona vermek mi? Bir kazağı ödünç vermek gibi mi?"

Yüzü allak bullak oldu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Tanrım, kelimeleri ağzıma tıkma."

"Sanki bir bebekten değil de bir nesneden bahsediyormuş gibi 'ona ver' dedin. Kelimeleri senin ağzına tıkmıyorum."

Bir adım daha yaklaşırken yüzü kızarıyor, parmağını şakağına dayarken sesine bir gerginlik karışıyor. "Seni etkiliyor. Kafanı çöple dolduruyor. Bunun mantıklı olduğunu biliyorsun. İkimiz de istediğimizi alıyoruz. Drew istediğini alır. Hepimiz mutlu ayrılırız. Onun olmayan bir çocuğu büyütmenin ona ne yapacağını düşün. Bu her erkek için yeterince zor. Ama babasından olan bir çocuk? , Soph. Bunu ona yapma. Bununla bir sorunu olmadığını iddia edebilir, ama sonunda bu onu mahveder. Doğru bir kararla tüm bunları düzeltebilirsin."

Bunların hepsini düzelt.

Midemde ekşi bir şeyler ama derin bir nefes alarak omuzlarımı geri çekiyorum. "Drew ikisini de istiyor. Ve o çok iyi bir baba olacak."

Henry başını sallar. "Aklın başına geldiğinde, gelecek, senin için burada olacağım."

Ona son bir kez bakıyorum. "Hoşça kal Henry" demekten bir söze gerek yok.

İçimde kabaran öfke beni onun önünde titretmeden önce adımlarımı atıp uzaklaşıyorum. Beni etkilediğini düşünmesini istemiyorum. Çünkü söylediği hiçbir şey doğru değil. Drew bu bebekleri her şeyden çok istiyor. Bana milyonlarca kez söyledi. Bu onu mahvetmeyecek.

Onu mahvedecek bir şey asla yapamam.

Ve Henry . Bunu düzeltemem. Bunu düzeltmenin bir yolu yok.

Tek yapabileceğim bebekler için en iyi olanı yapmak. Ve içgüdülerim bana bunun Drew ile birlikte olmak olduğunu söylüyor. *Kalbim* de Drew ile birlikte olmamı söylüyor. İkisinin de bana aynı şeyi söyleyeceğine güvenmek zorundayım.

22. Bölüm

Sophie

Tam Drew'un taşakları tenimi öperken telefonum çalıyor.

"Bırak onu," diye tıslıyor, beni arkadan doldururken kalçalarımıdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Sanki sen içimdeyken cevap verecekmişim gibi," diye inliyorum o daireler beni gevşetirken.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Eğer beni bu şekilde yavaşça ısıtmak için zaman ayırıyorsa, o zaman sert bir şekilde devam etmeye niyetli demektir. Beklentiyle dudağımı ısıriyorum. Kontrol ultrasonumuzda Doktor Melinda ona seksin hâlâ iyi olduğu konusunda güvence vermişti. Tekrar soracağımı biliyordum, bu yüzden bu sefer utanmadım bile. Ama karnım daha fazla büyümeye başladığından beri, yine kendini tuttuğunu fark ettim.

"Çok seksi," diye mırıldanıyor, üzerime eğiliyor ve bir elini yumruğumu kucaklamak için kaydırıyor. Dişleri boynumu sıyrıyor ve midemde kelebeklerin patlamasına neden oluyor.

"Drew," diye sızlandım, "lütfen."

"Sabırlı ol anne," diyerek yumruğumu okşuyor ve aleti içimde kıpırdamadan dururken boynumu emiyor.

Vücutuma dolan hamilelik hormonları onu öldürmeye hazır, çünkü tek istediğim sert bir vuruş. Ne zaman onun sikini düşünsem ağzımın suyu akıyor. Ki bu çok fazla. Yemin ederim vücudum bu bebekler tarafından ele .

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor, ama içimde esnedikçe inlemem sesi bastırıyor. "Siktir, çok ıslaksın."

Onu geri itiyorum. O haklı. Uyluklarımın içini kaplıyor. Yine de kımıldamıyor. "Hadi," diye homurdanıyorum.

Kıkırdıyor. "Boşalan sen olacaksın patron. Bir dakika içinde sikime boşalacaksın." Doğruldu ve kıcıma hafif bir tokat attı. Umutsuzca sürtünme peşinde koşarak ona geri çekiliyorum.

"Kendini muhtaç mı hissediyorsun?" Diğer kık yanağımı tokatlarken yine kıkırdıyor. Yanağımı ısıriyorum, onun etrafında kenetleniyorum.

Tepkisi gergin bir .

Başımı yana çevirip ona bakmadan önce yastığa doğru gülümsüyorum. İçimde gömülü olduğu yere yüz ifadesi ciddiye.

"Bütün gün ona mı bakacaksın? Çünkü eğer vibratörümü çıkaracağım."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu sefer olmaz. Bunu bu güzel kıkı vaftiz ettiğim zamana saklayacağız." Kıkımın yanaklarını ayırıp başparmağıyla büzüşmüş deriyi okşarken göğsünden bir takdir iniltisi yükseliyor.

Sonra geri çekilip tekrar içime giriyor ve sanki çoktan boşalıyormuşum gibi yüksek bir iniltiyle ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Ama umurumda

değil. *Sonunda.*

"Daha..."

Yalvarıyorum.

Sabit bir tempo tutturuyor, arkamdan giriyor, kalçalarımı cezalandırıcı bir şekilde kavrayarak beni ona geri çarpıyor.

Tanrım, evet. Tam da ihtiyacım olan şey.

Her itişin tadını çıkarıyorum, zevk içimde gümbürdüyor.

Telefonum tekrar çalmaya başladığında "Yaklaştım," diye ağlıyorum.

Drew homurdanıyor, telefonum çalmayı bırakıp hemen yeniden çalmaya başlayınca hızı

yavaşlıyor. "Sence acil bir durum mu var?" Nefes nefese kaldım.

Holly aklıma geliyor. Ya da annem ve babam.

Zil sesi kesiliyor. Sonra tekrar başlıyor.

Drew duraklayarak, "Bak bakalım ," der.

Ben komodine uzanırken elleri kalçalarımı okşuyor. Ekrana bakıp küfrediyorum, telefonumu yüzüstü bırakıyorum ve ahşaba çarparak vızıldamaya devam ediyor.

" et," diye ısrar ediyorum.

"Kim o?" diye homurdanıyor, parmakları tenime sürtünüyor ve ben kendimi onun sikinin üzerinde çalıştırmaya çalışırken beni sabit tutuyor. "Fark etmez," diye nefes alıyorum, daha önce yaptığım onun etrafında kenetlenme numarasını deniyorum.

Aleti içimde seğiriyor ama hala hareket etmiyor. Onun yerine kıcımlı tokatlıyor.

"Kim o, Sophie?"

"Baban," diye itiraf ediyorum.

Drew arkamda sessiz. Sonra zil sesi tekrar başladı.

"Aldırma," diye yalvarıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve umutsuzca Drew'un tutuşunun içinde kıvranarak bacaklarımın arasındaki ağrıyı beslemeye çalışıyorum.

Yanımdaki yastığın üzerinde yumuşak bir gümbürtü duyuyorum ve gözlerimi açıyorum. Telefonum orada yatıyordu, çalması durmuştu. Drew tekrar içimde hareket etmeye başladı.

Tanrıya şükür, sessize aldı.

Geri çekilip girdiğinde mutlu bir şekilde inliyorum. Sertçe. Çarşafı kavırıyorum, o tekrar içime girerken kumaşı sıkılı yumruklarımın içinde sürüklüyorum.

"Yesss!"

"Soph?"

Panik nefes boruma bir ilmik gibi dolanıyor.

Telefonuma doğru döndüm. Henry'nin adı ekranda yanıyor ve on saniyelik bir arama olduğunu gösteriyor... ve geri sayıyor.

Ne oluyor be?

Bakışlarımı Drew'a çeviriyorum. Gözleri karanlık, nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkilere dikilmiş. İçimden yavaşça çıkarken çenesi titriyor, sonra tekrar içeri girerek beni yatağa doğru itiyor.

Beni yatağa geri sürükleyip tekrar içime sokmadan önce ağzından "*Konuş*," diye çıkıyor. Açgözlü bedenim onu kabul ederken kaba, ıslak bir ses çıkarıyor.

"Yapamam." Gözlerimi ona diktim. Delirmiş.

Karşılık olarak dişlerini gıcırdatıyor, tekrar içime giriyor, dudakları hareket ederken gözleri benimkilere sabitleniyor.

"*Konuş, Sophie.*" "Soph, ama. Benimle konuşamayacağını söyleme. Bunu görmezden gelemezsin. Tanrı aşkına, benim bebeğimi taşıyorsun." Drew bana acımasız bir güçle çarpmadan önce tısladı.

"Bebekler," diye boğuluyorum, iç bacaklarım ihtiyaçtan titriyor.

"Bebeğim," diye düzeltti Henry. "ne yapacağını sana söyledim. Bunu tamir edebilirsin."

"Siktir!" Drew hırıltısını zar zor gizleyerek bana tekrar çarpınca öne doğru düşerek haykırdım. Ona bebekleri ayırmak için önerilerini anlattığımda Henry' omurgasını sökmeye hazır görünüyordu.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak. Ona aranızdaki ilişkinin bittiğini ne kadar çabuk söylersen, bu herkes için o kadar kolay olur," diyor Henry, yaptığı tek taraflı konuşmadan çoktan sabırsızlanmış gibi.

Güçlü bir el boynumun arkasına dolanıyor ve kalçalarım birbirinden ayrılırken beni yerimde tutuyor. Sonra

Drew daha derine iniyor ve gözlerimi başımın içinde döndürüyor.

"Onunla asla bitmeyecek," diye . "Benim istediğim o."

Drew inliyor, siki içimde kalınlaşırken başparmağı şefkatle boynumun üzerinde geziniyor. Bu his kollarımı titretiyor ve klitorisimdeki amansız titreşim, 'bir saniye daha dayanamam' ile 'patlamak üzereyim' arasında gidip gelene kadar yepyeni bir seviyeye yükseliyor.

Gözlerim tekrar Drew'unakilere kayıyor. "Lütfen," diye nefes alıyorum, boşalmaya tehlikeli bir şekilde yakınım.

Aramayı için telefona uzanıyorum ama kıcıma bir tokat atarak durmamı sağlıyor. Karşılık olarak haykırıyorum, onun etrafında titrerken kendimi tutamıyorum.

"Soph?"

"Yapamam." Gözlerimi kırıştıtarak Drew'a bakıyorum ama tekrar içime girerken

bakışları sertleşiyor. "Yap şunu," diye homurdanıyor. "Bırak duysun."

"Sen... Şu anda oğlumla birlikte misin?" Henry telefonda bağırıyor. "I..."

Drew geri çekilip tekrar içeri girmeden önce sikini içimde dolaştırıyor.

"Soph?" Henry talep ediyor. "Şu lanet soruya cevap ver!"

Drew tekrar içime giriyor ve ben inliyorum. "Evet."

"Ne halt sen?" Henry tıslıyor.

Drew tekrar içime giriyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar dans ediyor. Saç çizgim boyunca ter diken diken oluyor ve tüm vücudum kendimi tutmanın baskısıyla titriyor.

Parmakları etime gömülürken Drew, "Ona terfisinin hoşuna gittiğini söyle," diye homurdanıyor. Ben keskin bir nefes çekerken kısa duraklama oluyor.

"Ne oluyor ? Drew? Sen misin?" Henry telefonda öfkeleniyor.

Drew onu görmezden geliyor, ben ona bakarken gözleri parlıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Karanlık bir tanrıya benziyor, dalgalanan kasları ve günahkâr yüzündeki tehlikeli niyetiyle, bana doğru savrulan orgazmla bayılmama neden olabilecek türden güçle beni beceriyor.

"Soph? Şu anda *oğlum* tarafından beceriliyor musun?"

Ağzım açık kaldı. Kendimi daha fazla tutamıyorum; bu fiziksel olarak imkânsız.

"Ben ruh eşi terimini tercih ederim," diye homurdanıyor Drew, siki içimde şişerken. "Ve *bebeklerinin* babası," diye tıslıyor.

Her kelimeyi söylerken gözlerimi tutuyor. Ve sonuncusu orgazmımı başlatan katalizör oluyor.

"Oh Tanrım," diye , orgazmım vücudumu kasıp , her kasımı dalgalar halinde titreştirirken, inlemeler, sızlanmalar ve zevk çığlıklarından oluşan bir karmaşa.

Kan hücum ederken kulaklarım çınılıyor. Drew onun için çözülmemi izlerken gözlerimin odaklanmasının tek nedeni kristal mavisiyle sabitlenmiş olmaları.

"Bu da ne ?" Uzaklardan gelen bir ses dizi küfür savuruyor. Ama dikkatimi ona . Drew'un gözleri beni esir almışken olmaz.

"Sophie şu anda tapınılmakla meşgul. Bir kadının hak ettiği şekilde. Seni geri aramak zorunda kalacak." Gözleri parlıyor ve alt dudağını ısıyor.

"Oh, ve benim için sikimi sağlamak üzere."

Sonra boşalıyor, kalın boynundaki kaslar kasılırken inleyerek salıverildiğini haykırıyor. " bu, anne," diye övüyor içimdeki sıcaklığı beni bir başka orgazma sürüklerken.

Onun adını yüksek sesle inlediğimi saklamıyorum. Saklayamıyorum. Sanki hep onun içinmiş gibi bedenimi kontrol ediyor. Ve sadece onun için. Kalçalarını pompalamaya devam ediyor, sahip olduğu her şeyi içime boşaltıyor.

Telefonuma ve bağlantının kesildiği ekrana bakarken dudakları şeytani bir sırtışa dönüşüyor. "Geri arayacağını sanmıyorum."

Bölüm 23

Sophie

Masamda otururken Halliday'le konuşurken belgeleri Chelsea'nin dava dosyasına yerleştirmeyi bitiriyorum. "New York'un bazı avantajları var o zaman?" tüm mağazaları sayarken gülümsüyorum.

"Bebeklere de bir şeyler aldım. Hepsi annem için değil," diyor iç geçirmeden önce. "Cidden, işler böyle devam ederse bu maçıtan kazandığım tüm parayı daha kazanmadan harcamış olacağım."

"Müvekkiliniz hâlâ işbirliği yapmıyor mu? Sterling'di, değil mi?"

"Sterling Beaufort. Ve hayır," diye homurdanıyor Halliday. "Bu inatçı pislik şimdiye çalıştığım en zor müşteri. Sanırsın hayatının geri kalanında bekâr *kalmak istiyor*." Homurdanıyor.

Ses tonundaki bıkkınlık beni güldürüyor. "Bu adam kaç yaşında?"

"Aşılmaz olduğunu düşünecek kadar yaşlı."

Google'a *Sterling Beaufort* yazdım ve aramaya bastım. Ekran, hepsi aynı adamı içeren çeşitli doluyor. Çoğunda takım elbise giymiş, birinde smokin giymiş, kırmızı halıda kolunda çarpıcı bir kadınla duruyor. Ama bir tanesinde şort ve keten gömlekle bir yatın güvertesinde duruyor.

resimde inkar edilemez derecede yakışıklı.

Yat fotoğrafında gözlerindeki ışıltıyı vurgulayan parıltılı benekleri inceliyorum. "Vay be, adam elli yaşında! Ve bu gümüş saçlar ona çok yakışmış." Başlıktaki yaşını okurken söylüyorum. bakılırsa yarı yaşındaki bir adamın vücuduna sahip. Geniş ve kaslı göğsü gömleğini dolduruyor.

"Gri, gümüş, her neyse. Tam bir belası. Ama pes etmeyeceğim."

"Henüz bir eşleşme bulamadınız mı?" Halliday'veritabanında eş arayan herkesi düşünüyorum.

Elbette içlerinden biri Sterling için uygun.

"Uygun biri değil," diye homurdanıyor.

"Uygun mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Enerji eşleştiğinde asla yanlış olmaz dediğini sanıyordum. Peki, eğer , o zaman neyi bekliyorsun?"

"Dava nasıl gidiyor?" Sorumu geçiştiriyor. "Mahkeme hazırlıkları iyi gidiyor mu?" Derin bir nefes alıyorum ve şimdilik onun konuyu değiştirmesini görmezden geliyorum.

"İşler daha da karmaşıklaşıyor. Tanık sindirme planları yapıldığına dair alıyoruz." "Müvekkiliniz mi?"

"Neyse ki şu ana kadar bir şey yok. Ona, olayı kendisiyle tartışmaya çalışan herkesi bana anlatmasının ne kadar önemli olduğunu söyledim. Ancak apartmandaki diğer kiracılar gördükleri ve duydukları şeyler hakkında konuşmayı reddettiler. Yine de birinin bir şey yapmaya kalkışması an meselesi olabilir. Onu korumak zorundayım. Onu kandırarak kendisiyle gelmesini sağlayan adam ve henüz kimliği belirlenemeyen arkadaşı... İkisi de bu suçtan içeri tıkmalı."

" zaman İşleyici Havers'ın yanında olması iyi bir şey, değil mi?"

Halliday'in özgüvenine gülümsemeye çalışıyorum. Ama içimdeki o huzursuzluk geri geldi. Bir gösteri başlamadan önceki bekleyiş gibi. Ancak perde yükselmeye başladığında yanlış tiyatrodaki olduğunuzu ve perdenin arkasındakinin ışıklar ve şarkılar değil, karanlık, ürpertici bir kabus olduğunu fark ediyorsunuz.

Bu davayı kazanmak zorundayım.

"Geri dönmek ne kadar sürer ?" diye sordum.

"Pfft." Halliday homurdanıyor. "Bay Garip'in görevimi tamamlamadan gitmeyeceğimi anlamadan önce bu oyunu ne kadar oynamak istediğine bağlı."

"Drew önümüzdeki hafta iş için yine orada olacak. Vaktiniz belki ikiniz buluşabilirsiniz." "Kulağa hoş geliyor. Hediyelerinizi geri getirmesi için ona verebilirim. Ama bebekler hediyelerini açarken orada olmak istiyorum." Elimi yumruğumun üzerine koyuyorum. "Buna aylar var. Kesinlikle geri döneceksin."

Sinirle dolu ağır bir nefes üflüyor. "Bunu biliyorum. Ama birinin Sterling'e söylemesi gerekiyor."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Sanırım-" Islak sıcaklık külotumun içine sızarken kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Kahretsin." "Bok mu düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Masamın üzerindeki kutudan bir mendil alıp elimi eteğime sokuyorum ve ıslak kumaşa doğru siliyorum. Elimi geri getirdiğimde kırmızıyı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Sanırım düşük yapıyorum," diye ağlıyorum.

"Sophie Havers, hangi oda?" Drew'un derin sesi, hastane odasının kapısından içeri dalmadan birkaç dakika önce dışarıdaki koridordan yükselir.

Takım elbisesiyle bana doğru koşuyor, mavi gözleri çılgınca ve cam gibi, yüzümü ellerinin arasına alıyor, göğsü sanki buraya kadar koşarak gelmiş gibi inip kalkıyor.

"İyi misin?" Gözleri benimkilerin birinden diğerine ping pong yaparak onları arıyor.

Kokusu beni yatıştırıcı bir kucak gibi sarıyor. *Bal ve tütsülenmiş odun.*

"Şimdi öyleyim." Aceleyle nefes verirken ellerimden birini onunkinin üzerine koyuyorum ve sonra gözlerini kapatıp beni dudaklarımdan öpüyor. "Aradığın anda ayrıldım." Geri çekiliyor ve oturduğum hastane yatağında aşağı bir bakarken gözleri doluyor,

ve elbiseye. "Kanama mı?" Perili bir olarak çıkıyor.

"Durduruldu. Bir sorun olmadan da gerçekleşebilir. Ancak bu, gözümüzün üzerinde olacağı bir şey."

Drew dönüp yatağın ayak ucunda dosyamı okuyan Dr. Melinda'ya bakıyor. Ben geldiğimde o zaten hastanedeydi. Yani geldiğimden beri yanımdaydı.

Elini elime alıyorum ve dikkatini doktordan ayırmadan avucuna bir öpücük konduruyorum.

"Buna ne sebep oldu? Biliyor musun?" diye soruyor.

"Plasenta dekolmanı belirtisi yok, ki bu çoğul gebeliklerde bir risktir, bu yüzden bundan memnunum.

Bazen net bir nedeni olmamakla birlikte strese bağlı olarak da ortaya çıkabilir."

Drew bana dönüyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sanki gerçekten iyi olup olmadığımı bir kez daha kontrol etmesi gerekiyormuş gibi.

"Ya bebekler? İkisi de iyi mi?"

"Sophie ilk geldiğinde birinin kalp atış hızı yükselmişti. Ama şimdi ikisi de stabil." "Emin misin?" diye soruyor, bakışları karnıma takılınca gözleri açılıyor. "Drew," diyorum elini sıkarak. "Onlar iyi."

Nefes alırken boştaki elini ağzına götürüyor ve tekrar Dr. Melinda'ya bakıyor. "Bu bebekler, Doktor... Onlar her şey demek..." Aceleyle nefes veriyor. "*Emin* misin?"

"Size monitörden gösterebilirim." Drew yatağın yanındaki sandalyeye çöküp elimi tutarken Dr. Melinda nazikçe gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

Monitörü kurmasını ve ultrason jelini hazırlamasını izlerken alnı çizilmiş, kırıksıklıklar oluşmuş.

Yatağı indirip yaslanmamı söyledikten sonra son bir saat içinde ikinci kez karnıma jel sürerken Drew'a "Hamileliğin olması nedeniyle artık karnın doğrudan ultrasonunu yapabiliriz" dedi.

Drew olmadan ilk geldiğimde bebekleri ekranda görünce kendimi suçlu hissettim. Yaptığımız diğer her şeyi birlikte yaptık.

O nefesini tutup ekrana bakarken başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. Oda ritmik bir sesle dolduğu anda *güm güm*, yıkılıyor ve yüzünü diğer eline gömüyor.

Dr. Melinda başını sallıyor. "Bu-"

"Kalp atışı." Burnunu çekiyor ve yüzünü ikiye bölen bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. Sonra bana döndü, gözleri bulutluydu. "Bebeğimizin kalp atışı."

"Evet," diye fısıldıyorum, o tekrar ekrana bakarken gözlerim ona yapışıyor.

"İkisini de duyabilir miyim?" Boğazını temizleyip kendine geliyor ve bana hayranlıkla gülümsüyor.

"Elbette." Doktor Melinda benzer bir *güm güm* sesi odayı doldurana kadar asayı karnımın üzerinde gezdiriyor.

"Daha hızlı mı?" Güvence için ona bakıyor.

"Öyle. Ama yine de normal sınırlar içinde. Eğer masallara inanıyorsanız, daha hızlı bir kalp atış hızı bir kıza işaret eder." "Bir kız," diye nefes alıyor, ekrana bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Vay canına."

"Bebeklerin cinsiyetini öğrenmek isterseniz size söyleyebilirim. Monitörde görmek için biraz erken. Ancak DNA testleri cinsiyetlerini benimle ilk randevunuzda gösterdi. Bilmek isterseniz size her iki bebek hakkında da bilgi verebilirim."

Dr. Melinda'nın gözleri Drew'in başının üstünden benimkilerle buluşuyor. Hâlâ ekrandaki iki gri kütleye ve her birinin ortasında nabız gibi atan küçük bir yamaya yapışmış durumda. *Bebeklerimizin kalpleri*. Ne söylediğini biliyorum. Bize iki bebeğin de cinsiyetini söyleyebilir. Ve Drew'un olduğunu. Ve Henry'nin olduğunu.

"Eğer cinsiyetlerini öğrenebiliriz. Sürpriz istersen de sorun değil," diyor ve gözleri tekrar ekrana dönmeden önce bana hızlıca bakıyor. Telefonunu çıkarıyor ve kalp atışlarını kaydetmeye başlıyor.

Kaydı bitirmesini bekliyorum.

"Sanırım Dr. Melinda babalık testi sonuçlarında hangi bebeğin sizinle eşleştiğini bulabileceğimizi kastediyor," diyorum. Kaşları çatılıyor. "Bunu neden bilmemiz gerekiyor ki?"

"Daha sonra gelip seni kontrol edeceğim." Dr. Melinda karnımdaki jeli siliyor ve tekrar oturabilmem için yatağı ayarlıyor. Sonra da gider.

Drew onun gidişini izliyor, sonra bana dönüyor.

"Onlar bizim bebeklerimiz, Sophie. de bizim. İkisini de içinde büyütmeni izlerken, bir kâğıt parçasındaki sayı yüzünden birini diğerinden daha çok seveceğimi mi sanıyorsun?" sallıyor ve iki elini de benimkilere doluyor. "Bilmen gerekiyorsa . Ama benim için hiçbir şey fark etmeyecek."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Olmayacağını biliyorum. Sen , bunu biliyor musun?"

Saçlarımı gözlerimden geriye doğru tarıyor. "Ben alırım. Yasaklama emri çıkarmaktan iyidir."

Bir damla gözyaşı serbest kalınca gülüyorum. Başparmağıyla fırçalayıp uzaklaştırıyor.

"İnanılmazsın." Ona gülümsüyorum. "Yapabiliriz-"

Odanın kapısı uçarak açıldı.

"Soph?"

Henry yatağımın diğer tarafına doğru koşarken kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Drew hemen sertleşiyor. Restorandaki o geceden beri onu ilk kez görüyordu.

Henry'nin gözleri yüzümü tarıyor. "Bebek iyi mi?"

Sakinleştirici bir nefes alıp üçe kadar sayarken parmaklarımdaki kaslar seğiriyor. Bunu bilerek mi yapıyor bilmiyorum ama beni etkilediğini görmesini istemiyorum.

"Bebekler iyi," diye Drew.

Henry'nin gözleri Drew'a odaklanıyor, kısa bir süreliğine birbirine dolanmış parmaklarımıza kayıyor ve sonra başıyla onaylıyor. "Güzel." "Burada olduğumu nereden biliyordun?" Siyah takım elbisesine ve kravatına bakıyorum. İşten gelmiş olmalı.

Drew boğazını temizler. "Onu ben aradım."

Sesim titreyerek başımı ona doğru çevirdim. "Onu sen mi aradın?"

"Kanla birlikte demiştiniz ki..." Drew bana bakıyor, babasına kaymadan önce suçluluk duygusuyla gözleri doluyor. "Ciddi olup olmadığını bilmesi gerektiğini düşündüm," diyor sesi kısık bir şekilde.

Başımı yastığa yaslıyorum ve birbirlerine hançer gibi bakan iki adamın arasına bakıyorum. "Neden kan vardı?"

Henry soruyor. "Doktor biliyor muydu?"

"Olabileceğini söyledi. Bazen strese bağlı olabiliyormuş. Ama bebekler iyi ve önemli olan da bu." Şakaklarımı ovuyorum.

Henry, "O dava üzerinde çalışırken aşırıya kaçtığına şüphe yok," diye tersledi. "Bebeği riske atıyorsun." Drew bir anda ayağa yatağın üzerine eğilir, Henry'ye bakarken gözleri öldürücüdür.

"Sophie kimseyi riske atmadı. Bu onun hatası değil. Eğer suçlamaya başlamak istiyorsanız, neden aynaya ? Onu sürekli arayan kim? ofisinde bekleyen? Seni geri alması için ona yalvaran zavallı girişimlerinden bana bahsetmediğini mi ?"

Henry'nin burun delikleri, neredeyse burun buruna gelene kadar yatağın üzerinde eğilirken alevleniyor. "Bunu her zaman New York'a uçan ve onu yalnız bırakan adam söylüyor. En azından ben ne istediğimi biliyorum."

"Ne istediğimi biliyorum," diye karşılık verir Drew. "Onunla tanıştığımдан beri biliyorum."

"O zaman neden benim gibi sana ihtiyacı olursa diye burada ?" Henry geri fırladı.

"Büyük bir proje üzerinde çalışıyoruz. Sadece mecbur kaldığımda gidiyorum," diye homurdanır Drew.

"Senin için çalışan o Amerikalı hatunun peşinde olmadığına emin misin? Uçlarını yine şirket mürekkebine batırıyorsun." Henry bir kahkaha atar ve Drew gömleğinin önünü tutup onu daha yakına çekerken bu kahkaha boğazından kopar.

"Sakın kaybedeceğin bir tartışmaya girme. Çünkü buradaki bazılarımızın aksine, ben her seferinde kadımla çıkarım."

Küçük alanı dolduran iki adamdan yayılan gerilim ensemın kızarmasına ve başımın hafifleyip bulanıklaşmasına neden oluyor.

"Durun! İkiniz de," diye bağıyorum.

Drew hemen Henry'yi bırakır.

Henry, dikkatini bana çevirmeden önce Drew'a son bir kez pis pis bakıyor, boynunu kıvrıp kravatını düzeltiyor.

"Eminim şirkette senin davanı bir adam vardır Soph. İş yükünü hafifletir."

Bir elimi alnıma bastırıp gözlerimi kapatırken gülüşümde mizah yok. "Elbette. Belki bu hamileliği benim için yapacak ve sonra bu bebekleri bir erkek de bulabilirim."

"Duruşmaya daha haftalar var," diyor Henry, konuyu tamamen kaçırarak. "Bunu düşünmen gerek." "Hayır." Elimi ve ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. "Müvekkillerimin bana ihtiyacı var. Ben iyiyim."

Destek almak için Drew'a bakıyorum ama Henry'ye ters ters bakmakla meşgul, sanki zihninde onu canlı canlı derisini yüzmenin yollarını arıyor. Hava hâlâ çözülmemiş bir gerginlikle doluyken bir hemşire içeri giriyor ve ıl gülümsüyor.

"Doktor bunları sizin için getirmemi istedi." Uzun bir kâğıt parçasını havada sallıyor.

"Babası kim?" diye sevinçle gıdıklıyor yatağa yaklaşırken, az önce bir savaşın engellediğinden habersiz. "Benim," diyor Henry aynı anda Drew, "İkimiz de "

Hemşirenin alnı kırışıyor ve Drew, "Bunlarla sen ilgilen Sophie," dediğinde minnetle gülümsüyor. Ultrason görüntülerini ondan alıyorum. Sonra dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıkıyor.

"Tıp uzmanları bile bunu anlayamıyor." Henry . "Geri kalanımızın ne umudu var?"

"Oldukça basit olduğunu söyleyebilirim," diyor Drew alçak bir sesle, bu da kulağa daha tehditkâr gelmesini sağlıyor.

"Sophie'nin iki bebeği olacak. Sağlıklılar. Kutsanmış durumdayız. Aksini iddia eden varsa bana gelsin, ben de onlara durumu açıklayayım." Elini çarşafın üstünden benimkine uzatıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

Henry'ye bakar. "Bunu onlar için düzeltmek benim için bir zevk olacak," diye tekrarlar.

Dr. Melinda'nın gelip beni taburcu etmesini beklerken Henry elleri cebinde etrafta dolaşırken odayı sessizlik kaplıyor. Drew yanımda oturuyor, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor ama omuzlarındaki kaslar gergin ve gözleri Henry'nin hareketlerini takip ediyor, sanki omzunun üzerinden atıp kaçırmaya çalışacağından endişeleniyor.

Yatağımda arkama yaslanıyorum ve zamanın istiyorum.

Kapı tekrar açıldığında, Maddy aceleyle içeri girerken hepimiz başımızı ona doğru çeviriyoruz. Ama benim dikkatimi onun arkasındaki kadın, başını dik tutup içeri girerken omzundaki çantasının askısını düzeltiyor.

"Tanrıya şükür, iyisin." Maddy öne doğru koşup bana sarıldı. "Babamın mesajını alınca geldik."

Ona sarılırken Henry'ye bakıyorum ama gözleri Drew'un oturduğu yatağın kenarına yaklaşan Violet'e sabitlenmiş. "Bu kadar yolu gelmene gerek yoktu. Ama teşekkür ederim," diyorum Maddy yatağın kenarına tünerken.

"Annem bizi götürdü. Hepinizin iyi görmemiz gerekiyordu. Değil mi anne?" Maddy, hastane önlüğünün altında büyüyen yumruma yüzü solmuş olan Violet'e bakıyor.

Konuşmadan önce boğazını temizliyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Yaptık. Güvenli tarafta olmalısınız. Özellikle de ikizlerde. Annem ikizdi ve ikisi de doğmadan önce neredeyse kardeşini kaybediyorlardı. Elbette modern tıp bugünlerde çok daha gelişmiş durumda ama..." Bakışları kucağımdaki ultrason görüntülerine takılıyor. "Bunlar...?"

." demeden önce yutkunuyorum.

Gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor ve nefesim kesiliyor. Onunkiler de Drew'unkilerle aynı çarpıcı kristal mavisi. Ve içlerinde sakladıkları bir sürü acı olmasına rağmen, aynı zamanda nazikler. Hayatı görmüş ve bazen her şeyin aynı anda hem acı hem de güzel olabileceğini anlamış gözler bunlar.

Görüntüleri geçici olarak ona doğru tutuyorum.

"Teşekkür ." Onları alırken yumuşak elleri benimkilere değişiyor. Her birine bakmak için zaman ayırırken küçük bir gülümseme dudaklarını süslüyor.

"Ultrasondan kız mı erkek mi olduklarını anlamak için çok erken," diyorum, tüm gözler üzerindeyken sessizliği doldurma ihtiyacı hissederek. "Ama doktor bize söyleyebileceğini söyledi, çünkü elinde kan sonuçları var..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve boğazımdaki ağrıyan yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

"Kan testinden. Anlıyorum," diyor Violet ve fotoğrafları bana uzatıyor. "Bunları görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Drew'a dönüyor. "Ona göz olmalısın. Değerli bir yük taşıyor, anlıyor musun?"

"Buna güvenebilirsin," diyor Drew, Violet birkaç kez hızlıca göz kırıp sonra bana küçük bir baş selamı verirken sesi duygu yüklü.

"Yaptığından emin ol, Sophie. Bir dahaki sefere iyi bir rapor bekliyorum."

Duygularım göğsümde kabarırken sesimi duyurmakta zorlanıyorum.

"Tamam." Violet Maddy'ye bakıyor. "Sen eve gitmeye hazır olduğunda ben dışarıda olacağım." Dışarı çıkıyor ve Henry de takip ederek adını söylüyor.

"İşleri bitene kadar sizinle burada saklanabilir miyim?" Onlar giderken Maddy yüzünü buruşturur.

Drew elimi dudaklarına götürüp boşluğa bakarken dalgın dalgın parmak eklemlerimi öperken "Elbette," diyorum. "Bu hoşuma gider." Maddy yirmi dakika daha kalıp çalıştığı dergi için yazdığı bir makaleden bahsediyor ve sessizliği doldurduğu için ona minnettarım. Çünkü Violet ve Henry gittiğinden beri Drew kara kara düşünen siyah saçlı bir adam gibi düşüncelerinde kaybolmuştu.

heykeli.

Ben taburcu olduktan ve otoparka doğru yürümeye sonra nihayet konuştu. "Özür dilerim."

"Ne için?"

Beni park etmiş araçların olduğu bir sıraya götürürken çenesi geriliyor. "Oradaki pislik için. Bana ulaşmasına izin vermemeliydim."

O haklı. Kafamı için seni daha fazla strese sokuyorum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bana hiç stres yaratmıyorsun. Tüm bunlarla bu kadar iyi başa çıktığına inanamıyorum." Yürümeyi bırakıyorum, o da durup bana bakmak zorunda kalıyor. "Drew, benim için her zaman güçlü olmana gerek yok. Her zaman iletişim kuracağımızı söylemiştik, hatırladın mı? Bazı günler kafan değilse sorun değil. Çünkü benimki de kesinlikle değil. Ve Henry-"

"Bencil bir pislik mi? Evet, yıllarca bunu yaşadım. seviyelere artık şaşırmamalıyım. Ama seninle konuşma şekli? Sanki bir kralmış gibi?" Sıkılı dişlerinin arasından havayı içine çekiyor. "Sana böyle davranmasındansa taşaklarımdan çarmıha gerilmesini tercih ederim." İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Kontrol sende Sophie. Bunu senin yönteminle yapacağız. Bugün onu aradım çünkü büyük adam olmaya çalışıyordum. Ama eğer istersen, onun yerine yeryüzünde yürüyen en aşağılık piç ."

"Sen daha büyük bir adamsın,

Drew." Dudakları seğiriyor ve ben

gözlerimi deviriyorum.

"*Daha iyi* bir adam," diyorum ayak parmaklarımdan üzerinde yükselip onu öpmeden önce. "Ve yaptığın her şey için minnettarım."

"Daha fazla olmalı." Kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Sana tüm lanet dünyayı vermek istiyorum. Üçünüze de."

Elleri aşağıya kayana ve kıcımlı kavrayana kadar onu otoparkın ortasında öpüyorum.

"Şu anda kendi koltuğumu alacağım," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Ve iş kıyafetlerimi çıkarmayı."

"Bunu başarabilirim." Gülümsüyor ve elimi tutuyor. Yürürken ceketinin cebinden bir anahtarlık çıkarıyor. Dökmeye ve yakındaki bir aracın ışıkları yanıp sönüyor.

"Araban nerede?"

Koyu metalik mavi renkli, yepyeni, parlak Range Rover'ın önünde duruyor ve başını ona doğru uzatıyor. "Ona bakıyorsun."

"McLaren'ine takıntılı olduğumu sanıyordum." Ona . Çıkmaya başladığımızdan beri o arabayı üç kez valeyeye verdiğine yemin edebilirim. İçi ve dışı her zaman tertemizdi.

"Tek bir saplantım var, o da ." Koltuğa kayabilmem için yolcu kapısını açtı. "Ve çocuk koltuklarının kolayca sığabileceği bir arabaya ihtiyacımız vardı. Bir de bebek arabası. Seninki dairene teslim ediliyor."

Ben konuşmaya fırsat bulamadan kapıyı kapatıyor. Sürücü kapısını açar açmaz bakışlarım ona takılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana beyaz bir tane aldım." Motoru çalıştırdı ve başladı. "Beyaz ne?"

"Araba. Bunun aynısı." Geri geri gitmek için arka camdan dışarı bakarken avuç içini koltuk başlığımın arkasına yerleştiriyor. Kalın kaslar kasılıyor ve arabayı park yerinden kolaylıkla çıkarırken profiline ve koyu renk yakasının biraz üzerinde şekline bakıyorum.

"Geri görüş kamerası var," diye mırıldanıyorum bakışlarımdan gömleğinin gerdiği geniş göğsünün üzerinde gezinmesine izin verirken.

"Bunu eski usul yapmayı tercih ederim." Arabayı vitese takar ve yavaşça çeker. "Eğer beyaz istemiyorsan, değiştiririz." Gözlerini önümden ayırmıyor ve bir elini bacağıma koyuyor.

"Bana araba almak zorunda değildin."

"Bir şeyleri zorunda olduğum için yapmıyorum. için yaparım." Kalçamı sıktı. "Tamam, peki... teşekkür ederim."

Drew bana bakıyor ve kaşlarını çatmış görünüyor. "Daha önce kimse sana bir şey almadı mı patron?"

"Araba gibisi yok. Her zaman kendi eşyalarımı kendim aldım. Aynı dairemde olduğu gibi. Kıdemli savcı olduğumda onu da satın aldım."

"Mmm, bu konuda." Elini bacağımdan biraz daha yukarısına kaydırmadan önce parmakları tenimde esniyor. "diğerin evine mi taşınacağına yoksa birlikte yeni bir ev mi alacağımıza karar vermeliyiz."

Yüzü sakın, kara kaşları soğuk mavi gözlerinin üzerinde gevşemiş, araba kullanırken yolu izliyor. Her şeyi enine boyuna düşünmüş. işle o kadar meşguldüm ki sadece haftadan haftaya yaşıyordum. Ama o haklı. Bunu birlikte yapıyoruz. Ve her şeyden önce birbirimizle iletişim kuracağımıza söz verdik. Bebekler doğduktan sonra elbette birlikte yaşayacağız. Sadece bu konuyu açmasını beklemiyordum.

"Yeni bir yer." Şakağımı koltuk başlığına dayayıp, ben konuşurken dolgun alt dudağının nasıl gülümseyerek kıvrıldığını karar veriyorum. "Birlikte bir yer seçme fikri hoşuma gidiyor."

"Tamam." Başını sallıyor, başparmağı kalçamın üzerinde geziniyor. "Döndükten sonrası için birkaç görüntüleme ayarlayacağım."

"Nereden döneceksin?"

Kırmızı ışıkta duruyoruz ve Drew dönüyor, bana yumuşak bir gülümseme verirken gözleri yüzümü okşuyor.

"Doktoru duydun. Dinlenmek için bir hafta sonu sana iyi gelecektir. Ayrıca, gelecek hafta New York'a dönmeden önce birlikte zaman geçireceğiz." Gülümsemesi duraksıyor, endişe kaşlarını düğümlerken sert bir çizgiye .

"Sen benim için endişelenmene gerek yok. Baban saçmalıyordu."

Işıklar değıştiğinde ve biz uzaklaştığımızda çenesi titriyor. "Yine de haklı. Burada olmalıyım. Ya başka bir olay daha yaşarsan?"

"Yapma." Uzanıp parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum. çeviriyor, dudaklarıyla avucumu yakalıyor ve bir öpücük . "Senin de işin var, benim de... Orada sana ihtiyaçları var, tıpkı müşterilerimin bana olduğu gibi. İş bittikten sonra daha kolay olacak. proje ve duruşma bitmiştir."

"Biliyorum." Elimi tutuyor ve her ikisini de kalçasına yaslıyor, yüzünü umutsuzca hafifletmek istediğim ciddi bir ifade kaplıyor.

"Peki, bu hafta sonu tatili? Egzersizlerle dolu bir tür açık hava etkinliğı hafta sonu değıl, değıl mi? Çünkü sanırım pas geçmek zorundayım." Karnımı işaret ediyorum.

Drew'un gözleri yumruğuma takılıyor ve bana yarım bir gülümseme vermeden önce dişleri alt dudağına gömölüyor.

"Antrenmanlar anne. Takım antrenmanları."

Midemde bir şeyler dönüp pencereden dışarı bakıyorum. "Kulağı eğlenceli geliyor."

Bölüm 24 Drew

Elimi cebime sokup içindekilerin hâlâ orada olup olmadığını yüzüncü kez kontrol ediyorum. Sophie çatı terasımızın ahşap korkuluklarına yaslanırken kalp atışlarım hızlanıyor. Tanner'ın tanıdığı birine ait özel bir kulübeye gelmiştik ve rustik ahşap kapıdan adımımızı attığımız anda bunun iyi bir karar olduğunu anlamıştım. Sophie burada geçirdiğimiz her dakika daha da rahatladı. Gelir gelmez ön odayı vaftiz ettik. Yemek yedik. Mutfağı iki kez vaftiz ettik. Şimdi hava kararmış ve Sophie krem rengi bir şezlong takımı giymiş. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, gece gökyüzüne bakıyor.

Nefes kesici.

"Bu çok güzel," diye düşünüyor.

Arkasından yürüyorum, bir elimi korkuluğun bir tarafına doluyorum.

"Kesinlikle öyle." Diğer elimi onun etrafında dolaştırıyorum ve yumruğunun alt tarafına koyuyorum.

Usluca iç geçiriyor ve göğsüme yaslanıyor. "Gökyüzünün bu kadar berrak olmasını aklım almıyor. Şehirde yıldızları hiç böyle göremezsin."

Pürüzsüz tenini öperken boynuna karşı "Neden bir dilek tutmuyorsun?" diye mırıldanıyorum.

Elini üzerine, karnının üzerine koyuyor ve boynunu ki omzuyla birleştiği yere kadar öpebileyim. İpucunu tenine karşı gülümsüyorum, dişlerim hafifçe sıyrırken titremesinin tadını çıkarıyorum.

"Tamam, bitti," diyor usulca, kollarımın arasında dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Hızlı

çalıştın patron." Gülümsüyorum. "Babamın eşek gibi davranmayı bırakmasını mı ?"

Bir elini öne doğru uzatıyor ve parmak uçlarını çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdirerek izlediği yolu izliyor.

"Hayır. Müvekkilim için bir şey diledim. Büyüye benden daha çok ihtiyacı var. Burada kendiminkine sahibim." Parmakları çenemde geziniyor ve sonra göğsümden aşağı kayarak kalbimin üzerine geliyor

"Bazen akraba olduğunuza inanmak zor. Ona hiç benzemiyorsun," diye fısıldıyor. "Sen çok iyi bir adamsın, Drew."

Çenesini parmağımla başparmağımın arasına alıyorum ve gözleri benimkilerle buluşacak şekilde başını geriye doğru çeviriyorum. "O her zaman değildi. Bir zamanlar annemi hak ettiği şekilde severdi. Maddy ve ben çocukken mutluydular. Dış dünyaya sıradan bir aile gibi görünürdük."

"Ne oldu?"

Birbirimize dürüstlük ve iletişim sözü vermiştik. Ne kadar boktan bir aileye katıldığını bilmeyi hak ediyor.

"O değil..." Gözlerimin içine bakıp sabırla beklerken ona hayranlıkla bakmak için duruyorum. O kadar mükemmel ki, her zaman dinliyor, her zaman destekliyor. Milyonlarca yıldızda bile olsa isteyebileceğimden çok daha fazlası

"O benim biyolojik babam

değil." Sophie'nin gözleri

büyüdü. "Ne?"

"On altıncı yaş gününden hemen önce, ailemin beni doğurmak için bir sperm donörü kullandığını öğrendim. Sorunun babamda olduğunu düşünmüşler. Yıkılmıştı. Ama birkaç yıl sonra Maddy dünyaya geldi. Sanırım doktorlar yanılmıştı."

Gölün sakın yüzeyine bakıyorum. Acaba daha derin bir akıntı mı saklıyor? Sizi alıp karanlığa sürükleyebilecek, tereddüt etmeden boğabilecek bir akıntı. Geçmişten bahsettiğimde içimde oluşan gibi.

Şu anda çalkalanan.

"Birden her şey anlam kazandı. Babam neden bana karşı Maddy'den daha katıydı. Neden her zaman onu över ve

yaptığım her şeyi." Sophie kollarını belime dolayıp bana sarılırken ve başını göğsüme yaslarırken boğazımı temizliyorum. "Neden onu benden nefret ediyormuş gibi bakarken yakaladım. Öğrendiğim gece Logan'ı aradım. Evden çıkmam gerekiyordu. Ondan uzaklaşmalıyım. Herkesten uzaklaşmalıyım. Bir araba çaldık. Ondan sonra işler daha da kötüye gitti. Altı aylığına ıslahevine gönderildim ve babam onu herkesin önünde küçük düşürdüğüm için nefret etti. Ben bir polis memurunun oğluydum; daha iyi bilmeliydim. Ama sanırım onu en çok rahatsız eden şey insanların bunu . Ondan olmadığımı, annemi hamile bırakmadığımı bileceklerdi. Gururu her zaman her şeyden önce gelirdi. Narsist piç kurusu."

Sophie'nin beni kavrayışı sıklaşıyor ve duygu yüklü, parçalı bir iç çekiş çıkarıyor. "Bunu hak etmedin. Tanrım, Drew. Sana böyle davranılmasını hak etmedin." Başını göğsümden kaldırdı ve gözleri kırmızıyla çevrelendi. "Seni seven ve sana öncelik veren bir babayı hak ediyordun."

Hüzünle gülümserken yanağını okşuyorum. "Evet, ama bunu herkes anlayamaz. En azından şimdi kendini neyin içine soktuğunu biliyorsun. Bebeklerden birinin erkek olmasını umuyor, böylece hiç sahip olamadığı oğluna kavuşacak."

Gözlerinde öyle bir acıyla bana bakıyor ki bunu kalbimde hissediyorum. Sözlerimdeki acıyı sanki kendi acısıymış gibi paylaşıyor. Onunla tanıştığım anda biliyordum ve şimdi her zamankinden daha fazla görüyorum - o hayal çok daha fazlası ve onun mutluluğunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Drew," diye fısıldıyor, gözyaşları alt kirpiklerinde birikirken, "bu onun kaybı. Sen inanılmazsın." Gözlerini kırıştırıyor ve ilk gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor, ardından bir diğeri geliyor. "Bütün bunları kendine sakladığına inanamıyorum. Peki ya Maddy? O-?"

"Artık biliyor. Her şey ortaya çıktı. Belki en başından bilmem daha iyi olurdu ama ebeveynler o anda doğru olduğunu düşündükleri seçimleri yaparlar. Bunun için annemi suçlayamam. Ben de onu suçlayamam. Muhtemelen başlangıçta elinden geleni yapmıştır. Ama sanırım Maddy doğduktan sonra beni farklı gördü. O onun çocuğuydu. Ben ."

"Bebekler konusunda bu kadar şaşırtıcı olmanın nedeni bu mu?"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bebeklerimiz," diye mırıldanıyorum, alnından öperek. "Bilmek öğrenebiliriz, babalık ve cinsiyet hakkında yani. Babamın bilmek istediğini biliyorum. Ama bu senin kararın ve ne seçersen seç seni destekleyeceğim."

Gözlerini bana dikti. "Teşekkür . Harikasın, bunu biliyor musun? ilgili tüm bu şeyler, bu yüzden mi bilmek istemiyorsun? Ve neden hamilelikle ilgili bir şeyin var?"

"Sana söyledim, Sophie Havers'a karşı bir şeyler hissediyorum." kaldırıyorum, böylece dudaklarıma gülümsemesine neden bir öpücükle dudaklarını yakalayabiliyorum. "Ve evet, hamile olmana bayılıyorum. Bunun beni ne kadar zorladığını biliyorsun."

Onu tekrar öptüğümde sırtıyor. "Evet, biliyorum. Bana göstermeye devam ediyorsun."

"İçindeki iki bebeği de eşit derecede seviyorum. Asla onun gibi olmayacağıma yemin ettim. DNA olsun ya da olmasın, her zaman istediğim gibi bir baba olacağıma dair kendime söz verdim."

"Drew." Sweatshirt'ümün arkasına sıkıca sesi hırıltılı çıkıyor. "Senin gibi bir babaları için çok şanslılar. *Ben* çok şanslıyım."

Babacığım. Kalbim patlayabilirdi.

"Bana duygusal mı davranıyorsun,

Patron?"

"Sana abayı yakıyorum," diye onaylıyor, hafifçe gülerek. "Ama birlikte çalıştığım kimseye söyleme. Her şeyin üstesinden düşünüyorlar."

"Yapabilirsin." Diğer elimi boynunun doladım. "Yapabileceğini biliyorum. Ama bu tek başına yapman gerektiği anlamına gelmiyor.

Biz bir takımız Sophie. Sen, ben ve bebekler."

"Havers Takımı mı?" Kaşlarını çatıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Şaka yapıyorum. Bebeklerin senin soyadını taşımasını isteyeceğini biliyorum."

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Hepinizin benim soyadımı almasını istiyorum. Hatta buraya gelmeden önce babanızı arayıp izin istedim."

"Babamı mı aradın?"

"Evet. Harika benziyor. Onunla doğru düzgün tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gerçi bana uzun bir şartlar listesi verdi." Ben dizlerimin üzerine çöküp cebimi yakan kadife kutuyu nihayet çıkarırken ağzı bir karış açık kalıyor. Öne doğru eğilip yumruğuna bir öpücük konduruyorum. Beni izlerken nefesi kesiliyor ve yeni bir gözyaşı süzülüyor.

"Neydi onlar?" diye fısıldıyor.

"İlkisenin gücünü, inatçılığını ve ne kadar zeki olduğunu anladığımdı. Ve bunu asla değiştirmek istemeyeceğime yemin ."

Yumruğuna bir öpücük daha kondururken gözlerimi onunkilere sabitliyorum. "Tamamdır. İkincisi, seni ve ailemizi her şeyin önüne koymaktı. Yine tamam." Onu tekrar öpüyorum. "Aslında, bana söylediği şey zaten kendi listemde olan şeylerdi."

"Listeniz var mı?"

"Benim . Ve benimki daha uzun. Bunu düşünmek için dört yıldan fazla zamanım oldu." "Dört yıl mı?" Sesi küçük bir hıçkırıkla kesiliyor.

Hamilelik ilerledikçe duygularını daha kolay gösteriyor. Patron avukatı Sophie'yi ne kadar de onun yumuşak tarafını da seviyorum.

"Dört yıl," diye onaylıyorum gözlerini tutup yumruğunu tekrar öperken.

Yüzük kutusunu tutarken damarlarımdaki kan, tüm terası ısıtmaya yetecek bir ısıyla vücuduma pompalanıyor. "Seni seviyorum Sophie. Ama sanırım bunu zaten biliyorsun. Bir parçam tanıştığım andan beri seviyor, ne kadar çılgınca olsa da

. Biliyordum, tek söyleyebileceğim bu. Benim için doğru kişinin sen

olduğunu biliyordum." Eli ağzına gitti. "Drew?"

Kutuyu açıp içindeki taşı gösterdiğimde bana bakıyor. Maddy bana ya büyük almamı ya da eve dönmemi söylemişti ve

Sophie'nin gözlerinin benimkilerle üç karatlık parlak kesim pırlanta arasında gidip gelmesine bakılırsa, onu dinlediğime memnunum.

Çünkü kızımın nutku tutuldu.

"Sana bir sorum var." Yüzüğü çıkarıyorum ve kutuyu omzumun üzerinden çünkü içimdeki ukala piç ona bir daha ihtiyacım olmayacağını umuyor.

Hayır diyemez. Sırf beni reddetsin diye, ona bakarken göğsümün ağrmasına neden olan bir kadına bu kadar aşık olmazdım. *Lütfen, Tanrım.*

Ona bakıyorum, kalbim çırılçıplak, çünkü onu paramparça edebilecek güce sahip olan tek kişi o. "Benimle evlenir misiniz, Bayan Havers? Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki, eğer kalırsamsenin için milyarlarca kez seve seve ölürüm. Ve

Bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapardım."

Bana bakıyor. Ve göz kırptıyor. Ve baktı. "Sophie?"

Yarı hıçkırıyor, yarı gülüyor ve başını sallıyor.

"Bunu söylemek zorundasın." Dudaklarımı karnına bastırıp yumruğunu tekrar öpüyorum. "Yüksek sesle söyle. Beni bu lanet kurtar ve tüm dünyaya benim karım, bebeklerimizin annesi, tüm dünyam olacağını haykırmama izin ver."

"Bay Harper," diye fısıldar. "Ben de sizi seviyorum.

Evet!" Ciğerlerimdeki hava kesiliyor.

"Evet?"

"Evet!" Tekrar başını sallıyor, yüzü .

Yüzüğü parmağına başımı vücuduna yaslıyorum, yumruğunun üzerine gerilmiş yumuşak kumaş, onu kendime doğru çekerken yanaklarımdan aşağı süzülen ıslaklığı .

"Teşekkür ," diye boğuluyorum.

Elleri saçlarıma gömülüyor, ben onu içime çekerken beni . Kendimi toplarken damarlarımda dolaşan elektrik de dahil olmak üzere her lanet hissi içime çekiyorum.

Sonra bir şey alınma doğru hareket ediyor.

Başımı geri çekiyorum ve gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. "Bunu hissettin mi?" Avucumu karnına bastırdığımda şok içinde karnına bakıyor.

Çok küçük ama yine orada. Küçük bir çırpınış. Bir gümbürtü. Bir mırıltı. Ben sırtırken kalbim göğsümde yükseliyor.

"Sanırım bebekler onaylıyor."

Bölüm 25 Drew

"ÇOK seksi görünüyorsun anne." Dizüstü bilgisayarımın ekranından Sophie'bakıyorum, tıpkı dün gece New York'a geldiğimde yaptığımız gibi oturup sohbet ederken karnının kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Alt ısıyor ve parmak uçlarını pijamaları artık dar ve rahatsız geldiği için içinde uyumaya alıştığı tişörtümün üzerinde gezdiriyor. Tişörtü yukarı kaydırıp tenini ortaya çıkarıyor.

" bu." Gün geçtikçe daha da şişen karnını açarken dudaklarımı yalıyorum. "Tanrım, şu anda seninle olsaydım sana neler yapardım."

"Keşke olsaydın." Yastıklara yaslanıp rahatlarken gözleri kapalıydı.

İnliyorum ve kemerimi çözüyorum, böylece bir elimi pantolonumun içine sokabiliyorum. Patron olmanın bir avantajı da burada çalıştığım zamanlar için New York'taki binamızda kendime ait özel bir ofisimin olması.

Sertleşmiş sikimi sıkıyorum.

"Külotunu indir, düzgünce göreyim."

Dediğimi yapıyor, siyah danteli bacaklarından aşağıya doğru kaydırıyor ve yanındaki çarşafın üzerine bırakıyor.

"Siktir, patron." Sandalyeme önce en iyi elde etmek için boştaki elimle dizüstü bilgisayar ekranına açı veriyorum, diğer elim sikimin etrafına sarılmış, kendimi yavaşça boşaltmaya başlıyorum.

"Orada olsaydım, dilimi o tatlı amcığın içine gömerdim." Sophie'nin

karşılık veren mırıltısı sikimin ucunu sızlatıyor.

"Keşke bu sen olsaydın."

Pembe bir dildo tutarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Sen

yokken kullanman için aldım. Sakıncası yok, değil mi?"

Taşaklarım zonklarken koltuğumda kayıyorum. "Tabii ki umurumda değil. Kahretsin, bu çok ateşli Sophie." Aceleyle nefes veriyorum, dudaklarının arasında kaydırıldığı ve ıslaklığıyla kaplanmış, parıldayan bir şekilde dışarı hayran kaldım.

"Tanrım," diye tıslıyorum, ucu içine kayarken kendimi daha hızlı sarsıyorum.

"Gerçeği kadar iyi hissettirmiyor," inliyor, geri çekiyor ve ıslak başını klitorisinin üzerinde gezdiriyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye inliyorum. "Şimdi benim için ne yapman gerektiğini

biliyor musun?" "Ne?" diye mırıldanıyor ve dudaklarını büzştürerek neredeyse

boşalmamı sağlıyor.

"Benim için kendine dokunacaksın. Yarın dönüp bu aleti ait olduğu yere kadar bunu ben yapıyormuşum gibi davran."

Pantolonumu indiriyorum ve sandalyemi yere kaydırıyorum, böylece onun için ne kadar sert olduğumu görebiliyor.

Dudaklarını yalıyor, ben hızlandıkça hareketlerimi izliyor. Yapay penisi kendi içinde sonuna kadar çalıştırırken sikimi kavrayışı şiddetleniyor, sonra diğer eli klitorisine daireler çizerken inliyor.

"Orada seninle olduğumu hayal et. Sana sarıldığımı. Seni öptüğümü. Aramızda okyanus yok. Sadece ağzım kulağına değiyor, seni sikimle doldururken ne kadar iyi bir kız olduğunu söylüyorum."

"Tanrım," diye inliyor, gözleri yapay penisiyle kendini becerirken sikimi yumruklayan bana kayıyor.

İçine girerken onu germesinden daha güzel olan tek şey, bunu alırken am dudaklarının sikimin iki tarafına sarılmış gibi görünmesi. İşte bu tam bir şaheser.

Başımı arkaya yatırıyorum ve sikimin başı nabız gibi atarken inliyorum.

"Bana yakın olduğunu söyle çünkü masamda üstüme boşalmak üzereyim."

Alt dudağını ısırıyor, sırtını kamburlaştırıyor, bu da dikkatimi tekrar yumruğuna ve amının üzerindeki kıvrımlara çekiyor. Tüm yapmak istediğim eve dönüp bütün gece onun içine gömülmekken, bundan sonra işe nasıl döneceğimi bilmiyorum. New York'ta Londra'dan beş saat gerideyiz, bu yüzden yarın sabaha kadar onunla tekrar konuşamayacağım bile çünkü telefonu kapattığımızda uyumaya gidiyor olacak.

"Yaklaştım," diye fısıldıyor, klitorisinin üzerindeki eli . "Birlikte o zaman. Hazır mısın?"

Başını sallıyor, nefesi seksi bir şekilde .

Vücudumdaki tüm kaslar gerilirken omuzlarımı geriye çekiyorum.

"Drew," diye bağılıyor , kalçaları titrerken amcığı dildonun üzerine kenetleniyor.

Bana nasıl kenetlendiğini hatırlamak beni bir telaşla uçurumun kenarına getiriyor ve spermim kalın, beyaz ipler halinde karnıma inmeden önce gömleğimi tam zamanında yırtmayı başarıyorum.

Sophie'nin nefesi kesilmiş, yanakları kızarmış bir halde bana bakıyor. Yapay penisi içinden kaydırarak çıkarıyor ve ben ne zaman sikimi içinden çıkarsam yaptığı gibi, onun kaybindan dolayı sızlanmadığı gerçeğiyle egom göğsümde şişiyor.

"Çok güzelsin." Masamın çekmecesinden bir tomar mendil temizlenirken ona gülümsüyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyor, yan dönüyor ve kolunu başının altına sıkıştırıyor.

"Ben de seni özledim." Aletimi tekrar pantolonumun içine sokup yerine sabitliyorum. "Yarın döneceğim. Benim evimde mi yoksa seninkinde mi uyumak istersin?"

"Benim." Sesine sinen uyku halini gizlemeyi başaramıyor. "Eğer olmazsa? Geç saate kadar çalışacağım ve eve döndüğümde okumam gereken dava dosyaları var."

Kafamın içinde çok çalıştığını söyleyen sesle savaşıyorum. Bebekler için endişelenen sesle. Çünkü diğer ses daha yüksek. Onun parlaklığını ve azmini seven ses. Sevdiği şeyi asla söz veren ses. Onun yerine onunla ilgilenmenin daha ince yollarını bulmam .

"Döndüğümde sana masaj yapacağım." Vücudunu yavaşça taramama izin veriyorum. "Bakalım o bebekleri tekrar hareket ettirebilecek miyiz?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Kulağa

mükemmel geliyor." "Biraz uyu, anne."

Bana bir öpücük kondurup aramayı sonlandırırken uykulu yüzüne gülümsüyorum.

Dizüstü bilgisayarımın üstünü kapatıyorum ve ofisimin uzun bir duvarını oluşturan tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyorum. Telefonumu elime alıp istediğim dosyayı buluyorum ve bakışlarımı Manhattan'ın silüetine çevirirken oynat tuşuna basıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıp kalp atışlarını hayatın gümbürtüsü odayı dolduruyor. Uğultulu, heyecanlı bir enerji göğsümü dolduruyor.

Bebeklerimiz.

Alicia sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girmeden önce kapı neredeyse hiç çalınmadı. En son birlikte yatmamızın üzerinden bir yıl geçti ve ona kaç kez geçici anlaşmamızın bittiğini söylediğimin sayısını unuttum. de geçmişteki anlaşmamız hakkında fırsat buldukça küçümseyici yorumlar yapıyor. New York'tayken nasıl seviştiğimi, onunla aynı dairede kaldığımı. Sonra eve uçardım ve onunla sadece işle ilgili konuşurdum. Ta ki bir dahaki sefere gelene kadar. Ve sonra bu döngüyü tekrarlardık. Tekrar ve tekrar.

Masamın önünde durdu, gözleri vücudumda gezinip tekrar yukarı baktı. "Bir şey için alabilir miyim?"

"Elbette." Ses tonumu profesyonel tutarak başımı sallıyorum.

Dudaklarını büzdü ve dosyayı açtı. Sonra bir kâğıt parçasını masanın üzerine çarparak bırakıyor, sanki bu hareketle benim ne kadar aşağılık biri olduğumu düşündüğünü anlatmaya çalışıyor.

Etkilenmemiş bir kaşla ona bakıyorum.

"Özür dilerim." Sahte bir tatlılıkla

gülümsüyor.

İmzalamadan ve ona geri vermeden önce belgeyi tararken bakışlarını görmezden

geliyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Tabii benden başka bir şey istemiyorsan? Sikinin emilmesi gibi mi? Eskiden bu benim iş tanımımın bir parçasıydı." Ona ters ters baktım.

Tanner onu kovamayacağımızı söyledi çünkü sikimin benim yerime düşünmesine izin verdim. Eskiden benim için diz çökmesinden daha hızlı bir şekilde bize karşı dava açacağını söyledi. Haklı. Ondan kurtulursak iş yerinde cinsel taciz kartını oynayacak. Şirkette yeni işe alındığını fark etmeden önce onunla bir barda tanışmış olmam önemli değil. Ertesi sabah içeri girip sabahki personel toplantısı için yönetim kurulu masasının karşısında bana gülümsediğini görene kadar onu üç kez sikmişim.

Alicia o barda tanıştığımızda kim olduğumu bilmediğine yemin ediyor ama bence beni daha çok zirveye çıkış bileti olarak görüyordu. Patronu siktir et, terfi al.

O anda ilişkiyi kesmemekle aptallık etmişim. Sophie'nin geçen yıl Londra'ya taşındığını öğrenene kadar

sonsuzla bitirdi. Alicia'nın siyah saçlarını en son sikimde boğulurken yumrukladığımda, altın sarısı saç tellerini ve yastık gibi dudakları hayal ediyordum.

O zaman bittiğini biliyordum.

Ancak o bu işin peşini bırakmak istemiyor gibi görünüyor ve eğer beni nasıl mahvedebileceğini ima ediyor. "Bu senin iş tanımında asla yoktu ve sen de bunu çok iyi biliyorsun." Öfkeden kuduruyorum.

"Ben içeri girdiğimde ne dinliyordun?" Konuyu değiştiriyor, masanın üzerindeki telefonuma bakıyor ve ona uzanıyor. O elini atmadan önce ben kaydırıyorum.

"Telefonumda ne olduğu da senin iş tanımının bir parçası değil," diye tersliyorum, sinirlenerek boynumu kırıyorum. "Kalp atışına benziyordu. Ultrason gibi mi?"

"Aferin, tıp dizileri izliyorsun." Sandalyemden kalktım ve ona bakarken ellerimi ceplerime soktum. "Sormak istediğin, işle ilgili olmayan ve dolayısıyla seni ilgilendirmeyen başka şey var mı?"

"Ondan bir bebeğin mi olacak?" Alicia'nın gözleri açılıyor, gözlerinin içi doluyor. Eğer onu kovmaya elimde bir balta tuttuğu gerçeği olmasaydı, kendimi kötü hissedebilirdim.

"İmzalanması gereken başka bir şey var mı?" Elindeki dosyaya dikkatle bakıyorum.

Telaşlanıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Senden başka bir şey istemiyorum." Gitmek için dönüyor, sonra kafasını geriye atıyor. "Aslında..."

Ellerim ceplerimde yumruk oldu.

Yüzü bana dönük olacak şekilde tamamen döndü. "Sanırım gittiğimi . Bunu istifam olarak kabul et. Senin için de yazılı hale ." "Gidiyor musun?"

"Başka teklifler de aldım. Belki de birini kabul etmemin zamanı gelmiştir. İhbar süremi kullanacağım elbette."

"Gerek yok. Eminim bir şeyler ." Ses tonumu nötr tutuyorum, ama içim mest olmuş durumda. Yutkunup önce gözleri bir şeyle parlıyor.

"Tamam."

Bana son bir kez bakıyor ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak ofisimden uzaklaşıyor.

Bir elimi düş fayanslarına dayayarak ayakta duruyorum. "Sen ve o dudaklar. Sikimi yutmak için yaratılmışlar. *Siktir*," diye lavabonun yanına koyduğum telefonumdaki Sophie'nin fotoğrafına bakarken.

Sıcak su sırtıma vurup vücudumdan aşağı akarken mastürbasyon yapmaya devam ediyorum.

Üç saat oldu. Sophie'yle konuştuğumdan ve onun dildosuyla kendini becermesini izlerken boşaldığımdan beri bu kadar zaman geçti. Üç saat üç uzun yüzyıl gibi geliyor. Onunla konuşamıyorum bile çünkü onu rahatsız etmek istemiyorum. İçinde bebeklerimizi büyüttüğü için uykuya ihtiyacı var.

Daha hızlı pompalarken inliyorum, gözlerim ekrandaki dudaklarına sabitlenmiş.

Sikimin ucu patladığında lanet okuyorum döller fışkırıp fayansların üzerine püskürürken onun ağzının içine geldiğimi hayal ediyorum. Omuzlarımdaki tüm kaslar gevşiyor, gerginlik, bitmiş sikimden gelen son fışkırmalarla birlikte düş giderinden aşağı akıp gidiyor.

Durulandıktan sonra duştan çıkıyorum ve kalçalarım sarmak için beyaz bir havlu alıyorum. Eve dönüş uçağım için JFK'ye gitmeden önce bir buçuk saatim daha var.

Yatak odasına girdiğim anda içgüdülerim bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor.

"Alicia! Ne oluyor be?" Açık bir trençkotun altında kırmızı bir korse, çoraplar, jartiyerler ve yüksek topuklu ayakkabılarla yatakta yan yatmış ona bakarken adımlarım duraksıyor.

"Sürpriz," diyerek kirpiklerini kırıştırtıyor.

"Buraya nasıl girdin?"

"Temizlik arabasından bir anahtar ödünç aldım. Önemli şey değil." Yatakta oturur pozisyona sallanmasına neden olan koordinasyonsuz bir elini havada sallıyor ve sarhoş olduğunu fark ettiğimde iç çekiyorum.

"Büyütülecek bir değil mi?" Bıkın bir nefesle homurdanıyorum. "Ceketini yukarı çek," diye çıkışıyorum ve bir eşofman altı kapmak için ondan uzaklaşıyorum.

Sarhoş birine göre şaşırtıcı derecede çevik. Yere uzanıp önümde diz çökmeden önce zar zor arkamı dönmüştüm.

Havluyu kalçalarımın çekip ve bir saniye sonra aletim ağzında ve emiyor, kırmızı ruj tenime bulaşıyor.

"Ne oluyor ?" Geriye sıçıyorum, eşofmanımı o kadar hızlı çekiyorum ki neredeyse .

"Eski günlerin hatırına bir kez daha mı?" diye mırıldanıyor, yerde sürünerek bana doğru geliyor.

"Kalk lan yerimden, Alicia!" Bağıriyorum, bitmek bilmeyen öfkem beni ele

geçiriyor. Gözleri kocaman açılıyor ve titreyerek ayağa kalkıyor.

Başıma bir tişört geçiriyorum, kan kulaklarıma hücum ediyor.

"Eskiden beni sikerdin," diye sızlanıyor.

"Eskiden çok şey yapardım." Ona ters ters baktım.

"Bilmek zorunda değil. Ona söylemeyeceğim." Ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Güzel mi? O-?"

"O her şey!" Tıslıyorum. "Benim için her şey. Yani hayır, muhtemelen asla bilmeyecek rağmen, 'eski günlerin hatırına' beni

emmene izin vermeyeceğim. *Ben* ." Parmağımı göğsüme soktum. "lan!"

"Ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Düşündüm ki..." Alicia'nın gözleri, aslanın inine girmiş bir kuzu olduğunu yeni fark etmiş gibi bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Bunu düşünmek bile bana hiçbir şey ." Eşofmanımın içindeki yumuşak aletimi işaret ediyorum. "Neden biliyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri kocaman.

"Çünkü onu seviyorum! Ve birlikte olmak istiyoruz," diye bağıriyorum ve onun sıçramasına neden oluyorum. "İnsanların bunu anlamasına engel olan şey ne? Sen mi? Babam mı? Siz de aynısınız amına koyayım."

Yatağa yürüyorum, telefonunu ve çantasını alıp göğsüne itiyorum. "Sophie benim karım olacak. Bebeklerimi doğuracak. Kendisi olmayan bir kadına onu incitmektense ölmeyi tercih ederimBeni anlıyor musun?"

Alicia alt dudağı titreyerek başını tekrar tekrar sallarken öfkenin bir kısmı bedenimi terk ediyor. Onu daha fazla rahat bırakabilirdim. Ama lanet olsun, bir ilişkim olduğunu bile bile odama gizlice giriyor ve işleri kendi lehine çevirmeye çalışıyor.

Sikimi ağzına sokuyorum.

Öfkem yeniden kabarmakla tehdit

ediyor. "Ceketini bağla," diye tekrar

talimat veriyorum.

Onu otel lobisine kadar yürütüyorum, bir elim dirseğinin üzerinde sıkıca durarak onu dengesiz bacakları üzerinde yönlendiriyorum.

"Bir taksiye bin. Git biraz su iç. Ve siktir git yat," diyorum sert bir sesle, onu otelin ana kapısına doğru götürürken. "Ve bir daha asla anahtar kartımı çalıp otel odama gizlice girme."

Koyu renk takım elbiseli, siyah saçlı bir adam otelin kapıcısıyla konuşurken durduğu yerden bize bakıyor. Onu hemen tanıdım. Griffin Parker, otelin milyarder sahibi.

"Bay Harper," diye sakince selamlıyor beni, gözleri Alicia'ya kayıyor, ağzı her şeyi duyduktan sonra sert bir çizgiye oturuyor. "Bay Parker." Bakışlarına karşılık veriyorum, sözsüz bir anlayış geçerken daha fazla bir şey söylememe gerek kalmıyor.

Kapıcıya eliyle işaret ederek kulağına sessizce konuşur. Kapıcı kulaklığına bir şeyler söyler ve bir dakikadan kısa bir süre sonra koyu renkli bir şehir arabası otelin önüne yanaşır.

"Bu saatte taksi bulmak tam bir kabus olabilir. Lütfen şoförümün size eve kadar eşlik etmesine izin verin." Griffin kibarca

Alicia'ya gülümsüyor. Gözleri yüzüme kayıyor ve ağzını açıyor ama burnumdan aldığım nefes, söyleyeceklerini bir kez daha düşünmesine neden oluyor. Bunun yerine ceketinin kemerini daha da sıkıyor. "Çalışmak zorunda için minnettarım,"

sabit bir sesle söylemeyi başarıyor. "Güle güle, Drew."

Sallantılı bir şekilde şehir arabasına doğru ilerliyor ve içeri girdiğinde kapıyı arkasından kapatan şoföre başıyla selam veriyor. "Songbird'e girmesi yasaklandı. Sizi burada bir daha rahatsız etmeyecek," Griffin araba uzaklaşırken.

"Teşekkür ." Ellerimi kalçalarıma dayayıp tüm bunların saçmalığına hafifçe

küfrediyorum. Griffin'in dudakları seğirdi. "Bir içki ister misin?"

"Aynen öyle."

Otelin barlarından birine doğru yürütüyoruz.

"Peki, seni son gördüğümünden beri neler oldu?" Griffin soruyor.

Kıkırdıyorum. "Sana söylemeden önce bir içkiye ihtiyacın olacak. ."

Bölüm 26

Sophie

"Burada ne yapıyorsun?"

Vücudumu dairemin girişini kapatacak şekilde tutarken ellerim kapının kenarına dolanıyor. Saat sekiz bile değil ve Henry'nin plansız gelişi pek de hoş karşılanmadı. Ana güvenlik kapısını nasıl geçtiğini bilmiyorum. Birisi geçerken onu içeri almış olmalı.

Gözleri sol elime ve parmağımda parıldayan nişan yüzüğüme kayıyor. "Hamile olduğun için onunla evlenmek zorunda değilsin."

İçimdeki öfke kabarıyor ve kapıyı daha sıkı kavıyorum. "Ben ."

Gözlerini benimkilere dikeyor, tek kaşını bana inanmıyormuş gibi kaldırıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum, bıkkınlıkla.

"Konuşmaya geldim. Bu çok önemli."

Ona kaybolmasını ve makul bir saatte geri gelmesini söyleme dürtüsü mantığın önüne geçiyor. Onu tanıyorum. Ben onu dinleyene kadar kapımın önünde duracak. Ama söylemeye geldiği saçmalıklarla ilgileniyormuş gibi yaparsam, daha sonra gitmesi daha olası. "Peki. Giyinmeme izin ver." içeri almak için geri çekiliyorum ki gözleri Drew'un tişörtünün üzerine giydirdiğim bornoza takılıyor. I

Bu da Henry'nin sırtımasına neden oluyor.

"Hepsini daha önce gördüm, Soph." Gözlerinin çıplak bacaklarımda gezindiğini saklamaya bile çalışmıyor. İçeri adım atmadan önce elimi kaldırıp onu durduruyorum.

"Biliyor musun? bekleyebilirsiniz." İtiraz edemeden kapıyı suratına çarpıyorum ve yatak odasına gidip üzerime bir şeyler geçirirken nefesimin altında küfrediyorum.

Telefonumu hızlıca kontrol ediyorum ve Drew'un ben uyurken gönderdiği mesaja gülümsüyorum.

Uçağıma biniyorum. Sana dönmek için sabırsızlanıyorum anne. O bebeklere babalarının yolda olduğunu söyle.

Yakında dönecek. bir sıcaklık yerleşiyor, rahatlık ve heyecan karışımı. Önümüzdeki hafta duruşma hazırlıkları ile meşgul olmadan önce hafta sonunun geri kalanını birlikte .

Ön kapıya geri dönüp Henry'yi içeri alıyorum. Gözleri bol kıyafetime takılıyor ama içeri girerken hiçbir şey söylemiyor. "Kahve ister misin?" Mutfığa girerken alışkanlık gereği teklif ediyorum.

Henry beni mutfığa kadar takip etti. "Lütfen. Nasıl sevdiğimi biliyorsun."

Makineyi yan gözle ona bakıyorum. Gözleri odada dolaşıyor, en son burada benim tarafımdan kendisine sabah kahvesi yapıldığından beri nelerin değiştiğini inceliyor. Sanırım içindeki polis bu. Her zaman değerlendiriyor.

Gözleri tezgahın üzerindeki ultrason resimlerine takılıyor ve onları aldığında omuzlarım dikleşiyor.

Onları incelerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Benimkinin kız mı erkek mi olduğunu bilmek ."

Kahvesini hazırlarken onu mümkün olduğunca görmezden geliyorum. Sonra fincanı sertçe tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Öğrenmek isteyip istemediğime henüz karar vermedim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinde bir parça soğukluk var. "Ben babayım. Bilmeye hakkım var."

Resimleri ondan kapıyorum ve mutfak masasından alıp içine yerleştiriyorum. "Dediğim gibi, henüz karar vermedim."

"Ve sanırım oğlum bunu sorun etmiyordur?"

Ağzımı tutarak gözlerinin içine bakıyorum. Drew'un ona, kendisinin olmadığını bildiğimi söylediğinden şüpheliyim.

Biyolojik babası. Araları pek iyi değil. Ama yine Henry'ye, Drew' büyürken nasıl davrandığını anlatmamak için mücadele etmek zorundayım. Ona nasıl babalık yapamadığını.

"Ne karar verdiğimi sana bildireceğim. Bana ne hakkında konuşmak söyle. Önemli olduğunu mu söyledin?" Karşısındaki tezgâha .

"Öyle." Henry kahvesini yudumluyor, lafı uzatmak için acele etmiyor çünkü her ne söyleyecekse söylediği anda ondan gitmesini isteyeceğini biliyor.

"Eee?" Sabırsızca bağıyorum.

"İşte o ısırık." Gözleri fincanının kenarında parlıyor ama onu cesaretlendirmemek için ifademi pasif tutuyorum. "Tamam," kabul ediyor ve onun oyununu oynamayacağımı anlayınca kahve fincanını yere bırakıyor.

Bu kez, yere diz çöküp kot pantolonunun cebinden bir yüzük kutusu çıkarırken yüz ifademi kontrol edemiyorum. "Oh, hayır, . Kalk ayağa!" Tıslıyorum.

Beni görmezden geliyor ve kapağı açarak büyük bir yakut yüzüğü ortaya çıkarıyor. "Soph."

Sol elimi tutup başparmağını Drew'un bana verdiği elmas yüzüğün üzerinde gezdirdiğinde şoktan onu durduramıyorum.

"Onun yerine benimle evlen. Birlikte her zaman çok iyiydik. Yine ."

Baş ve işaret parmaklarını yüzüğümün üzerinde gezdiriyor ve için parmak eklemime doğru kaydırmaya başlıyor. Gözlerim dehşetle açılıyor ve elimi onun elinden çekip vücudumun arkasına sıkıştırıyorum.

"Hayır."

Çenesindeki bir kas kıpırdarken kaşları .

"Bunun mantıklı olduğunu biliyorsun. O benim bebeğim."

"Bunun neresi mantıklı? Yalancı olduğun kısım mı? Hâlâ başka biriyle evli olduğun kısım mı? Seni sevmediğim kısım mı?" Ayağa kalkıp kutuyu kapatırken ve bana doğru yaklaşırken irkilmiyor bile.

"Oğlumla evlenmek istemiyorsun, Soph. Bunu bir düşün. O pervasız, güvenilmez biri. Şu anda iyi bir bahis olduğunu düşünebilirsin ama seni hayal kırıklığına uğratacaktır, güven bana."

Gözleri vücudumdan aşağıya iniyor ve tekrar yüzüme geliyor.

"Sana onun daha fazlasını verebilirim. Beni nasıl sevdiğini hatırla-"

"Defol. Dışarı." Sesim alçak ve tehlikeli. "*Şimdi*."

Bir adım daha yaklaşıyor, nefesi kulağımın tozunu alacak kadar eğiliyor.

"O benim de bebeğim."

Avucunu yumruğumun üzerinde düzleştirdiğinde geriliyorum, dudakları tenimi sıyırırken damarlarıma buz yayılıyor.

"İkinize de bakabilirim." Ayakta dururken başparmağını ileri geri kaydırıyor, kafamın içinde bir ses onu itmeme için da hareket edemiyorum.

"Ya da sadece bakabilirim. Seçim senin" diye kulağımı tırmalıyor. "Ne?"

Tenime karşı gülümsüyor.

"O benim bebeğim. Eğer istersem, tam velayet için başvurabilirim. Mahkemeye gitmeyi seviyorsun. Orada benimle savaşılabirsin." Eli karnımı yakıyor. "O tekrar görmek hoşuma gidecek."

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor ve nefesim kesiliyor, tüm göğsüm . "Yapamazsın," diye boğuluyorum.

"Dene beni." Henry dudaklarını boynuma doğru indiriyor ve beni öpmek üzere olduğunu bilmeme rağmen yine de .

"Bu da ne ?" Drew'un derin sesi havayı .

Henry'nin eli karnımdan ayrılıyor ve dudaklarında kendini beğenmiş bir eğimle

geri çekiliyor. "Soph'la seçenekleri konuşuyorduk," diye cevap veriyor.

Drew mutfak kapısından içeri girdi. Hastalık nefes borumu tırmalıyor.

"Sophie?" Bir yanıma geldi, kollarını bana doladı.

"Henry gidiyordu," demeyi başarıyorum sakın bir sesle ve da bedenimi saran dehşet patlamasını maskeliyor. Drew'un gözleri Henry'nin üzerine düşüyor. "Seni dışarı atmadan önce defol git. Ve bir daha ben burada yokken sakın buraya gelme."

Henry ellerini kaldırdı. "Sadece konuşuyorduk. İkiniz de benim de bunun bir parçası olduğumu kabul etmek zorundasınız. Soph benim bebeğimi doğuruyor."

Henry odadan çıkarken Drew'un yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor ve kolları bana daha sıkı sarılıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Gözlerim muhtemelen çıldırmış durumda çünkü kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Bebeğin tam velayeti için başvurabileceğini ima etti."

Drew kaskatı kesiliyor ama Henry'nin peşinden fırlamadan önce ellerimi gömleğinin kumaşına sokarak onu tutuyorum.

"Anlamayacak." Drew'un gözleri benimkilere kadar onları . Berrak mavi, fırtına bulutları gibi çok karanlık görünüyor. "Mahkeme bu durumda ona asla izin vermez. Bunu o da biliyor. Ama bunu düşünmesi bile beni endişelendiriyor. Mahkemelerin insanlara ne yaptığını biliyor. Bir şeyi mahkemeye taşımanın stresini. Biz onunla savaşırken o ilk ayların hepsini bizden çalabilir. Bir aile olmaya alışmamız ve bebeklerin tadını çıkarmamız gereken o aylar. Bu gerginliği yaratmak, bizi birbirimizden ayırmak istiyor. Birbirimizi kaybetmemizi istiyor."

"Hasta teki," diye tıslıyor Drew.

Yüzünün yan tarafını okşayarak gözlerinin etrafındaki her kırıksıklığı dolduran öfkeyi yatıştırıyorum. Bana dönüp baktığında gözleri biraz yumuşuyor.

"Bizi ayırmaya zorlamayacak." Beni daha yakına çekiyor. "Sen ve ben, hatırladın mı? O piçin bize fırlattığı her şeyin üstesinden gelebiliriz." "Az onu gördüğünde, eli üzerimdeydi..." Drew'un gözlerini arıyorum. "Bir saniye bile şüphe etmedin. kapat."

Drew basitçe, "Sana güveniyorum," dedi. "Ve gözlerinden onun senden uzak durmasını istediğini görebiliyordum."

"Seni seviyorum." Drew'un tişörtünü kavrayışımı gevşeterek aceleyle nefes veriyorum. "Geri döndüğüne çok sevindim. Eminim kendi anahtarını verdiğimde bunun içine girmeyi beklemiyordun."

"Son yirmi dört saat içinde pek çok şeyin olmasını beklemiyordum." Ön kapı

kapanıyor, koridorda yankılanıyor.

"gitmedi, dinliyordu," diyorum.

Drew omuz silkiyor. "Böylece onun saçmalıklarından rahatsız olmadığımızı ve ne olursa olsun bu işte birlikte olduğumuzu duymuş olacak. Bırak duysun. Bizim üzerimizde hiçbir kontrolü bilsin. Düşün, , hiçbiri. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyi olur." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve beni öpüyor. "Babam gibi bir pıslığın aramıza girmesine izin vermen için dört yıl beklemedim. Böyle bir şey olmayacak."

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve çenesini okşamak için

uzanıyorum. "Sen buraya gelmeden hemen önce bana evlenme

teklif etti."

Drew yarı homurdanır, yarı güler.

"Ailene daha fazla zarar vermek istemiyorum. Annen ne düşünür?"

"Ondan boşanıyor. Evraklar . Onu kovdu ve bu sefer onu geri almayacak. Seni suçlamıyor. Onun nasıl biri olduğunu uzun biliyor. Sonunda konuda bir şeyler yapıyor."

Suçluluk duygumu hafifletmek için geleni yapıyor, dudaklarını alnıma bastırıyor. "Her konuştuğumuzda seni ve bebekleri soruyor. Kayınvalideyle her zamanki gibi bir başlangıç olmayabilir ama bir gün çok iyi anlaşacağınızı biliyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi görüyor. Ve tüm bunlar önce senin hakkında çok şey duydu. O bebekleri güzelce pişirmekten başka bir şey için endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanıyorum, ona doğru eğilerek.

Eli yumruğuma düşüyor. "Üçünüzü de özledim. Size ne kadar özlediğimi göstermemi ister

misiniz?" "Ne kadar çok?"

"Yüzümde üç orgazm bunu yapmalı."

Gülüyorum ve burnumu gömleğine sokup kokusunu içime

çekiyorum. "Elbette."

Sophie

Drew hayretle, "Her biri bir dolmalık biber büyüklüğünde yazıyor," diyor.

Elindeki bebek defterinin sayfalarını çevirirken telefonumun ekranından onu izliyorum. Kalemimi masamdaki dava dosyalarının üzerine bırakıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Sıkı çalıştığını ve beni yine bebekler hakkında konuşmak için aramadığını görmek güzel." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Son görüşmemizin üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olsa bile beni her gün isteyken araması içten hoşuma gidiyor.

"Hmm?" Sayfadan başını kaldırıyor ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. "Mola vermelisiniz Bayan Havers. Uzun vadede verimliliği artırır." Dikkatini tekrar kitaba çeviriyor, kaşları çatılıyor. "Bu hafta işitme duyularının daha da geliştiğini söylüyor." Kitabı masasının üzerine bırakıyor. "Beni onların koy, anne."

"Peki." Telefonumu elime alıp yumruğumun yanında tutarken iç çekiyormuş gibi yapıyorum.

"Hey, bebekler," diye cıvıldıyor Drew. "Ben babanız. Dinle, annen ve ben seni seviyoruz ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Ama annenizin tuhaf dondurma tatlarını yemek istemesine neden olmayı bırakmalısınız. Bana ziyaretlerin sayısına bakılırsa evinin yanındaki o yeri satın almam gerekecek."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Drew son zamanlarda oraya çok gidiyor. Her akşam atıştırmak için gittiğim yer gibi görünüyor. Sanırım menüdeki her lezzeti yedim, Drew'un bana deliymişim gibi baktığı lezzetleri tercih ediyorum. Sarımsaklı olan gibi.

"Tamam, iyi sohbetler. İkinizi de seviyorum." Drew karnıma küçük bir yumruk atıyor ve onu takım elbisesi içinde, masasında otururken, evrak işleriyle, masmavi gözlerini karnıma dikmiş parıldarken görünce kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Zaten hamile olmasaydım, onu bu şekilde görmenin bunu yapacağını düşünüyorum.

Telefonu tekrar yüzüme götürüyorum. "Gitmem gerekiyor." Ona pişman bir ifadesi takınıyorum. "Tamam patron. Akşam görüşürüz."

"Bu gece," diye kabul ediyorum.

Telefonu kapatıp Chelsea ile görüşmem için gereken evrakları topluyorum. Ben ayaktayken kapı çalındı. "Sophie?" Jules kafasını kapıdan uzatıyor.

"Ne oldu?"

mesafeyi kapatıyorum. Bu tereddütlü bakışı biliyorum ve bu iyiye işaret değil.

"Bir tanık daha mı kaybettik?" Elinde tuttuğu kahverengi zarfa bakıyorum. Chelsea'nin rızası dışında tutulduğu dairenin komşu dairelerindeki kiracıların verdiği üç ifadeyi kaybettik. Bir kadının ağladığını duyduklarını söylediler. Ama şimdi korkuyorlar. Bunu yapan piç onlara bir şekilde ulaşmış.

"Hayır, değil," diyor Jules. "Ama bunlar bugün postayla geldi."

Bana zarfı uzattı ve ben de bir demet fotoğraf çıkardım. Hepsi benim, uzun açılı bir lensle çekilmiş. Ofisin dışında arabama binerken. Geçen hafta öğle yemeği aldığım şarküteride. Son resim biraz daha fazla dikkatimi çeken tek resim. Bir kontrolden sonra Dr. Melinda'nın kliniğinden ayrılırken çekilmiş. O günü çok iyi hatırlıyorum çünkü o kadar çok yağmur yağıyordu ki Drew arabayı çekmeye gitmişti.

"Doğru," diye iç geçirdim ve resimleri tekrar içeri tıktım.

Bu ilk kez olmuyor ve son da olmayacak. Sanıkla bağlantılı biri tarafından kullanılan bir korkutma taktiğinden başka bir şey değildir. Genelde tanıklar hedef alınırlar, amaçları onları korkutmaktır, böylece tanıklık etmek istemeyeceklerdir.

önemli ifadeler verirler. Ama bazen savcılıkta çalışan bir avukat da ateş hattına düşüyor. Sanırım bugün benim şanslı günüm. Eğer bir şey , bu beni teşvik eder. Kazanacağımdan endişe ettikleri için korkuyorlar demek.

"Kaydettin mi?" Jules'a sordum.

". Konuştuğum müfettiş gerçekten çok yardımcı oldu. Arayıp onunla konuşmak istersen diye bana doğrudan numarasını verdi."

Jules'tan post-it'i alıyorum. "gerek yok ama sanırım çok nazik davrandı."

İsmi okuduğumda omuzlarım gerildi.

Dedektif Henry Harper.

"Şaka yapıyor olmalısın." .

Kağıdı elimde buruşturup çöp kutusuna atıyorum, o da bana şaşkın bir bakış atıyor.

Koridorda Chelsea'nin bekleyeceği toplantı odasına doğru yürürken, "Konuşmam gerekirse onu biliyorum, çok nazikçe teklif ettiği gibi," diyorum.

"Endişelenmeyin. Bunları dosyalayacağım." Jules fotoğraf zarfını benden geri aldı ve bana hızlı bir el sallayarak başka bir koridora döndü.

"Teşekkürler," diye sesleniyorum kapıyı açtığımda ve Chelsea'nin beni beklediğini görüyorum.

"Günaydın." Elleri her zamanki çay bardağına sarılmış halde başını kaldırdığında ona

gülümsüyorum. Yanına oturduğumda "Merhaba," diye cevap veriyor.

Bugün karnını saran bir hamile bluzu giymiş. Her zamanki bol sweatshirt'ü görünürde yok. Dosyalarımı sehpanın üzerine koyarken "İyi görünüyorsun," diyorum.

"Oh, teşekkür ." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "*Kendimi iyi hissediyorum.* Aileme bebeğin babasının kim olduğunu söyledim."

"Yaptın mı?" Şaşkınlığımı sesimden uzak tutmayı başarıyorum. Yaptığımız diğer tüm konuşmalarda Chelsea babanın kim olduğunu bildiğini söylememişti. Ona saldıran adamlardan olduğundan şüpheleniyordum ama hangisi olduğunu bilmiyordu.

"Evet." Kupasına bakıyor. "Uzun zamandır bu konuda endişeliydim. Ama Jake bana çok destek oldu."

"Jake seninle birlikte ultrasonlarına gelen arkadaşın mı? Hani şu bahsettiğin?"

Chelsea gözlerime bakıyor, rahatlama parlıyor. "Evet. Bebeğin babası o." "Oh.

Bu-"

"Adamlardan biri olduğunu düşünmenize izin verdiğimi biliyorum..." Yutkunuyor. "Ama gerçek şu ki, annemle babamın gerçeğin daha kötü olduğunu düşüneceklerinden endişelendim. Jake uzun zamandır arkadaşım. Kaçmadığım ve o gün eve gitmediğimde bir şeyler olduğu konusunda ısrar eden oydu. Ve bulunduğumda, ben..." Elindeki fincanla oynuyor, başparmaklarını fincanın üzerinde ileri geri sürüyor. "Onların ellerinin bana son dokunan eller olmasını istemedim."

Boğazını temizlemeden önce birkaç kez göz kırpmıyor.

"Normal hissetmek istedim. Bunun tekrar benim seçimim olmasını istedim. Ve Jake her zaman harikaydı, emin değildi ama buna ihtiyacım olduğunu görebiliyordu. Eve döndükten sonra konuştuk. Ve o zamandan beri yanımda olmayı hiç bırakmadı. İnsanların anlamayacağından endişelendim. Bu kadar kısa süre sonra bunu istememin yanlış olduğunu düşüneceklerinden-"

"Haksız değilsin." Elimi kolunun koyuyorum. "Nasıl uygun görürsen öyle iyileşirsin, anladın mı? Doğru ya da yanlış bir şey yok. Sadece 'senin' yolun, tamam mı?"

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ve Jake çok özel bir insana benziyor. Bu süreçte sana yardımcı olmasına çok sevindim."

"Öyle." Yüzü parlıyor. "O harika biri. Artık annem ve babam da biliyor, bebeğin gelişi için planlar yapmaya başladık. Bu hepimiz için yepyeni bir başlangıç gibi geliyor."

Gözleri parmağımdaki nişan yüzüğüne kaydı.

"Bebek doğmadan önce mi yoksa doğduktan sonra mı

evleneceksin?" bakıyorum. Artık hamile olduğum çok açık.

"Bebekler." Gülümsüyorum. "İkizlerim olacak. Ve bilmiyorum. Sanırım sonra. Her şey çok hızlı gelişti."

"İkizler mi?" Chelsea sırtıyor. "Vay canına, kulağa yoğun geliyor. Kız mı erkek mi? Bu bir kız." Bir elini bardağından çekip karnını okşuyor.

Gözlerim yumruğuma kaydı. "Bilmiyorum."

"Sürpriz mi istiyorsun? Bunun için yeterince sabırlı değilim. Plan yapmayı severim. Neyle karşı karşıya olduğumu bilirim." Kıkırdıyor. İlk kez kıkırdadığını duyuyorum ve bu ses göğsümün içinde bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor.

"Ben de," diye . "Her zaman neyle uğraştığımı bilmek isterim."

Bana aldığı yeni Range Rover'la Drew'un evinin önüne geldim. Ona her bindiğimde gözlerimi devirmekle savaşmak zorunda kaldım. Sevmediğimden değil, ama kendimi hiçbir zaman erkeklerden gelen abartılı hediyelere bir kız olarak görmedim.

Drew'a kadar.

Abartılı olmalarına bile gerek yok. Gece geç saatlerde aldığı dondurmalar. Yumru masaj yağları. Yaptığı araba koltuğu çıktıları, yorumlarıyla birlikte.

O gün arabamın yanında o ve ben olacağımıza karar verdiğimden beri benim için yaptığı her düşünceli şey. *Biz*.

Arabadan indiğimde çantamdaki telefonum çaldı. Çıkardım, cevap verirken iç çektim.

"Henry?"

"İyi misin Soph? Sesin yorgun geliyor."

Arabanın kapısını kapatıp kilitliyorum ve evin ön kapısına doğru yöneliyorum. "Ben iyiyim. İşimi yeni bitirdim."

"Bu çok geç ."

Isırmam. Saatin akşam yediyi geçtiğinin farkındayım. Henry'nin bana *tekrar* vaka yükümü muayenehanedeki bir *adama* vermem gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok, böylece ayaklarımı uzatıp bu hamileliğin geri kalanında sıkıntıdan ölürken müşterilerimi hayal kırıklığına uğratabilirim.

"O fotoğraflardan sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek için ."

"Jules'un onları sana çağırması benim için ne büyük şans, değil mi?" Dudaklarımdan dökülen alaycı sözlerden pişmanlık duyuyorum. Henry'nin araması bir tesadüftü. O sadece işini yapıyordu.

O bunu anlamıyor. Aslında, sesi endişeli geliyor.

"Benimle konuşabileceğini bilmeni istedim. Takip edildiğinizi bilmek sizi sarsabilir. İş yerinde bunu pek çok kez gördüm. seni korkutabileceğini ve ihtiyacın olursa konuşmak için burada olduğumu bilmeni istedim."

O haklı. İşinde bunun olduğunu görüyor. Ve muhtemelen bunun tanıklar için ne kadar sinir bozucu olabileceğini iyi kavramıştır.

Ama ben buna alışkınım. Bu pisliklerden kolayca korksaydım, o zaman işimi yapamazdım. "Teşekkür

," diyorum, içimden gelerek. "Teklifiniz çok hoş ama gerçekten iyiyim."

"Güzel." Duraksıyor. "Bebekler nasıl?"

Henry'nin ilk kez *bebekler* terimini kullanması, adımlarımın neden olacak kadar büyük

bir şok. "İyiler. Büyüyorlar," diye ekliyorum yumruma .

"Kız mı erkek mi olduklarını düşündünüz mü? Ben sadece... Bilmek güzel olurdu. Ama bu size kalmış."

Sesinin yumuşak tonu beni hazırlıksız yakaladı. Bir şeyler talep ettiğinde her zamanki keskinliğinden yoksun.

"Hâlâ karar veriyorum. Ama karar verdiğimde sana haber veririm," diye yanıtlıyorum parmaklarımı anahtarlığımın etrafında kıvrıp onu çekerek kurtarıırken. "Lütfen öyle yap. Kendine iyi bak, Soph."

Sonra da gitti.

Kapıyı açarken kendi kendime başımı sallıyorum. Drew koyu renk eşofman ve bir omzuna astığı havluyla mutfaktan koridora doğru yürüyor. Beni kollarının arasına alıyor ve yeni duş almış kokusuyla sarıyor.

"Hey, Patron."

"Selam." Ona bakıyorum ve parmaklarımı koyu renkli, nemli saçlarında gezdiriyorum. "Az önce antrenman mı yaptın?"

"Yaptım, sonra yemeğe başladım." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "odamızdaki ısıtıcının üzerine koydum. Git üstünü değiştir, neredeyse hazır."

"Teşekkür ." Onu tişörtünün önünden kendime doğru çekiyorum ve tekrar

öpüyorum. "Git. Onun yerine seni yemeden önce." Kıkırdıyor ve kıcıma hafif

bir tokat atıyor.

Yukarı çıkıyorum, zihnimin günün olayları üzerinde çalışmasını durdurmaya hevesliyim. Birkaç saatliğine kendimi kapatmam gerekiyor. duruşma bu kadar yakinken bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Yatak odasının penceresinden dışarı bakıyorum, etrafta dolaşan insanlar için yapraklı banliyö sokağını tarıyorum. Kameraları ya da telefonları evin yönünü gösteren insanlar. Kimse yok, tıpkı bildiğim gibi. O fotoğraflar beni endişelendirmiyor. Ofistekiler . Çalıştığım yer orası. Ama beni kızdırmak isteyenlerin kliniği ziyaret ettiğimi ve muhtemelen Drew'le nerede yaşadığımızı fikri hoşuma gitmiyor.

Ama ne olursa olsun, bu sadece bir korkutma taktiği. Buna reddediyorum.

Perdeleri kapatıyorum, üstümü değiştiriyorum ve Drew'un ocakta inanılmaz kokan bir şeyler karıştırdığı yere gidiyorum.

Dönüp üzerinden bana bakıyor, dişlerini bana gösterirken gözleri vücudumu takdir edercesine tarıyor.

"Otur, Patron."

Mutfağa yürüyorum. Tamamen siyah mermer ve karanlık, dramatik duvarlar. Ama Drew'a yakışıyor. Sinirli ve erkeksi ve biliyorum ki o tasarladı ve bu kadar mükemmel hale getirmek için ağır işlerin çoğunu kendisi yaptı. Benim dairem de palet olarak çok farklı değil. Zengin renkleri severim. Ama tasarım konusunda Drew'deki göz bende yok. Yeni evimizi bulduğumuzda nasıl olacağını merak ediyorum. İkimizin tarzının karışımıyla nasıl dekore edeceğimizi.

Yemek masasına oturuyorum, kadife sandalyeye gömülürken mutlu bir şekilde mırıldanıyorum.

Drew dumanı tüten bir kase pirinç ve yeşil Tayland körisi koyarken, "Senin için ayaklarını sonra ovarım," diyor.

"Tatlıdan önce ya da sonra." Gülümsüyorum.

Kıkırdıyor. "Sırasında, eğer ? Eve gelirken sana biraz dondurma aldım. Mürver çiçeği ve tonik." Sanki sadece aromanın adı bile onu rahatsız ediyormuş gibi burnunu kıvrıyor.

Buzlu su bardağımı kaldırıp bir yudum alıyorum. Dondurmacı onun ofisinin tam tersi yönde. "Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?"

Sırtıyor. ". Ama bana istediğin kadar anlatabilirsin. Asla eskimeyecek."

Yemeğimizi bitiriyoruz ve Drew sözünü tutuyor, ben dondurma yerken ayaklarıma masaj yapıyor, o da bebek kitabını okuyor. O kadar yıpranmış ki sırtı paralanacaktmış gibi görünüyor. Yemin ederim ki onu her okuduğunda biraz daha aşık oluyorum, her iki sayfada bir yüzünde beliren küçük hayranlık ifadeleri.

Sonra yatakta ona sarılıyorum.

"isterim," diyorum parmak ularımla göğsünde sekiz rakamı çizerken.

"Tamam," diye cevap veriyor, şakağıma bir öpücük kondururken kolunu etrafımda sıkıyor. "Sabah doktoru ararız."

Yüzüne bakmak için başımı çevirdim. Ne demek istediğimi detaylandırmama bile gerek yok. O beni anlıyor. "Beğendiğin bir isim var mı?"

"Hmm." Başparmağını dudaklarına götürüyor, kara kaşları düzleşiyor. "Sophrew ya da Drophie'ye ne dersin?" Gülmek için göğsünü itiyorum. "Ciddi ol."

Kıkırdıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Bilmiyorum anne. Düşüneceğim. Bir bebek ismi kitabı aldım. Ona bir göz atacağım."

"Tabii ki yaptın," diye takılıyor. "Bu hızla gidersen bu bebekleri kendin doğurabileceksin."

Homurdanıyor. "Bu kesinlikle senin işin. Ancak, yakında perine blgene masaj yapmamız gerektiğini okudum. Bunun için özel yağ alabilirsin. Ben biraz getireyim."

"şaka yapıyorsun, değil mi?"

Çenemi nazikçe tutuyor, parmağını tenimde gezdirerek dudaklarımla aralanmasını sağlıyor. Günahkâr bir gülümsemeyle dışlerini alt dudağına gömüyor.

"Bunu senin için yapacağım. Senin için yapmak *istiyorum*. Zaten seni sikimle yeterince germiyor değilim... ve dilimle."

Gözlerindeki ışıltıyı fark ettim.

"Sakin ol. Seni tutuyorum," diye fısıldıyor.

Yatakta daha aşağı kayarak arasına yerleşiyor. Dili etimde ilk gezintisini yaparken, onun iniltisi benimkiyle eşleşiyor. "Sophie," diye mırıldanıyor ve iki elimi tutup saçlarının arasına yerleştiriyor.

Dilinin klitorisime doğru bir sonraki fiskesi sırtımı yaktan uzaklaştırırken parmaklarımla karanlık tellere batırıp sıkıca kavırıyorum. "Bu çok iyi," diye nefes alıyorum, dudaklarımla birbirinden ayırıyor, gözleri benimkilerin üzerinde, beni gt deliğimden kadar yalıyor ve emerken hırlıyor.

"Senin için bir şey yapmak istiyorum," diyorum, beni yavaşça yerken ona bakıyorum, sanki bu benim değil de onun zevki içinmiş gibi.

"Seni boşalttıktan sonra," diye mırıldanıyor dilini içime kaydırmadan önce.

"Tamam."

Dilini tekrar klitorisime götürüp her an yüzüne boşalmamı garantşekilde daireler çizerken saçlarına tutunup onu yerinde tutuyorum.

"En az iki kez," diye ekliyor. "Uh-huh."

Kıkırdarken gözleri yüzümde.

"şunu üç kere yap. Burada benim için boşalmaya bayılan küçük, muhtaç bir amcığın var." Onu haklı çıkarırken titriyorum, aceleyle ağzına boşalıyorum.

Yumruğumu avulamak için iki elini de yukarı kaldırıyor.

"Bir tane daha," diye inliyor, ben hâlâ onun diline karşı nabız atarken.

Yumruğumu okşuyor ve sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi yüzünü daha da içime sokuyor. Sonra klitorisimi dudaklarının arasına emiyor, diliyle oynatıyor ve ben tekrar boşalıyorum, onun adını haykırıyorum.

Saçlarını o kadar sert ki acıdan kfretmemesine şaşırıyorum. Beni siyah saçlı bir Tanrı gibi yutarken tek yaptığı onu teşvik etmek. Ağzı ve dili günah dolu, yoğun zevk dolu bir şekilde beni mahvediyor.

"Bir tane daha," diye homurdanıyor. Beşte saymayı bırakıyorum.

Bölüm 28 Drew

Kalçalarının arasından hava almak için çıktığımda SOPHIE ÇOK GÜZEL, TATLI bir karmaşa halindeydi. yardım ettiğim için uyumak istemesini bekliyordum. Ama yüzüm onunkiyle aynı hizaya geldiği anda başımın arkasını tutup beni öpüyor, dili üzerinde gezinirken ağzımın içinde inliyor, benden kendi tadını alıyor.

Eli aletimin etrafını sararken dudaklarına karşı inliyorum ve o da tabandan uca doğru çalışmaya başlıyor.

Artık Tanner'ı kıskanmakta haklı olduğumu ve hamileliğin Rachel'ı ne kadar azdırdığını kesinlikle biliyorum. Rüya gibi bir şey. Sophie'yi elimden geldiğince çok hamile bırakmaya devam edeceğim, sırf beni kendine çeksin ve sikimin başı klitorisine süründüğünde o seksi, küçük nefesli pantolonunu çıkarsın diye.

"Bütün o orgazmlar sana yetmedi mi patron? Şimdi açgözlü küçük amcığın doldurulmak istiyor, ha?" "Drew," diye inliyor, aletimin başını sıkıyor ve başparmağının ucuyla üzerindeki dölleri ovuyor.

Bir bacağıma belime dolayıp içine girerken ağzına küfrediyorum. Tümsek işi zorlaştırmadan önce sadece birkaç santim sürtünebiliyorum. Bunun yerine arkama yaslanıp dizlerimi genişletiyorum, ellerimi kalçalarının altından geçirip bacaklarını kalçalarımın etrafına çekiyorum.

Sikim kaygan teninde gezinirken nefesi kesiliyor.

"Evet, hoşuna gitti mi?" Tekrar içine önce tısladım.

Sikimi içinde dolaştırırken , sonra geri çekiyor, kendimi tekrar kabzasına kadar gömmeden önce ıslaklığıyla kaplanıyor. "Seni becerme şeklimi , değil mi? Seni başka kimsenin yapamayacağı doldurmam."

"Drew," diye inliyor, ben onu istediğim hızda becerirken göğüsleri güzelce zıplıyor. İçinde kaybolan sikime bakıyorum.

"Bahse girerim yine böyle boşalacaksın, değil mi? Beni sıktığını şimdiden hissedebiliyorum. Çok muhtaçsın, sürekli sikimin etrafına gelmek ."

Bileklerini tutuyor, adımın ilerlerken dudakları aralanıyor. Evet, benim lanet ismim.

Parmaklarımı kıkına sokup daha yukarı kaldırıyorum, böylece daha derine itebiliyorum, G noktasına vuracağımı biliyorum. "İçime boşalma, tamam mı?" diye bağıyor.

O titrerken taşaklarımdaki nabız atışıyla savaşıyorum ve sonra aceleyle etrafıma geliyor, göğüsleri, tüm kanı sıkmaya çalışıyormuş gibi hissettiren orgazmının her dalgasıyla titriyor.

"Tanrım," diye tıslıyorum, saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşuyor. "Beni burada öldürüyorsun. Sikimin her tarafına boşalırken beni kısıp alıyorsun ve şu anda yükümü içine boşaltmamamı mı istiyorsun?" Aletimin dibindeki karıncalanmayı durdurmak için çılginca gülme sesi çıkarıyorum.

Sophie kıvranıyor, orgazmının geri kalanını atlatıyor, yanakları kızarıyor.

"Boşalmam gerek Sophie," diye hırlayarak kendimi hâlâ onun içinde tutuyorum. Ama amcığı hâlâ etrafımda titreşiyor, tüm rezervimi tüketiyor.

"Tamam," dedi, "Tamam. Dışarı çek."

Gözlerim fırlıyor ve bizi ayıran yatağa doğru kıvrılırken ona deliymiş gibi bakıyorum. "Ben burada istiyorum." Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp karnını işaret ederken bana bakıyor.

Bir saniye bile kıpırdamadım, kan kulaklarıma hücum ediyordu.

Sikime uzanıyor. Parmaklarını etrafına sardığı anda lanet ediyorum, ağrıyan ağırlık bir intikamla taşaklarımı geri dönerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

"Kahretsin, beni nasıl ," diye inliyorum, başımı bir an için geriye atıyorum.

Hızlanıyor ve onu izlemek için gözlerimi açıyorum.

"Buraya gelmeni istiyorum." Tekrar karnını ve şişmiş yumrularını işaret ediyor.

Diğer elinin parmaklarını üzerinde, amına giden kıvrımda ve iki gün önce göbek deliğinin açıldığı yerde gezdirirken sikim kabarıyor.

"Ciddi misin?"

Cevap olarak sikimi sıkıyor.

Gözlerim yumruğu ve yumuşak, dolgun dudakları arasında gidip geliyor, gerçekten bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. "Her tarafına boşalmamı mı istiyorsun? Seni döllerimle damgalamamı mı? İstedğin bu mu?"

Törpülüyorum.

"Evet."

"O memelerden döllerimin damlamasını istiyorsun... o göbeğin

üzerinden," diye inliyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Sophie diğer eliyle taşaklarımı kavrarken, "Ben de bunu istiyorum," diye mırıldanıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum kısık sesle, uzanıp bir göğsünü tutuyorum ve başparmağımı meme ucuna sürtüyorum. Sonra fısıldıyor, "Ben seninim. Hepimiz seniniz, *baba*."

Siktir.

Bu tek kelime benim son felaketim oldu ve inledim, sperm ipleri Sophie'nin cildinin her tarafına yayılırken gövdem gerildi. Onun üzerine iniş sesi, zor nefes alış verişlerimiz kadar gürültülü.

"Sophie," . Beni daha hızlı sarsarken adı göğsümde gürliyor, bu kadar sert gelmenin gücüyle fiziksel olarak titreyene kadar benden her son damlayı sağlıyor.

Sert bir nefes alıyorum, bir elimi yüzümde gezdirirken onun benimle kaplı halini görüyorum. Bana bakarken gözleri kapalıydı.

Hiç bu kadar inanılmaz görünmemişi. Bebeklerle dolu, döllerimle kaplı.

Elimi ensesinde gezdiriyor, başparmağımla nabzını okşuyor ve vücuduna hayranlıkla bakıyorum. Bir elimi şiş karnına koyup parmaklarımı açtığımda bakışlarımı takip ediyor.

"Her tarafın benimle kaplı," diye inliyorum, döllerimi etrafa bulaştırıyorum, kızımı boyamak için zaman ayırıyorum, ta ki yumruları parlayana kadar.

Onun bu halini zihnimde canlandırırken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Tanrım, Sophie. Seni seviyorum. Seni zaten daha fazla sevemezdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, elimi bacaklarının arasına götürürken beni izliyor.

"Seni kaplı görmek bana bir şeyler yapıyor." Onu sahiplenici bir şekilde kavriyorum ve bir parmağımı sıcak ve ıslak olduğu yere sokuyorum. "Sanırım senin için de bir şeyler yapıyor." Parmağımı geri çekip ağızma alırken kıkırdıyorum.

"Belki." Bana seksi bir gülümseme veriyor.

"O zaman icabına baksam iyi olur." Bacaklarını kulaklarıma dolayarak sırtıyorum. "Orada benim için biraz daha var, değil patron?"

Şişmiş klitorisine tükürüyorum, sonra dudaklarımı indirip emiyorum, açılmış gözlerine

bakıp kıkırdıyorum. "Sen bir sadistsin," diye nefes nefese kalıyor.

"Hoşuna gidiyor," diye mırıldanıyorum, ağızım amla doluyken. "et."

"*Seni* seviyorum," diye mırıldanıyor yenilgiyle, ellerini saçlarımla arasından geçirerek. "Ama hiç dinlenmeye ihtiyacın yok mu?"

Yumuşak bir küfürle başını yastığa bırakırken iki parmağımı içine sokup G noktasını bularak cevap veriyorum.

Sabah mutfağa girdiğimde Sophie'nin üzerinde kıvrımlarını saran seksi, siyah bir hamile elbisesi vardı. Kahve benim için açmış ve zencefil çayını yudumlarken kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor.

"Tamam mı anne?" Arkasından yaklaşıyorum, boynunu öperken yumruğunu

kucaklıyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor, sesi yumuşak. "Patron mu anne mi, hangisi?"

"Seni ne kadar sevdiğimi mi yoksa ne kadar becermek istediğimi mi düşündüğüme bağlı." Ben yumruğunu ovarken gülüyor. "Demek bu sabah aşk var, ha?"

"Bunu yeniden ifade etmeliyim," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Patron-anne çünkü her zaman seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum

ve seni becermeyi ne kadar çok sevdiğimi."

Gülüyor, başını omzuma ama dikkati tekrar telefonuna yöneldiğinde belirsizlik ağır basıyor.

"Basın çağrısı," diye fısıldıyorum kulağına, ürperiyor. "Saat

daha erken; henüz orada ."

" öğrenmenin tek yolu var." Şakağından öperim.

İç çeker ve sonra telefona dokunur. Çalmaya başlar ve hoparlöre alır. "Ben

Doktor Melinda Grace. Nasılsın Sophie?"

Sophie geriliyor ve bana bakıyor. Ona başımı salladım.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Drew yanımda. Test sonuçlarını bize söyleyebilir misiniz lütfen? Cinsiyetler hakkında?"

"Elbette, . DNA eşleşmesi hakkında da almak ister misiniz?" Sophie sesli bir şekilde yutkunur.

"Evet, lütfen."

Karnını okşuyorum ve başını tekrar öpüyorum.

"Tebrikler, ikisine de sahip oluyorsunuz. Oğlunuz Drew'in örneğiyle eşleşti ve kızınız da daha sonra bize verilen diğer örneklerle eşleşti."

Başımı bir hafiflik kaplıyor ve gözlerimi . Sanki göğsümün içinde ani bir ışık patlaması olmuş gibi. Kulaklarımda kalp atışlarım ve derin nefes alışım dışında hiçbir şey duyamıyorum.

" *teşekkür ederim.*" Uzaklardan gelen bir sesin şöyle dediğinin farkındayım.

Kanım damarlarımda titreşip tüm bedenimi ve ruhumu ısıtırken yüzümü Sophie'nin boynuna gömüyor, onu dayanağım olarak kullanıyorum. "Drew?" Sophie kollarımda dönüyor ve ben onun genişlemiş gözlerine odaklanana kadar yüzümü okşuyor.

"Bir kızımız ve bir oğlumuz olacak," diye nefesimi tutarak

söylüyorum. "Evet." Gözlerimi arıyor.

"Bir erkek ve bir kız," diye tekrarlıyorum huşu içinde.

Nefes alıp veriyor, yüzüne rahatlamaya benzer bir şey yerleşiyor, sonra parlıyor ve bana gülümsüyor.

Gerçekten gülümsüyor.

"Bir oğlumuz ve bir kızımız olacak," diye .

Bazılarının erkeklerin ağlamaması gerektiğini söylemesini umursamadan onu kendime çektim. Striptiz kulübündeki G-stringler gibi gözyaşı döküyorum. "Seni seviyorum. Bütün gerçekleştirdin."

"Drew," diye fısıldıyor.

Bana sarılırken sesindeki gözyaşlarını duyuyorum.

Dudaklarını kendime çekene ve onu öpebilmek için nemli yüzlerimizi birbirine bastırana kadar birbirimize sarılmış, sessizlik içinde kalıyoruz.

"Bir oğlan." *Öpücük.* "Ve bir kız." *Öpücük.*

Ben onu öpmeye devam ederken dudaklarıma gülüyor, ikimiz de ağzında nefes nefese kalana kadar öpüşmeyi derinleştiriyoruz. O kemerimi tutup çözmeye başlarken ben de kıcını avuçluyorum.

Fermuarımı indirirken ağzıma karşı "İşe gitmem gerekiyor," diye itiraz ediyor. "Otuz

dakika içinde bir toplantım var," diye soluyarak elbisesini beline doluyorum.

Ben onu çevirip külotunu yana çekmeden bir saniye önce sikimi serbest bırakıyor.

Sonra hızlı, kararlı itişlerle arkadan içine batıyorum ve ikimiz de inleyip birlikte daha yükseğe tırmanırken görünürde bir son hedef var.

"Sikimin her yerine boşal. Seni bütün gün üzerimde taşımama izin ver," diye törpülüyorum, boynunu öpüyorum, bir elim çılgınca klitorisini ovarken diğeri yumruğunu tutuyor.

Daha iyi bir açı yakalayabilmem için ellerini tezgâhın üzerine koyarak öne eğiliyor ve ben kendimi daha derine gömerken ikimiz de tıslıyoruz. "Drew," haykırıyor dalgalar boşalırken ve orgazmının nabızları sikimin etrafını bir

sıkı eldiven.

Onu derin darbelerle becermeye devam ediyorum, üzerimde

gezinmesine izin veriyorum. "Bu çok iyi," diye inliyor.

Orgazmı geçene kadar hızımı koruyorum. Sonra taşaklarımda tanıdık bir sıcaklık oluşuyor. Aletim içinde şişerken Sophie elini karnındaki benimkinin üstüne koyuyor.

Boşalmaya başladığımda göğsümün derinliklerinden inliyorum.

Elimin altındaki hareket dalgalanıyor ve sert bir şey avucumun içine doğru itiliyor.

Orgazmım ederken "Bebekler az önce hareket etti," diye boğuluyorum. bile duramam. Ama lanet , istemiyorum.

Bu şimdiye kadar yaşadığım tüm fanteziler.

Hareket tekrar avucuma doğru yuvarlanıyor, taşaklarımdan yeni bir dalga yükselip onun içine dökülüyor.

"Aman Tanrım, hissettim." Burnumu boynuna gömdüğümde Sophie'nin sesi titriyor ve kendimi tamamen boşaltmak için itişlerimi yavaşlatıyor.

Nefesimi tutarken tenine karşı gülümsüyorum, karnını okşarken vücudumdaki her kas yumuşuyor. "Sence ?" Omzunun üzerinden birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum.

"Bilmiyorum." Elimin arkasını okşarken sesine duygusallık karışıyor. "Bu biraz garip, onların

"Biz orada hareket ederken."

"Sadece biz tuhaflaştırırsak tuhaf olur. Bu dünyadaki en doğal şey. Bana hiç bu kadar seksi görünmemiştin, biliyor musun? Doyamıyorum. Doğuma girene kadar seni becereceğim."

Bir kahkaha attı. "Bunu göreceğiz."

İçinden çıkıyorum, o temizlenmek için banyoya gitmeden önce külotunu tekrar yerine yerleştiriyorum. Ancak ayrı arabalarımıza binmek üzereyken tekrar konuşuyoruz.

Sophie çantasını arabasının ön yolcu koltuğuna yerleştirirken, "Dün gece sana fotoğraf söyleyecektim," diyor. "bir şey yok. Daha önce başka davalarda da oldu. Ama evin yakınlarında şüpheli birini görürsen haberin olsun."

"Daha önce de mi oldu?" Çakıllı araba yolundan aşağıya, hepsi de benimki gibi yoldan geriye doğru yerleştirilmiş büyük, ayrı ayrı tasarlanmış evlerden oluşan yapraklı sokağa bakıyorum. Eğer biri gizlice dolaşıyor olsaydı, komşuların bir şey fark etmesi pek mümkün .

"Bu sadece bir gözdağı taktığı. Enerjilerini bir tanık yerine benim üzerimde kullanmalarını tercih ederim." Arabanın kapısını kapatıyor ve güven verici bir gülümsemeyle bana .

"Müşterilerini gerçekten , değil mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için iki parmağımı çenesinin altından geçirerek çenesini yukarı kaldırıyorum.

O konuşurken zümrüt ışıltısı bana geri dönüyor. "Elbette. Lütfen endişelenmeyin. Ben ."

"Halledeceğini biliyorum. Ve sen onunla ilgilenmekle meşgulken, ben de seninle ilgilenmekle meşgul olacağım." Yumuşakça gülüyor. "Peki. Ne gerektiğini hissediyorsan onu yap. Ama ben iyiyim."

Birinin... herhangi birinin... Sophie'ye baktığı ve onun izni olmadan fotoğraflarını çektiği düşüncesiyle içimdeki huzursuzluğu bastırarak gülümsüyorum. Güvenlik tesisatçılarımla arayıp evimdeki işleri hızlandırmalarını ve Sophie'nin dairesini yükseltmelerini isteyeceğim. Endişelenmemi istemeyebilir ama hayatıma girdiği andan itibaren onu ve bebeklerimizi ne pahasına olursa olsun korumak isteyecektim.

"Siz bir alevsiniz, Bayan Havers. Size çok hayranım, musunuz?" Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Ateşli avukat."

Ateşli anne. Ateşli nişanlı."

"Geç kalmak üzere olan ateşli avukat." Başparmağımın ucunu öpüyor.

Ona veda öpücüğü verip geri çekiliyorum.

"Seni seviyorum," diye sesleniyorum o sürücü koltuğuna kayarken.

"Ben de seni seviyorum." Bana bir öpücük konduruyor, sonra garaj yolundan çıkarken el sallıyor.

Telefonumu ve montajcının numarasını getirdim. Ne kadar tutacağı umurumda değil. Bugün yaptıracağım. Sophie'yi bu gece eve getirdiğimde, evim kraliyet muhafızlarını utandıracak bir güvenliğe sahip olacak.

Bölüm 29

Sophie

"HEY, YABANCI, NEYE UNUTMAYA BAŞLADIM."

"Saçlarını yolmak üzere olan bir kadın gibi." Halliday yarı inliyor, yarı gülüyor.

"O kadar iyi mi?"

"Cidden, inatçı yaşlı erkeklerin nesi var? Yıllarca sadece kendilerini memnun ettikleri için mi bu kadar inatçılar?"

"Müşteriniz hala eşleşmek istemiyor o zaman?"

"Hayır," diye ofluyor ve gözlerini hayal edebiliyorum. "Birlikte çalıştığım o Avrupalı prensten daha zor biri."

"Vay canına." Alçak sesle ısıklık yapıyorum ve telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak çantamı ve bu gece incelemek istediğim dosyaları .

"Evet. Ama ben onu işbirliğine ikna edene kadar beni burada rehin tuttuğu yeter. Sende durumlar nasıl? Bebekler nasıl?"

"Bir kız ve bir erkek." Sırtarak asansöre doğru

yöneldim. Heyecandan çılgılık atıyor.

"Evet." Gülüyorum, boş asansöre adım ve park düğmesine basıyorum. "Dinle, seni bir dakikalığına kaybedebilirim. Asansördeyim."

"Beni asılı bırakamazsın!" Halliday azarlıyor ve ekliyor: "Otuz saniye sonra beni ara, zaman tutuyorum." Sonra da telefonu kapatır.

Asansör inmeye başladığında sırtımı duvara yaslıyorum.

Verimli bir gün oldu. Chelsea'yi ziyaret eden meçhul adamın kimliğini belirlemeye yaklaşıyoruz. Bir ya da iki gün sonra bir isim bulabiliriz. Chelsea'yi aradığımda umutlu görünüyordu, ama ona davadan bahseden herhangi birinin ona yaklaşmasına karşı dikkatli olmasını hatırlattığım anda bu umut söndü. Takip bilmesine gerek yok; bu onu sadece korkutur. Ama bunun tedbirli olması gereken bir şey olduğunu bilmesi gerekiyor.

Asansör durdu ve ben dışarı çıkıp hemen Halliday'i aradım. Bağlandığı anda

aceleyle "Ne zaman ?" diye soruyor.

"Bu sabah. Doktoru aradık." Bir sonraki kısmı söylemeden önce alt dudağımı kemiriyorum, "Oğlan Drew'un. Kız Henry'nin. Biyolojik olarak yani."

Duraklıyor. "Drew ne dedi?"

Bu sabahki yüz ifadesini hatırlayınca kalbim yerinden

çıkacak gibi oldu. "İkimizden de birer olacağı için çok

heyecanlı."

"Adam mükemmel." İç çekiyor. "Gerçekten mükemmel." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Az önce buraya gelen XY kromozomluların aksine."

"Sterling?"

"Evet. Şimdiye kadarki en zor müşteri" diye mırıldandı. "Gitmek zorunda olduğum için çok üzgünüm. Seni daha sonra tekrar ararım. Bebekler hakkında daha fazla konuşabiliriz. Halliday'in kız için harika bir göbek adı olacağını düşünüyorum. Ve ilk isimleri için de enerjisi iyi olan şey. Bazı fikirler bulacağım."

"Bunu sen yap." Vedalaşırken gülüyorum.

Köşeyi dönüp bu sabah park ettiğim yere geldim. Geç kalıyordum, bu yüzden asansörlerden her zamankinden daha uzağa, otoparkın artık pek kullanılmayan eski bölümlerinden birine park zorunda kaldım.

Ne oluyor be?

Drew'un bana aldığı yepyeni Range Rover'ı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tüm camlar kırılmış ve zemin milyonlarca küçük keskin parçayla dolmuş. Kaportanın üzerinde şiddetli kırmızı çizgiler var ve iç döşemenin üzerine damlıyor. Bu mide bulandırıcı görüntüye havada yoğun bir boya kokusu eşlik .

Etrafımdaki diğer el değmemiş arabalara bakıyorum. Bu sadece benim içindi. Başka bir uyarı. Başka bir tehdit.

"," diye mırıldanıyorum Jules'un hâlâ orada olup olmadığını öğrenmek için ofisi ararken.

Telefon . Ana girişten çıkmış olmalıydı çünkü eve giden otobüse yetişecekti. Diğer herkes çoktan gitmişti.

Drew'a hızlıca bir mesaj atıyorum, sonra aylardır kullanmadığım bir numarayı açıyorum ve çaldığında

yutkunuyorum. "Soph?"

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Şu anda işte misin? Jules'un seninle birlikte kaydettiği dosyaya bir şey eklemem gerekiyor."

"İyi misin?" Gözlerimi açıp arabama kez daha bakarken sesini endişe dolduruyor. İlk seferden daha az şok edici değil.

Aslında, daha da

kötü. Mahvolmuş.

Tamamen yok edildi.

"Ben iyiyim. Ama arabam değil. Bakması için birini gönderebilir misiniz? Hiçbir şeye dokunmadım ama parmak izi kalacağından şüpheliyim." Issız bakmadan önce gözlerim kan kırmızısı boyanın üzerinde kayıyor. "ofisi aramalarını söyle lütfen. Ben onları içeride bekleyeceğim."

Henry beni koridordan karakolun ana resepsiyon alanına götürürken elini belime koyuyor. İfademi ofiste almak yerine beni buraya getiren memurlarla çoktan sert bir şekilde konuşmuştu. Onlar için üzüldüm. Onlar sadece işlerini yapıyorlardı ama Henry onlara hamile olduğumu ve doğruca eve götürülmem gerektiğini söyledi.

Sorularına ekstra yardımcı olduğumdan emin oldum. Hamileyim, hasta değilim. Ve bunu her kim yaptıysa, otoparkın güvenlik kamerası olmayan eski bölgesine park ettiğim tek gün olan bugünü seçmiş olması şaşırtıcı derecede uygun görünüyor. Ya beni daha fazla izliyorlar ya da şansları yaver gitti.

"Sophie." Resepsiyona girer girmez Drew ön kapıdan koşarak yanıma geldi. Mavi gözleri, gerginlikle düğümlenmiş kara kaşlarının altında parlıyor.

"Ofisine gittim ama sen çoktan gitmiştin. Arabayı gördüm. İyi misin?"

Kollarına atılıyorum, kokusunu içime çekiyorum ama sırtımdan ayrılırken Henry'nin eline nasıl ters ters baktığını da kaçırmıyorum. "Ben iyiyim. Yine de eve gitmeye hazırım."

"Güvenlik henüz senin daireni bitirmedi, o yüzden bu gece benimkinde kalacağız, tamam mı?"

Gözlerindeki endişeye kolayca katılıyorum. Bunun için strese girmesini istemiyorum. Bu beklediğimden daha ileri bir adım. Daha önce hiç bir aracım tahrip edilmemişti. Ama bu Chelsea'ye saldıran diğer adamın kimliğini belirlemeye yaklaştığımız anlamına geliyor. Her kimse endişelenmeye başladı. Bu da beni araştırmaya devam etme konusunda daha kararlı kılıyor.

"Evet, tabii ki. Araba için çok üzgünüm."

"Önemli değil. Değiştirilebilir. Sen ve bebekler değilsiniz." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmeden ve sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltmadan önce beni yoğun bir bakışla sabitliyor. "Seni çok seviyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak, "Asla zorunda ," diyorum. Henry arkamdan boğazını temizliyor ve omzumun üzerinden ona .

"Bildirmek için aradığımda yardımınız için teşekkür ederim."

"Her zaman," diye cevap veriyor, başka bir şey istiyormuş gibi havada asılı duruyor.

Drew'un kolları bana sarılırken sertleşiyor ama iki adam başımın üstünden göz göze gelirken hiçbir şey söylemiyor.

"Biraz konuşabilir miyiz, evlat?"

Drew'un sıkılmış çenesine ve kollarımı belinden çekiyorum. "Ben orada bekleyeceğim." Ana giriş kapısını işaret ediyorum. Bana bakıyor ve yüzü yumuşuyor. "Çabuk olacağım."

" değil, acele etme."

Telefonumu ıkarıp Halliday'e mesaj atıyorum ve araba hakkında bilgi veriyorum. Sonra telefonumu çantama geri koyuyorum ve Henry ile Drew'un kısık sesle konuştukları yere bakıyorum. Henry'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve Drew bir şey söyleyip başını sallayınca başka tarafa bakıyor.

Birkaç saniye sonra, Drew enesi bir şekilde fırlayarak yanımıza gelir. "Hadi gidelim."

Kolunu bana doluyor ve beni otoparka götürüyor.

El değmemiş metalik mavi Range Rover'ının kilidini açarken midem bulanıyor. Benim hatam olmamasına rağmen benimkini mahvettiğim tekrar özür dilemek üzereydim. Ama gözlerine inen kararmış sırla ilgili bir şey bana şimdi zamanı olmadığını söylüyor.

Sessizlik içinde evine geri dönüyoruz.

"Git duş al," diyor anahtarlarını girişteki masaya bırakıp arkamdan eve girerken. "Bize paket siparişi vereceğim, geç oldu."

Ben cevap veremeden mutfağa doğru yürüdü. Gitmesine izin verdim. Kişisel alan ihtiyacını anlıyorum, her ne kadar şu anda istediği şeyin benden uzak durmak olması acı verse de.

On Drew'un devasa duşundayım, sıcak spreyn belimdeki gerginliği hafifletmesinin tadını çıkartıyorum, banyo kapısı açıldığında ve o içeri girdiğinde, hala koyu gri iş takımını giymiş mavi kravatını takmış.

Ona bir sorun olup olmadığını sormama gerek yok. Omuzlarının gerginliğinden, çenesinin gerginliğinden, kaşlarının anlaşılıyor.

Suyu kapatıp kapıyı açıyorum ve bir buhar bulutuyla dışarı ıkıyorum. Bana uzattığı havluyu szszce alıyorum ve kurulanmaya başlıyorum.

"Sophie." Yumuşak sesinde ağır bir şey var. Ve i çektiğinde, kalbim acıyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve elimden havluyu alarak yavaş ve nazik hareketlerle beni kuruluyor. Havluyu yumruğumun üzerinden geçirene kadar vücudumda aşağı doğru ilerlerken kaşları atılıyor.

"O haklı." enesi sıkıştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ama gözleri havluyu karnımın üzerinde okşamaya devam ederken takip ediyor.

"Babam." Kelimeyi söylerken gözleri doluyor. "Davadan vazgemen için seninle konuşmamı istedi. Bebekleri düşünmen seni ikna etmem gerektiğini söyledi."

"Buna hakkı yok-"

"Ben de ona aynen öyle söyledim," diyor Drew, havluyu atıp losyon şişeme uzanarak. Önümde diz çöküyor ve bir ayağımı yerden kaldırıp kaľasının üzerine koyarak şişenin kapağını açıyor.

"Ona bunun senin için sadece bir iş olmadığını söyledim. Mşterilerinizi nemsediğinizi. Bunu sonuna kadar götürmen gerektiğini söyledim."

Losyonu avucunun içine sıkıyor ve sonra ellerinin arasında ovuşturarak baldırlarımda gezdiriyor, cildime yedirirken kaslarıma nazikçe masaj yapıyor.

"Ona seninle gurur duyduğumu

söyledim." "Drew," diye nefes

alıyorum, ona bakarak.

"Seninle *ok* gurur duyuyorum Sophie." Mavi gözleri yoğun bir bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıp dikkatini diğer bacağıma veriyor.

Elleri beni ustalıkla yoğurup okşarken, onun tarafından bakılmanın ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inlemeye

karşı koyuyorum. "Ve sonra, bana ne dedi biliyor musun?" Ayağa kalkıyor, daha fazla losyon sıkıyor.

"Ne?"

Karnıma bakarken gözlerimi yüzünden alamıyorum. Yavaşça uzanıyor ve krem sürmeye başlıyor. Bana dokunmasından birkaç saniye sonra karnım ellerinin altında hareket ediyor. Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor nefesimi keserek derimin dışarı çıktığı noktaya bakıyor.

"Sen ya da bebekler zarar görürse bunun benim suçum olacağını söyledi. Eğer

sen... ldrlrsen." Ellerini tutup karnıma bastırdım.

"Bunu söylemeye hakkı yoktu!" Sesim öfkeyle titriyor. "Hiç hakkı yoktu."

"Ama haksız değil." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için ve gözlerinde dönen azap içimi burkuyor. "Bu

olmayacak-"

"Bunu söyleyemezsin. Bana bunun sözünü veremezsin. Tıpkı benim sana bunun dşnsinin beni korkutmayacağına dair söz gibi. Seninle gurur duyduğumu söylerken ciddiydim. Ve senden *asla* sevdiğin bir şeyi yapmayı bırakmanı istemem. Ama hepinizi kaybetmekten çok korkuyorum."

Ellerini açıyor ve hem benimkileri hem de kendi ellerini karnıma doluyor.

"nz de çok seviyorum."

Dizlerinin zerine çöküyor, dudaklarını yumruma bastırırken gözlerini kapatıyor. O tenime bir öpücük daha kondururken ellerimi saçlarına daldırıp okşuyorum.

"Bana istemedi, değil mi?"

Drew alnını tenime dayıyor ve tekrar ayağa kalkmadan önce yavaş bir nefes alıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Ama senden asla sır saklamayacağım. Her zaman iletişim

kuracağımıza söz vermiştik." "Söz verdik."

Boynunun ense kısmında, yakasına yakın bir yerde kıvrılmaya başlayan saçlarını okşamak için uzanıyorum.

"Ve senden de asla sır saklamayacağım. Bu davada beni endişelendiren başka bir şey olursa, ilk öğrenen sen olacaksın. Tamam mı?"

Gözleri yüzümde geziniyor ve sonunda çenesi yumuşuyor. "Tamam," diyor kollarını bana dolayarak.

"Elbiseni yapış yapış yapacağım," diye itiraz ediyorum.

"En az yirmi tane daha var." Dudakları akşam boyunca onda gördüğüm ilk gülümseme belirtisiyle kıvrılıyor.

"Tamam o zaman." Gülümsüyorum, losyonlu tenimi gömleğine bastırıyorum. "Yine de senden seksi bir koruma olur. Bil diye söylüyorum."

Kıkırdıyor ve bu ses kalbimin patlamasına neden oluyor.

"Seni bütün gün çıplak ve altımda tutardım. O zaman başın belaya girmez." Alt dudağımı

ısırdım. "Kulağa hiç de kötü gelmiyor."

Alt dudağımı bir öpücükle serbest bırakıyor ve ağzını benimkinin üzerinde

gezdirmeye devam ediyor. " için her şeyi yaparım."

"Biliyorum yapardın. kendi koruma işini kurardın. Mufasa gibi güçlü bir lider olurdun." Drew'un kaşları düştü ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Dört yıl önceki randevumuzu unutmayan tek kişi ben değilim." "Ama ben

senin randevun değildim, hatırladın mı?"

"Biliyorum." Dolgun dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Sence bu yüzden mi Mufasa'yı seçtim? O bir lider olduğu için mi?"

"Öyle değil mi? Onun güçlü bir örnek olduğunu söylemiştin."

Yavaş ve ölçülü bir nefes alıyor, sonraki sözleri o kadar yumuşak söyleniyor ki neredeyse kaçırıyorum. "Hayır, anne." "O zaman neden?"

Bir elini koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyor.

"O güçlü bir *baba* örneği Sophie. Bu yüzden onu seçtim."

Alnını kırıştıran acı, şu anda pek çok hikâye anlatıyor. Babasının sandığı kişi olmadığını öğrenen bir çocuğun hikayesini. Ama asıl kalp kırıklığı, kendisine neden farklı davranıldığını nihayet anlamış olması. Neden hiçbir zaman yeterince iyi hissetmediğini. Neden olması gerektiği gibi sevilmediğini ve korunmadığını.

Bir babanın çocuğu için yapması gerektiği gibi.

"Drew." Boğazımdaki ağrıyan yumruyu yutarken sesim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Mufasa Simba'yı kurtarmak için canını verdi."

"Biliyorum. Uğruna ölebileceğim üç nedenim olduğu için kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim."

Berrak mavi gözleri yukarıya, benimkilere bakıyor. Ama yanağımdaki serseri bir gözyaşını başparmağıyla silerken, artık orada acı yok. Acı çeken bir çocuk yok. Sadece tüm kalbini ortaya koyan, olması gerektiği gibi sevmeye ve korumaya yemin eden bir adam var.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum bir damla gözyaşı daha . "Eskiden hiç ağlamazdım. Sanırım hormonlar yüzünden."

Yüzü güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yüzünden sümükler akarak ağlasan da ağlamasan da nefes kesicisin."

". " Gülüyorum, her ihtimale karşı burnuma dokunmak için uzanıyorum.

Ellerini kıcıma doğru kaydırıyor, büyüyen yumruğumla beni olabildiğince yakınlaştırıyor.

"Güvende kalacağıma söz veriyorum. Ve seni endişelendirse bile senden asla bir şey saklamayacağım. Sana karşı her zaman dürüst olacağım." Dudaklarını dudaklarıma indirirken gözleri parlıyor. "Aynı şey benim için de geçerli anne. Her zaman. Hayatım üzerine yemin ederim."

Bölüm 30 Drew

"Bu sabah siz gelmeden önce BEAUFORT'u aradım."

Pazartesi sabahı ekip toplantımız için konferans salonunda diğer personelin bize katılmasını beklerken dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırıp Tanner'a bakıyorum.

"Sterling mi? Bu New York'ta gecenin bir yarısı olurdu," diyorum. "Oraya son gittiğimde her şeyden memnun olduğumu söyledi. Proje bitti."

"Öyle. Bizi yeterince yüksek sesle övemedi," diyor Tanner masanın ortasındaki su uzanıp bir tane doldururken.

"Ne olmuş yani? İkiniz sadece hava durumu hakkında mı sohbet ediyorsunuz?"

Araba bayisinden Sophie'nin yenisinin geldiğini bildiren bir e-posta geldiğinde telefonuma bakıyorum. Onun hurdaya dönmüş arabasının görüntüsü hafızamda canlanırken parmak eklemlerimi kırıyorum. O günden bu yana geçen birkaç günde hiçbir şey olmadı. Ama üzerinde çalıştığı bu dava mahkemeye çıkıp bittiğinde çok mutlu .

"Neden bu kadar geç kaldığını bilmiyorum. Ama bir iş ortağına bizi tavsiye söylemek için aradı. Büyük bir anlaşmaya yol açabilir."

"Bu harika," diye cevap veriyorum dalgınca, parmaklarımı cam masaya vurarak.

"Ayrıca bizi seçtiğin için teşekkür etmek amacıyla ona yaptığın oral seks için de teşekkür etti."

"Güzel, bu iyi."

Yüzümün yan tarafına bir şey çarptı.

"Hey!" Gözlerimi masanın üzerine düşen kağıt topundan Tanner'ın yüzüne çeviriyorum.

"Sizin ve onun evindeki güvenlik sistemlerini yenilemişsiniz. Hepsi poliste kayıtlı. O da her şeyi hallettiğini söylüyor," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yani Rach'in başına gelseydi-?"

"Evet, elime fırsat geçse o piçleri öldürürdüm." Tanner yüzünü buruşturuyor.

"Aynen öyle." Nefesimi tutuyorum ve masanın üzerine eğilirken ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bahse girerim bu bok daha da kötüye gidiyordur, değil mi?"

"Endişe mi?" Tanner homurdanıyor. "Evet. Üzgünüm, Buddy. O bebekler doğana kadar bekle, sonra hapşırırsalar bile akıl sağlığını zar zor hissedeceksin. Sonra ateşler ve viral döküntüler... ve daha bunlara gelmeden, doğum ve orada ters gidebilecek her şey var."

Daha önceki kâğıt füzesi tam gözlerinin ortasına isabet ettiğinde küfrediyor.

"Ne biliyor musun? Hiçbir şeyi değiştiremeyeceksin. Bekar Drew Harper'a dönüp bakacaksın ve onlar sana her gün hayatını dikte etmeden nasıl var merak edeceksin."

"Evet. Zaten ." Elimi çenemde gezdiriyorum. Ve o haklı.

Hiçbir şeyi değiştirmezdim.

"Bu gece baktığınız yer orası mı?" Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki büyük, modern, cam cepheli bir evin emlak listesini işaret ediyor. "Güzelmış."

"Evet. Güvenli bir mahalle. Sophie'nin ofisine kolayca gidip gelinebilir. Kilometrelerce uzaktaki en iyi okulun bulunduğu bölgede."

Tanner'ın görebilmesi için evin, spor salonunun, havuz evinin ve geniş bahçenin resimlerine tıklıyorum. Yatak odalarından biri tonozlu bir tavana sahip. Şimdiden orayı nasıl dekore edebileceğimizi planlıyorum. Çocuk odası için mükemmel olacak.

"Bana söylemene gerek yok. Bizden iki sokak ötede." Sırıttırıyor. "Tek olumsuz faktör." Ben de sırıttırıyorum.

Tanner omuzlarını silkiyor ve sandalyede başını arkaya yaslıyor. "Güzel olacak. Kızların hoşuna gidecek. Yürüyerek takılabilirler, sen ben de sabahları birlikte koşabiliriz."

Her gün birlikte çalışmanın dışında birlikte daha fazla zaman geçirmekle ilgili her zamanki alaycı cevabım dilimden düşüyor ve sadece başımı eğerek onaylıyorum. Kulağa oldukça hoş geliyor. baba hayatı-işten sonra arkadaşlarla bir barda viski içmek yerine evde çocuklar oynarken içki içmek. Şu anda çocuğu olan tek kişi Tanner olabilir. Ama Sophie hamileliğini yarıladi bile, yakında Rose ve Dax'in, hatta belki Maddy Logan'ın da onu takip etmesi beni şaşırtmaz.

"Kıçını tekmelediğimde surat asmadığın sürece sorun yok. Biliyorsun ben daha hızlı koşarım."

"Evet, her neyse." Tanner kıkırdıyor. "Umarım evi alırsın da sana sözlerini yediririm." "Getir bakalım." Sırıttırıyor. "Hodri meydan."

"Ne düşünüyorsun?" Sophie ana yatak odasının etrafında dolaşp balkona açılan duvardan duvara cam kapılara doğru ilerlerken sinirlerim tepeme çıkıyor.

Etrafa kendi bakabilmek için acenteden anahtarları almayı başardım. Ev sahibi çoktan taşınmış, yani ev boş. Ancak mobilyalar olmadan bile potansiyeli ortada.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ama Sophie yavaş bir daire çizerek dönüp incelerken yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi beliriyor ve şüphe soğuk bir sis gibi üzerime çöküyor.

Eğer beğenmezse, aramaya devam ederiz. O gerçekten-

"Bayıldım." Sırıttırıyor, yeşil gözleri heyecandan parlıyor. "Ve şu yüksek tavanlı oda çok şirin bir çocuk odası olur."

"Öyle mi? Ben ajanı arayacağım." Ona doğru yürüyorum ve ceketimin cebinden telefonumu çıkarıyorum.

"Vay, baba." Hafifçe gülüyor ve elini telefonunun üzerine koyuyor. "Bırak biraz terlesinler. Pazarlık yaparken yardımcı olur."

Ona gülümsüyorum ve telefonumu cebime atıyorum. Haklıydı. Bu temel bir kural. Duygularını gösterme. Çünkü bunu yaptığınız anda tüm güç el . İş yerinde bir anlaşmanın şartlarını konuşurken asla elimi kadar erken göstermezdim. Ama bu evi bizim için satın almak, her gece yanımda olmasını istemek ve onu koruyabileceğimi bilmek, acenteyi aramayı ne kadar çok istediğimi parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyor. Beni acımasız bir iş adamından duygusal bir aptala dönüştürdü. Gözleri başkası için değil benim için parladığı sürece umurumda bile değil. Şu olduğu gibi.

"Tamam." Kollarımı ona doladım, ellerim kıçını buldu. "*Onun* yerine *seni* terletmeme ne dersin?"

"Burası henüz bizim evimiz değil." Dudağını ısırtıyor ama ellerini boynuma dolayı saçlarımı okşarken gözleri enerjiyle dans ediyor.

"Ve sen benim flörtüm değildin," diye fısıldıyorum kulağına, boynunu öpmeden önce, yumuşak iniltisiyle kanım ısınıyor. "Ama bu sana bir gün söylememi engellemedi. Ve şimdi karnında büyüyen bebeklerimiz var. Gelme sesin bu odanın duvarlarına gömülene kadar seni becerebileceğimi varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Çünkü burası bizim evimiz *olacak* Sophie. Tıpkı senin her zaman benim olgibi. Tıpkı her zaman seni seviyorum dediğim tek kadın gibi."

"Takıntılıymış gibi konuştuğunda seksi oluyorsun." Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Takıntılıymışım gibi mi?" Kaşlarım çatıldı. "Patron, ben *takıntılıyım*. Seninle ilk tanıştığımızda bunu anlamıştın. Bunu kanun haline de getirebilirdiniz -Drew Harper her zaman Sophie Havers'a takıntılı ."

Gülüyor. "Pürüzsüz, Bay Harper. Gerçekten pürüzsüz."

Onu öpüyorum, karnının bana yaptığı baskıdan dolayı inliyorum.

"Nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?" diye inliyor nefes borusundan aşağıya doğru öpücükler kondururken, bir yandan da bluzunun düğmelerini .

Onu açıyorum ve sütyeninin kaplarını aşağı çekerek muhteşem göğüslerini serbest bırakıyorum. Sütyeni sanki benim için bir tepside sunuluyormuş gibi altından tutuyor.

"Çünkü vücudunu incelemek için saatlerimi harcadım." Meme uçlarından birini parmağımla başparmağım arasında yuvarlıyorum ve ayrıık dudaklarından keskin bir hava çıkışı alıyorum. "Ve hayatımın geri kalanında adımı inletmenin yeni yollarını aramak için onu inceleyeceğim."

Eğilip bir meme ucunu dudaklarımın arasından geçirirken diğerini parmaklarımın arasına alıyorum.

Sophie dokunuşumla titriyor ve ben de tekrar emmeden önce ona gülümsüyorum. Hamilelikle birlikte göğüsleri daha da büyümüşü.

zaten hassas olan meme uçlarını bir nükleer bomba kadar dengesiz hale getirdi. Daha fazla zamanımız olsaydı, bahse sadece onlarla oynayarak onu boşaltabilirdim.

"Drew." Saçımı yumrukluyor, kıvranıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve eteğinin kemerinin oturduğu göbek deliğinin altında durarak yumruğunun üzerinden aşağıya doğru öpüyorum. "Arkanı dön."

Saçlarımı okşarken kapüşonlu göz kapaklarının ardından bana bakıyor. Eteğinin altından bir elimi kaydırırken dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Arkanı dön," diye tekrarlıyorum külotunun önündeki ıslak kumaşın üzerinde gezdirirken.

Külotunu kenara asıyorum ve parmaklarımı teninde gezdirerek ıslaklıkla kaplıyorum. Külotunu eteğinin altından çıkarıp emerek temizlerken gözleri benimkilere takılıyor. Tadının ne kadar tatlı olduğunu görünce gözlerimin kapanmaması için mücadele etmem gerekiyor. Her geçen gün daha tatlı ve daha bağımlılık yapıcı hale geliyor. Yemin ederim bir dahaki sefere onu hamile önce tadından .

"Benim için şimdiden damlıyorsun, sevgilim," diye inleyerek külotunu bacaklarından aşağı kaydırmak için uzandım. "Şimdi dön de parmaklarımın üzerine boşalmadan önce bu açgözlü amcığı yalayabileyim."

Dediğimi yapıyor, mükemmel yuvarlak poposu yüzümle aynı hizada olacak şekilde dönüyor.

Eteğini yukarı itiyorum ve bir pürüzsüz tenini avuçlarken diğer elimle pantolonumun fermuarını açıyorum. Sertleşmiş sikimi sıkıyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyorum onu parmaklarımın arasında gererken, teninin uyarılmışlığıyla parlayışından büyülenmiş bir halde. "Seni nasıl boşalttığıma gerçekten doyamıyorsun, değil mi?" Yüzüm teninden birkaç santim uzakta, diyorum.

"Benimle mi konuşuyorsun yoksa amımla mı?"

Hafifçe üflüyorum, iç bacakları titrerken gülümsüyorum.

"Duruma göre değişir." Onu önden arkaya doğru yavaşça yalıyorum, o küfrederken kıkırdıyorum.

"Neyin üzerine?" Dilimi klitorisine dayayıp yavaşça daire çizerken bana karşı kıvranıyor.

"Benim için en yüksek sesi kim çıkaracak." Geri çekilip iki parmağımı içine sokuyorum ve yavaşça pompalayarak ıslaklığının sesinin boş odada olabildiğince yüksek yankılanmasını sağlıyorum. G noktasını bulup masaj yaptığımda Sophie'nin nefes nefese pantolonuyla hızla geride kaldı.

"Dava kapandı," diye , kıcının için uzanıyorum, böylece ona batabilir ve tüm gün hayalini kurduğum şekilde onu yiyebilirim.

Haykırıyor ve yüzüme doğru geri iterken sırtı eğiliyor. "Tanrım, aynen ."

Kendimi yerde, pencereden daha uzakta yeniden konumlandırıyorum, onu da sürüklüyorum, böylece eğilmek ve avuçlarını cama dayamak zorunda kalıyor.

Dilimi içine sokmadan önce "Komşulara salla," diyorum.

Başını kaldırıp evin arka tarafındaki pencereden dışarı bakarken vücudu geriliyor. Rahatlamadan önce bana küfrediyor. Ev gözden kaçmıyor. Çok özel olduğu için burada yaşarken onu bu pencerenin yanında ve balkonda becerebileceğim tüm yolları düşündüm bile.

Her şekilde.

Sikim acı verici bir şekilde zonklıyor, bu yüzden birkaç hızlı sarsıntı veriyorum, sonra Sophie'nin yumruğunu tutuyorum. Bu şekilde öne doğru eğilmesi, her inanılmaz santimini hissedebileceğim ve okşayabileceğim anlamına geliyor.

"Çok seksisin amına koyayım. Bunu yaparken bile boşalabilirim," diye inliyorum, yüzümü tekrar amına gömüp daha da büyük bir şevkle yerken, ellerim yumruğunu yukarı aşağı, yanlarından kalçalarına doğru okşuyor ve sürekli bir tapınma gösterisiyle tekrar geri dönüyor.

Amcığı dilimin etrafında kenetlenirken inliyor. Yavaşça geri çekilmeden önce içini yalıyorum ve taze bir uyarılma ile ödüllendiriliyorum. "Tanrım." Dikkatimi tekrar klitorisine çevirmeden önce onu kucaklıyorum. "Benim için boşalacak mısın? Çünkü bu güzel amcığı doldurmam gerek."

Yüzüme vurarak cevap veriyor.

"İşte bu," diye tıslayarak onu tekrar kendime çekiyorum. Orgazmı başladığı anda bunu hissediyorum. Klitorisi dilimin altında şişiyor ve yüzümden aşağı akan, boynumdan aşağı ve gömleğime damlayana kadar çenemi kaplayan ıslak bir sıvı fişkırtıyor.

Bu gömleği çerçeveleteceğim.

İnlemelerinin iniltiye dönüşmesini bekliyorum. Sonra ayağa kalkıp yavaş bir hamleyle sikimi içine sokuyorum. Kalçalarını kavrayıp pompalamaya başladığımda amı hâlâ kalıntılarıyla titriyordu.

"Siktir, anne. Benim için çok ıslaksın."

Bir elimi onunkinin yanına, soğuk cama koyuyorum ve boynunun öpüyorum. Artık şişliği büyüdüğü için bu şekilde kolayca ulaşamıyorum.

Omurgasının üst kısmını öperken bir elimle onu sabit tutuyorum. "Seni

yakaladım. Şimdi o şişmiş klitorisini benim için ovala, güzel kız."

"Ah Tanrım, Drew," inliyor Sophie, ben içine girerken, aynı anda dişlerimle boynunu emiyor ve sıyrıyorum.

"Benim için tekrar gel," diye fısıldıyorum, meme uçlarını ağızıma ilk aldığımdan beri beni tehdit eden orgazmı zapt etmenin zorluğuyla sesim kısılıyor.

"Bu çok fazla," diye nefes nefese kalıyor ama eli hâlâ klitorisini okşuyor. "Bunu . Hadi," diye ısrar ediyorum. "Göster bana."

Nefes nefese etrafımda boynunu emiyorum, amı titreşen dalgalar halinde sikimin etrafında sıkılaşıyor.

O kadar sert boşalırken yüzümü boynuna gömüyorum ki taşaklarım da sikimin ucundan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bu anda benden, ondan ve zevkimizden başka hiçbir şey yok.

"Seni seviyorum," diye acı çekiyormuşum gibi inliyorum, çünkü içindeki aletimin başının etrafındaki sıcaklık her yere yayılıyor.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elini benimkinin üzerine, karnının üzerine koyarken sesi nefes nefese.

Kulaklarımdaki kan akışı durup duyularım geri gelmeye başladığında, iniltilerim boynunun yan tarafında yumuşak öpücüklerle dönüşüyor.

"Bence... Bence ajanı aramalısın."

Boynuna karşı gülümserken sikim içinde seğiriyor. "Öyle mi? Evi istiyor musun?"

"Evi istiyorum," diyerek beni güldürdü.

son bir kez okşadıktan sonra ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp sikimi içine sokuyorum. Aramaya basıyorum ve bağlanmasını beklerken boynunu tekrar tekrar öpüyorum.

"Bay Harper? Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu ajan. Sophie'nin içinde sikimi esneterek onu titretiyorum.

"Piyasadan kaldırın. Başka kimse adım atmasın."

Bölüm 31 Drew

"BİR EV ALDIĞIMIZA İNANAMIYORUM," diye düşünüyor Sophie, kanepenin minderlerine yaslanmış, elindeki dondurma kâsesini yumruğunun üzerine koyarken.

Televizyondaki gece haberlerine sırtımı dönüyorum ve ona gülümsüyorum. "Kesinlikle öyle."

Ayaklarını kucağıma koymuş, kaşığı yalamasını izlerken baldırlarını aşağı yukarı okşuyorum.

"Burayı tutmak istiyor musun? Kiraya mı vereceksin?"

Gözleri oturma odasında dolaşıyor. "Evet, iyi fikir. Yeni evdeki payım için oradan biraz sermaye çekeceğim." "Bizim için satın almama izin ver."

"Hayır." Eve dönerken bunu önerdiğimde yaptığı gibi başını sallıyor. "Başlangıçta finanse edebilirsin, böylece işleri geciktirmeyiz. Ama de yarısını ben ödeyeceğim."

"Acaba kızımız da annesi kadar inatçı olacak mı?" Ayağıyla karnıma .

Şanslıyım ki satmayı planlamadığım halde geçen yıl evim için birkaç teklif aldım. Ziyaretten ayrılırken bir telefon görüşmesi yaptım ve bunun sonucunda mutlu bir çift daha hayallerindeki eve kavuşmak üzere. Evrak işlerini hızlıca halledebilecek bazı bağlantılarım var. Bir ay içinde anahtarları bile alabiliriz.

"Oh, aç!" Sophie televizyonu işaret eder.

Kamera kadın haber sunucusuna dönmeden önce, Sophie'nin siyah bir pantolon ofisine girerken çekilmiş bir fotoğrafı bir anlığına görüldüğünde uzaktan kumandayı alıp sesi ayarlıyorum.

"Bunun içinde çok seksi görünüyorsun," diye mırıldandım.

"Şşş." Ayağıyla beni tekrar dürtüklüyor ve ben de alt dudağımı ısıırıyorum.

"Bu davadaki kıdemli savcı Sophie Havers. Davaları kazanmadaki rakipsiz başarı oranı nedeniyle meslektaşları arasında 'Elçi Havers' olarak biliniyor. Meclis Üyesi Michael Jenkins'in bugün kendisine yöneltilen suçlamalar nedeniyle istifa edeceğini açıklamasının ardından, polis yolsuzluğu ve delil karartma iddiaları da listeye eklendiğinden, bunun Havers'ın en zorlu davalarından biri olabileceğine dair spekülasyonlar var."

"Piç kurusu." Michael Jenkins'in bir polis arabasının arkasına bindirildiği video ekranda yanıp sönerken içim yanıyor. Bu sabah basın, Sophie'nin davasında daha önce bilinmeyen adamın şüphelisi olarak onu açıkladı.

Sunucu bir sonraki başlığa geçene kadar bir dakika daha dinliyoruz. Sesi tekrar kısıyorum.

"Tam bir baş belası." Sophie yana doğru eğiliyor ve boş kâsesini yere bırakıyor. "Görünüşe göre, kadın meslektaşlarının onun uygunsuz yorumlar yaptığına dair yaptıkları çok sayıda ihbar, polise sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş."

"Onları bilerek kaybetmesi için birine para verdiğini mi düşünüyorsun?" Şakaklarını ovuşturuyor ve iç çekiyor.

"Yaptığını biliyorum. Bir yerlerde kayıp bir iplik olacak. Sadece onu bulup çekmem gerekiyor. Polisler kendi iç soruşturmalarını başlatacaklar. Ama bu aylar sürebilir. Şu anda tek yapmam gereken müvekkilime olanlara karışan diğer adamın o olduğunu kanıtlamak. DNA kanıtı var. Beni ne rahatsız ediyor biliyor musun?"

"Ne?" Parmaklarını şakaklarından indirip yorgun gözlerle bana bakarken soruyorum.

"Bu tür davranışların arttığı bir gerçek. Nadiren birdenbire ortaya çıkar. Bu kayıp raporları ilk uyarı işaretleriydi. Ancak davranışları örtbas edildiği için izlenmedi. Sonra da müvekkilime karşı daha büyük bir suç işlemeye devam etti."

Sophie'nin benimle paylaşmasına izin verilen davayla ilgili birkaç ayrıntıyı düşündükçe çenem sıkışıyor. Ama bu iki şeytani pislğin genç bir kadını kendi sapkın zevkleri için manipüle ettiklerini bilmek yeterli.

"Sizce bu raporlar başlangıçta ciddiye alınsaydı bunun gerçekleşmeme ihtimali var mıydı?"

"Bilmiyorum." Sophie iç geçirir. "düşünemem, bunun müvekkilime bir faydası yok. Ona karşı bir suç işlendi ve hepsi bu. Şu anda yapabileceğim tek şey onun için adaleti sağlamak."

Ona orantısız bir gülümseme veriyorum. "İnanılmazsın."

Bana bakarken gözleri yumuşuyor. "Bunu bana bugün en az on kez söyledin."

"O zaman programın en az yirmi kat gerisindeyim." Ayaklarından birini kaldırıp ağzıma doğru götürüyorum, böylece ayak bileğini şakacı bir şekilde ısırabiliyorum.

Gülümsüyor ve derin bir nefes veriyor.

"Hadi yatağa gidelim-"

Telefonunun çalması sözünü keser ve cevap vermeden önce kaşlarını çatarak ekrana bakar.

"Chelsea? Tamam... Tamam, bir nefes al... Güzel... Söyle bana." Sophie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve ev adresini sayarken genişliyor.

"Her şey yolunda mı?" Aramayı bitirdiğinde soruyorum.

"O benim müşterimdi." Bacaklarını kucağımdan dışarı sallıyor. "Buraya geliyor. Bana söyleyecek bir şeyi var."

Sophie'nin dahili telefonu ve ana kapının kilidini açmak için bir düğmeye basıyor.

"Ortalıkta görünmememi mi istiyorsun?" Koridorda arkasından yaklaşarak soruyorum.

"Hayır. En azından henüz değil. Seninle tanışmasına izin ver ki burada başka biri olduğunu bilsin. Seni kazara görürse üzülmelerini istemiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. Bu kız, internette kendi yaşındaymış gibi davranan bir adam tarafından iki gün boyunca pis bir dairede tutulmuş. Sonuç olarak tanımadığı insanların yanında gergin olması mantıklı.

"Tamam."

Sophie, kapı omuzlarını dikleştirir. Kapıyı açtığı anda genç bir kadın ve adam içeri girer ikisi de gergin görünmektedir. Ceketini çıkarırken kıpırdanan kadının gözleri Sophie'de kalıyor ve kazağının altından hamile bir karın uzanıyor.

Karnından başımı kaldırdığımda yanındaki adamın gözleri bana sabitlenmişti. Sanki bir tehdit olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi beni aşağı yukarı göğsü genişliyor.

"Bu Drew. Kendisi benim nişanlım," diyor Sophie genç kadına.

Bana bir bakış attı. "oldum. Ben Chelsea. Bu da Jake." genç adamı işaret ediyor. Yirmi yaşından fazla olamaz ve benim yarı boyumda, ama beni tehlikeli bulursa benimle dövüşmekten çekinmeyecekmiş gibi bana bakıyor.

"Aradığım için özür dilerim. Yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm," diyor Sophie'ye gergin bir sesle.

"Özür dilemene gerek yok. İçeri gel ve otur," diyor Sophie, Chelsea'yi oturma odasına götürürken. Jake onun arkasından geliyor ve uzanıp güven verici bir şekilde kolunu okşayacak kadar yaklaşıyor.

"Bir içki ister misin?" Chelsea oturup parmaklarını kucağında birleştirirken Sophie soruyor. "Hayır, teşekkür . Kalmayacağız. Sadece bugün neler olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Jake yanına oturur ve ellerini ellerinin arasına alır. "Sorun yok, Chels," diyor yumuşak bir sesle.

Koridorda beni süzen korumacı adamdan, onun ihtiyacı olan destekleyici ortağa dönüşmesini kapı aralığından izliyorum.

Sophie gözüme çarpıyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

"İyi biriydi," diyor Chelsea, dikkatini Sophie'ye çevirmeden önce güvence için Jake'e bakarak. Yüzünü buruştururken burnu kıvrıyor. "Yani... öyle görünüyordu. Bunu asla söyleyemezsin."

"?" Sophie nazikçe ısrar eder.

"Bu öğleden sonra parkta yürüyüş yaparken rastladığım adam. Bana adını söylemedi. Ama biri benimle davayı tartışmaya kalkarsa sana söylemem gerektiğini söylemiştin."

"Arayarak doğru şeyi yaptın. Size yaklaştığında yanınızda başka biri var mıydı?" "Hayır.

Tek başımaydım, köpeğimi gezdiriyordum. Başka kimseyi görmedim."

"Tamam, bana tam olarak ne dediğini söyleyebilir misin?"

Chelsea tekrar Jake'e bakar, sonra yutkunur.

"Köpeğim Dylan'ı rahatsız ediyordu." Derin bir nefes alıyor. "Sonra beni üzmem istemediğini ama haberlerden tanıdığını ve iyi olduğumu umduğunu söyledi. Bir mahkeme davasının ne kadar stresli bildiğini söyledi."

"İfade verme konusunda sizi endişelendirmeye çalıştığını hissediyor musunuz?" Sophie soruyor.

Chelsea başını sallar. " bu. Çok nazik davranıyordu. Dikkatli olmam gerektiğini söylemiyordu. Daha çok senin için endişeleniyor gibiydi."

"Ben mi?" Sophie kaşlarını çatır.

Kollarımı kavuşturup koltuğunda kıpırdanan Chelsea'ye bakarken vücudum geriliyor.

"Birinin avukatımın arabasına zarar verdiğini duyduğunu ve hamileyken stresin iyi bir şey olmadığını anlamam gerektiğini söyledi. Mahkemeye çıkmak zorunda kaldığım için üzgün olduğunu ama senin çıkmadığını söyledi. Bunu kendi tercihinle yapıyormuşsun." Chelsea bir elini şiş karnının üzerine koyar.

"Kulağa tuhaf geldiğini düşünmüştüm," diye söze girdi Jake. "Chels'e seni aramamız gerektiğini söyledim."

"Doğru yaptın," diyor Sophie. "Sana söylediği şey doğru. Arabam tahrip edildi. Ama bu beni endişelendiren bir şey değil. Sen de endişelenmemelisin. Seninle dava hakkında konuşması tamamen . Başka kimseye devretmiyorum, tamam mı? Mahkemede seninle birlikte olacağım."

"Teşekkür ." Chelsea burnunu çekiyor. "Sanırım sadece endişeliydi. Çünkü bebeğinizi düşünmem gerektiğini söyledi." "Bebekler," diyorum aniden ve herkesin bana sağlıyorum.

"Evet, bebekler." Chelsea Jake'e bakarken gülümsemeye çalışıyor. "İkizleri olacak."

"Tebrikler," diyor Jake gözlerimle buluşarak.

Çenemi ona doğru eğiyorum, Chelsea'nin hikâyesini düşünürken damarlarımdaki kan kaynıyor. "Teşekkürler."

Sophie'nin bakışları benimkilere kayıyor ve gözlerinde acımasız bir , "Bana anlatmaya geldiğin teşekkür ederim.

Ben hallederim."

"Tamam." Chelsea gitmeye hevesliymiş gibi hızla ayağa kalkıyor, omuzları rahatlamış bir şekilde düşüyor. "Teşekkür ." Jake'in elini tutuyor ve ben de koridora çıkabilmeleri için kapı çıkıyorum.

"Onu tarif etmemi ister misin?" Chelsea, ben ön kapıyı açarken Sophie'ye bakarak soruyor. "Yaşlı mı? Koyu renk saçlı, yanları gri ? Drew'dan birkaç santim daha kısa?" Sophie öyle diyor.

Chelsea'nin gözleri boyumu değerlendirirken bana takılıyor. "Evet. Kim olduğunu biliyor musun?"

"O senin için bir tehlike değil. Ve seni bir daha rahatsız etmeyecek. Onunla ben ilgilenirim." Chelsea'ye güven verici bir gülümseme verir. Jake, Sophie ve benim aramıza bakarak, "Eğer bir daha ona yaklaşırsa, kıkına tekme basarım," diye homurdandı.

"Sen ben," diye kabul ediyorum.

Kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez dayanışma için çenesini bana doğru eğiyor, sonra bir kolunu Chelsea'ye doluyor ve onu dışarı çıkarıyor.

"Ne. Ne. Cehennem mi?" Kapıyı kapatırken Sophie inliyor.

"Babam neden senin müşterinle konuşuyor?" Tıslıyorum.

Sophie başını iki yana sallar, düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını çiğner. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Belki de davayı bana devretmen için seni ikna etmeye çalışmak yeterli değildi. Hamilelik kartını oynayarak Chelsea'yi davadan vazgeçmem manipüle etmeyi düşündü. Benim için endişelenmesini sağlamak için kendi bebeği hakkındaki duygularını kullandı. Pislik herif."

"Onunla konuşurken çizgiyi aşmış olmalı. Onu ihbar edebiliriz."

"Hiçbir işe yaramayacak. Bu işten sıyrılacak ya da tamamen inkar edecek. Tehdit etmedi. Onu halka açık bir yerde görmüş. Başka kimse onları görmedi ya da söylediklerini duymadı."

"Lanet olsun." Düzleştirilmiş avucumu duvara . "Drew." Sophie

zonklayan elimi avucunun içine alıp öpüyor.

"Seni rahat bırakmıyor! Seni kontrol edebileceğini mi sanıyor? Bebeği kullanarak... aslında o..." Başım zonklarken gözlerimi küfrediyorum.

Bunu bizim için her zaman zorlaştıracak.

Sophie iç çekiyor. Ben ona bakarken berrak gözleri benimkileri arıyor. "Yasal olarak erişim talep etme hakkı var. Hoşumuza gitse de gitmese de hayatımızda olacak."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Asla durmayacak. Seni geri istiyor."

"Onu istemiyorum. Seni seviyorum," diyor göğsümdeki sıkışmayı hafifletmeye yardımcı olan ölçülü bir sakinlikle. "Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağız."

"Ya da onu ortadan kaldırabilirim," diye .

"Sanırım Jake sana yardım etmeye ikna edilebilir." Bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Evet." Öfkemi yatıştırmak bir nefes veriyorum. "Chelsea'yi iyi bir adama benziyor. Bana nasıl gördün mü?"

Sophie'nin gülümsemesi sırtıma dönüşür. "Bunu kaçıramazdım. Haklısın. Ona ve onun desteğine sahip olduğu için mutluyum."

"Tıpkı senin benimkine sahip olduğun gibi."

Bir elimi kalçasına doluyor ve onu kendime çekiyorum. Vücudunun benimkine değdiğini hissetmek, bebeklerimizin aramızda olması beni başka hiçbir şeyin sakinleştiremediği kadar sakinleştiriyor. Burada kollarımın arasındayken onları koruyabilirim. Babam birini her çok sevdiğinizde hissettiğiniz o gerçek, ruhunuzu tüketen duyguyu asla anlayamayacak. Bunu yapamaz. Çünkü Sophie'yi sevseydi, onun ve bebekler için yapabileceği en iyi şeyin bizi rahat bırakmak olduğunu görürdü.

"Ev yanıyor olsaydı neyi kurtarırdım biliyor musun?" Dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Bana hiç söylemedin." Ellerini göğsüme koyuyor ve bana doğru eğiliyor.

Yanlarını aşağı yukarı okşuyorum, başparmaklarım yumrularının kenarlarında geziniyor.

"Babanın sana verdiği hukuk kitabını saklardım. Çünkü bu dünyada benim için senden daha önemli bir şey yok."

"Sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Bana bakarken gözleri parlıyor.

"Elbette. Sizin için önemliyse, benim için de önemlidir."

Konuşmadan önce bir dakika boyunca bana bakıyor. Sözleri midemi . "Onunla

konuşmam lazım. Chelsea'yle konuşarak ne halt ettiğini sandığını sormalıyım."

"Seninle geliyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum, yumruğumu yüzüne canlı görüntüsü beni tüketirken parmaklarım Sophie'nin kalçalarına doğru esniyor.

"Tamam."

arkasını kavrayıp onu öpüyorum, yalnız gitmekte ısrar etmeyeceği rahatlıyorum. Çünkü babamı tanıyorsam, istediğini elde etmek için her şeyi dener.

Ama Sophie'ye zarar vermesine izin vermeden önce ölürüm.

32. Bölüm

Sophie

"O GELİYOR." DREW' SESİ oturduğumuz kafenin penceresinden dışarı bakarken tiksintisini belli ediyordu. Tarafsız bölgenin en iyi seçenek olduğunu düşündük.

Dışarıda göz hizasını takip ediyorum, Henry'nin karşıdan karşıya geçip bize doğru geldiğini görünce boğazım düğümleniyor. O Drew ve benim gibi iş takımlarından birini giymişti. Haftanın başlamasını planlamamıştım. Bu kadar yaklaşmışken duruşmaya hazırlanmalıydım. Ama en azından kavga için giyinmiş olmak, birazdan başlayacak olan yüzleşme konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Endişeli bile görünmüyor. Pislik herif," diye tıslıyor Drew, Henry çıkmakta olan genç bir kadın için kapıyı açık tutarken. Kadın yanından geçerken ona çekici bir gülümseme atıyor, kadın çıkarken de gözleri kışına takılıyor.

"Tipik." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak .

Henry kalabalık mekâna bakıyor, sonra bizi arka tarafa yakın küçük bir masada otururken görüyor. Yanımıza gelip oturuyor ve bakışları üzerimde gezinmeden önce Drew'a kısaca başını sallıyor.

"İyi görünüyorsun, Soph. Hamilelik sana yakışıyor."

Drew'un kulaklarından buhar çıkıyor, göğsü genişliyor ve gözleri Henry'nin boynunu kırmaya mı yoksa onu boğmaya mı karar gibi ona kilitleniyor.

Henry'nin bakışları göğüs dekoltemin üzerine düşüyor. "Gözlerini yukarıda tut," diye Drew.

Gözlerinde eğlenen bir parıltı belirliyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim oğlum."

"Kes saçmalamayı Henry," diyorum, ikisi kavgaya başlamadan önce masaya doğru eğilerek. "Buraya hoşbeş etmeye gelmedik." Kıkırdıyor. "Ben beni özlediğini ve orijinal versiyonun daha iyi olduğunu fark ettiğini düşünüyordum."

Drew sandalyesini masaya yaklaştırırken ayakları yere çarparak gıcırıyor ve Henry'ye doğru eğilirken sesini öldürücü desibele indiriyor.

"Sophie'ye hak ettiği saygının dışında bir şey söylersen seni burada, bu insanın önünde yere sermekte hiçbir sakınca görmem. O yüzden neden tekrar denemiyorsun?"

Henry Drew'a bakarken gözleri kısıldı. Sonra boynunu büküp bana . "Neden bana bunun ne hakkında olduğunu söylemiyorsun? Çünkü seni görmek her ne kadar harika da çalışıyorum ve geri dönmem gerekiyor."

"Müvekkilim," diyorum, duygudan yoksun bir şekilde. "Ona bir daha yaklaşırsan rozetini alırım." Henry'nin yüzündeki renk soluyor ama hemen sahte bir gülümseme yapııştırıyor.

"Ona rastladım. Tesadüften başka bir şey değildi."

Drew'un sert nefes verişindeki şüphecilik, benim içimdeki göz devirmeyle eşleşiyor.

"Aptalmışız gibi davranma. Benim için endişeleniyormuş gibi yaparak ya da yapmayarak ona bir daha yaklaşırsan, işlerin senin için ne kadar zorlaşabileceğini göreceksin."

"Oof, işte o ısırk." Henry sırtıyor ama başka kimsenin duymadığından emin olmak için odanın etrafına göz gezdirdiğinden sinirlendiğimi anlıyorum.

Gözlerinin benimkilere dönmesini bekliyorum. "mı?"

"Gayet açık ve net, Handler."

Lakabımı söyleyiş şekli tüylerimi diken ediyor. İşimizin bittiğini belirtmek için Drew'a başımı salladım ama

Henry'nin sözleri beni durdurdu.

"Seni hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorsun."

Drew'u kötülerken ona bakmıyor. Gözleri yüzümde ve tepkimde. Ona bir tepki vermeyi reddediyorum.

"Mutlu bir ilişki için gereken her şeyi biliyorsun, değil mi?" Drew bana dönmeden önce tersliyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallayıp ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama Henry masanın üzerinden bileğimi tutuyor. Drew'un yumruğu bileğimin üzerine kapanmadan önce eli bir saniyeden kısa bir süre temas ediyor.

"Ona bir daha dokunursan elini kaybedersin."

İki adamın arasına bakıyorum ve Drew'u büyürken katlanmak zorunda kaldığı şeyler karşısında kalbim sıkışıyor. Ben ortaya çıktığımdan beri aralarındaki ilişkinin tamamen bozulduğunu biliyorum. Ama daha öncesinde bile, hiçbir zaman olması gerektiği gibi sevgi dolu bir ebeveyn-çocuk ilişkisi olmamıştı.

Elimi masanın altından Drew'un kalçasına kaydırıyorum ve sıkıyorum. Parmaklarımı kendi parmaklarının içine sarıyor ve başparmağıyla nabız noktamı okşuyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratacak," diye tekrarlıyor Henry, masamızın etrafına yayılan gergin enerjiyi aptalca görmezden gelerek.

"Bakın, müşterinizle konuştuğum için özür dilerim. Haddimi aştım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Henry'nin dudakları büzülür. "Ama birinin bebeği düşünmesi gerekiyor."

Drew'un bacakları öyle geriliyor sanki elimi granite dayamışım gibi oluyor.

"Bu dava için uzun saatler çalışıyorsun. Takip edildiniz, tehdit edildiniz. Gerçekten tehlikede olabilirsin. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum." Henry gözlerinde gerçek bir endişeyle bana bakıyor ama ben buna bir an bile inanmıyorum.

"Doğru," diye mırıldandım.

"Ben sadece senin için en iyisini istiyorum," der yine, Drew'a bakmadan, "Ve benim oğlum bu değil," diye ekler.

Drew, "Tam burada oturuyorum," diye homurdanır ama Henry onu duymazdan gelir.

"Biliyorsun, onun araba sürme numarası yüzünden yıllarca terfi için göz ardı edildim. Şimdiye kadar Başmüfettiş olabilirdim. Ona inanıyor olabilirsiniz ama sizi hayal kırıklığına uğratacak ve tıpkı benim yaptığım gibi bedelini ödeyeceksiniz."

Drew'un eli masanın altında benimkini sıkıca kavırıyor. ", " diye tıslıyor.

"Çok geç değil Soph," diye devam ediyor Henry. "İş yerinde strese girdin, sağlıklı düşünemiyorsun. Artık bu saçmalığa bir son verip bana geri dönmenin zamanı geldi."

"Seni affetmemi mi istiyorsun?" Alay ettim. "Sen evlisin ve herkese yalan söylüyorsun."

Henry sesini alçaltır. "Bak, oğlumla yattığın için seni affedeceğim. Tüm bunları bırakabiliriz." Drew'la alay . "Sorun değil, benimle evlendiğinde ona üvey anne demek zorunda değilsin."

Henry'yi yakasından tutup ayağa kaldırırken Drew'un sandalyesi yere düşer. İnsanlar bakakalırken odada birkaç toplu nefes alma sesi duyulur.

"Yeter!" Henry'ye çıktım, ayağa kalktım ve çantamı aldım.

bakarlarken Drew'un çenesi sıkıştı. Bir elimi pazusuna doladım ve Henry'yi yere düşürdü. Henry boğazını ovuşturuyor, yüzünü buruşturuyor.

"Sana asla geri dönmeyeceğim. Bunu kabul et," diyorum.

"O zaman belki ikinizi de mahkemede görürüm. Taşıdığınız bebek benim bebeğimken beni görmezden gelip mutlu aileleri oynayamazsınız."

Hâlâ bize bakan birkaç kişinin duymaması için sesimi alçaltarak ona yaklaşıyorum.

"Bu konuda olgun davranmak istedik. Ama eğer şekilde oynamak istiyorsanız, sanırım sizi mahkemede *göreceğiz*. Ama sözlerimi bir kenara yazın. *Bebeklerim* için mümkün olan en iyi şey olmayan herhangi bir şey yapmaya seni yerden yere vururum. Asla kaybetmeyeceğimi biliyorsun, Henry. Ve senin için başlamayacağım."

Dev bir saldırganlık gücü duran ve en ufak bir şeyde patlamaya hazır olan Drew'dönüyorum ve bana uzattığı kolunun altına giriyorum. Yanına kıvrılıp bal ve tütsülenmiş odun kokusunu içime çekiyorum. Dünyada sevdiğim koku.

"Pişman olacaksınız," diyor Henry biz uzaklaşırken arkamızdan.

Bölüm 33

Sophie

"BUGÜN NASIL HİSSEDİYORSUN?"

"Harika." Saçıma bir toka daha takarken telefon ekranından Halliday'e gülümsüyorum.

"Şimdiden belalı bir kaltak gibi görünüyorsun. Peruğu ve elbiseyi giydiğinde bana bir fotoğraf gönder." Saç spreyimi alıp buğularken gülüyorum.

"Böyle düşünmene sevindim. Çünkü bugün tam olarak öyle olacağım. Davayı kazanan belalı bir kaltak."

Duruşmanın son günü. Hem savunma hem de ben bugün kapanış konuşmalarımızı yapacağız. Her ne kadar ukalalık ederek getirmek de, jürinin bu adamı bırakmasına imkan yok. Mahkemede geçen bir hafta, sunduğum tüm kanıtlar ve yaptığım savunmalar onun kaderini belirledi. suçlu ve yaptıklarından dolayı cezayı hak ediyor. Elimizdeki yargıç hoşgörüsüyle tanınmıyor, cezayı okuduğunda bu ününü koruyacağına güveniyorum.

"O bebekler böyle inanılmaz bir anneye sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar." "Teşekkür ." Elim otomatik olarak karnıma düşüyor.

"Ve harika bir baba. Bunlar gördüğüm irisler mi?"

üzerinden arkamdaki tezgâhta duran büyük bukete bakıyorum. ". Drew bu sabah işe gitmeden önce onları bana verdi."

Gülümsememe engel olamıyorum. Bu hafta inanılmazdı, bana şans diledi, yeni evle ilgili tüm evrak işlerini kendisi üstlendi, eve geç geldiğimde bana yemek yaptı, yorgun ama hala mahkemede bir günün bana getirdiği adrenalinle koşuyor.

"Peki ...?" Halliday bile onun adını söylemek istemiyor, sanki kötüye alametmiş gibi.

Gerginliği azaltmak için omuzlarımı yuvarlıyorum.

"Bana her gün mesaj atıyor. Davaya müdahale ettiği için özür diliyor. Sanırım blöf yapmadığımı ve onu şikayet edebileceğimi biliyor. Yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünmesi... O bir Dedektif Müfettiş. Ne düşündüğünü bilmiyorum."

"İşte tam da bu yüzden yaptığının yanına kâr kalacağını düşündü. Muhtemelen yasaları uygulayan kendisi olduğu yasaların üstünde olduğunu düşünüyor."

"Evet, şey. Polisler hiçbir şeyden üstün değildir. Adı geçen diğer adamı tanıyor musun? Konsey üyesini?"

"Evet."

"Kardeşi bir . Kardeşi sözde temiz çıkmış olsa bile bu şüpheli bir durum." "Bunu gördüm. Onun davasında da savcı olmak ister miydiniz?"

Çıplak rujumu alıp sürüyorum. "Hayır. İş yerinde kim alırsa iyi bir iş çıkaracağını biliyorum. Mahkemeye çıkana kadar da biraz zaman geçebilir."

"O zamana kadar kucağında iki bebeğin olacak ve Halliday Teyzen her gün seni kucaklamaya gelecek." Işıldıyor. "Doğum iznine ayrılmak üzere olduğuna inanabiliyor musun?"

Vücudumun aşağısına bakıyorum, ayaklarımı göremiyorum. Hâlâ sekiz haftam var ama karnım artık oldukça dışarıda. Ve her saat başı işlemem gerekiyor. Mesanemi sıkıştıran bir değil iki bebeğe sahip olmanın avantajları.

"Biliyorum. Çılgınca. Umarım yakında dönersin de birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Violet ve Maddy bana yakınlardaki bir spada hamilelik masajı için hediye çeki verdi. Bir gün ayırabilir ?"

"Kulağa harika geliyor. Yakında geri geleceğim, söz veriyorum. Ve bu konuda soğukkanlı davrandıkları için senin adına çok rahatladım. Kadınlar

güçlü olan cinsiyettir."

". Sanırım Violet'le öğle yemeği ya da bir şey yememiz biraz zaman alacak. Ama büyükanne olacağı için heyecanlı ve Drew, Henry'tüm ilişkisini kestiğinden beri çok daha mutlu görüldüğünü söyledi."

"Yapman gereken de bu. Sana her gün mesaj atıyorsa numaranı değiştirebilir misin?"

Başımı salladım. "Yapabilirim. Ama bir şekilde yenisini alırdı. Ayrıca, çirkinleşmek istemedim. Bu konuda yetişkin davranabileceğimizi umuyordum. Ama bunun sanmıyorum. Günlük özür mesajlarını kaldırabilirdim ama bu sabah bana nasıl onunla birlikte olmam gerektiğini anlatan bir mesaj gönderdi. Ve beni hala sevdiğini. Bu çok bunaltıcı."

"Yasaklama emri mi?" Halliday şaka yapıyor, gözleri parlıyor. Duruma rağmen dudaklarını seğiriyor. "Belki."

"beni dinleyin." Ekrandan dönüyor ve bir şey . "Bu sabah senin için bir kart seçtim." Üzerinde, sırtında birden fazla kılıçla yüzüstü yatan bir adamın resmi olan, karmaşık bir şekilde süslenmiş bir kart tutuyor.

"Korkunç."

"Acı sonları ve ihaneti simgeler." "Bana kötü haberi ver, neden vermiyorsun?" Gülüyorum.

"Hayır, bu iyi bir şey. Henry'yle olan ilişkinin sona ermesinin sembolü. Aylar önce olmasına rağmen seni takip , geçmişe hapsedmeye çalışıyor. Bu, her şeyin sona ermek olduğunun işaretidir. En karanlık saat şafaktan önceki saattir."

"Tamam," diyorum, inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Güven bana." Halliday sakince gülümser. "Evren konuştu. Sana bir çıkış yolu verilecek, huzur getirecek ve kargaşayı sona erdirecek bir şey. Size gösterildiğinde o işareti kaçırmayın. Onu kullanın. Bana söz veriyor musun?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum, düşüncelerim Henry'ye kayarken kendimi hiç de huzurlu hissetmiyorum. "Söz veriyorum." "Güzel. Şimdi git başka bir dava kazan. Seni seviyorum."

Bana bir öpücük verdi ve gitti. Çantamı alıp ön kapıya yöneliyorum. kapatırken telefonum çalıyor ve Drew'in adını görünce göğsümde bir sıcaklık .

"Hey."

"Hey, Patron."

"Beni Bluetooth'a bağlayıp işe giderken sohbet etmek ister misin?" diye sorar.

"Tabii, kulağa harika geliyor."

Jüri üyeleri tekrar içeri alınırken mahkeme salonundaki hava beklentiyle doludur.

Onlar yerlerini alırken bakışlarımı on ikisinin üzerinde gezdiriyorum. Kapanış yaptıktan sonra yargıç özetini sundu ve oybirliğiyle bir karara varana kadar çekilmeye davet edildiler.

Üç saatlerini aldı.

Eğer suçunu kabul etseydi, şimdiye kadar cezasını çekmiş ve Majestelerinin konforunun tadını çıkarıyor olacaktı. Ama yapmadığı ve Chelsea'nin o kırk sekiz saatlik süre boyunca onunla kalmaya razı olduğunu iddia ettiği için, işte buradayız.

Sanığa bakmaktan kaçınıyorum, otobüste görebileceğiniz sıradan bir Joe'ya benzeyen fare saçlı bir adam.

Alınlarında damga yok. Şeytanlar dolaşıyor.

Jüri başkanına hitap etmesini beklerken gözlerimi yargıçtan ayırmıyorum. Onu suçlu

bulmak zorundalar. *Lütfen.*

Chelsea dün mahkeme görevlisi tarafından tanık odasına götürülürken gözüme çarptı. Kendisine saldıran adamla aynı odada bulunmak zorunda kalmaması için ifadesini video bağlantısıyla verme seçeneği sunuldu. Ama o reddetti. Yaptıklarıyla yüzleştirildiğinde adamın gözlerinin içine bakmak istediğini söyledi.

Onun bu kadar güçlü olmasından gurur duyuyorum.

Mahkeme davaları üzücüdür, ancak adamın ona yönelttiği bazı suçlamaların -sosyal medya fotoğraflarında kendini nasıl sergilediği ve onunla buluşmaya kısa bir etek giyerek geldiği hakkında yaptığı müstehcen önerilerin- hazmedilmesi zor olduğunu bilmeme rağmen, tüm hafta boyunca sakin kaldı.

Onun şanssızlığı, bu saçmalığı başladığı anda kestim. Bir kadın nasıl giyinmeyi seçerse , bu onun gibi sürüngenlere istedikleri her şeyi yapma hakkı vermez.

Yargıç konuşurken damarlarımda adrenalin pompalanıyor.

"Sahte hapis cezası konusunda, oybirliğiyle bir karara vardınız mı?"

Hepsi konuşmakla görevlendirilen jüri başkanı başını sallar, gözleri kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki yargıca dikilmiştir.

"Var, Sayın Yargıç."

"Peki sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?"

"Suçlu."

Önlüğümün altından kollarımın arkasına karıncalanmalar yayılıyor ve yavaş bir nefes alıyorum. "Tecavüz suçlamasıyla ilgili olarak sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?"

"Suçlu."

Suçluyum.

Coşku, elektrik devresinden geçen elektrik gibi vücudumda hızla ilerliyor. Arkamda Chelsea'nin ailesinin ağlama sesleri havayı dolduruyor.

Başka bir dava daha kazanıldı.

34. Bölüm

Drew

"SOPHIE NASIL?" ANNEM SORUYOR.

Sophie'nin uykusundan uyanmadığını kontrol etmek için boynumu eğip koridordan yatak odasına doğru bakıyorum.

"O... yorgun," diyorum, parmağımı ve başparmağımı kuru gözlerime bastırıp ovuşturarak.

"Artık fazla zamanı kalmadı. Vücudu hazırlanıyor olacak. Gerçi sen ve Maddy'yle sonlara doğru hiç uyuyamadım. Hamilelik uykusuzluğu."

"Oh?"

Annem sadece yorgun olduğumu düşünüyor olmalı çünkü Sophie'ye iyi bakmamı söyledikten sonra gitti.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı. Ama gerçek şu ki Sophie geçen hafta sona eren duruşmadan beri eskisi gibi değil. Adam on yıl ceza aldı ve Sophie daha fazla ceza almadığı için kendini suçluyor. Bana bir davadan sonra sönük hissedebildiğini söyledi. Çünkü kazansa bile zafer gibi hissetmiyormuş.

İyi olduğuna dair beni temin etti. Ama daha fazla uyuyor ve normalden daha sessiz. Aylarca bu kadar derinlemesine bir şey üzerinde çalıştıktan sonra zihinsel ve fiziksel gerginlik onu yakalamış olmalı. Keşke ona nasıl yardım edebileceğimi bilseydim.

Tanner'a ofis dışında biraz zamana ihtiyacım söyledim, yüzden son birkaç günü Sophie'nin dairesinde, kanepede çalışarak ve ev satışının tamamlanması için her şeyi hazırlayarak geçirdim. Anahtarları her alabiliriz. Umarım bu, güzel kızımın yüzüne yeniden bir gülümseme getirir.

"Drew?" Sophie'nin uykulu sesi yatak odasından dışarı süzülüyor.

Okuduğum bebek isimleri kitabını bırakıp koşarak odasına girdim.

"İyi misin patron?"

Esniyor, sarı saçları yastığın üzerine yayılırken yanındaki yatağın üst kısmını okşuyor. "Gel, benimle yatar mısın?" Uykulu gözleri kaybettikleri parlaklığın bir kısmını geri kazanmış.

Tiörtümün arkasını tutup başımın üzerine çekiyorum, bir tarafa atıyorum, ardından kot pantolonum geliyor, ona yakın olma şansını yakalamak için sabırsızlanıyorum.

Arkasından yatağa tırmanıp onu göğsüme doğru çekiyorum.

"İyi uyudun mu?" Kaşkorse askısının çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum. "Mmm," diye mırıldanıyor.

"konuşuyordun?"

"Annem. Nasıl görmek için aradı."

"Çok nazik. Ona bebeklerin iç organlarımla akrobasi yaptığını söyledin mi?"

Omzunu tekrar öperken kıkırdıyorum. Bebekler son zamanlarda gerçekten çok hareketliler. Onlar orada kıpır kıpır oynarken Sophie'nin bütün karnı dalga dalga hareket ediyor.

"Sadece patronun kim olduğunu anlamaya çalışıyorlar."

"Bence kız," diye Sophie. "Kardeşini küçük parmağında oynatacak."

"Hepimizi etrafına saracak." Yüzümü boynuna gömüyorum ve elimi yumruğunun üzerine koyarken tenine karşı gülümsüyorum ve yumru avucumun altında hareket ediyor.

İkimiz de sessizliğe gömüldük ve bebekler durana kadar onların hareketlerine odaklandık.

"Kendim olamadığım için özür dilerim," diye fısıldıyor. "İşimi yapabilmek için tüm duygularımı bir kenara itiyorum. Ve bazen sonrasında hepsi beni vuruyor. Yarın normale döneceğim."

Yumruğunu okşuyor, omzunun üst kısmını nazikçe öpüyorum.

"Sakin özür dileme. Yatakta kalmak istersen, seni . Ağlamak istersen, gözyaşlarını silerim. İçinde yüzmen için bir kamyon romlu kuru üzümlü dondurma istersen, bunu yaparım. Neye ihtiyacın olursa."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve kalbim kaburgalarımın arkasında genişliyor. "Seni çok seviyorum. Senin için her şeyi yaparım," diye itiraf ediyorum.

Dudakları dudaklarıma değene kadar başını yana çeviriyor.

"Beni neyin daha iyi hissettireceğini biliyor musun?" diye fısıldıyor ağzıma, sonra beni yavaşça öpüyor ve diliyle alay ediyor.

Hevesli aletim boxerımın içinde canlanıyor.

"Her neyse, olmuş bil," diye mırıldanıyorum alt dudağını ısırp öpüşmemizi derinleştirirken.

Öpüşmemizi kesmeden önce ağzımın içinde inliyor. "Seni istiyorum," diyor kızarmış dudaklarının arasından.

İhtiyaçla parlayan zümrüt gözlerine bakıyorum. Şu anda bunun onun için seksten çok bağ kurmakla ilgili olduğunu biliyorum.

Kendini tekrar gerçek dünyaya bağlama ve ona geri dönme ihtiyacı. Bana geri dönmek.

"Sormana gerek yok. Asla sormak zorunda değilsin."

Elimi yumruğunun üzerinden aşağı kaydırıyorum ve külotunun içine daldırıyorum. Parmaklarım anında kaygan bir uyarılma ile kaplandı. "Şimdiden ıslanmışsın. Rüyanda ne ?"

"Sadece çıkar onları." Bana göz kırıyor. Rahatlamak için duyduğu çaresizlik sesini törpülüyor. Onu böyle görmek göğsüme sıcak bir demir saplamak gibi.

"Ne istersen. Sadece bana söyle," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, külotunu kalçalarının üzerinden geçirmesine yardım ederken, tekmeleyerek için bacaklarından aşağıya itiyorum.

Bacaklarının arasına uzanıyorum ve parmaklarım şişmiş klitorisini okşadığı anda küçük bir nefesle bana doğru eğiliyor.

Boynuna mırıldanıyorum, "Sana asla doyamayacağım."

"İçime gir, Drew," diye bağılıyor, sikime sürtünerek geri çekiliyor. "Lütfen."

Boxerımı çıkarıp kendimi yatakta daha aşağıya konumlandırıyorum, böylece yumuşak bir vuruşla içine kayabiliyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve şampuanının kokusunu içime çekerken amcığı etrafımda yayılıyor, beni içine alıyor ve sikimi kavıyor. "Sophie," diye hayretle nefes alıyorum.

Arkasındaki pozisyonumdan, kalçalarının birbirine yapıştığı yerde daha da sıkılıyorum. Vücudu kollarımın arasında titrerken "Konuş benimle," diye yalvarıyor. "Sesini duymaya ihtiyacım var. Bir şey söyle."

Onun muhtaçlığı kalbimi sızlatırken, aynı zamanda aletimin kabarmasına ve taşaklarımın vücuduma doğru çekilmesine neden oluyor, hazır ve dolu, benim ona kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyor.

"Herhangi bir şey?" Boynunu öpüp emiyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum, onu güzelce ve yavaşça beceriyorum.

"bir şey... Herhangi bir şey," diye , sikimin etrafında kenetlenirken ıslaklık sikimi kaplıyor. "Sesine bayılıyorum." "Ben neyi seviyorum biliyor musun?"

"Ne?"

Saçlarını okşuyorum, diğer elimle yumruğunu tutarken hafifçe avucumun içinde topluyorum.

"Bebeklerimizle dolu görünme ve hissetme şeklin. Bu halinle çok seksisin."

Kulağının altındaki narin deriyi daha sert emerken ve yumruğunu okşarken . Neredeyse tüm yol boyunca onu dışarı çekiyorum ve sonra tekrar derinlere batıyorum.

"Sanırım seni bebeklerimizle dolu tutmak zorunda kalacağım. Ne düşünüyorsun?" Yanıtı nefes nefese bir inilti.

"Bu senin için sorun olur mu?" Taşaklarım onun içine dökülme ihtiyacıyla dolup taşıyor. "Benim için hamile kalman için seni becermeye devam etsem sorun olur mu?"

"Drew." Parmaklarımı klitorisini ovmak için aşağıya doğru sürdüğümde inlemeleri bir nefese dönüşüyor. "Bu bir evet mi?"

Titriyor, küçük bir çığlık atıyor ve aynı zamanda amcığı sikimin etrafında daha sıkı çalışıyor.

"döllerimle dolu olmayı kaldırabilir misin sence?" Kollarımın arasında gerilirken klitorisini kasıtlı dairelerle ovuyorum. Dudaklarımı kulağına bastırıyorum ve . "Seni öyle bir sikeceğim ki, her hareket ettiğinde bu mükemmel amcıktan döllerim damlayacak."

"Daha fazla," diye boğuk bir sesle ısrar ediyor.

Bana sürtünme şekliyle inliyorum, bir rahatlama... bir dikkat dağıtma için çok açgözlü. Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim.

Kulak memesini dişlerimin arasına alırken sesimi törpüleyecek kadar alçaltıyorum ve onun sıkı, ıslak sıcaklığına girmeye devam ediyorum.

"İşimiz bittikten çok sonra bile hâlâ içinde bir parçamın olduğunu bilmek çok hoşuma gidiyor. Çünkü o boku derinlere itiyorum, değil mi anne?"

Göğsüme doğru kıvranıyor.

"Derine itiyorum," diye tekrarlıyorum. "Tam oraya. Tam istediğin gibi. Güzel amının derinliklerine-"

"Drew..."

O ılık atıp aceleyle boşalırken boynuna sırtıyorum ve sikimi bir ıslatıyorum.

Elini benimkine atıyor, hâlâ klitorisini okşuyor. Beni alışıyor ama parmaklarını itip klitorisine hafifçe vuruyorum. İnliyor ve amı , sikimi boğuyor.

"Mmm," diye . "Birileri hassas hissediyor. Benim için kaç tane olduğunu ?"

Kollarımın arasında titriyor ve ben itme değiştirerek hızımı artırıyorum. Buna ihtiyaı var. şu anda düşünmek istemediği çok açık. Ve eğer vücuduna tapınarak onu daha iyi hissettirmem yardımcı olacaksa, bunu bütün gün ve bütün gece yapacağım.

Onu kolayca başka bir orgazma ikna ediyorum, aletim kolaylıkla içine çıkarken boynuna doğru inliyorum, onun salgısıyla kayganlaşıyor.

"Drew?" Sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

"Evet?"

"Ne kadar..." diye bağırıyor etrafımda titreşirken.

"Ne kadar ne?" Taşaklarımda ağırlık oluşurken ve sikimin başı onun içinde zonklarken dişlerimi sıkıyorum. Onun orgazmını hissedebiliyorum. Amcığının etrafımda nasıl kenetlendiğini, adımı inlerken içindeki her kasın sikimi sağdığını hissedebiliyorum.

"Ne kadar ne?" Boğuluyorum, uyarılması ondan akıp taşaklarımı kaplarken hızımı artırıyorum.

"Seni ne kadar çok seviyorum," diye haykırıyor sikimin başındaki jant G noktasının üzerinden geçip orgazmının bir kez daha ivme kazanmasını sağlarken. "Ve sana ihtiyacım var," diye hıçkırıyor. "Sana ihtiyacım var."

Üçüncü orgazmı onu şiddetle sarsıyor ve kollarımda titreyerek hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden oluyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum, sözleri beni özüyor. Onu olabildiğince derinden işaretleyebilmek için kendimi kabzasına kadar gömdüğümde aletim patlıyor, içine sıvı ısı yayıyor.

"Sophie," diye inliyorum.

Elimi klitorisinden ve ıslak parmaklarımla boğazını kavırıyorum, yüzünü çeviriyorum, böylece sikim onu doldurmaya devam ederken ağzına yakıcı bir öpücük bastırabiliyorum.

"Beni yakaladın, sevgilim. Hayatım üzerine yemin ederim ki seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım." Beni öperken hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Söz ver bana."

Güzel savaşçımın ne kadar güçlü olduğunun acı bir şekilde farkındayım. Ama gücü sadece bir parçası. Onu bir kalkan gibi taşıyor.

İçindeki, kalp kırıklığına herkes kadar duyarlı olan güzel ruhu korumak için bir zırh.

Sadece bana bu yönünü göstermesi onu zayıflatmıyor. Onu daha güçlü kılıyor. *Bizi* daha güçlü kılıyor.

Çünkü her kelimesinde ciddiylim.

"Söz veriyorum." Damarlarımdaki kanın sıvı ateş gibi ısınmasına neden olan bir tutkuyla onu öpüyorum. "Bu dünyada seni sevmeme engel olacak hiçbir şey yok."

O da beni öperken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyor ve son azalıyor, geriye sadece sıcak bir rahatlama hissi kalıyor.

Vücudunu döndürüyor ve sikim serbest kalıyor, döndüğünde ikimizin üzerine sıcak bir fişkırma yayılıyor.

Gözlerimin içine bakarken soluduğu havayı içime .

"ayrı kaldığımızda her zaman birbirimize geri döneceğimize söz ver."

Endişeli zümrüt gözlerini kırıpştırarak bana bakıyor ve kalbim küt atıyor. Başparmağımla gözyaşı lekeli yanağını okşuyorum.

Kırılğanlığını bu şekilde gösterdiğini daha önce hiç görmemiştim. Davayı bitirmek onu çok etkiledi.

Sanki bir şeyi itiraf etmekten korkuyormuş gibi gözlerinin kenarları . "İçimde bir his var," diye fısıldıyor. "Bunu açıklayamıyorum.

Ama onları içimde hissediyorum ve... kulağa aptalca geliyor..."

"Sophie," diye mırıldandım, alnımı onunkine yaslayarak, "Senin için dört yıl bekledim. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Her zaman birlikte olacağız. Sen, ben ve bebeklerimiz, tamam mı? Biz."

Gözlerimi arıyor, belirsizlik gözlerini . İlerinde dans eden kargaşayı dindirmek için şeyi yaparım. "Söz veriyorum." Alnından öpüyorum. "Bana güvenebilirsin. Seni asla incitmeyeceğim. Asla ."

Bölüm 35

Sophie

"ŞİMDİ ONLARI TUTUYOR MUSUN?" Halliday'in sesi arabanın Bluetooth hoparlörlerinden cızırdıyor. "."

Arabayı süren Drew'a bakarken bir parmağımla yeni, parlak ev anahtarlarını sallıyorum.

Mükemmel dişleri alt dudağına gömülmeden önce bana parlak bir gülümseme gönderiyor.

Yüzündeki ifadeyi biliyorum. O da en az , belki daha fazla heyecanlı. Yolda annesinin evine uğrayıp sordu. Sanırım içten içe ona ve Maddy'ye anahtarları aldığımızı söylemek için sabırsızlanıyor. Onlarla bu kadar yakın olmasına bayılıyorum. Sanırım onu hak ettiği şekilde sevenler , çünkü Henry kesinlikle sevmedi.

Ama onu düşünmek istemiyorum. Bugün mutlu bir gün. Kutlanacak bir gün.

"Tanrım, beni daha sonra görüntülü aramalısın, böylece bana evi gezdirebilirsin. Ve her odayı ne için kullandığını bilmem gerek. Onlar için kristal seçerken bana yardımcı olacak."

Drew gözlerini yoldan ayırmazken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Elimi ensesine kaydırıyorum ve koyu renk bukleli saçlarını okşuyorum.

"Yapacağım. Ama yeni eve taşınma partisi verdiğimizde kendin de görebilirsin." "Bunu kaçırmazdım," diye cıvıldıyor.

Vedalaştık ve ben bilerek ona müvekkili hakkında soru sormadım. Sterling Beaufort'un adı her geçtiğinde sinirleniyor. Bugüne kadarki en zorlu müvekkili olduğunu kanıtıyor. hayatının geri kalanında yalnız kalmak istediğine yemin ediyor ama Halliday'i işe alan kızı, hayatında tam da ihtiyacı olan şeyin aşk olduğunda ısrar ediyor. Halliday inatçıdır. Çöpçatanlık işini başarıyla tamamlayana kadar New York'tan ayrılmayacaktır. Onun başarı oranı da kadar iyi.

Arabanın camından dışarı bakarken düşüncelerim

Chelsea'ye kayıyor. "İyi misin patron?"

Drew'un derin sesi yüzüme yumuşak bir gülümseme getiriyor. Ne zaman fazla düşündüğümü anlamak gibi bir huyu var. "Sen elinden geleni Sophie. O bunu biliyor. Artık geriye değil, sadece ileriye bakıyor."

"Evet, biliyorum."

Chelsea dava bittiğinden beri yoluna devam ediyor. Herkesin yapabildiği kadarıyla en azından. Onunla konuştum, sesi pozitif ve kızıyla tanışacağı için heyecanlıydı. Ailesi benim için ofise çiçek bile gönderdi. *Süsen çiçeği*. Drew'dan geldiğini sanıyordum. Ama bir keresinde Chelsea'ye en sevdiğim çiçek olduğunu söylediğimi hatırlıyorum.

Onun için yaptığım her şeye minnettar. Her gün yeterli olup olmadığını sorgulasam bile. "Uzun sürmeyecek." Drew annesinin evinin garaj yolunda motoru durdururken sırtıyor.

Buraya ilk geldiğimde nereye baksam Henry'yi gördüm. Ön kapının tokmağına her gün dokunurdu. bardakları. Yemek yemek için oturduğu masayı. Bundan nefret ettim. Bir zamanlar parçası olduğu yuvanın yıkılmasında payım olduğunu bilmekten nefret ettim.

Ama o zamandan beri her ziyaret edişimde daha da kolaylaştı. Violet'in beni gördüğündeki gülümsemeleri artık gerçek. Drew, Henry'yi kovduğundan beri hiç bu kadar mutlu olmadığına ısrar ediyor. Sanki sonunda istediği gibi yaşıyor. Ve her zaman yumrularıma ve kendi deyimiyle torunlarına cilve yapıyor, üzerime titriyor, yeterince su içtiğimden emin oluyor. Şimdi Drew'un şefkatli doğasını nereden aldığını anlıyorum.

Arabadan atlıyor ve koşarak kapımı açıyor. Koltuktan kayıyorum, dışarı adımımı atarken yumruğum kalçalarımın baskı yapıyor.

Drew beni içine alırken, "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Elini bir zamanlar belimin olduğu yere sarıp bizi ön kapıya doğru götürürken gülümsüyorum.

"Senden istediğim gibi külotunu çıkardın mı?" diye fısıldıyor kulağıma kapı ziline basarken. "Uh-huh."

Alt dudağımı ısııyorum. "Ceketinin cebini kontrol et."

Elini ceketinin içine sokarken boğazı düğümleniyor.

Burun delikleri alevlenir. "Siktir, Sophie," diye tıslıyor. "Pantolonuma boşalmamı mı istiyorsun?" Kıkırdayarak homurdanıyorum.

Eli kığımın üzerinde kayarken ve sıkarken yanağının içini ısııyor.

"Sen. Ben. Oraya varır varmaz yeni koridorumuz." Dümdüz önüne bakıyor, dudaklarındaki gülümsemeye rağmen çenesi gergin.

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyorum kapı açılırken.

Maddy bize parlak bir şekilde sırtıyor, beni kollarına alıp evin arka tarafına doğru götürmeden önce Drew'a kısa bir merhaba diyor. Bana bebekler hakkında üç soru sormayı, izlemem gereken bir hipnobirthing programı önermeyi ve bebeklerin bilişsel gelişimiyle ilgili gördüğü bir kitaptan , mutfağa ulaşmamız için geçen on beş saniye içinde başardı.

Biz geldiğimizde Violet içerideydi ve tezgahın üzerindeki yeni kahve makinesini kurcalarken bir elini havaya kaldırdı.

"Kafeinsiz kapsülleri var Sophie. Şu lanet şeyi nasıl çalıştıracığımı bir bulabilsem."

Drew benim ve Maddy'nin yanından geçip bir düğmeye basmadan önce kaşlarını çatarak kontrolleri kurcalıyor ve ekran panelinde yeşil bir ışığın yanmasını sağlıyor.

"Ah! Mükemmel. Teşekkür ." Gülümsüyor ve Drew'un koluna vuruyor.

Tezgâha yaslanmış, annesi ve kız kardeşinin mutfakta telaşla hepimize içki hazırlamasını izlerken dudakları kıvrılıyor. Başka biri için sıradan mutlu bir aile görünebilirdik.

Ve sanırım öyleyiz, kimse Henry'den bahsetmediği sürece.

"Bakın bebekler için ne aldık." Maddy parmak uçlarında zıplayarak iki tulum tutuyor. Birinin 'Küçük Adam', diğesinde ise 'Küçük Hanım' yazıyor. "Çok şirin görünecekler," diye sevinçle haykırıyor.

Violet mutfak masasına için beni cesaretlendiriyor ve bana bir kahve uzatıyor. Buharını üflerken ona teşekkür ediyorum ve fincanın kenarından Drew'u izliyorum. Maddy'den tulumu alıp ikisine de bakarken yüzü aydınlanıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum her iki kadının da gözlerini yakalayarak.

İkisi de bana gülümsüyor ve ben de duruşma sona erdiğinden beri ilk kez kendimi mutlu hissederek koltuğumda rahatlıyorum. Bugün yeni bir başlangıç. Nakliye şirketi Drew'in tüm eşyalarını sonra geceyi yeni evde geçireceğiz. Benimkilerin çoğunu kiralandığında kullanmak dairemde bırakacağım.

"Bize telefonda söylemediğin haber ne o zaman?" Maddy soruyor. Drew tulumları masanın üzerine koyuyor ve bana bakıyor. Cesaretle başımı sallıyorum. "Evin satışı tamamlandı." Sırtıyor. "Bugün taşınıyoruz."

"Oh, bu harika," diyor Violet.

Maddy ellerini göğsünün önünde birleştiriyor. "Kardeşimin bir kızı yaşamaya ikna ettiği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Hey." Dudaklarında bir gülümseme oynasırken kaşlarını kırıştırıyor.

Maddy başka bir şey söyleyecek olur ama ön kapının yanındaki hareketin sesi koridora taşınınca durur. Drew annesine bakarken gözleri kararır. "Hâlâ anahtarı var mı?"

Violet'in dudakları inceldi. "Biz hâlâ evliyiz. Onu durduramam. kabul ettiği için şanslıyım. Boşanma sonuçlanana kadar burada kalmakta ısrar edebilirdi."

"Anne," diye homurdanıyor Drew, boynundaki kaslar geriliyor, "sana evin onun payına düşen kısmını senin için alacağımı söylemiştim. Onun ismini çıkarabiliriz. Bana sadece söz ver."

Violet başını sallar. "Bunu duymak istemiyorum. Düşünmen gereken bebeklerin ve gereken kendi şeylerin var."

"Param var," diye bastırıyor Drew, gözleri Violet'in yüzünde. Ama kız geri atmayı reddederek onun gözlerini tutuyor. "Ben ve Logan da teklif ettik," diyor Maddy. "Dinlemeyecek."

Ön kapı çarpılır ve ayak sesleri koridorda ilerler.

Drew nefesinin altından , gözlerini tavana dikeyyor. Sonra odanın diğer tarafına geçip sandalyemin yanında korumacı şekilde duruyor.

"İyi misin?" fısıldıyor.

Bir elini sandalyemin arkasına doladığında kollarındaki gergin kaslar esniyor. Ona bakıyorum, odadaki hava ağırlaştıkça midem düğümleniyor.

Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme veriyorum. Bana bakarken gözlerinin kenarları kısılıyor, sonra dikkati mutfak kapısında duran Henry'ye kayıyor.

", değil mi?" Henry'nin sesindeki hafiflik, herkesin yüzündeki kasvetli ifadeyle çarpıcı bir tezat oluşturuyor

başkalarının yüzleri.

Bakışları doğrudan üzerimde sabitleniyor ve yumrumu incelerken dudaklarını yuvarlıyor. Beni son gördüğünden daha büyük. Omurgamı dikleştiriyorum, yapacağı yoruma karşı kendimi hazırlıyorum. Ama onun yerine yeni kahve makinesine doğru yürüyor ve altına bir fincan yerleştiriyor.

"Sakıncası yok, değil mi?" diyor makineden uzaklaşırken iç çeken Violet'e. Kendine bir fincan hazırlarken, "Güzel," diye yorum yapıyor.

Geri kalanımız gergin bir sessizlik içinde onu izliyor, ta ki o elinde dönüp gülümseyene kadar. "Yine mi bebek alışverişi?" Masanın tulumlara bakarken kıkırdıyor.

Henry bakmak için yaklaşırken Drew'un yumruğu sandalyemin arkalığına . Tulumları inceliyor, sonra gözleri kayarak benimkilerle buluşuyor.

"Bir kız ve bir erkek mi var?"

"Var," diye yanıtlıyorum.

Ensemdeki tüyler tedirginlikle diken diken olana kadar bakışlarını üzerimden ayırmıyor. "Artık burada yaşamıyorsun," diyor Drew.

Henry sonunda benimle göz temasını kesti.

"Sen de öyle. Yine de ," diye karşı çıkıyor Henry, Drew'a hava durumu hakkında sohbet ediyorlarmış gibi gülümseyerek. Henry üzerindeki posta yığınının doğru ilerlerken Drew geriliyor.

"Bunlar benim

mi?" Violet

başını sallar.

Dördümüz de onun kupasını yere bırakıp tezgâha yaslanışını ve ilk zarfı yavaşça açarken bacak bacak üstüne atışını izliyoruz.

"Onları yanına al ve git," diye tısladı Drew.

Henry başını kaldırır ve ikisi birkaç dayanılmaz saniye boyunca birbirlerine dik dik bakarlar.

"Aslında, baba. Belki beni işe bırakabilirsin?" Maddy araya giriyor. "Logan beni almaya gelecekti ama bir saat daha toplantıda olacak."

Henry Maddy'ye bakar ve gözleri yumuşar. "Elbette, aşkım."

Maddy çantasını kapıyor, Violet'e bir öpücük veriyor ve sonra bana ve Drew'e özür dileyen bir bakış atarak ona doğru yürüyor.

Henry kalan mektupları topluyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor, önce bana sonra da Drew'a bakarken gözleri kısılıyor.

Gitmek için acelesi yokmuş gibi tekrar yaslanıyor. Midem bulanıyor.

"New York projesi nasıl gidiyor oğlum?" diye soruyor rahatça, dikkati Drew'un üzerinde.

Konuşmadan önce Drew'un göğsünden gelen hırıltıyı bir tek ben fark ediyorum.

"Bitti. Bir süre oraya geri dönmeyeceğim. Sophie'nin doğum iznini onunla geçireceğim. Artık yeni evimizin anahtarlarını aldığımıza göre, bebekler gelmeden önce onu hazırlamamız gerekiyor."

Kara kaşlarından birini kaldırıyor, haberi verirken gözlerinde bir meydan okuma var. Gerçi Henrynin evi zaten bildiğinden şüpheleniyorum çünkü irkilmiyor.

Onun yerine gülümsüyor ve ekşi bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor. gibi rahatsız değil. Bu kadar sakin olması sinir bozucu.

"Ah. Seni aradığımda orada olmamanın nedeni bu olmalı." "Beni isteyken

hiç aramazsın," Drew, ses tonuna şüphe karışmıştır.

"İyi ki aramışım evlat. Telefona cevap veren kızla ilginç bir sohbet yaptık." Henry gözlerini

Drew'un gözlerine diker ve odadaki gerilim hissedilir hale gelir.

Ne haltlar ?

"Gerçekten mi?" Drew homurdanıyor.

"Alicia'nın gittiğini bana söylemedin mi?" Henry Drew'a bakmaya devam eder. "O çok iyi bir kızdı. Bir ara onunla evleneceğinizi düşünmüştüm. Onunla tanıştığımda bana kendisi de aynı şeyi söylemişti."

"O zaman ikiniz de , değil mi?" Drew homurdanır. "Güzel

de," diye devam ediyor Henry. "de öyle değil mi?"

Alicia ismi tanıdık geliyor. *Drew'un eski sevgilisi*. Çıktığı kişi. New York'ta yaşarken yanına taşındığını itiraf ettiği kişi.

Kusacakmışım gibi midem bulanıyor. Henry'nin onu getirmesinin bir nedeni var.

"Drew?" Soru ona bakıyorum ama dişlerini sıkıyor ve gözlerime bakmıyor. Henry

kıkırdıyor, boğucu atmosferin tadını çıkarıyor.

"Baba!" Violet tedirgin bir ifadeyle onu izlerken Maddy tersliyor.

Henry kahvesinden bir yudum daha alarak, "Biliyor musun, dedikoduların ofislerde başlaması çok komik," diye düşündü.

"Konuştuğum kıza söyledüğimde

Ben senin babandım ve Alicia'yı tanıyordum, 'olaydan' sonra ondan haber alıp almadığımı sordu. Alicia'nın olanlardan dolayı utanmadığını ve ayrılmasının sebebinin bu olmadığını umuyordu."

Drew'un sandalyeyi tutuşu o kadar sıkılaşıyor ki, tahta parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. "Yapma," diye tükürür. "Sakin oraya gitmeye cüret etme."

Onun bu tepkisi Henry'yi da cesaretlendirir ve Henry elini havaya doğru umursamaz bir şekilde sallar.

"Neden? Hepsı masum. Ona yanlış anladığını söyledim. Alicia'ya otelden sallarken görülmüş olamayacağını söyledim. Hele de yeni duş almış gibi ıslak saçlarla."

"Drew?" Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlarken, her acı veren taşlar yerine otururken ona bakıyorum. "değildi," mırıldanıyor, tekrar Henry'ye bakmadan önce bir saniyeliğine gözlerime zar zor bakıyor.

"Peki ?" Fısıldıyorum, boğazım sıkılıyor ve anında kuruyor.

"Sophie," diye fısıldıyor, sonunda bana bakıyor, gözlerinde kalbimin göğsümde durmasına neden olan ağır bir şey var.

", Drew?" Gözlerinde tanıdığım adamı ararken mırıldanıyorum. Bana asla yalan söylemeyecek olan adamı. Bana bunun *biz olduğumuza* söz veren adam. İletişim. Dürüstlük.

"New York ofisinde dolaşan dedikodulara göre Alicia orada senin aletini yalıyormuş, değil mi oğlum?" Violet ve Maddy'nin nefesi kesilir.

Henry darbeyi indirdi. Ama Drew'in gözlerinde parlayan inkâr yoksunluğu bana balyoz gibi iniyor. Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Drew?"

Mide bulantısı boğazımı tırmalıyor, ta ki ben kalın bir yutkunmayla onu geri çekmeye zorlayana kadar. "Bu çok saçma." Violet alay ediyor.

"Baba, dur," diye ısrar ediyor Maddy.

Gözlerim Drew'unkilere sabitlendi. O bana bakarken kristal mavisinin altında yanıp sönen acıya sabitlenmiş. Sanki bu günün geleceğini hep biliyordu ama görmezden gelirse bizi unutacağını, etrafımızdan dolanacağını ya da yolda kaybolacağını umuyordu.

Ancak kaçınılmaz olanla yüz yüze gelindiğinde inkâr etmek anlamsızdır.

"Söyle bize," diyor Henry, sesi yıkıma rağmen sakin. "Bize dudaklarının aletine değmediğini söyle." "Hank!" Violet tersliyor. "Bu kadar yeter!"

Halliday'in kartı gözlerimin önünde yanıp sönüyor. Sırtında kılıçlar olan bir ceset.

Acı sonlar ve ihanet. Bir çıkış yolu.

Ama bu beklediğim gibi değil.

Diğer herkesi görmezden gelerek Drew'a

bakıyorum. "Drew? Söyle bana-"

"Yapamam." Sesi çatlıyor. "Çok üzgünüm Sophie. Sana yapmadığını söylersem yalan söylemiş

olurum." Başım dönerken başımı geriye .

"Ne?" Destek için masanın üstüne

tutunuyorum. "Ama öyle değildi, yemin ederim."

Drew önümde dizlerinin üzerine çöküyor, panik içindeki gözleriyle onu dinlemem için yalvarıyor. Ama tek duyabildiğim kulaklarımda uğuldayan kan sesi.

Karnımdaki hareket nefesimin kesilmesine neden oluyor ve içgüdüsel olarak elimi şişliğimin üzerine

koyuyorum. "Nasıl bir *şeydi*?" Sesim kulaklarımda yankılanarak soruyorum.

Drew iki eliyle saçlarını geriye itiyor, gözleri, değer her şeyi kaybetmek üzere olan ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını bilen bir adamın gözleri gibi vahşi.

"Odama geldi. İç çamaşırı giymişti. Ama-"

"Dudakları senin nasıl yapıştı?" Ağlıyorum, öfkem havayı deliyor ve odadaki her ses aniden kulaklarımı tırmalayana kadar kulaklarımı .

Violet'in nefesi ve Maddy'nin yumuşak "Tanrım" mırıltısı Henry'nin yavaşça höpürdeterek içtiği kahvesini bastırıyor.

Drew onun önünde kırılmamı izliyor. Çünkü hayatımda ilk kez duygularımı saklayamıyorum. Onları derinlere itip işime devam edemiyorum.

Bu benim hayatım.

Bunlar benim

bebeklerim.

Göğsümdeki açık, kanlı delik kalbimdi. "Sophie," diye

yalvarıyor.

Başımı sallıyorum, kelimeleri söylemeye zorluyorum, söylerken yüzüm buruşuyor, her ne kadar durum doğru olduklarını

düşündürse de. "Tıpkı onun gibisin," diye fısıldıyorum.

Drew'un gözleri açılır. "Bunu kastetmiyorsun. Lütfen. Bunu kastetmiyorsun."

Gözlerinin içine bakarken ağızımdan boğuk bir nefes çıkıyor.

Keşke başka türlü olabilseydi. Daha önce hiçbir şeyin bu acıttığından emin değilim. Sanki göğsüme bir ağırlık çöküyor,

nefes almayı zorlaştırıyor.

Ürpertici bir nefes alıyorum ve buradan çıkıp ondan uzaklaşıp düşünene kadar kendimi tutmaya . Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarım köşelerine .

"Sanırım bu senin kanında var. Yalancı olmak... dolandırıcı olmak."

Drew'un alt göz kapaklarındaki yaşları kırıştırtarak uzaklaştırdığını görmek için gözlerimi tam zamanında açıyorum. "Düşünmek istediğin buysa Soph, sanırım öyle."

Gözlerinde ruhumu burkan bir kayıptan başka bir şey olmayan bana bakarken hıçkırıklarımı tutamıyorum.

Sonra sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldıyor: "Özür dilerim anne. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun." Gözyaşlarımı zorlayarak burnumu çektim.

"Haklısın." Sandalyemden kalkıp elimi karnımın üzerine koyarken sesim titriyor. Drew'un bakışları onu takip ediyor ve boğazının arkasından yaralı bir hayvan gibi karışık bir ses çıkarıyor. "Daha iyisini hak ediyoruz," diyorum derin bir nefes alarak. "Hepimiz hak ediyoruz."

Uzanıp ona dokunmak için duyduğum zorlayıcı dürtüye direniyorum. İhtiyacım olduğunda benim için yaptığı gibi onu rahatlatmak için. Çünkü nasıl yapabilirim ki?

Şimdi olmaz.

Her şeyden sonra değil.

"Drew, bunu nasıl ?" Maddy öğrenerek söylüyor.

Utanç içinde başını öne eğiyor, ben dolanırken yerden kalkmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Violet gözlerime bakıyor ve ağlamak gibi görünüyor.

"Gitmem gerek," diyorum boğazımın arkasında büyüyen dev hıçkırıkların arasında.

Violet nazikçe başını sallayıp bir adım öne çıkarak elini sırtımın üst kısmına koyup ovarken Henry'nin yüzündeki böbürlenmiş ifadeyi görmezden .

Onunla birlikte koridora çıkıyorum, arkama bakamıyorum. Sevdiğim adamın kırılmasına tanık olacak kadar güçlü değilim. Çünkü az önce söylediklerine rağmen, onu acı içinde görmeye dayanamıyorum.

"Seni gitmek istediğin yere götüreceğim Sophie," diyor Violet

usulca. Titreyen bacaklarımın üzerinde onunla birlikte evden

çıkarken itiraz etmiyorum. Drew'u arkamda bırakarak.

36. Bölüm

Drew

"En azından onu aradın mı? Affedilmek için yalvardın mı?" Maddy masamın önündeki halının üzerinde bir ileri bir geri yürüyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gözlerimin gezinmesine izin veriyorum, pencereden dışarıya, uzaklara yayılmış Londra'ya bakıyorum. Tanner'la tadilatını yaptığımız otelin çatısını görebiliyorum. Logan'ın aylar önce lansman partisini yaptığı yer. Sophie'yi yıllar sonra ilk kez gördüğüm yer.

Bir hafta önce gittiğinden beri her gün o lanet şeye bakıyorum. Bu hatırlatma boğazıma dayanmış bir bıçak gibi. Keşke biri daha derine bastırса, atardamarı açsa ve kan kaybından ölmeme izin verse.

Bir şey.
Herhangi bir şey.
Lütfen, artık acımasın. Göğsümdeki baskı beni geceleri ayakta tutuyor, ter içinde kalıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Onsuz geçen her saat acı içinde ölüyorum.

"Drew?" Maddy tersledi.

Gözleri kocaman açılmış ve kollarını kavuşturmuş bir cevap bekliyor. "Yalvarmayacağım."

Kollarını iki yana açıyor, tiksintiyle ofluyor. Hem o hem de annem için aynı şey geçerli. Sözlerinde, hareketlerinde. Ne zaman yanımda olsalar içlerinden ve hayal kırıklığı sızıyor.

İçinde boğulabilirim.

"Onu aldattın. Olan onca şeyden sonra. Bu yapabileceğin en kötü şeydi."

Parmağımı ve başparmağımı kan çanağına dönmüş gözlerime bastırıp acıyana kadar ovuyorum. Onu düzeltmiyorum. Aldatmış olsam da olmasam da Sophie gitti.

O ve bebeklerimiz öldü.

Maddy masamın üzerine serpiştirilmiş evraklara bakarak burnunu kırıstırıyor. "Neden buradasın, olmamış gibi çalışıyorsun? Neden Los Angeles'ta değilsin? Seninle konuşana kadar kapısında kamp kurmuyorsun?"

"Bu daha çok Dax'in tarzı." Geçen yıl Rose'u geri almak için yalvarmak zorunda kaldığını hatırlayınca dudağım mizahsız bir sırıtışla kıvrılıyor. "O zaman bir şeyler yap." Maddy ayağını yere vuruyor, içinde öfke kabarıyor ve sanki patlamak üzere. "Geri dönmezse kaybeden tek kişi sen değilsin, biliyorsun değil mi? Peki ya annem? Ben ne olacağım? Onlar da bizim ailemiz."

"Sophie o uçağa adımını atar atmaz kararını verdi ve Los Angeles'taki kız kardeşinin evine gitti."

"Ve sen de bunu kabul mü edeceksin?" Maddy masamın karşı tarafındaki çöküyor ve bir elini dudaklarına götürüyor, göz kapakları hızla kırışıyor. ". Onu seviyorsun. Git ve bunu düzelt."

"Maddy." Yavaşça nefes veriyorum, göğsüm gömleğimin ve kravatımın altından sarkıyor. "Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Sophie'ye ona asla yalan söylemeyeceğime söz verdim. Başka bir kadın sikimi ağzına aldı. Gerçek bu."

Ofluyor ve yine o tanıdık tiksintiyle doluyor.

"Yani sen de babam gibi hilekâr mısın? mudur yani? Sophie'nin dediği gibi bu sana ondan mı miras kaldı?" Bana bakarken konsantrasyonu alnını sıkıştırıyor. "Sophie'nin babamı ve donörü bildiğini mi söyledin?"

Ensemde bir sıcaklık hissediyorum. "Ona

söyledim."

"O zaman neden- dedi?"

"Bilmiyorum, muhtemelen unutmıştır," diye bağıriyorum ve avucumu masaya vurup titreşmesini sağlıyorum.

Maddy başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. Öğle yemeği arası neredeyse bitmek üzere. Sophie gittiğinden beri her gününü ofisimde geçiriyor ve beni peşinden Los Angeles'a gitmeye ikna etmeye çalışıyor. İkinci gün yanında bir uçak bileti getirmişti. Ama o gider gitmez bileti iptal ettim.

Sophie eve gelmeyecek. O

kadarını biliyorum.

"Seni sevdiğimi biliyorsun." Çantasını yerden aldı. "Ama şu anda sana bakmakta zorlanıyorum." Çenem, acı fışkırıp sol gözümü seğırtene kadar sıkılıyor.

"Umarım oral seks buna değmiştir," diye mırıldanıyor ofisimden çıkıp kapıyı çarparken.

Viski, mideme ağır bir şekilde oturmadan önce boğazımda bir iz bırakıyor. Günlerdir doğru düzgün bir şey yemediğimden, midemde bıraktığı ekstra sıcaklık kısa sürede hoş bir dönüşmeye başlıyor.

Bu duyguyla alay ediyorum ve bardağımı boşaltırken barmene bir tane daha almasını işaret ediyorum.

Parmağımı barın koyu renkli camının üzerindeki anahtarlığa sokup yavaşça daireler çiziyorum ve anahtarların dönerken çıkardığı şingirtiyi dinliyorum.

Hafif bir ses. Neşeli, umutlu.

Parmağımı geri çekiyorum ve düzleştirilmiş avucumu demetin üstüne çarpıyorum, metal derimi ısırırken küfrediyorum.

Hayallerimizdeki evde yaşıyorum. Tek başıma. Sophie gittikten sonraki o ilk geceyi tek başıma, ebeveyn yatak odasındaki pencereye bakarak geçirdim. Evin bir gün bizim bilerek vaftiz ettiğimiz pencereye.

Çünkü kader öyle dedi.

Barmene başımı sallayarak teşekkür ediyorum ve taze viskiyi dikişte , gözlerim sulanıyor. Kaderin canı cehenneme. Kader, dikkatin dağıldığında kıcıncıdan ısırın küçük sürtüktür.

Anahtarlara kaşlarımı çatıyorum. İşten sonra bir barda tek başıma içmemeliydim. Yeni evimde, hamile nişanlımla yatakta olmalıydım.

Bardak, yanına dizdiği beş arkadaşıyla birlikte gözlerimin önünde dönüyor. Yoksa altı mıydı?

Tiksintiyle gözlerimi kaçırıyorum, yarısı boş barı tararken başım dönüyor. Artık iki sokak ötede oturduğumuza göre Tanner'la bahçemde dertleşiyor olabilirdim. Şu anda burada olmamasının tek nedeni bu gece doğruca eve gideceğimi düşünmüş olması. Çaresiz bir piç gördüğünde anlar. Yarın sabah altıda yine kapımda olacağından hiç şüphem yok, onu sorumlu tutacak bir egzersiz arkadaşına ihtiyacı olduğunu iddia ediyor.

tek şey kendimi balkondan asmaya karar vermemiş olmam.

Ama bu aptalca olur. Evin değerini düşürebilir. Ve Sophie'evlenme teklif ettikten sonra sahip olduğum her şeyi ona bırakmayı vasiyet ettiğimi düşünürsek, bu istediğim son şey.

Alicia'nın sikimi ağızıyla ıslatmasına izin verdiğimi itiraf ettiğimde ilişkimizi ucuzlattım zaten. Bunu ucuzlatmayacağım.

Sophie her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor.

daha fazla.

" tane daha," diye homurdanıyorum barmene, boş bardağı ona doğru kaydırarakGözümde fazla büyüttüm ve bardak barın arkasından fırlayıp gürültüyle yere çarpıyor.

"Ben öderim," diye homurdanıyorum.

Ama bana uyarıcı bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum, cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp barın üzerine bırakıyorum. "İçkiler ve bardak için."

Yan tarafa dönerken tökezliyorum, bir elimi özür dilemek için yanımda duran ve adama kaldırıyorum.

Bana sertçe başını sallıyor ve ben de sendeleyerek bardan çıkıp gece havasına karışıyorum.

Gözlerim cüzdanıma kayıyor, tam katlayıp kaldıracakken içindeki resim beni durduruyor.

"Siktir." Barın duvarına sırtımı yaslıyorum ve tuğlaların pürüzlü yüzeyinin ceketimi derimi ısırmasına izin veriyorum.

Resmi şeffaf plastik panelin arkasından çıkarıp havaya kaldırıyorum. Siyah

zemin üzerinde iki mükemmel beyaz şekil

Bir elimi ağızıma kapatıyorum, çenemi düşürüyorum ve geleceğimin ne olması gerektiğine dair donuk gözlerle gözlerimi kırıştırıyorum.

Bebeklerimiz.

Daha geçen hafta onlarla konuştuğumda sanki sesimi tanıyormuş gibi elime doğru hareket eden iki küçük mucize.

Şimdi binlerce kilometre uzakta, başka bir ülkede olan iki küçük mucize. "O da

benimle konuşmuyor."

Başımı göğsümden kaldırıp gözlerimi kısıarak sese bakıyorum. Kan şakaklarımda zonkluyor ve şu anda görmek istediğim son kişiyle göz göze öfke içimde kaynıyor.

"Ne istiyorsun?"

"Aynı senin gibi," diyor babam, kaldırım boyunca bana doğru yürürken dudaklarını büküyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Soph'un geri gelmesini istiyorum."

"Sophie," diye bağıryorum. "*Sophie* amına koyayım. Ona neden hep Sophie dediğimi hiç merak etmedin mi? Çünkü onun istediği buydu."

Babam umurunda değilmiş gibi omuz .

"Sen bencil bir hıyarsın," diye tükürdüm, ama sonra birkaç saniye önceki sözleri viskinin neden olduğu sis perdesini araladı. "O da mı seninle konuşmuyor? Onu aradın mı?"

Babam dudaklarını büzererek sokağın aşağısına bakıyor. "Elbette gördüm. Ya sen?"

Burnumu çekiyorum ve resmi cüzdanıma geri koyup pantolonumun cebine tıktırıyorum. "Onun istediği bu değil."

"Boş ver onu oğlum. Peki ya senin istediğin? Neden ona nasıl söylemiyorsun?"

Ona bakıyorum. "Eğer bu baba-oğul arasında bağ kurmaya yönelik boktan bir girişimse, on yıllarca geç kalmışsın demektir."

Mizahsızca gülüyor. "Öyle değil. Ama eve gelecek. Ve eğer bunun senin için olmasını sağlamaya çalışmayacaksan, o zaman benim işimi çok daha kolay hale getiriyorsun. Soph zeki bir kız. Erkeklerin dolaştığını biliyor. Hayat bu. Zaman zaman işleri karıştırmak için farklı bir amdan başka bir şey değil. Bu ona bakamayacağım ve onu mutlu edemeyeceğim anlamına gelmez."

Ona doğru yaklaşırken vücudumdaki her hücreden nefret sızıyor. "Seninle

bir şey yapmak istediğini sanıyorsan, kendini kandırıyorsun."

Sophie artık benimle olmayabilir. Ama onu istemediğinden de emin.

"Artık benim de senin kadar şansım ." Bana ters ters bakıyor. "İkimizin de ondan bir bebeği olacak. Ve geçen haftaki maceralarınızı paylaştıktan sonra, ikimizin de geçmişte penislerimizi takip ettiğimizi biliyor."

"Ama ben yapmadım," diye tıslıyorum. "Alicia'nın deneyip başarısız olması dışında hiçbir şey olmadı."

"Utanç verici." Babam gülümsüyor. "Eğer suç için ceza alacaksan, en azından suçu işlerken eğlen. Eminim Alicia nasıl sakso biliyordur. Bizi tanıştırdığın zamanki dudaklarını hatırlıyorum." Mırıldanırken dişlerinin arasından hava emiyor. "Soph'unkilerin yanında hiç kalır, değil mi?"

Yumruğumun altındaki kemiğin tatmin edici çıtırtısı damarlarımdan adrenalin akmasına neden oluyor, sanki seruma bağlanmışım gibi.

Babam sendeleyerek geri çekiliyor, çenesini tutarken hızla kendini toparlıyor. Yere bir ağız dolusu kan tükürmeden önce ağzını birkaç kez açıp kapatıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye , gözleri kaldırımda tanık arıyor.

Hiç yok. Olsa bile, onların önünde bana vuracağından şüpheliyim. Herkesin içinde bana vurarak işini riske atmaz.

Zonklayan parmak eklemlerimi sallıyorum, yüzüme ekşi bir gülümseme yayılıyor.

"Evet, aslında. Yedi gündür hissettiklerimin en iyisi bu. Sağ ol *baba*."

Yüzünü buruşturuyor. "Güzel. Bu duyguya tutun. Çünkü Soph bana geri döndüğünde bunu atlatmak için ona ihtiyacın olacak." Yüzünün diğer tarafına da aynı morluktan vermemek için tüm gücümü harcıyorum.

"Ne düşünürsen düşün, oğlum, senin mutlu olmanı istiyorum."

Göğsümden inanmayan bir kahkaha patlıyor ve kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Bu doğru. Herhangi birine sahip olabilirsin. Sadece ona değil. O önce benimdi."

"O lanet olası bir mülk değil," diye bağıryorum, arkamdaki duvardan yansıyor. "Onun için en iyi şey buradan olabildiğince uzağa gitmek. Böylece geri dönmek isterse, dönebilir."

Babam bakışlarında zerre kadar anlayış olmadan bana bakıyor.

Anlamıyor. *Asla* da anlamayacak.

Yenilgi içime işliyor ve destek almak için tekrar duvara çarpmama neden oluyor.

"Onu asla yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" Gözlerimi ona . "onu sonsuza dek uzak durması için uyarırım. Eğer senden kurtulması için gereken buysa. Çünkü birini her şeyden çok sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Yanan göğsüme bir yumruk indirdim.

"*Üç* kişinin senin için kendi hayatından daha önemli olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hepsini ikimize yetecek kadar sevebilirdim," diye boğuluyorum. " seviyorum. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla."

Başımı sallıyorum, babama bakarken zihnim berraklaşıyor ve dilimi ekşitiyorum. Bir yabancı da olabilirdi. Çünkü gözlerine baktığımda tanıdığım hiçbir şey görmüyorum.

Tek bir lanet şey bile yok.

Özellikle de Sophie ve bebeklerin hak ettiği sevgiyi.

Bir adım öne çıkıyorum ve burnumun ucuyla ona bakana kadar onunla burun buruna geliyorum.

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Ne yapmam gerekiyorsa... Ne gerekiyorsa... Hayatım üzerine yemin ederim ki onu bir daha asla incitmeyeceksin." Sonra onu omuzlayarak geçtim ve dalgalı bir yoldan caddeye fırladım.

37. Bölüm

Sophie

"BİR TANE HİSSETTİM." Dört yaşındaki yeğenim Summer, mavi simli ojeyle boyanmış küçük parmaklarını yumruma bastırırken sevinçli bir çığlık attı.

"Al, Sydney." Küçük kız kardeşinin elini tutup karnıma bastırıyor ve Sydney'in gözleri açılana kadar yerinde tutuyor.

"Bebekler," diye nefes alıyor ve ardından keyifli bir kıkırdamaya başlıyor. "Evet, bebekler," diye tekrarlıyorum gülümseyerek.

Holly ve Jay ile Los Angeles'ta kalmaya geldiğimden beri getirdikleri tatlı dikkat dağıtıcı şeylerle kendimi biraz daha iyi hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Bebeklerle ilgili her şeye kafayı takmış durumdalar, bebeklerini küçük pusetlerle itiyorlar ve bezlerini değiştiriyormuş gibi yapıyorlar. Her gün karnıma dokunmaya ve hareketleri hissetmeye bayılıyorlar. Benim ve Drew'in bebeklerinin dikkat çekmeye düşünüyorum, çünkü her bir performans sergileyerek karnımın dalga dalga dönmesine neden oluyorlar.

Drew. Onu düşünmek boğazıma bir yumru getiriyor. Bir hafta önce ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım. Sesini cesaret edemiyorum, çünkü ona geri döneceğimi biliyorum.

Onu seviyorum.

Bu basit.

Başka ne olsun, onu hâlâ tüm sevdiğimi inkâr edemem.

Yeğenlerim kanepede iki yanıma sokulurken her birinin küçük sarışın kafasına birer öpücük konduruyorum, hala tüm şişliğini hissediyorum.

"Kızlar, Sophie Teyze sürekli onun üzerine tırmanmanızı istemeyebilir," diyor Holly odaya etrafı incelerken.

"Şaka mı yapıyorsun? Sophie Teyze buna bayılıyor." Summer ve Sydney'e sırtıyorum ve onları daha yakından tutuyorum. "Siz ikinizi çok sık göremiyorum. Bütün kucaklaşmaları ben istiyorum."

İşliyorlar, küçük yüzlerinde Holly ve Jay'in mükemmel bir karışımı var. Summer ikisinden daha otoriter, her zaman Sydney'e göz kulak oluyor ve ona bir şeyleri nasıl yapması gerektiğini öğretiyor, Sydney ise inatçılığıyla bunu telafi ediyor. Bir şeyi yapmak istemiyorsa, yapmaz.

"Taşıdığım bu iki kıvırcığın nasıl merak ediyorum." Holly kanepeye çöküyor ve düşünürken dudaklarını büküyor.

"Eğer anneleri gibilerse, zaman bir ders kitabı okuyarak ve kanunlar koyarak çıkacaklar."

Gülümsüyorum. "Evet, kulağa doğru geliyor."

"Ya babaları gibilerse?" Summer bana bakıyor. Kalbim acıyla sıkışıyor.

"O zaman güçlü ve cesur olacaklar," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bebeklerin saçları bizim gibi sarı mı olacak?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Jay odaya girerken başımı kaldırıp bakıyorum. Holly'nin oturduğu kanepenin arkasına yürüyor kollarını Holly' boynuna dolayarak yanağından öpüyor.

"Tamam mı, Berry?" diye soruyor ona.

Kolunu okşuyor ve ben Drew'i ve onun bana *Patron* ya da *Anne diye* seslenişini özlemenin acısıyla gözlerimi kaçırıyorum. çok büyük olur.

"Bu bebeklerin aslında farklı babaları var, bu yüzden birbirlerine biraz farklı görünebilirler," diye açıklıyorum Summer ve Sydney'e, onlar da dikkatle dinlerken. "Ama onları her çok seven aynı babaya sahipler. Daha önce telefonda konuştuğunuz Drew'i hatırlıyor musunuz? O onların babası."

"Drew çok komik." Summer sırtıyor, muhtemelen Drew'un son onları güldürmek için nasıl aptalca sesler kullandığını düşünüyor. "Drew burada değil," diyor Sydney ciddi bir ifadeyle.

"Hayır." Yumuşak buklelerini boynundan okşuyorum, ağzım kuruyor. "Hayır, o evde kaldı, ben de gelip seni tek başıma ziyaret edebildim."

Sydney elimi onunkinin altına sokuyor. "Sorun yok," diyor alt dudağını dışarı çıkararak. Bu jest, bir duygu dalgasıyla savaşmak için hızla göz kırpmamı sağlamaya yetiyor.

"Sence onları duyabilir miyiz?" Summer kulağını karnıma dayarken sarı saçları karnımın üzerinde dağılıyor.

Sydney onu taklit eder ve ikisi birkaç saniye sessizce otururlar.

"Eğer dinlemek istersen kalp atışlarının kaydı var bende. Drew telefonuyla çekti ve ultrasondan sonra bana gönderdi."

"Yaşasın." İkisi de dik oturuyor ve Summer koltuktan atlayıp yanımızdaki yerden telefonumu alıyor ve sonra tekrar zıplayarak bana uzatıyor.

Kaydı ve her iki kız da ellerini ağızlarına kapatıyor, ilk şarkıyı dinlerken gözleri sevinçten kocaman oluyor.

ardından biraz daha hızlı ikincisi geliyor. "İlki kız, o daha hızlı," diyor Holly. "Evet. Doktor da öyle söyledi."

Kapatmadan önce kaydın tekrar çalmasına izin verdim. "Tekrar dinleyebilir miyiz?" Summer soruyor.

"Sonra görüşürüz." Jay sırtarak yanlarına gidiyor ve her iki kızı da kucaklıyor, böylece her biri güneşte öpülmüş kollarının altından sarkıyor. "İkinizin gitmesi gereken bir oyun randevusu var."

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" Holly bana endişeyle bakıyor.

"Gerçekten iyiyim. Benim için endişelenmenize gerek yok. Meslektaşlarım şu anda Konsey Üyesi Jenkins'in davasını duruşmaya hazırlıyorlar ve kayıp ifadelerin ele alınmasıyla yapılması gereken çok iş var."

"Evet, biliyorum." Holly kaşlarını çatı. "Sanırım sen onlara yardım edersen daha çok şansları olur."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ama ayağa kalkarken omuzlarında hâlâ bir gerginlik var. Dava üzerinde çalışmaya etme nedenlerime katılmadığını biliyorum. Kapısına geldiğimden beri söylediğim pek çok şeye katılmıyor ama kararına güvendiğini biliyorum.

"Burada tek başıma iyi olacağım," diye ekliyorum, onu rahatlatmaya çalışarak.

"Sadece birkaç saat sürecek ve numaralarımız sende var." Doğum tarihime daha birkaç hafta olmasına rağmen şişliğe bakıyor.

"İyi olacağım," diye tekrarlıyorum. "Ama endişelenmene bayılıyorum."

Eşleşen yeşil gözlerini benimkilere dikeyiyor ve gülümsüyor. "Peki, tamam. Sana dondurma getireceğiz."

"Kulağa harika geliyor."

Çalışmamın bir saatini doldurmuştum ki ön kapıdan birinin geldiğini bildiren zil sesi duyuldu. bilgisayarımı kapattım ve çalıştığım yemek masasından kalktım.

Jay ve Holly'nin güvenlik sistemi son teknoloji ve eğer Drew birkaç hafta önce hem benim de onun evindeki sistemi yenilememiş olsaydı, bu işi zorlanabilirdim.

Ama ben bilmiyorum. Ve sonuç olarak, ana kapıları gösteren ekrana korku boğazıma dolanıyor, avının etrafındaki bir yılan gibi yavaşça daralıyor.

Binlerce mil uzaktayım. Ama o geldi.

Bunu bekliyordum ama hazırlıklı olduğumu düşünmeme rağmen onu burada görmek hâlâ aklımı başımdan alıyor. Çünkü hiçbir şey beni onu tekrar gördüğümde kalbimin sıkışmasına hazırlayamazdı.

Durup derin bir nefes alıyorum ve dahili telefon düğmesine parmak ucumu acıtacak kadar sert bir şekilde basıyorum. "Burası özel mülktür."

"Soph." Doğrudan kameraya bakarken gözlerindeki umutsuz parlıyor ve kameraya doğru yükseliyor. "Lütfen, sadece konuşmak istiyorum."

"Bunun için telefon denen şeyler var."

Dudaklarının titreyişini kaçırmıyorum ve başka bir kesici söz söylememek için dilimi tutuyorum. Bana sürekli söylediği gibi 'ısırmamı' seviyor. Bu ona için yeterli bir sebep.

"Zamanını boşa harcıyorsun."

"Lütfen," diye tekrarlıyor.

Onu incelerken alt dudağımı kemiriyorum. Kot pantolon ve gömlek giymiş. valiz yok. Bu da demek oluyor ki çoktan bir otele yerleşmiş. Onunla konuşmayı reddedersem ne kadar büyüklükte bir çanta aldığını ve ne kadar kalmayı planladığını bilmemin hiçbir yolu yok. Ben konuşana kadar gelmeye devam edebilir.

Onu görebildiğimi bildiği için doğrudan kameraya devam ediyor.

"Orada bekle," diye , ayaklarımı sandaletlerimin içine sokuyorum ve ceketimi . Telefonumu cebime sonra ön kapıyı arkamdan çekerek dışarı çıkıyorum.

Uzun araba yolunun sonunda beni beklediği yere birkaç dakikamı alıyor. Güneş elbisem ve

ceketimle yaklaşırken Henry "Vay canına," diye nefes alıyor. "Soph, görünüyorsun."

Ceketimi üzerime geçirmek için içimden gelen dürtüyle savaşıyorum. Fermuar yetiştiriyor, bu yüzden anlamsız.

Gözleri, geçen hafta tüm kıyafetlerimden dökülmelerini engellemek için mücadele ettiğim göğüslerimin üzerinde aç bir tarama yapıyor. Kendilerine ait bir hayatları varmış görünüyor.

"Neden buradasın?" Metal kapının aralıklarından ona bakarak iç geçiriyorum.

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Bir bariyere ihtiyaç duymadan konuşabilir miyiz? Bir şey yapacağımı , değil mi?" Bu konuda en iyi yaklaşımın ne olacağına karar verirken başımı sallıyorum. "Hayır, ," diyorum sonunda.

Bir taraftaki daha küçük bir kapıya doğru yürüyorum ve başparmağımı tarayıcıya yerleştiriyorum. Kilit açıldığında derin bir klik sesi duyuluyor ve diğer tarafta Henry'yle buluşarak giriyorum.

"Soph-"

"Konuşmak istersen sahilde yürüyebiliriz," diyorum, ne kadar iyi görüldüğüm hakkında daha fazla yorum yapmadan.

Belli ki şişkin, kırmızı çerçeveli gözlerimi ve makyajsızlığımı görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bunun nezaketinden mi yoksa bir haftadır ağılamamın nedenini anlamadığından mı kaynaklandığını . Gerçi Henry için ikincisini tahmin ediyorum.

Hevesle başını sallıyor ve hafif bir adım atıyor.

"Burada ne aradığını bilmiyorum," diye mırıldanıyorum onu bloğun sonuna, oradan okyanusa giden küçük bir yürüyüş yoluna götürürken.

"Oğlumun davranışı için özür dilemeye geldim. Seni incitmesinden nefret ediyorum Soph." Çenem ağrıyana kadar dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Buna nasıl cevap verebilirim?

"Drew kendi adına konuşabilir. Gerçekten neden buradasın?"

Kuma sandaletlerimi tekmeliyorum ve onları için eğiliyorum. Sahilde çıplak ayakla yürümeyi hep sevmişimdir. Tedavi edici bir yanı var. Bu hafta burada çok zaman geçirdim.

Düşünme.

Planlama.

Hatırlamak.

Henry ayakkabıları hâlâ , yanımda yürürken, "Tamam, ," diye mırıldanıyor. "Geldim çünkü seni özledim. Ve benimle eve gelmeni istiyorum. Seni seviyorum Soph. Her zaman sevdim. Mutlu olabiliriz, bunu biliyorsun. Biz ve bebekler."

Duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Esinti birkaç saç telini gözlerime doğru savuruyor, ben de onu doğru düzgün görebilmek için saçlarımı fırçalıyorum.

Ben onu incelerken o bekliyor. kim olduklarını ilk öğrendiğimde onunla Drew arasında benzerlik aramak için çok uğraştığımı hatırlıyorum. Kendimi benzerlikler olduğuna ikna etmişim. Ama zaman geçtikçe ve her hakkında daha fazla şey öğrendikçe, birbirlerinden olabildiğince farklı olduklarını fark ettim.

Aynı olan tek şey, ikisinin de bana aşık olduğunu iddia etmesi.

Ancak her ikisi de bunun doğru olduğuna inanmasına rağmen, sadece biri kelimenin anlamını gerçekten anlıyor. "Bebeklerden birinin bir şeye ihtiyacı olduğu söylense ne yapardınız? Kemik iliği gibi mi?" "Ne?"

Henry gülüyor, kaşları şaşkınlıkla .

"Eğer bebeklerden biri gerçekten hasta olsaydı ve-"

Henry alay ediyor ve kahkahası kesiliyor ama ben devam ediyorum.

"Aklına gelen ilk şey ne olurdu?" Bana bakarken üsteliyorum. "Soph?

Bütün bunlar da ne demek oluyor? Bebeklerden biri mi hasta? ?"

Nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Bu sadece varsayımsal. Unut ."

Başımı güneşe doğru eğerek ve derin, titrek bir nefes alarak tekrar yürümeye başlıyorum.

"Senin için her şeyi yaparım. Eve gel, bunu kanıtlayacağım," diyor yanımda yürürken, gözleri yüzüme yapışmış.

"Eğer yaparsam, hayatımı istediğim gibi yaşamama izin verecek misin?"

"Elbette, nasıl bir soru bu?" "Bu seninle

birlikte olmamak anlamına gelse bile mi?"

Gülümsemeye zorlamak için elini çenesindeki gümüş renkli kirli sakala sürüyor.

"Sana yaptıklarından sonra gerçekten onunla birlikte olmak istiyor musun? Tanrı aşkına, Soph. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Sen

daha iyisini hak ediyor."

"Senin gibi daha mı iyi? Sen de hile yaptın, Henry."

"Aynı şey değil. Seni seviyorum," diyor. "Sırf canın istediği için sekreterine aletini servis ettirmekten çok daha farklı bir şey bu."

Yavaşça nefes alıyorum. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Henry asla kim olduğunu ya da ne yaptığını itiraf edemeyecek. Kendisini hikayenin kahramanı yapmadan olmaz.

"Dinle, Soph. Eğer eve gelirsen, birlikte . Boşanma yakında tamamlanacak. Evlenebiliriz." Gözleri sol elime ve Drew'un bana verdiği, hâlâ taktığım nişan yüzüğüne kayıyor. "Taşınabiliriz. Yeni bir başlangıç olur. Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, yemin ederim. Benimle güvendesin."

Bir şeyler yerine otururken omurgama binlerce iğne batıyor.

Güvenli.

"Ben... Ben güvende değilim." Kırmızı boya ve kırılmış cam görüntüleri düşüncelerimi delip geçerken ona genişleyen gözlerle . İçime çektiğimde havaya sinen boya kokusunu hâlâ hatırlayabiliyorum.

"Takip edildim. Arabam mahvoldu. Meclis Üyesi Jenkins'in davası mahkemeye çıkacağı için durum daha da kötüleşebilir. Ofise bu konuda yardım ediyordum ama-"

"Onlara yardım mı ediyorsun?" Henry yürümeyi bıraktı ve kollarımın üstünden tutarak beni kendisine doğru döndürdü. "Doğum izninde olman gerekiyordu."

Parmak uçları etime batıyor.

"Yardım etmeyi teklif ettim. Bu beni daha iyi hissettiriyor. Sanki bir şey yapıyormuşum gibi. Belki beni kimin takip ettiğini buluruz. Kendimi daha güvende hissederdim. Belki..." Alt dudağımı ısııyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Geri dönmek konusunda kendimi daha iyi hissedebilirim."

"Bebeğim." Henry'nin yüzü yumuşuyor, beni çekerken gözleri parlıyor. Beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum, dudakları şakağımın üzerinde geziniyor, bir yandan da nefes alıp saçlarımı kokluyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Kimse senin peşinde değil."

Başımı arkaya yatırıp ona göz kırpiyorum ve kolları beni sıkıca sarıyor.

"Biri bana zarar vermek istiyor," diye nefes alıyorum. O bana bakarken sesim çatallaşüyor. Sonra bir elini kaldırıp şişliğimin üzerine koyuyor, başparmağını şişliğin üzerinde ve izlediği yolu izliyor.

Eli tenimin kabarıklığı üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor, ciğerlerim duraklıyor tüylerim diken diken oluyor. "Korkuyorum Henry," diye itiraf ediyorum yutkunarak.

"Soph," diye mırıldanıyor. "bir şey yok. Kimse senin peşinde değil."

"Yanılıyorsun."

"Kimse yok," diye tekrarlıyor ve parmaklarını karnımın en geniş kısmına doğru uzatıyor. Başparmağı göbek deliğime değiyor ve pedini küçük üzerinde gezdirirken gülümsüyor.

Boğazıma düğümlenen dev yumruyu yutuyorum.

"Bunu bilemezsin," diye . Dilim aniden ağzım için çok büyük ve kalın görünüyor. "O bendim."

Çok basitçe söylüyor ama içgüdülerim geri çekilmemi sağlıyor. Beni nazikçe kendine doğru çekiyor, bir elini enseme doluyor. Sonra yüzünü benimkine doğru indiriyor.

"Ne demek istiyorsun?" Nefes alıyorum, yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta tutarken gözlerini inceliyorum. O kadar yakın ki parfümündeki misk kokusunun tadını alabiliyorum.

"Bebeğimiz hasta olsa ne yapacağımı sorguluyorsun. Ama senin için ne yapacağımı sormuyorsun." Bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve ayrılmış dudaklarımda dinleniyor.

"O sen miydin?"

Yumruğumu okşamaya devam ederken göz bebekleri büyüyor.

"Senin için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin Soph. Güvende olmanı istedim. Davanla ilgili tehlikeli adamlar olduğunu . Yüksek arkadaşları var. Dikkatli olmanı istedim. Kendini kollamanı istedim."

"Yani birinin beni takip ettiğini düşünmemi mi sağladın? Arabamı mı parçaladın?"

Bana gülümsüyor, içinde kibirli bir beğenmişlik var. "Bu seni daha temkinli mi yaptı? Ekstra güvenlik aldın mı? Gece karanlıkta işten çıktığında arabana tek başına yürümeyi bıraktın mı?"

"Evet." Gözlerinde bana söylediği şeyin olduğunu düşündüğüne dair bir işaret arıyorum. Ama hiçbirisi yok.

Boynumun arkasındaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"O zaman işe yaradı. Seninle ilgilendim. Her zaman seninle ilgileniyordum. Görmemiş olsan bile." "I..."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bütün bunları benim için mi yaptın? Sırf daha dikkatli olayım mı?"

"Tabii ki." Nefesi dudaklarımda gözleri kısılıyor. "Seni ne kadar sorguluyorsun, Soph. Ama gerçek şu ki kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez. Hiç kimse."

İlk defa doğruyu söylüyor. Ve bunu duymak bir şeyleri çıkarıyor, bir hafta önce kalbim benden koparıldığından beri içinde hapsoldüğüm karanlığa ışık tutuyor.

Bu ışığı tanıyorum.

Bu *umut*.

Dudaklarımı yalıyorum ama ıslaklık Henry'nin sıcak nefesinin dudaklarımın üzerinden hemen kuruyor. "Haklısın. Kimse senin gibi yapmıyor. Alışılmadık ama... romantik."

Ben ona bakarken gözlerinden gurur fişkırıyor.

"Kimsenin bunu benim gibi yapamayacağını hep biliyordun." Yumuşakça kıkırdıyor.

"Haklısın. Her zaman bir adım öndesin." Ona göz kırptıyorum. "Jenkins'i araştırmama yardım edebilir misin? Kayıp raporlara ne olduğunu bulmama?"

Eli yumruğumu okşamayı bırakıyor ve çenesi geriliyor. "Bunu araştırmayı bırak. Artık işte değilsin." Ses tonunda alttan alta bir uyarı var.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve avuçlarımı göğsüne dayayıp parmak uçlarımın arasında yakasıyla oynuyorum.

"Biliyorum. Ve belki de bu bir dikkatsizlikten başka bir şey değildir ve kazara yanlış yere konmuşlardır. Ama lütfen?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Davanın bu küçük kısmında ekibime yardım edersem doğum iznine başlarken kendimi daha iyi hissedeceğim."

Gözlerimin arasına bakıyor, çenesi gergin. Ölçülü bir nefes burun delikleri genişliyor.

"Eğer sana yardım edersem, seni eve götürmeme izin verir misin? Yeniden başlamak? Bu bebeklere bir aile vermeme?"

Hepinize bakabilirim Soph." Sözleri karşısında boğuluyorum, alt dudağım titriyor.

Bu bebeklere ihtiyaçları olan her şey verilmeli. Korunmalı ve bakılmalı. Düşündüğüm gibi olmasa bile.

Bunu bebeklerime vermek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Henry beni incelerken ona bakıyorum, dudaklarımın çalışmasını istiyorum. Ama kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum. Bir şeyler mırıldanıyor ve arkasını dönüyor.

"Henry?" Dikkatini tekrar bana çekmek için gömleğini sıkıca kavrayarak ağlıyorum. "Lütfen."

"Seni eve götürmeme izin ver, Soph." Gözleri kalbimin durmasına neden olan bir yoğunlukla

gözlerimi tutuyor. Kelimeleri zorla çıkarmayı başımı sallıyorum. "Eve geleceğim."

Gözlerinin kenarları kırışıyor ve sonra bir anda dudakları benimkilerin üzerine eğiliyor. Temas ettiklerinde irkildiğimi gizliyorum. Ve beni öpmesine izin verdim.

38. Bölüm

Drew

Tanner ofisime girip masamın önünde dururken, "Bugün daha kötü görünüyorsun, eğer mümkünse," diye takılıyor.

Gözlerimi yine bakmakta olduğum otelden -kendi kendime işkence etme aracımдан- ayırıyorum. "Moralimi düzeltmek için sana her zaman güvenebilirim."

Homurdanıyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Daha ne kadar kendini suçlayacaksın?"

"Ben ölene kadar bunu yapmalıyım."

İç geçiriyor ve masamın karşısındaki sandalyeyi çekip oturuyor. "Bu hızla , çok uzun sürmez." "Beni Dax'ın malikanesindeki göle atın. Zambakların . Balıklar tozumu çiğneyebilir."

"Gerçekten iç karartıcı, bencil bir herifsin, bunu biliyor muydun?" Tanner sandalyede arkasına yaslanıyor, ellerini başının ve dirseklerini uzatıyor.

"Yani?" Omuz silkiyorum. "Babam evi benzinle doldurmuş olabilir Tan. Ama yanmasını sağlayan kibriti ben çaktım." Dişlerimi gıcırdatıyorum, boynumu bir o yana bir bu yana çevirerek oradaki kalıcı gerginliği atmaya çalışıyorum.

"Geri gelecektir."

Ya ?

"Tek istediğim en iyi baba olmaktı." Başparmağımı ve parmağımı göz bastırıyorum, sekiz günlük açlık ve uykusuzluktan kaynaklanan kuru yanmayı görmezden geliyorum.

Sophie'nin eksikliği.

"Bunun her sabah, her yatmadan önce orada olmak anlamına geldiğini sanıyordum. Her kucaklaşmada, her gülümsemede, her ağlamada. Her lanet şey için." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. "Gitmesine izin doğru şey olduğunu düşündüm. Düşündüm ki... Siktir. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Öyle," diyor Tanner. "Çocuklarını seven bir baba gibi düşünüyordun. Her önce onları düşünüyordun." "O benden daha iyisini hak ediyor." Gözleriyle buluştuğumda gözlerimi kısıyorum.

"Hayır. O *seni* hak ediyor, aptal. Yaptığın onca şeyden sonra bunu görmemesine imkan yok."

"Ya yeterli gelmezse?" Umutsuzluk ses tonuma sızıyor. "Ya geri dönmezse? Ve geçmişî arkamızda bırakamayacağımıza karar verirse?"

Tanner başını sallar. "düşünemezsin."

"Düşünebildiğim tek şey bu."

"Onun için dört yıl bekledin. O geri dönmeye hazır olana kadar hayatta kalabilirsin."

ve gözlerimi tekrar pencereye ve uzaktaki otelin çatısına . Tanner haklıydı. Dört yıl bekledim. Ama bu farklı. Çok farklı. Nasıl koktuğunu biliyorum... tadı nasıl. Bebeklerimiz içinde hareket ettiğinde elime karşı nasıl hissettiğini biliyorum. O ilk gece, onun hep benimle olması gerektiğini hissettiğimi biliyorum. O gece onu içine ittim ve hayat büyümeye başladı.

Bizim hayatımız.

Birlikte geçirilmesi gereken bir gün. Bir okyanus uzakta değil. O benim her şeyim. Hepsî öyle.

O ilk dört yıl, şu anda kendimi sürüklediğim yorucu maratonla parktan gibi geliyor. Tek başına.

"Hayatta kalabilirsin," diye tekrarlıyor Tanner, güven verici bir destek gösterisi olduğu kadar onunla tartışmaya meydan okuyan bir bakışla beni sabitleyerek.

"Evet," diye mırıldandım.

Maddy'den gelen bir mesaj ekranda belirirken gözleri masanın üzerindeki telefonuma kayıyor. "Yine sana iki çeşit keder yemeği vermek için buraya mı geliyor?"

"Muhtemelen." Yüzüm buruşuyor. "Onu suçlamıyorum. Babam ona Alicia'dan bahsettiğinde Sophie'yi görmüş. Tıpkı benim gibi onun gidişini izlemiş."

"Yine de anlamıyor. Neden ona söylemedin?" "I-"

"Hile halde hile yaptığın için kız kardeşin ve annen tarafından . Tanrı aşkına, bunun kefareti falan olduğunu mu sanıyorsun? Kendini cezalandırmaktan hoşlanıyor musun?"

Ona bakarken gözlerim kamaşıyor.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Sophie daha kötülerini yaşadı."

Ben ikimiz birkaç dakika sessizce oturduk. Tanner haklı. Bir bakıma, onun ve annemin gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde kendimi zevk alıyorum. Çünkü bu bana hala hissedebildiğimi hatırlatıyor. Başkasının tiksintisinin soğukluğu içime işlese bile.

Bu, Sophie'nin hissetme yeteneğimi elimden almadığı anlamına geliyor. O tek şeyi bıraktı.

Sadece bir tane.

Kucaklamak ne kadar yakıcı olursa olsun, bırakmayı reddettiğim tek şey.

Çünkü o gittiğinde... diğer *her şeyi* de götürdü.

Maddy'yolda olduğunu bildirmesini bekleyerek telefonumu açıyorum. Ama ekrandaki kelimeler midemdeki safranın yukarı doğru çıkmasına neden oluyor.

Maddy: Anneme gitmen gerek. Babam burada ve bir şeyler .

Sandalyemin arkasından ceketimi kapıp dişlerimi mesajını Tanner'a iletmem için başka bir açıklamaya gerek .

"Ben de seninle geleceğim." Benden bir saniye sonra ayağa kalktı ama elimi omzuna koyup başımı salladım.

"Hayır. Babamın hepsi benim."

"Aptalca bir şey yapma," diye uyarıyor ben kapıya doğru yürürken. "Ne gibi?"

"Öldürün onu."

. "Bu onun için çok kolay, Tan. Acı çekmesini izlemeyi tercih ederim."

Annemin evinin önünde duruyorum ve hayatım buna bağılıymış gibi Range Rover'ımdan dışarı uçuyorum. Açık ön kapıya doğru koşuyorum.

Koridorda iki dev bavul var.

"Boku için geri geldi, değil mi?" Maddy benimle buluşmak için mutfaktan koridora koşarken söylüyorum.

"Evet, annem beni aradı," diyor aceleyle, çünkü tepesinden yüksek geliyor. Titreyen tavana bakıyor, aydınlatma armatürü her birlikte sallanıyor. "Yukarıda onunla birlikte. Onu vazgeçirmeye çalışıyor."

"Ne?" Yüzümü , damarlarımda beyaz bir öfke dolaşılıyor. "Cidden onu geri mi istiyor? Şimdi mi?"

"Hayır." Maddy başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Mesele o değil. Onun gitmesini istemiyor çünkü seni tekrar incitmesine dayanamıyor. O-"

Başının üstünden gelen bir başka gürültü dikkatini çeker. "Çıkar ağzındaki baklayı, abla."

Yutkunuyor ve duyulabilir bir nefes alıyor. "Sophie ile birlikte gidiyor."

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor ve aynı anda başım buzlu suyun yüzeyinin altında tutuluyormuş gibi yüzüyor.

"Los Angeles'ta."

"Geri geldi." Maddy'nin yüzünü perili bir ifade kaplıyor. "Babamla birlikte. Birkaç saat önce indiler."

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve duvarlar üzerime kapanıyor, ta ki odaklanabildiğim tek şey kız kardeşimin gözleri ve gözlerindeki yıkım olana kadar

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. "Nerede. Nerede? Nerede?" Homurdanıyorum. yavaşça sallıyor, teni her saniye daha da soluyor. "Bilmiyorum. Bunu neden yapsın ki, Drew? Sana kızgın olduğunu biliyorum... ama *babam*? Söylediği ve yaptığı onca şeyden sonra. Bunu nasıl yapabilir?" Kalbim göğsümde donuyor, o anki acı atmasına izin vermeyecek kadar fazla. "Ne biliyor," diye boğuluyorum. Babam elinde bir çantayla aşağı inerken gözlerim Maddy'nin merdivenlere kayıyor. Annem hemen peşinde, bir kez olsun başkalarını düşünmesi için ona . Maddy bana delirmişim gibi bakıyor. "Ne oluyor lan? Neden bunu durdurmuyorsun? Bir şeyler yap, Drew!" Babam bana doğru yürüyor. Avuç içlerim acıyana ve tırnaklarımın altındaki deri yarılana kadar ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum. Gözlerimin içine bakıyor, gri bir parça pişmanlık var. Göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor ve hayal edip etmediğimi sorguluyorum. "Hank," diye yalvardı annem, "lütfen bunu bir düşün." ", Violet," diyor, omzunun üzerinden ona bakarak. "Beni affetmeyeceksin. Burada hiçbir şeyim yok." Gözleri Maddy'ye kayıyor. "Çocuklarımın hepsi artık. Artık bana ihtiyaçları yok." Bana dönüp bakıyor ve yıllarca gömülü kalmış duygularım kabarıyor, neredeyse öfkeyle titriyorum. "İyi bir baba olmak için ne gerektiğini bilmeyen bir babaya *asla* ihtiyacım *olmadı*," diye tükürüyorum. Bana dik dik bakıyor, gözlerindeki gri, arduvazın üzerindeki soğuk yağmur gibi parlayana kadar sertleşiyor. "Bana ikinci bir şans verildiği şanslıyım, değil mi? Sophie'nin taşıdığı çocuk benim kanımdan . Tıpkı senin olmadığın gibi. Ama aynı hataları ikinci kez yapmayacağım." Dudakları, Tanner'a söylediğim son sözleri çiğneyip onu hemen şimdi, burada öldürebileceğimi düşündüren bir kendini beğenmişlikle gülümsüyor. Nefes borusunu parmaklarımın altında ezebilir ve avucumun içinde kanlı bir posaya dönüşmesinin keyfini çıkarabilirim. Her kelimeyi hassasiyetle söylerken gülümsemesi büyüyor. "Bu sefer *oğlumla* daha iyisini yapacağım." Annem hıçkırıklar içinde ağzını , Maddy ise ben onu duvara öyle bir çarpıyorum ki bir resim kancasından düşüyor ve çerçevenin camı tam ortasından çatlıyor. On altıncı yaş günümden hemen önce çekilmiş eski bir aile fotoğrafı olması neredeyse şiirsel. Bu gerçekten akraba olduğumu düşündüğüm zamanlar. Tanrıya şükür, Maddy de ona hiç benzemiyor. Bana kaşlarını çatıyor, onu boğazından yakaladığımı ve kimsenin yardımına gelmediğini umursamıyor. Piç herif kendini yenilmez sanıyor. "Ben onlarla ilgilenirim." "Sen sadece kendini önemsemeyi biliyorsun," diye tükürdüm. "Sophie beni seçti evlat. Hayatına devam etme zamanı." Telefonum cebimde gelen bir mesajla titriyor ama dikkatim babamda. Gözleri zaferle parlıyor, sanki her şey bir yarışmaymış ve Sophie ile bebekler sahip olunması gereken bir ödölmüş gibi. Sahip olunacak bir şey. Kontrol etmek için. Onu yerinde tutuyorum ve bir elimle telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum. "Seni seçtiğine emin misin?" diye soruyorum. Gözleri telefonuma kayıyor ve ben onu cebime geri koyarken kaşları çatılıyor. "Onu geri getiren , değil mi? Şu anda evinde eşyalarını topluyor." "Gün batımına doğru kaçıyorum," diye mırıldanıyorum, göğsüm onun yakınlarda olduğunu bilmekle ısınıyor. "İş bana biraz uzun izin verdi." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Onu götürüyorum. Kim bilir ne zaman döneceğiz?" "Güzel. Toplandığına sevindim. Daha hızlı gitmeni sağlayacak." Yüzümü ve sırtışıımı inceliyor. Sonra maskesi başlıyor. "Yalnız gitmiyorum. Soph benimle geliyor." Sessizliğim onu kızdırmışa benziyor, çünkü beni üzerinden itiyor. Ona izin veriyorum çünkü şu anda tam olarak istediğim yerde. Toplanmış ve siktirip gitmeye hazır. "Soph şimdi toplanıyor," diye tekrarlıyor. "Bunu zaten söylemiştin." Benim küstah ses tonuma kaşlarını çatı. "O beni seçti. Beni öptü." Gözlerim onunkilere dikilince çenem hemen sertleşiyor. "Yakama yapıştı ve beni kendine çekti. Onu öpmem için çaresizdi." Ben dişlerimi sıkarken ve nabzım şakağımda gümbür gümbür atarken sırtıyor. "Sürekli yalan söylediğin yeter, Hank," diye tersliyor annem.

Yumruğumun altında onun kanına olan susuzluğumu gidermemek için her vermem gerekiyor. Gözlerini tutuyorum ve hastalık bir virüs gibi boğazımı tırmalayana kadar içimde geziniyor.

Yalan söylemiyor.

Bu sefer değil.

Sophie onu öptü.

"Artık seni istemiyor," diyor empatiden eser kalmadan. "Hayatına etme zamanı." "Hiçbir yere gitmiyorum," diye , kemiren kıskançlığı görmezden gelerek.

"Bebekler geldiğinde size haber vereceğiz. İstersen sana bir fotoğraf göndeririz."

"Baba, dur," diye yalvarıyor Maddy.

"Sorun yok, abla." Telefonumu çıkarıp havaya kaldırıyorum ve babamın okuyabilmesi için ekranı çeviriyorum. Gözbebekleri büyüyor. Sonra kaşları düzleşiyor ve tekrar okuyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Yüzümü tararken dudakları kıpırdıyor ve sonra tekrar telefonuma bakıyor. İleri geri, tekrar tekrar.

Neredeyse komik.

"sonrasını ben hallederim demek," diyorum sakın bir güvenle.

"Sen mi halledeceksin?" diye homurdanıyor.

"Sophie ve ben yapacağız," diye onaylıyorum.

Gözlerindeki şüphe parıltısı göğsümde havai fişeklerin patlamasına neden oluyor. Toplu bir kutlama, hepsi birkaç dakika önce aldığım kısa mesajdaki basit bir kelime tarafından başlatıldı.

Sonsuz anlamı ve olasılığı olan bir kelime.

Günlerdir duymayı beklediğim kelime.

Sophie: Biz.

39. Bölüm

Sophie

ANAHTARIMI kilide sokuyorum, çevirirken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. Bu günün bir an önce gelmesi için dua etmişim. Ama şimdi ve korku içimden yukarı doğru tırmanıyor.

Kalbim son sekiz gündür ağrıyor. Ama o tek kelimelik mesajı gönderdiğimden beri boğazıma düğümlendi.

Ya her şeyi yanlış anladıysam?

Koridora adım attığımda evin sessiz olduğunu hissediyorum, hava durgun ve rahatsız edilmemiş, evde kimsenin olmadığını doğruluyor. Açık bir kapıdan bakıyorum ve hepsi bantla kapatılmış bir yığın taşınma kutusuyla karşılaşıyorum. Sanki kimse açacak kadar önemsememiş gibi. Çünkü bu, anıları ortaya çıkarmak anlamına gelirdi. Boş alanı bir eve dönüştürmek.

Hepsinin üst üste yığılmış olduğunu görünce, geniş merdivenlere doğru ilerlerken acıyan gözlerimi ovuşturuyorum.

Onlara ilk tırmanmamı sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım son sekiz gündür içimde hissettiğim o amansız duygu. Yapmam gerekeni yaptığımı söyleyen bir his. Bu acıya değdi. Ama parmaklığı kavrayıp otomatik pilota bağlanmış gibi özellikle bir odaya doğru ilerlerken ellerim titrediği için artık o kadar emin değilim.

Artık çok geç. Her şeyi sorgulamak için çok geç - planları, ayrılmadan önceki tüm gece tartışmalarını, *verilen sözleri*.

Kapıya çarparak duruyorum. Boğazımın arkasında bir hıçkırık fokurduyor, çünkü şimdi belki de her şeyin çok fazla olduğunun kanıtıyla karşı karşıyayım. Kalp ağrısı çok büyüktü.

Yaptıklarını gördükten sonra kararını sorguluyorum.

Tonoz tavanlı odaya son adım attığımda boştu. Şimdi değişmiş. Evdeki diğer odaların da alt kattaki gibi açılmamış kutularla dolu olacağını bilmek için içeriye bakmama gerek yok.

Ama bu oda... bu oda öyle bir şey değil.

Merkeze yürüyorum ve her şeyi içime çekerken yavaşça üç-altmış yapıyorum. Taze beyaz boya. Pencerelerdeki yumuşak adaçayı rengindeki karartma perdeler. Ayaklarımın altında bir bulut gibi hissettiren yeni, pelüş halı.

İkili soyunma istasyonu.

Bahçeye bakabilmeleri için pencere kenarına yan yana yerleştirilmiş uyumlu planör sandalyeler. Büyük boy beşik. İki kişi için yeterince büyük ve bir cep telefonu asılı. Pastel renkli dondurma külahlarından oluşan bir çember.

"Tanrım." Elimi ağzıma kapatıyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken suçluluk duygusu bir kamyon gibi üzerime geliyor ve midemi bulandırıyor. "Ben ne yaptım?" Tekrar etrafıma bakarken boğuluyorum. "Ne halt ben?"

Elimi beşiğin kenarında gezdiriyorum. İçeride Maddy ve Violet'i aldığı iki , sanki sahiplerinin gelip denemesini bekliyorlarmış gibi serilmiş. Elim karnıma düşüyor ve boğazımdaki gerginlik acıya dönüşürken orada tutuyorum.

Ben burada yokken nelere katlandı? Burada yalnız olduğu gecelerde ne düşünüyordu? Onu aramak için telefonu birçok kez aldım ve sonra tekrar bıraktım. Sesini bir kez bile duymuş olsaydım, kendimi toparlayamayacağımı biliyorum. Her şeyi daha da zorlaştırsa da bu şekilde .

Odadaki hava değişene ve vücudumdaki her hücre karıncalanana kadar iki kıyafete bakarak bir içinde kayboluyorum. Orada olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yok. Vücudum biliyor. İçgüdülerim biliyor. Tüm içgüdülerim ona koşturmayı söylüyor.

Ama bacaklarımı çalıştıramıyorum.

Destek almak için ellerimi beşiğin parmaklıklarına doluyorum ve göreceğim şeye kendimi hazırlayarak

bakışlarımı kaldırıyorum. Ama hiçbir şey beni bu ana hazırlayamazdı.

Çünkü göz göze geldiğimizde, yaptığımız her şeyin onun bakışlarında bana geri yansıyor. Pek çok konuşmanın bizi getirdiği acı. Acı gerçekler. Planlar. Seçimler. Sözler.

Tüm bunlar umutsuzca istediğimiz geleceğe sahip olabilmemiz içindi.

Bana bakıyor, delici mavisini beni olduğum yere yapıştırıyor, sanki zaman içinde bir arızaya yakalanmışız gibi beni askıya alıyor. Sadece dört ruhun var olduğu bir yerde. Bu odadaki dört kişi.

Kan kulaklarıma hücum ediyor, bacaklarım altımdan çekilmeden önce beni cezalandırıcı bir dalga gibi altına çekiyor. "Drew!" Nefesim kesiliyor, her harfte boğuluyorum.

Gözyaşlarımdan hiçbir şey göremeyene kadar geniş hatları önümde eriyor.

Ellerim beşikten düşüyor ve iskambil kağıtlarından yapılmış bir ev gibi kolayca buruşuyorum.

"Tanrım," diyor. Sonra güç beni aceleyle sarıyor, sıcak ve sağlam bir şeye sarıldığımda tütsülenmiş odun üzerindeki bal beni koruyucu bir kucak gibi sarıyor. İç ritmi benimki kadar çılgınca atan bir şey.

"Ağlama," sesi sanki zorlukla bir arada tutuyormuş gibi bir çakıl taşıyla hışırıyor. "Lütfen ağlama. Evindesin. Bana geri döndün."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum, ona yapışıp kollarının arasında titrerken hıçkırıklar ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Derin sesi beni gerçekliğe geri çekiyor ve bir yalvarış gibi aynı kelimeleri tekrarlayıp duruyorum: "Çok üzgünüm. Çok özür dilerim."

"Sophie, ben buradayım. Nefes al. Ben buradayım."

Geri ona, çenesinin keskin hatlarına, alt dudağının dolgunluğuna, elmacık kemiklerinin yüksek açlarına, bana bakarken mavi gözlerinin ruhuma işleyişine bakarken hıçkırığım bir hıçkırığa dönüşüyor.

"Gittiğim için beni affettiğini söyle." Daha fazla gözyaşı dökülürken yüzümü kapatıyorum. "Seni özledim. bir an bile olmadı." Yüzünü okşamak için uzanıyorum, sanki gerçek değilmiş ve gerçek dair kendimi rahatlatmak için dokunmam gerekiyormuş gibi.

Gözleri parlıyor, her birinde yaşlar birikiyor.

"Affedilecek tek bir şey bile yok." Yüzümün iki yanını tutuyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Tek bir şey bile yok."

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde, sanki ayrılmak en büyük fiziksel gibi beni öpüyor. Ben ona karşı hıçkırığa hıçkırığa ağlarken o beni öpüyor, onu kendime çekiyor ve kollarına olabildiğince gömülüyorum.

Göğsüm hıçkırıqlarla parçalanıyor ve gözyaşlarımdan yanaklarımdaki elleri kaplıyor. Ama öpmeye devam ediyoruz, umutsuzca birbirimize tutunuyoruz, sanki bir an bile bırakacak birbirimizi sonsuza dek kaybedecekmişiz gibi.

"Tanrım, Sophie." Drew, nefes nefese kalmama neden olan başka bir öpücüğün içine dalarken yüzünü benimkine doğru buruşturuyor. "Seni terk ettim," diye nefes nefese kaldım.

"Çünkü yapman gerektiğine karar verdiğimiz şey buydu." Beni tekrar öpüyor ve sonra gözlerimin içine derin derin bakmak için geri çekiliyor. kadar derin ki, sanki onu dinlememi, bunu planladığımızı anlamamı istiyor. Bunu isteyerek yaptık.

Ve bunun bedelini ödemek zorundayız.

"Ne yaptığımızı biliyordum. Benim için her saniye kabusun en kötüsüydü. Ama neden yapmamız gerektiğini biliyordum," diyor bir tutam saç gözlerimden uzaklaştırarak. Islak geliyor ve şakağıma yapışıyor.

Birbirimize bakıyoruz, kalplerimiz birlikte çarpıyor. Söylenecek çok şey var. Ama bir şey diğerlerinden daha önemli.

"Seni seviyorum."

Drew'un nefesi boğazında düğümleniyor ve yüzü buruşuyor. Bu manzara pişmanlığımın işlemesine neden oluyor.

Yutkunuyor, gözleri tutuyor. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca beni ayakta tutan şey buydu." "Sekiz gün," diye mırıldanıyorum.

"Yıllar gibi geldi." Bana yarım bir gülümseme veriyor ve gözlerimden daha fazla yaş dökülürken hıçkırarak itici bir koklama yapmama neden oluyor ve onları öpüp uzaklaştırıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Dur." Yüzümü yukarı kaldırıp alt dudağımı dişlerinin arasına alırken dudakları dudaklarımda kayıyor. Dudağımı bırakıp beni tekrar öperken, dilini ayırık dudaklarımda üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor. "Sesindeki hüzne dayanamıyorum patron. Lütfen kendini suçlama. Bunu birlikte yaptık. Sen ve ben. Biz."

"Biz," diye .

Alt dudağım titriyor ve kontrolümü korumak için savaşıyorum. Çünkü her ne kadar onun kollarına saklanma tehlikesiyle karşı karşıya olsam da bunu yapamıyorum.

Söylenecek çok şey var. Duyması gereken çok şey. Ve benim de sormam gereken çok şey. "Henry?"

Gözleri kararıyor ve yüzüne yayılan acıdan irkiliyorum. Ama görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

"Ben hallettim. Geri gelmeyecek."

Başımı bir hafiflik kaplıyor ve derin bir nefes çekerek ona sarılıyorum. "Sana gönderdiğim kaydı ona mı?"

Drew gözlerini arıyor, başını sallamadan önce çenesi geriliyor. "Her şeyi. Seni takip etmesi ve Konsey Üyesi Jenkins hakkındaki iddiaların ortadan kalkmasını sağladığını itiraf etmesiyle ilgili tüm o lanet hikâye. Sesi pişman olmuş gibi bile çıkmadı." Kaşları, burnunun üzerinde derin çizgiler belirene kadar birbirine yaklaşıyor. "Sesi *utanmış* gibi bile çıkmadı."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Yutkunuyorum. "Bence tek terfi vaadiydi. Ama üzücü tarafı, Jenkins'in kardeşiyle konuştuğumda bana Jenkins'in onu ancak zaten bir terfi aldıktan sonra tavsiye ettiğini söyledi... kendi liyakatiyle."

Drew nefesini içine çekerek burun deliklerinin açılmasına neden olur. "Hepsi bir hiç uğrunaydı."

"düşünemeyiz. Bunun kimseye faydası olmaz. Henry yapacağını yaptı. Jenkins ne onu yaptı. Gerçekler bunlar."

"Ve sen her şeyi kişisin." Gözleri yüzümden aşağıya, yumruya kayıyor. "Annen güzel ve akıllı. O bir alev. Diğerlerinden daha parlak."

Yumruğum canlanıp avuçlarının altında kıpırdandığında boğazı daralıyor, alnı kırışıyor.

"Tanrım." Dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını karnıma bastırırken duyguları boğazında düğümleniyor. "Ben de ikinizi çok özledim." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, gözlerini defalarca kırıştırtırken çekiyor ve sesinde belirginleşen gözyaşlarıyla savaşıyor. "Sizi çok özledim. Siz benim dünyamsınız. Sen ve annen. Hayal her şey."

Ayağa kalkıp beni tekrar kollarının arasına alırken bir hıçkırık daha yutuyorum.

"Herkes beni aldattığını düşündü. Onun gibi olduğunu düşündüler." Bir sonraki hıçkırığımı bastırmayı başaramadım ve bir gıcırta olarak çıktı.

"Ama sen gerçeği biliyordun. Önemli olan tek şey bu." Gözlerinde bir şefkatle bana bakıyor. "Dürüstlük ve iletişim. Birbirimize söz verdiğimiz şey buydu. Her şey böyle yürüdü, babam bunu hiç görmedi. Dürüst bir ilişki içinde olma fikri ona çok yabancı. Kendisiyle bile böyle bir ilişkisi ."

Başımı salladım. Drew haklıydı. Henry, Drew'un bana Alicia'nın otel odasına geldiğini söylediğini asla düşünmezdi. Her ayrıntı hakkında dürüst olacağını. Drew onu durdurmadan önce Alicia'nın ona nasıl dokunduğunu. Drew daha uçağa binmeden önce haberim olmuştu. Beni aradı ve söylemek için uyandırdı. Bana sadakatsizlik etme fikri onu çok üzmüştü. Sakinleşip tekrar kendisi gibi konuşmaya başlamadan önce yarım saat kadar konuştuk.

Henry gibi olduğunu düşünmemden duyduğu korkuyu sesinden duymak yürek parçalayıcıydı. Ondan bir an bile şüphe etmedim. Alicia daha sonra özür dilemek için onu aradı. Görünüşe göre Henry onu cesaretlendirmişti. Drew'un New York'ta beri onun hakkında konuşmayı hiç bırakmadığını ve sadece biraz zorlaması, onu istediğini göstermesi gerektiğini söylemiş. Ona başka bir adamın bebeğini taşıdığını ve Drew ile benim için endişelenmemesi gerektiğini, çünkü ilişkimizin uzun sürmeyeceğini söylemiş.

Gitmek istediği seviyeler beni hasta ediyor. Ama beni ve Drew'i hesaba katmamıştı. Bize. Her zaman iletişim kuracağımıza, her şeyden önce dürüstlük sözümüzü tutacağımıza güvenmedi.

"Alicia'yı işin içine sokup bizi çalışacağını biliyordun."

Drew'un kaşları düzleşir. "Onu cesaretlendirmek için söylediği yalanlar boşuna değildi. Bir amacı vardı."

"Ayrılmadan önce onun gibi olduğunu söylediğim için özür dilerim. Sen ona hiç benzemiyorsun." Yanaklarımdan aşağı süzülen yeni gözyaşları boğazımı sıkıyor. Drew onları siliyor ve çenemi kaldırarak gözleriyle sağlıyor.

"Bunu kastetmediğini . Kanımda olduğunu söylemiştin. Bu bana ciddi olmadığını söyleyen dev bir işaretti. Seni aradım *Soph* sonra çünkü sana anladığımı söylüyordum. Bu konuyu birçok kez konuştuk. Sana güvenmiştim Sophie."

"Evet, senden ayrı kaldığımda hissettiklerim kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir cehennemdi. Ama bunu yapmak zorundaydık. Seni geri alma şansı düşünürse hiçbir şeyi kabul etmeyecekti. Bunu durdurmak zorundaydık. Seni takip etmesini engelle. Araban..." Drew küfür ederken çenesi gerilir. "Durmayacaktı."

"Artık duracak mı?" Drew'un gözlerine bakıyorum, görmem gereken şeyi görmek için dua ediyorum. Buna değsin diye.

Kendimizi soktuğumuz cehennemin -benim onu soktuğum- buna değdiğini. İşe yaradı.

Çünkü eğer tek yaptığım sevdiğim adamı incitmekse, o zaman kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. "O gitti."

İki kez göz kırpyorum. "Gerçekten mi?"

"Gitti," diyor yine duygusuzca. "Çantalarını aldı ve havaalanına gitti. Ülkeye geri adım attığı anda kanıtlarınızın onu tutuklatacağını biliyor. bir korkak, yaptığı şeyle yüzleşmeyecek. Geri dönmeyecek."

"Peki ya annen ve Maddy?"

"İkisi de yaralı. arayacağını, nereye giderse gitsin güvende olduğunu bildireceğini söyledi. Ama sanırım aynı zamanda rahatladılar. yanında çok fazla acı götürdü."

Drew iki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve yukarı kaldırıyor, böylece onun güzel mavi gözlerine bakmaktan başka çarem kalmıyor. Bana hak etmediğim bir sıcaklık ve hayranlıkla parlıyorlar.

"Beni öptü."

Bakışları kısa bir an için duraksıyor. "Önemli değil."

"Öyle." Nefesim kesik geliyor. "Beni öptü. Ben de izin verdim. Yeterince hızlı uzaklaşmadım. Onunla eve döneceğime inanmasımı istedim. Yaptığı şeyi itiraf sağlamanın tek yolu buydu. Ona

korkuyorum." Kalbim göğsümde sıkışıyor, ensem ısınıyor. "Ona korktuğumu söyledim, böylece ona ihtiyacım olduğunu düşünecekti." "Açıklamak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor Drew usulca.

""

Drew bu yüzden bana bakamasa bile, en azından ben ona karşı dürüst oldum, tıpkı onun bana karşı her zaman olduğu gibi. "Beni öptü. Bir saniyeliğine."

"Bir saniye mi?"

Drew'un şaşkın gözlerine bakıyorum. "Ağzı bana dokunduğu anda geri çekildim. Ona parfümünün mide bulantımı tetiklediğini söyledim."

"Ona seni hasta ettiğini mi söyledin?"

Başımı sallıyorum, dudaklarını hissettiğimde nefes borumu yakan asidi yutuyorum.

"Evet, onun kokusu. İşe yaradı. Eve bana yol boyunca yer verdi çünkü yanında getirdiği tüm kıyafetlerde zaten kokusu vardı."

"Bahse girerim bundan nefret etmiştir," diye homurdanıyor Drew.

"Bilemiyorum. Dönüş yolculuğu boyunca ona zar zor bakabildim. Uyuyormuş gibi yaptım ve göz maskemi taktım. Onun yerine Jenkins'in vaka notlarını dinledim."

"Vaka notlarını mı dinledin?"

"Beni sakinleştiriyor," diye mırıldandım.

Drew'un dudaklarının kenarları seğiriyor ve bu küçük hareket göğsümde bir sıcaklığın filizlenmesine neden oluyor. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, tekrar bir araya gelmenin havadaki büyüsünü içimize çekiyoruz. Karnımdaki çırpınışlar beni daha da yaklaştırıyor, kendimi ona sıkıca bastırıyorum.

"Tüm bunların ne kadar süreceğini bilmiyordun," diye nefes alıyorum.

"Sonsuza dek bekledim. Benim için her zaman sen vardın Sophie. Bunu biliyorsun."

Tüm vücudum sıcak bir karıncalanmayla doluyor, ama göğsümün derinliklerinde bir ağrıyla renkleniyor. "Holly ve Halliday vardı. Ama annen ve Maddy-"

"Gerçeği ne kadar az kişi bilirse, işe yarama şansı o kadar . Tanner biliyordu. Herkesin bir numaralı düşmanı değildim."

Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu düşününce gözyaşlarımı daha fazla kırıştırıyorum. Drew'un gözleri şiddetle parlıyor. "Yapma. Ben iyiydim."

"Yalancı," diye fısıldadım.

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tamam, sensiz berbat bir haldeydim. Ama hayatta kaldım." Beni öperken bir kez daha hıçkırıklara boğuluyorum.

"Seni seviyorum, Sophie." "Ben de seni seviyorum."

"Sadece bu odayı dekore , değil mi?" diye sormadan önce bir süre onun iyileştirici öpücüğüne kendimi bırakıyorum.

"En iyisi bu." Gözleri parılıyor.

Gülümsemem hüznle karışık. "Nerede uyuyordun? Burada değil, yerde değil, lütfen bana bunu söyle." "Hayır, burada değil."

Elimi tutuyor ve beni odadan çıkarıp balkonlu odaya götürüyor. Bizim odamız.

"Burada uyudum." Yatağı işaret ediyor. Odaya yerleştirilmiş tek mobilya parçası bu. "Perdeler açtı, böylece yıldızlara ve geceleri onlara dilek tutup tutmadığını merak edebiliyordum. Bu sefer başkası yerine kendin için diliyorsun."

Nişan yüzüğümü parmağımda döndürürken dudağımı ısırıyorum, onun evlenme teklif ettiği ve benim Chelsea için bir dilek tuttuğum anı zihnimde dans ediyor.

"Los Angeles'ta olmak isterdim. Ama kendim için değil," diye itiraf ediyorum. "Sophie," diye azarlıyor.

Ona dönüyorum, parmaklarım hâlâ elmasla oynuyor. "Seni diliyordum. İyi olmanı diliyordum."

Beni kollarının arasına alıyor, kara kaşları aşağı doğru iniyor. "Artık öyleyim. Bunu kendine yapma. Lütfen." Başparmağını çatık dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Artık tek bir şey önemli."

"O da ne?"

Bana bakarken gözlerindeki yoğunluk dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. "Evde olduğunuzu. Üçünüzün de evde olduğunu."

Bölüm 40 Drew

SOPHIE'NİN AĞLAMALARI VE ELLERİNİN SAÇLARIMA GİRMESİ beni teşvik ediyor. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı bir kez daha yalarken sikim sabırsızca .

"Tanrım, sen daha da tatlısın," diye mırıldanıyorum derin bir iniltiyle onu içime çekerken. "Sana ihtiyacım var, Drew. Lütfen."

Saçımı tekrar çekerek beni amından uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama henüz gitmeye hazır değilim.

Bir dakikaya daha ihtiyacım var. Siktir et onu. Bir ömre ihtiyacım var. Dilim yüzünden titremesine asla doyamayacağım.

Ona önemli olan tek şeyin evde olması olduğunu söyledikten sonra uzun süre öpüştük. Onun ve bebeklerimizin eve, benim yanıma gelmesiydi. Giysilerimizi , sanki son sekiz günün ağırlığı her bir parçayla biraz daha hafifliyordu.

Sekiz gün... Ona bu kadar ihtiyacım varken patlamak üzere olan bir bomba gibiyim.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum dilimle tekrar şişmiş klitorisinin etrafında dönmeden önce. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Titriyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, ama tek bebeklerimizi kucaklayan güzel yuvarlak karnı. Bir elimi üzerine koyuyorum ve dudaklarını ayırırken ovuyorum.

"Önce benim için gel, Sophie. Sadece bir kez."

Klitorisini dişlerimin arasında emerken yumuşak bir çığlık atarak "Hayır, seni görmek istiyorum" diyor.

Sesindeki kırılganlık karşısında kalbim kaburgalarımın arkasından çatırdayarak uzaklaşıyorum. Güçlü Patronum bana hiç bu kadar açık şekilde muhtaç olmamıştı. Sekiz gün ayrı kalmak onun için de zor oldu, tıpkı korktuğum gibi. Ama bana ihtiyaç duyarak yalvardığını duymak bana ne kadar acı veriyorsa, neredeyse tekrar gözyaşlarına boğulduğu noktaya kadar, aynı zamanda ipek çarşaflara kadar sızmasına neden oluyor.

"Buradayım," diyorum yatağa tırmanıp yanına uzanırken, bir elim hemen şişmiş göğüslerinden birinin etrafında kıvrılıyor. Mükemmel ağırlığı avucumdan taşıyor.

"Kahretsin, daha büyükler, Sophie." Ağzıma götürüyorum ve dudaklarımı etrafına dolayarak meme ucuna doğru öpüp emiyorum. Etrafında döndüğüm ve dilimin ucunda bir damla tatlılığın tadına baktığım anda gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Bunu iki gün önce yapmaya başladılar." Ben taraf değiştirip dudaklarımdan küçük bir damlacık daha kremsi sıvı emerken ağzıma doğru eğiliyor ve inliyor.

"Tanrım." Sikimi kavıyorum ve iki sert pompa yapıyorum, bacaklarının arasına uzanıp klitorisini okşarken avucuma bağlı bir dizi prekum çıkıyor. "Onu içme fikrinden hoşlanmamın garip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çok ileri gittim. Ama lanet olsun, sadece düşüncesi bile sikimi sertleştirdi.

"Anne sütümü içmek ister misin?"

Gözlerim şişmiş göğüslerine kayıyor ve işaretle ağzım sulanıyor ve taşaklarını onu doldurma ihtiyacıyla ağrıyor.

"Evet, yani... Böyle olduğumuzda. Bebekleri nasıl besleyeceğinizi kastetmiyorum. Sadece..." Parmaklarımı kaygan klitorisinin üzerine sürüyorum ve meme ucuna kadar öpüyorum. "Sadece birazcık..."

Onu emerken bana karşı titriyor ve dilimin ucuna tekrar vuran yeni tatla derinden inliyor. "Bu halinle çok seksisin. Hepsini istiyorum. Her tatmak ve dokunmak istiyorum."

Meme ucunu tekrar emiyorum, sonra dudaklarını öpmek için yukarı çıkıyorum. "Her şeyi istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Seni özledim," diye inliyor dilimin etrafında, ağzını tekrar benim ağzım haline getirdiğimde.

"Seni seviyorum," diye karşılık veriyorum ve bana doğru hiçkırarak ağlıyor. "Hey," diye yatıştırıyorum, saçlarını okşuyorum. "Evindesin. Sana sahibim."

Eğer duyması gereken buysa bu sözleri sonsuza kadar tekrarlarım. Hayatımda hiç bu kadar sevinçli hissetmemiştim. Belki Sophie'nin hamile olduğunu söylediği zaman hariç. Ama bu onunla aynı seviyede. Bu... onun burada olması. Ait olduğu yere, kollarıma dönmesi.

bu. "Ben
iyiyim."

Bir elimi boğazına götürüyorum. "Eve döneceğin günü kaç kez hayal ettim. Ait olduğun yere, kollarıma geri dönmenin nasıl hissettireceğini. Sayısını unuttum Sophie. Beni tüketti."

"Öyle mi?" Yutkunurken yeşil gözleri parlıyor, hareketi avucuma doğru iniyor. "Göster bana."

Nefes nefese bir yalvarış. Nazik bir istek. Ama sözlerinin ardındaki anlamı anlıyorum çünkü göğsümün içinde yanan aynı ihtiyaç.

Acıyı ortadan kaldır. Ayrı olmanın nasıl hissettirdiğine dair anıları yok edin. Yerine başka bir şey koy. Bununla değiştir. Birlikte ne kadar iyiyiz.

tekrar öpüyorum, ağzının içine doğru inliyorum. Ben önce nefesi kesiliyor, geçip ikimizi de yan yatırıyorum. Artık yumruları o kadar büyük ki, onu nasıl alabileceğime dair daha yaratıcı yöntemler bulmamız gerekecek. Ama şu anda önemli olan tek şey benim yapmam. O bağı tekrar hissetmemiz. Yaratıcılık daha sonra gelebilir.

İçine doğru iterken parmaklarımı yumruğunun üzerinde gezdiriyorum. Adımı haykırıyor, başı boynuma doğru düşüyor.

"İyi misin?" Şakağını öpüyorum, kalçalarımı döndürüyorum, böylece için iyi hissettirdiğini bildiğim şekilde içinde hareket edebiliyorum.

Sıcak, ıslak ısısı beni sıkıca sarıyor, sanki bu kadar uzun süre ayrı kaldığım için beni cezalandırıyormuş gibi sertçe kenetleniyor. Sanki beni bir daha asla bırakmak istemiyormuş gibi.

"Ben..." Neredeyse sonuna kadar çekip sonra tekrar içeri ittiğimde inliyor. "İyiden de iyiyim. İçimde çok iyi hissediyorsun."

Kendimi tutamayarak kalçalarımı pistonlarken ve başımı boynunun kıvrımına gömüyorum. Boğuk bir hıçkırığa dönüşen keskin bir hırıltıyla içine girene kadar dudaklarından inilti üstüne inilti .

"Siktir, seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Titriyor ve elini benimkinin üzerine, yumrusunun üzerine koyuyor.

Avuçlarımızın altındaki küçük bir hareket, arzuyla inlerken boynundaki öpücüklerimin ateşli bir emişe dönüşmesine neden oluyor. "Çok seksi, bebeklerimizle dolu. Ellerimi senden nasıl uzak tutabilirim ki?"

"," diye pantolonunu indirdi. "Bunu asla istemiyorum. Sana ihtiyacım var."

Elimi bacaklarının arasına kaydardım ve şişmiş klitorisini buldum. Dokunduğum anda kollarımda sarsılıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Kulağına doğru nefes alıyorum.

" biliyorsun." Bana doğru geri itiyor ve bileğimi kavrayarak parmaklarımın klitorisinin üzerinde kalmasını sağlıyor. Onları hareket ettirmeyi hayal ettiğimden değil. Hele ki sikimin üzerinde müthiş bir orgazm yaşamak üzere olduğunu hissederken. Kararlı küçük soluklarla kendini taşaklarıma geri iterken taşaklarımdan akan ıslaklıktan bunu anlayabiliyorum.

"İşte bu . Bu senin. Al onu. kendini becer," diye homurdanıyorum tüm gövdem . "Çünkü her gün bu sihirli amcığın içine geri dönmeyi düşünerek elimi beceriyorum."

kaskatı kesiliyor, vücudunda bir titreme dolaşiyor. "Yap şunu," diye inliyorum. "*Lütfen* yap şunu."

"Drew!" Çıığı havayı deliyor ve onu yerinde tutuyorum, etrafımda parçalanırken onu sabitliyorum, ağlıyor ve nefes nefese, vücudunun sıkışma sıkışma beni boğuyor.

İçine girmeye devam ederken kulağına "İ bu," diye homurdanıyorum. "Seni özledim anne. Ben..." Taşaklarım vücuduma doğru çekilirken boğuluyorum. "Sekiz gün... Sekiz lanet gün."

Patlarken gözlerimi yukarı dikiyorum, bir dizi "seni seviyorum" küfürle karışıyor ve onun içine o kadar sert ve derin ki, işim bittiğinde taşaklarımdan geriye hiçbir şey kalmayacağını umuyorum. Sıvı ateş horozumun başını sular altında bırakıyor ve hepsini derinlere, çok derinlere itiyorum.

"Drew," inliyor, başını çeviriyor, dudaklarımı dudaklarıyla buluşturmak için mücadele ediyor. Hiçbir şey kalmayana kadar içine boşalmaya devam ederken çenesini tutuyorum.

"Seni seviyorum," nefes nefese dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. "Seni hak etmediğim halde seviyorum." "Biz de seni seviyoruz." Elim karnına doğru çekiyor ve orada tutuyor. "Çok fazla, baba."

Usluca küfrediyorum, gözlerim yanıyor.

Gözlerimi arıyor, ıslak kirpikleri birbirine yapışırken kaşları endişeyle çatılıyor. "Bunu bir daha asla söyleme," diye fısıldıyor. "Söz ver bana."

"Seni hak etmediğimi mi?" Gözlerine bakıyorum. Zümrüt göz kamaştırıcı. Hayatım boyunca ona bakabilirim ve bana böyle sabitlendiğinde yine de suskun kalabilirim.

"Evet. Duymayacağım. Duymayacağız." Elim karnının üzerinde gezdiriyor. "Yaşadığımız onca şeyden sonra

Bu bebeklerin babası olmayı senden daha fazla hak eden kimse yok." "Sophie..."

"Hayır, Drew. Bizim için her şeyi riske atmaya hazırdın. Geleceğini. Mutluluğun için. Los Angeles'ta senden bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyordum. Holly, Jay ve yeğenlerimi görmek harikaydı ama yine de nefret ettim. Ve tüm zaman boyunca endişelendim. Henry'nin beni takip edip yaptığını itiraf edeceğinden emin değildik. Eğer itiraf etmeseydi, kim bilir eve ne zaman dönerdim. Hayatımızı huzur içinde yaşamamıza asla izin vermezdi."

"Seninle olmak için Los Angeles'a taşınırdım." "İşin burada. Hayatın burada."

"Benim hayatım sen ve bebeklerin olduğu yerde."

Hüzünle gülümsüyor. "Gerçekten her şeyi yapar mısın? Tıpkı Mufasa gibi. Simba'yı korumak için öldü."

"Biliyorum." Ağzımı hafifçe dudağına bastırmadan önce bakışlarımı onun dolgun alt dudağına indiriyorum. "Ben de aynısını yapardım. Senin ya da bebeklerin bir şeye, bir böbreğe, akciğere, *herhangi bir şeye* ihtiyacı olsaydı ve o şey bende olsaydı, doktorların onu benden almasını sağlardım."

"Kemik iliği mi?" İfadesi kısa bir süreliğine bulutlanıyor, sonra bu sefer üzülmeden bana gülümsüyor.

"Elbette. Hiçbir şey benim için üçünüzden daha önemli değil. Bunu biliyorsunuz."

"" Gözlerimi arıyor. "İnan bana, istiyorum." Karnındaki kıpırtılar ellerimize çarpıyor. "Onlar da biliyor." Kendimizi bu anın mükemmelliğine kilitliyoruz. Sadece biz, tekrar bir arada, bebeklerimizi hissediyoruz.

Bu mükemmel.

"Biz , değil mi?" İki derin çizgi kaşlarını çatıyor. Omzunun üst kısmına bir öpücük konduruyorum.

"Elbette . İyi olmadığımız hiçbir senaryo olmadı. Buna izin vermezdim." Dudaklarından çıkan bir sonraki kelime bir fısıltı.

"Biz mi?"

Dünyada benim için en anlamlı olan iki harfin sesiyle gülümsemem yüzümü ikiye bölüyor. Sonra bebekler tekrar hareket ediyor.

"Biz, anne. Her zaman biz."

Bölüm 41

Sophie

Dr. Melinda, "Bunu yapabilirsin Sophie," diye ısrar ediyor.

Bir başka dalgalanma içimden geçerek tüm gövdem otomatik olarak kasılmasına neden oluyor. "Sophie. Seninle gurur duyuyorum. Bunu yapabilirsin."

Ağızlığı tutan elimi doğum havuzunun kenarına dayayıp kasılmalarım zirveye ulaştığında ıkmak için başımı aşağı indirdiğimde Drew'un sesi gaz ve havanın neden olduğu bulanıklığın içinden süzülüyor.

"Gah!"

"böyle patron." Ben suyun içinde öne doğru eğilip aşağı doğru inerken Drew sıcak elini omurgamın alt kısmına sürüyor.

"Kafası çoktan çıktı. Sadece omuzlar kaldı." Doktor Melinda görüş alanımın bir köşesinde hareket ediyor ve suyun altına yerleştirilmiş uzun saplı aynayı kullanarak olan izliyor. "Koyu renk saçlarla dolu bir kafaları var."

Kasılmalar azalırken rahatlamayla karışık mutlu bir çığlık atıyorum. Drew sırtıma masaj yaparak, "Çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diye nefes alıyor.

Ağızlığı havuzun yanında yere bırakıyorum ve ona bakıyorum. Bu beni sersemletiyor ve bebekler geldiğinde kendimi tamamen hazır hissetmek istiyorum.

"Yer değiştirmek ister misin?" Ona orantısız bir gülümseme veriyorum ve terli yüzümü havuzun kenarındaki koluma yaslıyorum.

Bana gülümsüyor, berrak mavisiiyle beni yakalıyor. Dün gece suyum geldiğinden beri inanılmazdı. Daha otuz dakika önce seks yapmayı bitirmiştik ki, iki hafta erken, yatağın her yerindeydiler. Doktor Melinda erken doğumun ikizlerde yaygın olduğunu ve bir şey olmadığını söyledi. Ayrıca doğal suda doğum yapma planımı da destekledi. İkizlerle bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Ancak ayrı keselerde oldukları için, sürekli izlendiğim sürece bu seçeneğe izin verildi.

"Bir tane daha geliyor." Yüzümü buruşturup derin bir nefes alıyorum ve ıkmırken derin bir iniltiyle veriyorum. Yemin ederim inek gibi ses çıkarıyorum ama şu anda boynuzlarım ve kuyruğum çıksa da umurumda değil; tek bu bebeklerin dışarı çıkması. Çünkü her ne kadar doğal bir doğum istemiş da, alabileceğim tüm ilaçları almadığım için pişmanlık duymaya başlıyorum.

Drew, sesi sakın ve güven dolu bir şekilde, ", " diyor.

Elini tutuyorum ve . arasında bir şey kayıyor ve ardından nefesimi büyük bir rahatlama geliyor.

Umutsuzca ciğerlerimi doldurarak havayı geri çekiyorum. "Bebeğini al, Sophie."

Odadaki her ses kafamın içinde yankılanırken yutkunuyorum.

"Bebeğiniz," diyor Doktor Melinda yine uzaklardan gelen bir sesle.

Havuzun dibine bakıyorum.

Tüm duyularım bir anda sanki bir gölün yüzeyini kırmışım ve kocaman bir almışım gibi bana geri dönüyor. "Aman Tanrım."

Bohçayı kucaklayıp sudan çıkarıyorum, bizi hala birbirine bağlayan kordonu yakalamamaya dikkat ediyorum.

Doktor Melinda bebeğimizi su yüzeyinin üzerinde tutmama yardım ederken bir çift el daha beliriyor. Ona yardım eden ebe bir havlu uzatıyor ve onu kollarımdaki minik bedenin üzerine sarıyor.

Küçük pembe buruşuk yüz bana iki kez göz kırptıyor. Sonra ağızlarını açıp ağlıyorlar.

Bu şimdiye kadar duyduğum en garip ses.

Drew'un sıcak dudakları omzumun üstünü sıyrıyor ve aşağı bakarken beni öpüyor. "Tanrım." Hıçkırıklarını bastırıyor. "Buna inanamıyorum."

"Oğlunuzun iyi bir akciğer seti var." Doktor Melinda havluyu kordona iki kelepçe yerleştirecek kadar hareket ettirirken

gülümsüyor. "Kız kardeşi de çok geride değil, o yüzden bunu şimdi keseceğiz. Baba, ister misin?"

Bakışlarımı ağlamayı bırakmış ve dünyaya bakan küçük pembe yüzden ayırıyorum.

"Evet." Drew başını sallar, ifadesi ciddileşirken yüzü solgunlaşır. "İnanamıyorum..." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu yapacağıma güveniyor musun?"

Bana bakarken gözlerindeki endişeden kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Sana hayatım pahasına güveniyorum." Kollarımın içine bakıyorum. "Hayatımız pahasına."

Boğazını temizliyor ve Doktor Melinda'nın talimatlarını dikkatle dinleyip kordonu kendisi keserken kara kaşları konsantrasyonla aşağı doğru iniyor.

Bana hayretle bakıyor, ama dudaklarım gülümsemek için kıvrıldığı anda içimde başka bir dalgalanma oluşmaya başlıyor. "Bir tane daha doğurmak üzereyim," diye nefes alıyorum.

"Tamam. Biz hazırız." Doktor Melinda sakince bebeği kollarımdan alıyor ve Drew'a dönüyor. "Baba? Onu tutabilir misin?"

Bebeğe bakıyor, gözleri yumuşuyor ama sonra basınç artmaya başlayınca homurdanıyorum.

"Sophie'nin bana ihtiyacı var." Adem elması boğazında sallanıyor ve bir anda bana doğru eğiliyor. "Ben buradayım." Alnımdan öpüyor.

Kasılma boyunca nefes almaya çalışırken "Bebeği al," diye nefes alıyorum.

Benden havluyla sarılmış bebeğe bakarken Drew'in yüzündeki içsel mücadele açıkça görülüyor. Sonra kollarını açıyor ve Doktor Melinda bebeğimizi onun kollarına bırakıyor. Havuzun kenarında topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, yüzünde saf sevgi ve hayranlık dolu bir ifade beliriyor.

Oğlumuzu sanki bunu yapmak için doğmuş gibi kucağına alıyor.

Başımı hafifletiyor. Ama aynı zamanda kasılmalarım zirveye ulaşıyor ve inliyorum.

Drew'un dikkati tekrar bana dönüyor ve bebeği ayarlayarak güçlü kollarından birinin içine sokuyor. Onu koruyucu bir şekilde kucaklarken damarları derisinin altından dışarı çıkıyor, uzun, kalın parmakları onu güvende tutmak için etrafına sarılıyor. Sonra diğer eli boynumun dibine iniyor ve alnını benimkine koyarken mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bu iş sende anne."

Gözlerimi açıyorum ve hastane yatağının yan tarafına bakıyorum. Drew sandalyeye uzanmış ve üzerinde sadece bez olan bebek çıplak göğsünün üzerinde uyuyor.

"O iyi mi?" Uyku sonrası bulanıklaşan gözlerimi silip dik bir pozisyona geçiyorum.

Drew bir eliyle sırtını okşarken diğer eliyle de bebeğin koyu renk saçlarla kaplı başına bir öpücük konduruyor. "O iyi. Kardeşi onu uyandırdı, hepsi bu. Tekrar uykuya için biraz yardıma ihtiyacı vardı."

O.

Yatağın biraz ilerisinde duran tekerlekli şeffaf plastik beşiğe bakarken gözlerim doluyor. Oğlumuz üzerinde temiz beyaz bir tulumla içinde uyuyor. İkisinin de siyah saçları aynı. O ikisinden daha büyük, dört dakika daha büyük. Dışarı çıktığında kız kardeşi de bize katılmaya hevesliydi. Ben onu Drew bir koluyla onu tuttu. Diğer kolunu da sürekli bana doladı.

Benim kayam olmak.

Küçük bir parçam hala ikisini de gördüğünde nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydi. Bana her fırsatta bunların bizim bebeklerimiz olduğunu ve kanın onun için önemli olmadığını söylese de, küçük bir parçam hala korkuyordu. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmasından ve DNA'sı yüzünden farklı göreceğinden korkuyordu.

Başını tekrar öpüyor ve sonra uzanıp yedek elimi tutuyor. Benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki ifade ancak neşe olarak tanımlanabilir. Saf neşe.

Oğlumuz doğduğunda ağlamadı. Ama o görüldüğü anda kendini tutamadı. Belki de kardeşinden daha küçük görüldüğü içindir. Ya da hemen ağlamadığı ve Doktor Melinda'nın solunum yolunu açmak için emici bir cihaz kullanmak zorunda kaldığı gergin birkaç saniye olduğu için. Ama her ne olursa olsun, gördüğü ve kollarına aldığı anda Drew ağlamaya başladı.

Ve biz özel iyileşme odasındayken gece boyunca rastgele anlarda dökmeye devam etti.

"Sanırım bundan hoşlanıyor." Yumuşak bir gülümsemeyle ona bakıyor ve başını tekrar öpüyor. "Ten tene temastan . Bağ kurmaya yardımcı olduğunu okumuştum."

Adam onu tekrar öptüğünde ve kadın memnun bir nefes aldığında, sırtı yükselip boğazımda duygu kabarcıkları oluşuyor. O

onun kollarında çok küçük görünüyor. İkisinin zaten birbirlerine aşık olmamaları gibi bir tehlike olduğunu sanmıyorum. Onları böyle bir arada görmek çok açık.

"Orada çok mutlu görünüyor." Başımı yastığa yaslayıp ikisini izliyorum.

"O mükemmel. İkisi de çok mükemmel." Bana bakıyor, sesi mavi gözleri parlıyor. "Bak ne yaptın anne. İnanılmazsın."

Uzanıp elini sıkıyorum ve ona bitkin bir gülümseme veriyorum. "Hayır. Bak ne yaptık."

Gözlerini hızla kırptıştırırken dişleri alt dudağına gömülüyor, gözleri parlıyor. "Yaptığımız şey," diye yineliyor, yanağı kalbinin üzerine yaslanmış mutlu bir şekilde uyuyan kızıma bakmadan önce.

Kardeşi beşikte kırırdanıyor ve kırk dakika boyunca beslenmediği için öfkeli bir ağlama sesi

çıkıyor. "Sütünün gelmesi için çalışıyor," diyor Drew.

Gülüyorum. "Vay canına, birileri kesinlikle bebek kitaplarını okuyormuş."

Bana yamuk yumuk gülümsüyor, taranmamış saçlarının altındaki gözlerini yorgunluk kaplıyor. Yine de nasılsa, hiç bu kadar yakışıklı görünmemişt.

"Ben onu yakalarım."

Ayağa kalkıyor, beşiğe doğru ilerlerken bir eliyle kızımızı çıplak göğsüne bastırıyor. Başını destekleyerek ve nefes alabilen bir battaniyeyle örtterek onu dikkatlice yere yatırıyor. Sonra kardeşini kucağına alıyor.

"Gürültücü olan sensin, ha?" Kıkırdıyor ve bebeğin alnına bir öpücük konduruyor, kızgın, ağlayan küçük bedenini bana taşıyor ve kollarıma bırakıyor.

Emzirme sütyenimi çıkarıp bebeğin memeyi emmesine yardım ederken gözleri göğsüme durumda.

"Ne?" Ona yan gözle bakıyorum.

"Bu inanılmaz." Bir elini ensesinde gezdirerek nefes veriyor. "İkisinin de burada olduğuna inanamıyorum."

"Evet." Küçük kafasının yanında gülünç derecede büyük görünen göğsüme mutlu bir şekilde yapışan sessiz küçük yüze gülümsüyorum.

"İstesem de üçünüzü daha fazla sevmezdim."

Bacaklarının üzerine eğilip çenesini kenetlediği ellerinin üzerine koyarken Drew'un parıldayan gözlerine

bakıyorum. "Biliyorum," diye nefes alıyorum. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Oğlumuzdan yüzüme ve tekrar yüzüme bakıyor.

"Evlen benimle."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama-"

"Zaten nişanlı olduğumuzu biliyorum. Ama sana karım demek için daha fazla beklemek istemiyorum. Kendini hazır hissettiğin anda. Kendini hazır hissettiğin an... Evlen benimle. Büyük bir düğün, küçük bir düğün... Ne istersen, yeter ki olsun."

Gözlerinin içine bakıyorum, tüm kelimeler beni terk ediyor. O haklı. Neyi ? Yani, elbisemin içinde kendimi iyi hissetmek istiyorum ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ama...

"İstedğin bu mu?"

"Artık tek istediğim bu. Bana zaten her şeyi verdin." Gözleri kızıma kaydı, sonra tekrar oğlumza.

Bakışlarını takip ediyorum ve her iki bebeğimize de bakıyorum. Hâlâ isimlere ihtiyaçları var. Drew'un aldığı bebek kitabına rağmen hâlâ karar veremedik. Ona doğduklarında öğreneceğimizi söyledim. İçgüdülerimiz bize söyleyecekti.

Çünkü her şeyden sonra içgüdülerime tekrar

güveniyorum. Ama en çok da ona güveniyorum.

Neredeyse beş yıl önce, olmamam gereken bir çiftte randevuya gideceğimi ve randevum olmamasına rağmen kaderimde birlikte olmak olan adamla tanışacağımı kim tahmin edebilirdi? Ve bugün burada olur muyduk? Güzel bebeklerimizle. Bir aile.

Biz.

Sadece

biz.

Bu noktaya gelmek için neler yaşayacağımızı bilseydim, bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Üstesinden gelinemeyecek kadar zor olduğunu düşünürdüm.

Eğer Drew olmasaydı.

Çünkü her ne kadar kariyerim bana 'Elçi Havers' lakabını takmış olsa da, asıl güçlü olan ve reddeden kişi oydu. Pek çok kez çekip gidebilirdi. Ama o önümüze her engelin üstesinden geldi ve her günün sonunda benimle birlikte olabilmek onun en büyük lütfümü gibi bana bakmaya etti. Beni sevmek.

Bir zamanlar her şeyi hallettiğimi . Ama Drew bana gerçek hediyenin her şeyi birlikte halletmek isteyen kişiyi bulmak olduğunu öğretti.

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle

beni izliyor. "Ne diyorsunuz Bayan Havers?"

"Ne diyebilirim ki Bay Harper?" Bir parmağımın tersiyle okşarken gözlerim oğlumuzun yanağına kayıyor. "Babanıza ne söyleyeyim?" Tekrar yukarı bakmadan önce düşünüyorum.

Drew kaşlarını çatıyor, nefesini tutmuş cevabımı bekliyor.

Dudaklarımı yalıyorum, göğsümde bir sıcaklık patlaması yaşıyorum. Bana bakarken gözleri yumuşuyor. "Cevabımı mı istiyorsun?"

"Seninle tanıştığım günden beri bunu istiyordum." "O zaman işte burada... Evet."

Bölüm 42 Drew

Çyi(c94e - Çix Mcuth(Latev

"BUNA BAYILDIM."

Maddy bir kolunda oğlumuzu tutuyor ve hastaneden çıkarken çekilmiş fotoğrafımızı gösteriyor. Geçen hafta Jay'le birlikte kızları ziyaret ettiklerinde Holly'nin bize verdiği ikizlerin bebek kitabının içine yapıştırılmış. Partiye kalamadılar çünkü Jay'in dönmesi bir filmi vardı. Fotoğraf, her iki elimde birer tane olmak üzere birbiriyle uyumlu araba koltuklarını dışarı taşıırken arkadan çekilmiş.

Sophie'nin babası kitabı havaya kaldırdığında ve arkadaşlarımız bakmak için içeri girdiğinde mutfağımızı toplu bir "Ahh" sesi dolduruyor. Sophie'nin gözünü, Tanner'la pastayı karşısında yakalıyorum.

Bana gülümsüyor, gözlerimdeki açlığı okuyunca yanakları kızarıyor. Emmett ve Bailey geceleri bizimle birlikte olduktan sonra geçen hafta çocuk odasında uyumaya başladılar. Sophie'nin tamamen ait olmasının tadını çıkarmaya çalıştım. Ve bu sabah dudaklarını aletime dolayarak beni uyandırmayı seçmesinin tadını çıkarıyordum... Emmett beslenmek istediğine karar verene kadar.

Yemin ederim ki oğlumuz isminin sembolize ettiği gibi gerçek yerine süt içen anlamına gelen bir isim verilmeliydi.

Annem parmağının ucunu Sophie'nin burnuna bastırıp tekrar tekrar bip sesi çıkarırken, Bailey'nin bulaşıcı kıkırdaması Sophie'nin annesinin onu kucağında tuttuğu yerden odanın öbür ucuna süzülüyor. Hepsinin gözlerindeki sevinç kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Adalet görevlisi anlamına gelen Bailey, herkes için her zaman bir gülümsemesi olan küçük tatlı kızımız. Sophie'ye çok benziyor. Doğduğunda saçları koyu ama giderek açılıyor. Sanırım sonunda annesi gibi sarışın olacak.

Babam, her şeyden sonra ona böyle hitap etmek doğru gelmese de, Bailey'i bir kez bile sormadı. Bu durum damarlarımdaki kanı kaynatıyor. Eğer fotoğraf gönderilmesini ve nasıl olduğunu görmek isteseydi, Sophie ve ben gönderirdik. Onun hayatında bir rol oynamasını asla engellemeyi planlamıyorduk. Ama o bu şansı uzun zaman önce mahvetti. Şu anda onunla ara sıra konuşan tek kişi Maddy. Fas'ta yaşıyor ve özel güvenlik görevlisi olarak çalışıyor. Şimdiden yeni bir kız arkadaşı var.

Hayatlarımıza müdahale engellediği sürece, ne halt ederse etsin umurumda değil.

Tanner pastaya koymam için bana iki mum uzatırken, "Baba olarak ilk altı ay," diyor.

Fil şeklindeki pastanın üzerindeki açık gri krema inceliyorum ve bir mumu gövdesinin ucuna, diğerini de sırtına yapıştırmayı tercih ediyorum.

"Kesinlikle öyle." Sırtmama engel olamıyorum.

"Partinin ve pastanın Sophie ve senin için olduğunu biliyorsun, değil mi? Çünkü hayatta kaldınız."

kaldırıp profiline bakıyorum. Dax ve Logan'la konuşurken iki oğlu tarafından bacakları çekiştirilen Rachel'a gülümserken gözlerinin köşelerindeki yorgun çizgiler derinleşiyor. Rose, Halliday'yanına çömelmiş, ikisi de az önce kanepemizde uyukladığı için siyah saçları başının arkasına yapışmış Ruby ile bir şekilde konuşuyor.

Küçük eli Hallidaye uzanıyor ve avucunun içine bir avuç kurabiye kırıntısına benzeyen bir şey bırakıyor. Halliday ona büyük bir hediye verilmiş gibi gülümsüyor. Uzun bir ziyaret için gelmesine sevindim. Sophie, New York'ta kalıcı olarak kalmaya karar beri onu özlüyor.

Sanırım kaderin ne planladığını asla bilemezsiniz.

"Ruby hala gece boyunca mu?"

"Her gece en az iki kez uyanıyor." Tanner esniyor. "Dün gece onun yatağında uyudum ve onu Rach'in yanına koydum. Evimizde herkes ancak bu şekilde dinlenebiliyor. En küçükleri o ama evi o yönetiyor."

Kıkırdıyorum ve Tanner gözlerini bana diyor.

"Siz ikiniz hala uyuyor musunuz?"

"Arka arkaya on saat."

O ben sırtıyorum.

"Bir hafta oldu. Sadece şansımız yaver gitti. Ama sürdüğü sürece tadını çıkarmaya niyetliyim." "Öyle yap."

"Hey, birimizin ofiste tam bir gece uykusu alması gerekiyor. Neden ben olmayayım?" Ona göz kırptıyorum ve elimi omzuna atıyorum.

Sophie bize katılmak için yürürken.

"Bakın Chelsea bana ne gönderdi." Telefonunu uzatıyor ve ikimize de emekleyen bir bebeğin videosunu gösteriyor. "Daha yeni yapmaya başladı. Çok şirin değil mi?"

"O da gece boyunca uyuyor mu?" Tanner mırıldanıyor.

Sophie alt dudağını ısırtıyor, gözleri parlıyor. "Biliyorum... Biz herkesin nefret ettiği, bir değil iki bebeği uyuyan bir çiftiz. Ama geçen haftaya kadar, yemin ederim her üç saatte bir kalkıyorduk, değil mi?"

Kolumu beline doluyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Kesinlikle öyleydik."

Tanner'a yeni edindiğim empatiyle bakıyorum. Gece ya da gündüz, bebeklerle geçirdiğim her saniyeyi seviyorum. Ama lanet , yorgunluk acımasız . Ve o bu işi benden çok daha uzun süredir yapıyor.

"Ben banyoya gidiyorum, sonra pastayı yaparız, tamam mı?" Sophie uzanıp beni dudaklarımdan öpüyor.

O uzaklaşırken gözlerim onun mükemmel kıkına takılıyor. Odayı tararken bir dakika boyunca alt dudağımı . Herkes kendi küçük konuşmalarıyla meşgul. Sesimi alçaltıyorum ve başımı Tanner'a doğru eğiyorum.

"Bir çakmak getirmem lazım. Bir dakika içinde dönerim."

"Burada bir tane var." Plastik çubuğu elinde tutuyor. "Çalışmıyor."

Tetik düğmesine ve ucunda bir alev patlıyor. "Bana iyi görünüyor."

"Hayır. İşe yaramaz. Çok kolay söner." Kapıya doğru ilerlerken omzumun üzerinden sesleniyorum, onun kapatıp tekrar açarak test etme sesini duymazdan geliyorum.

Sophie'yi üst kattaki banyodan çıkarken buldum.

"Bu elbisenin içinde harika görünüyorsun." Kapıdan çıkarken onu belinden kavıyorum ve kendime şaşkın bir nefes aldırıyorum. "Sonunda yine üzerime oldu. Neredeyse." Bana gülümsüyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Evet, görebiliyorum." Bakışlarımı kumaşı dolduran dolgun göğüslerine indiriyorum. Emzirdiği için hâlâ daha büyükler. Bu onu daha da seksi yapıyor. Onlar ve karnının alt kısmının artık sahip olduğu ekstra yumuşak kıvrım. Bundan hoşlanmadığını söylüyor ama sanırım her onu kazanıyorum. Bebeklerimizi büyüttü. Bana kalırsa onları bize getirdiği için ona tapılmalı.

Tıpkı onun gibi.

"Sence bizi özlüyorlar mıdır?"

"Öyle olup olmadıkları kimin umurunda?" Kıkını avuçlarımla arasına alıp sıkıyorum. Gülüyor ve zaten sertleşmekte olan aletim tüm dikkatini bana veriyor.

"Biraz bekleyecekler."

Bana nazlı bir gülümseme vermeden önce dudaklarını büzüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Sol elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve nişan yüzüğü ile üstündeki parmağını öpüyorum. "Biliyorum, Bayan Harper. Bir fil pastası var. Kim bunun için beklemez ki?"

Onu banyoya geri çekip kapıyı kilitlediğimde gülüşü gözlerini aydınlatıyor.

"Pastadan daha tatlı ne biliyor musun?" Dizlerimin üzerine çöküp elbisesini kalçalarının üzerinden yukarı itmeden önce cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum. "Bu güzel amcığı."

Öne doğru eğilip külotunun danteline ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum. Tanıdık bir tat bana çarpıyor ve homurdanıyorum.

"Siktir, Sophie."

Onu tekrar öptüğümde sikim pantolonumun içine sızıyor, zaten ıslak olan kumaşın arasından onu tatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

"Sen..." Gözlerimi kapatıyorum ve onu tekrar öpüyorum, yavaşça içime çekiyorum ve onu soluyorum. Islak tenine karşı inlemeden ve kıyafetlerimin arasından sikimi sıkmadan önce tadını çıkarıyorum.

"Ben neyim?"

Ellerimi kalçalarından yukarı kaydırıp parmaklarımı külotuna geçirerek ayak bileklerine kadar çekerken bana bakıyor. Burnuma doğru kaldırıp içime çekiyorum, gözlerim yuvalarından gibi oluyor.

"Bunlar artık benim." Onları cebime sokuyorum.

Parmaklarımla dudaklarını ayırıyorum ve yavaşça yalıyorum, bu da aletimin ucunun sızmasına neden oluyor.

"Sen..." Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve ani bir farkındalık dalgasıyla damarlarımdaki coşku seliyle başımı sırtarak sallıyorum.

"Ne?" Bana kaşlarını çatı.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra beklemeye karar veriyorum. Bunun yerine, yüzümü ona gömüyorum ve onu kendi hızımda yemeye başlamadan önce tekrar içime çekiyorum.

"Drew." Elleri saçlarıma düşüyor ve lavaboya yaslanırken saçlarımı yumrukluyor. "Ne söyleyecektin?"

"Dilimin üzerine boşalmak üzere olduğunu," diye mırıldanıyorum ukalaca, ilk ıslaklık ondan sızarken ve ben onu açlıkla içerken.

"Gerçekten mi?"

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Ama aynı zamanda kaderine boyun eğerkenki de duyabiliyorum. Çünkü vücudunun her santimini kadar iyi inceledim ki, onu kendisinden daha iyi tanıyorum.

"Evet." İki parmağımı içine sokarken ve parmaklarım onun sularıyla kaplanmış olarak dışarı çıkıyor. Onları içeri kaydırıyorum ve tırnaklarının kafa derime usulca küfrediyorum.

"Ver onu bana," diye ısrar ediyorum, klitorisini emerken ve parmaklarımla G noktasını okşarken ona bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve dudakları nefes nefese ismimi söylerken aralanıyor.

Vücudunun üst kısmı sarsılıyor ve elleri saçlarımda acı verecek kadar geriliyor. "Aferin kızıma, aferin kızıma," diye inliyorum. "Siktir... Bu iyi bir kız. Bırak beni..."

Sonra o gelir.

Vücudu parmaklarımın etrafında çıkardığı seslerden zevk alıyorum, onu parmaklarken ıslaklığı yankılanıyor, onu başka bir orgazma ikna ederken klitorisini asla gevşetmiyorum.

"Drew!" Adımı haykırıyor, inliyor, , *şarkı söylüyor*. Ben de boktan bir sırtısla hepsini kucaklıyorum.

Çünkü bu sesleri her zaman ben duyacağım. Sadece ve sadece benim.

"İşte bu kadar. Bırak . Yüzümü ıslat. Her tarafına boşal." Tekrar içine daldım, dilim vücudunun yarattığı her bir uyarılma damlasını yuttu.

Ve tadı da tatlı. Gerçekten çok tatlı.

"Aman Tanrım, bu..." diye söylendi, ben ayağa kalkıp pantolonumun kemerini çözerken gözleri parlıyordu.

"o?" Çenesini kavıyorum ve ağrıyan aletimi serbest bırakırken dudaklarını öpücük için kendime çekiyorum. Elini hemen etrafına sarıyor ve başını eğerek benden uzaklaşıyor.

"Hayır." Emmeden önce tekrar yukarı çekiyorum.

"Bu sabah kaçırдың şeyi isteyebileceğini düşündüm." Sıkılmış dişlerimin arasından tıslayana kadar mükemmel bir hız ve basınçla beni boşaltıyor.

Bir elimi boğazına doladım ve onu hareketsiz tuttum.

"İstediğim şey senin tekrar boşalman. Bu sefer benim sikime."

Dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurmadan önce sırtıyorum. Sonra lavabonun üstündeki aynaya bakacak şekilde döndürüyorum. "İzle."

Bacaklarından birini kaldırıp dizini üzerine koyuyorum. Sonra taşaklarıma kadar hissettiğim tatmin edici bir iniltiyle onu içine itiyorum.

"İzle," diye tekrarlıyorum geri çekilip onu tekrar sikimle doldururken.

Bir elimle kıcının tokatlıyorum, diğer de bir göğsünü yakalamak için uzanıyorum. Elbisesinin içinden sıkıyorum, kumaşı aşağı doğru çekip meme ucunu bulabilmek için serbest bıraktığımda inlemesinin tadını çıkarıyorum.

"İnanılmazsın amına koyayım," inliyorum meme ucunu başparmağımla parmağım arasında yuvarlarken, ucunda beyaz bir boncuk beliriyor. Onu tenine sürdükten sonra bir başkasının yerini almasını bekliyorum. Görüldüğü anda parmaklarımı dudaklarıma götürüp bir iniltiyle emiyorum.

Sophie'nin ağırlaşmış gözleri beni izliyor ve yanakları kızarıyor. Bunu yaptığımı binlerce kez gördü. Ama sütünü tatmak için göğüslerini her emdiğimde hâlâ . Onu ikizleri beslerken gördüğümde hissettiklerimden tamamen farklı. O zaman sevgi ve koruyuculuktan başka bir şey hissetmiyorum. Ama sadece ikimiz olduğumuzda ve kaçan bu tatlı damlaların benim olduğunu bildiğimde, sikimi çelik gibi sertleştiriyor ve taşaklarımı hiç olmadıkları kadar dolgunlaştırıyor.

Belki de bu yüzden.

Sütyenini içindeki emzirme pediyle birlikte göğsünün üzerine çekiyorum, böylece elbisesini ıslatmıyoruz, sonra her iki kalçasını da tutuyorum ve hızımı artırıyorum.

"Patlamadan önce benim için bir tane daha var mı?"

Aynadan bana bakıyor, ben onu arkadan sert ve derin bir şekilde sikerken göğüsleri zıplıyor. Ben geri çekilip tekrar içine girdiğimde parmak uçları mermer tezgâha gömülüyor.

"Bana bir tane daha ver," diye homurdanıyorum, boynumdaki tendonlar görünür hale gelirken, spermin aletimden hızla çıkmasını önlemek için savaşıyorum.

Etrafına uzanıp başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Tekrar boşalması için tek buydu, gözleri aynada benimkileri tutuyordu.

"Siktir, bu. Bu sikin her yerine boşal. Bebeğimizle doluyken bu sikin her yerine boşal."

Gözleri açılıyor ve orgazmı boyunca onu sikmeye devam ederken sırtıyorum. Pantolonunu indiriyor ve bana bakıyor. Ciğerlerine yeterince hava anda nefesi kesiliyor.

"Ne?"

"Beni duydun." Elimi klitorisinden yukarı kaydırıyorum, elbisesinin kumaşını daha yukarı kaldırıyorum ve karnının alt kısmını ortaya çıkarıyorum. "Bu." Elimi teninin üzerinde gezdiriyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve sikimin başı karıncalanmaya başladığında itişlerimi hızlandırıyorum. "Burası bütün döllerimi iyi bir kız gibi aldığın yer. Ve şimdi onunla dolusun... ve dolu

bebeğimiz."

Başını sallıyor ve vücudu etrafımda kenetlenerek göğsümden derin bir inilti çıkarıyor.

"Hâlâ emziriyorum. Olamam," diye pantolonunu indiriyor, bacaklarını daha geniş açıyor, böylece kendimi onun içine daha derin sokabiliyorum.

"Aylardır seni çıplak bırakıp içine boşalıyorum. Bunun olabileceğini biliyorduk." O bana göz kırparken sırtışıma büyüyor.

"Kahretsin, beni nasıl aldığına bak." Gözlerim, sikimin içinde kaybolduğu aynaya kayıyor. "Dolu dolu," diye . "Tam da seni sevdiğim ."

Sophie izlerken inliyor ve dudağını ısırtıyor, sonra bakışları tekrar benimkiyle buluşmak için yukarı çıkıyor. "Günün geri kalanında kocanın döllerinin senden akmasına hazır mısın?"

Gözlerinde bir şey parlıyor ve dudakları seğiriyor.

"Ben halledebilirim."

Saç çizgime ter damlatan şiddetli bir orgazm hırıltısı çıkarırken bakışlarını tutuyorum. Onu yerinde tutarken karnını ve kalçasını kavrayışım sıkılaşıyor, ben içine dökülürken tam olarak istediğim yerde tutuyorum.

"Tanrım." Yüzümü yukarı kaldırıyorum ve sikim içinde zonklamayı durdurana kadar boynunun gömüyorum. Sophie başımı okşamak için uzandı.

"Tekrar hamile kalamam."

Sesinde şüphe var. Boynundaki ipeksi tene öpücük üstüne öpücük konduruyorum.

"Öylesin. Bunu söyleyebilirim."

"Nasıl?"

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum.

"Tat alma şeklin. Bu farklı. Daha tatlı... Bunu seviyorum." Boynuna karşı sırtıyorum, ağzı açık kalırken onu tekrar öpüyorum.

"Hayır."

"Bir test yapın."

Aynada karnına bakıyorum ve parmaklarımı karnının üzerinde gezdiriyorum, onu yine büyük bir şişlikle hayal ediyorum. "Çok seksi, anne."

İçinden çıkıp kıyafetlerimi düzeltirken şok olmuş gibi görünüyor. Onu ılık bir bezle temizledikten sonra banyo dolabından bir kutu alıyorum. Kutuyu yırtıp açıyorum ve folyo paketlerden birini çıkarıyorum.

"Her ihtimale karşı birkaç tane aldım. Bu sefer testi yaptığında burada olmak istedim." Folyoyu yırtarak açtım ve testin pembe kapağını çıkarıp ona uzattım.

"İşeyin."

Benden alırken kaşları çatılıyor. O kullanırken bakışlarımı kaçırıyorum.

"hayal kırıklığına uğrama." Testi bana geri veriyor ve ben de kapağı yerine takıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Başımı sallıyorum, onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde çenem geriliyor.

Hayal kırıklığına uğrayacak mıyım? Evet, hayal kırıklığına uğrayacağım. Onu hamile bırakmaya devam etmek istediğimi söylediğimde ciddiydim. İçinde büyüyen hayatı, karnının onunla şiştiğini görmenin çok seksi bir yanı var. Ama eğer yanılıyorsam, eminim uzun süre , çünkü onu tekrar bebeklerimizle dolana kadar doldurmaya devam etmek niyetindeyim.

Yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor.

Gözlerinin kenarları kısılıyor. "Bu kadar kısa bir tane daha olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, onu kendime doğru çekerek. "Bir ev dolusu çocuğumuz olduğunu hayal edebiliyorum. başa çıkabiliriz. İki bebek, üç, on."

Kaşlarını çatıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Neden biliyor musun? Çünkü bunu birlikte yapacağız."

"Beni tekrar hamile inanamıyorum. Birkaç aylığına işe döneceğim ve sonra tekrar doğum iznine ayrılacağım."

"İşe yaramasını sağlayacağız. Neye ihtiyacın varsa. İşlerin değiştireceğim. Annem ve Maddy yardım etmek istiyor. Tanner ve Rachel hemen köşede, ailen de ziyarete gelecek." Gözlerime bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Seni seviyorum."

Yeşil gözleri yumuşar. "Ben de seni seviyorum." "Önce sen bakmak ister misin?"

"Hayır. Sen yap. Geçen sefer ilk ben gördüm."

Ben teste bakmak için dönerken o yüzümü inceliyor.

Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum ve avucumla karnını okşarken gözlerimi karnına indiriyorum.

"Ne?" Gözleri açılıyor. "Öyle değil ?" İç çekiyor ve yüzü düşüyor. "Ah..."

"Hayır, kesinlikle hamilesin." Testi aldım ve ona göstermek için havaya kaldırdım.

Onu benden alıyor ve elini ağzına kapatıyor, artı işaretine bakarken kaşları alnına doğru kalkıyor. "O zaman neden bu kadar kızgın görünüyorsun?"

Kaşlarım çatılıyor ve nefes verip başımı tekrar tavana doğru eğiyorum.

"Çünkü..." Elini tutup pantolonumun koyuyorum. "Şimdi çocuklarımızın partisine öfkeli bir ereksiyonla geri dönmek zorundayım."

Kahkahası içimde titreşerek vücudumdaki her hücreyi ısıtıyor.

"Sence bu komik mi?"

"Birazcık." Gülmesini engellemek için dudaklarını bükerken omuzları titriyor. Elini ağrıyan aletimin etrafına sarıyor ve aşağı yukarı okşuyor.

"Bayan Harper," diye homurdanıyorum, hareketlerini durdurmak için

bileğini tutuyorum. "Evet, Harper Baba?" diye alay ediyor.

"Bana bir daha öyle de," diye nefes alıyorum.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" Alt dudağını ısıyor. Yanıt olarak bir hırıltı çıkarırken gözleri parlıyor. "Siktir, anne. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Beni yalvartma. Bana onu söyle."

Buna asla sahip olamayacağımı düşündüm. Tüm arkadaşlarımla teker teker aşık olmasını izledim. Küçük kız kardeşim bile önce buldu. Ama yine beklerdim, bin kez beklerdim... bir milyon... bir milyar, yeter ki sonunda Sophie'ye kavuşacağımı bileyim.

Sophie ve ikizler... ve şu anda onun içinde büyüyen her kimse.

Konuşmasını beklerken gözlerim yanıyor.

Bakışlarımı tutarak elini benimkinin üzerine, karnının üzerine

koyuyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, "Harper Baba."

Son.

Sophie ve Drew'dan daha fazlasını ister misiniz?

Sophie ve Drew'un gelecekteki aile hayatına hızlı ve baharatlı bir bakış için, bültenime kaydolun ve genişletilmiş sonsözün tadını çıkarın:

<https://dl.bookfunnel.com/4lqgj1k03p>

Erkekler Serisinin son kitabına hazır mısınız?

Bay Grant ile Oynamak'ın kopyasını buradan

alın:

<https://mybook.to/playingwithmrgrant>

Elle'in Kitapları

Bay Harper'ı Elde Etmek, birbirine bağılı bağımsız hikâyelerden oluşan "Erkekler Serisi "nin 9. Kitabıdır. Herhangi bir sırayla okunabilirler, ancak üst üste binen karakterlerin tadını tam olarak çıkarmak için önerilen okuma sırası şöyledir: Bay Anderson ile Tanışma - Holly ve Jay
Bay X'i Keşfetmek - Rachel Tanner Bay
King'e Çekilmek - Megan ve Jaxon Bay Wild
Taraından Yakalanmak - Daisy ve Blake
Bay Parker'ı Memnun Etmek - Maria ve
Griffin Bay Walker ile Tuzağı Düşmek -
Harley ve Reed Bay Silver ile Zaman
Geçirmek - Rose ve Dax Bay Rich'e
Direnmek - Maddy ve Logan Bay Harper ile
Başı Çıkmak - Sophie ve Drew Bay Grant ile
Oynamak - Çok Yakında
(Elle'den de temin edilebilir, Unutma Beni ve Havai Fişekler, Shona ve Trent'in hikayesi, Erkekler Serisi'nin novella uzunluğunda bir ön bölümü)

Elle'nin tüm kitaplarına buradan ulaşabilirsiniz: <http://author.to/ellenicoll>

Elle Hakkında

Elle Nicoll, İngiltere'den eski bir uzun mesafe uçuş görevlisi ve iki çocuk annesi.

On dört yıl boyunca 38.000 ft yükseklikte çalışırken başını bulutların üzerinde tuttuktan sonra, şimdi genellikle başını bir kitabın sayfaları arasında kitap okurken ya da öfkeyle yazarken ve erkek arkadaşı için yeni bir fikir üzerine notlar alırken buluyor.

onunla tatlı tatlı konuşuyordum.

Elle, kendisine sık sık ateşli bir kitap yazmak için fazla tatlı ve masum görüldüğünün söylenmesini komik buluyor ama asla durmak istemiyor. İnsanlar, tutku ve aşk hakkında hikâyeler yazmak, bundan daha iyi ne ki?

Çünkü,

Aşk Her Zaman

Kazanır

xxx

En son haberlerden ve bültenlerden haberdar olmak için Elle'i adreslerde bulabilir ve bültenine kaydolabilirsiniz;

<https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/m7a1n0>

Facebook Okuyucu Grubu - Aşk Her Zaman Kazanır - <https://www.facebook.com/groups/686742179258218>

Web Sitesi - <https://www.ellenicollauthor.com>

Teşekkür

Her zaman yaptığım gibi, bana bu yolculuğa çıkma cesaretini veren bayanla başlayacağım...

TL Swan,

Bana bir hayalin peşinden gitme cesareti verdiniz... Teşekkür .

Sara, asistanım, ben yazı mağaramın derinliklerindeyken beni her zaman kontrol ettiği için.

Beta okuyucularım; Sara, Rita ve Kelly. Drew ve Sophie'nin hikayesini yalayıp yuttuğunuz ve onlar hakkında yazdığınız tüm mesajlar ve sohbetler için teşekkür ederim.

Zee, harika editörüm, bana bir sonraki kitapta indirim kazandıran ödevleri doğru olarak geri gönderdiği için!

Haha!

Muhteşem kapaklar için Abi ve Sherri'ye teşekkür ederiz.

ARC'ime, sokak ekibime, Shauna ve Becca'ya ve The Author Agency'deki ekibe teşekkür ederim; bunu siz olmadan yapamazdım!

Kitaplarımı paylaşan herkese çok ama çok minnettarım.

Son olarak, size, okuyucuya. Kitabımı aldığınız için teşekkür ederim! Okumak, bazı günler hepimizin ihtiyacı olan harika kaçışı size getirmeye devam etsin.

Bay Harper'ı Elde Etmek'i beğendiyseniz lütfen Amazon'da bir yorum bırakın ve kitap dostlarınızla paylaşın. Bağımsız yazarlara çok yardımcı oluyor.

Bir sonraki kitaba kadar...

Elle x

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.